the year's best

Science Fiction

David D. Levine
Paul J. McAuley
Mary Rosenblum
Daryl Gregory
Jack Skillingstead
Paolo Bacigalupi
Greg Egan
Elizabeth Bear
Sarah Monette
Ken MacLeod
Stephen Baxter
Carolyn Ives Gilman
John Barnes
A.M. Dellamonica
Alastair Reynolds

6

Antologiile GARDNER DOZOIS

Antologia Gardner Dozois

Cele mai bune povestiri SF ale anului

Volumul VI

Editorul și scriitorul Gardner Dozois s-a născut în 1947 în Salem, Massachusetts. Între 1984 și 2004 a editat revista *Asimov's Science Fiction* și a fost răsplătit cu cincisprezece premii Hugo (record absolut) pentru cel mai bun editor profesionist. După retragerea de la *Asimov's, a* devenit editorul seriei de antologii *The Year's Best Science Fiction,* publicate anual din 1984, pentru care a primit cincisprezece premii Locus. Ca scriitor a fost distins cu două premii Nebula pentru povestirile *The Peacemaker* (1983) și *Copilul dimineții* (1984 – apărută în almanahul Anticipația, 1986).

The Year's Best Science Fiction este considerată o „venerabilă instituție" a SF-ului.

Cuprins:

Jack Skillingstead Viață la păstrare ☆ ☆ ☆

Paolo Bacigalupi Omul cu cartela galbena ☆ ☆ ☆

Greg Egan Călărind crocodilul ☆ ☆ ☆

Elizabeth Bear & Sarah Monette Insula câinilor ☆ ☆

Ken MacLeod Oamenii autostrăzii ☆ ☆

Stephen Baxter Misterul din Pacific ☆ ☆

Carolyn Ives Gilman Okanoggan Falls ☆ ☆ ☆

John Barnes Contur ☆ ☆ ☆

A.M. Dellamonica Orașul de la Marea Urgiei ☆ ☆ ☆

Alastair Reynolds Privighetoarea ☆ ☆ ☆

Antologia Gardner Dozois 6 reprezintă a doua jumătate a volumului *The Year's Best Science Fiction, 24th Anual Collection.*

David D. Levine - Mângâi labele tatălui meu

În scurta sa carieră de până acum, tânărul scriitor David D. Levine a câștigat Premiul James White și concursul pentru tineri scriitori Phobos Fiction, culminând cu Premiul Hugo 2006, pentru povestirea „Tk’tk’tk”. Absolvent al Atelierului Clarion West, povestirile lui au apărut în revistele *The Magazine of Fantasy Science Fiction, Albedo One, Realms of Fantasy, Talebones, All-Star Zeppelin Adventure Stories* etc. Levine locuiește în Portland, Oregon, unde împreună cu soția sa Kate Yule editează popularul fanzin *Bento.*

În povestirea amară care urmează, Levine ne dovedește că legăturile de familie pot fi foarte greu de retezat – chiar dacă îți schimbi specia pentru asta!

Recepționera avea pene în loc de sprâncene. Erau albastre, verzi și negre, sidefii ca ale păunului, și tremurau delicat în suflul silențios al aparatului de aer condiționat.

— Ați dorit să mă întrebați ceva, domnule?

— Nu, răspunse Jason și ridică revista în dreptul ochilor, dar, după ce citi același alineat de trei ori la rând fără să rețină un cuvânt din el, o lăsă jos. De fapt, da. Ăăă… am vrut să vă întreb… ăăă… sunteți cumva… în transformare?

Cuvântul ateriză pe covorul moale și verde ca iarba din sala de așteptare, iar Jason ar fi vrut să-l poată ridica, să-l îndese în buzunar și să plece. Să plece și să nu se mai întoarcă niciodată.

— A, vă referiți la sprâncene? Nu, domnule, pur și simplu sunt la modă. Îmi place să fiu om. Îi zâmbi amabil. N-ați mai fost de mult în San Francisco, nu-i așa?

— Nu, tocmai am sosit azi-dimineață.

— Penele sunt foarte populare aici. De fapt, sunt specialitatea lunii. Doriți un pliant?

— Nu! Adică nu, mulțumesc.

Își cobori privirea și văzu că mototolise revista. Stângaci, încercă s-o netezească, apoi renunță și o strecură în teancul de pe măsuță. Erau toate numere recente, iar măsuța părea din lemn veritabil. O zgârie cu unghia murdară; da, lemn curat. Pe urmă, contrariat de propriul gest, acoperi mica zgârietură cu teancul.

— Domnule?

Jason tresări la vocea recepționerei și împrăștie revistele pe masă.

— Ce?

— Vă supărați dacă vă dau un sfat prietenesc?

— Păi… nu. Vă rog.

Probabil avea de gând să-i spună că are fermoarul deschis sau că trebuie să poarte cravată în incinta aceea. Propria ei cravată se asorta cu tapetul de pe perete, o stampă în

castaniu și auriu aprins. Jason probabil că nici nu-și putea închide gulerul cămășii de lucru ponosite în jurul gâtului său gros.

— Ar fi bine să nu-i întrebați pe pacienții noștri dacă sunt în transformare.

— Este nepoliticos?

Îi venea să se târască sub masă și să moară acolo.

— Nu, domnule. Recepționera îi zâmbi din nou, de data asta evident amuzată. Numai că unii din ei se vor pune pe povestit până vă vor scoate din minți cu toate amănuntele, dacă le arătați un interes cât de mic.

— Păi, eu… Mulțumesc.

Sună un clopoțel – un clinchet scurt și plin, care se armoniza cu muzica clasică din sala de așteptare – și recepționera rămase cu privirea concentrată preț de câteva momente.

— Îl voi anunța, rosti ea în aer, apoi își îndreptă atenția spre Jason. Domnul Carmelke a ieșit din operație.

— Mulțumesc.

Era foarte ciudat să auzi numele acela neobișnuit asociat cu altcineva. Jason nu mai întâlnise un alt Carmelke de peste douăzeci de ani.

După jumătate de oră, ușa sălii de așteptare se deschise către un coridor cu pardoseală netedă și lucioasă și pereți alburii fără cusur. În

ciuda artei – originală, fără îndoială – și a muzicii clasice care se auzea încontinuu, mirosul vag de dezinfectant îi reaminti lui Jason unde se află. Un tânăr în uniformă de asistent medical îl conduse către o ușă pe care scria „Dr. Lawrence Steig”.

— Bună ziuă, domnule Carmelke, rosti bărbatul din spatele biroului. Sunt doctorul Steig.

Doctorul era slab, mai scund decât Jason, cu ochi căprui și barbă îngrijită, presărată cu fire cărunte. Mâna lui, ca și vocea, era fermă și puțin aspră; nodul cravatei fusese făcut cu precizie de chirurg.

— Luați loc, vă rog.

Jason se cocoță pe marginea unui scaun, nevrând să se abandoneze moliciunii acestuia. Nevrând să stea comod.

— Cum se simte tatăl meu?

— Operația a decurs bine și își va recăpăta cunoștința în curând. Dar mai întâi aș dori să stau de vorbă cu dumneavoastră. Cred că există anumite… neînțelegeri în familie.

— Ce vă face să spuneți asta?

Doctorul se uită lung la agenda personală, închizând-o și deschizând-o întruna. Era din aur.

— Lucrez cu tatăl dumneavoastră de aproape doi ani, domnule Carmelke. În munca mea, relația doctor-pacient este, în mod necesar, foarte apropiată. Consider că am ajuns să-l

cunosc foarte bine. Ridică ochii spre Jason. Nu a pomenit de dumneavoastră niciodată.

— Nu mă miră.

Jason sesiză unda de amărăciune din propriu-i glas.

— Nu e neobișnuit pentru pacienții mei să fie renegați de familie.

Hohotul gros și scurt al lui Jason îi făcu pe amândoi să tresară.

— Aceasta nu are nimic de-a face cu… transformarea lui, domnule doctor Steig. Tata ne-a părăsit pe mama și pe mine când aveam nouă ani. Nu am mai vorbit cu el de atunci. Nici măcar o dată.

— Îmi pare rău, domnule Carmelke.

Părea sincer. Jason se întrebă dacă nu este cumva doar un comportament dictat de profesiunea lui. Doctorul deschise gura ca să spună ceva, apoi o închise și rămase o vreme cu privirea ațintită într-un colț.

— S-ar putea ca acum să nu fie cel mai potrivit moment pentru o reuniune de familie, rosti el, într-un sfârșit. Starea lui ar putea fi oarecum… surprinzătoare.

— N-am străbătut tot drumul din Cleveland numai ca să am de unde să mă întorc. Vreau să vorbesc cu tata. Cât se mai poate. Iar aceasta e ultima mea șansă, nu-i așa?

— Operația finală este programată peste cinci săptămâni. Se poate amâna, desigur. Dar toate

actele au fost semnate. Doctorul își puse palmele pe birou. Nu-l veți putea convinge să renunțe.

— Dați-mi voie să-l văd.

— Vă dau… dacă vrea și el să vă vadă.

Jason nu mai avu ce să-i răspundă.

Când intră Jason, tatăl lui stătea culcat pe-o parte, cu spatele la ușă. Înăuntru, mirosul de dezinfectant era mai puternic, iar setul de aparatură medicală scotea țiuituri discrete.

Era chel, avea numai o bordură căruntă la ceafă. Scalpul neted lucea roz și era perfect rotund – ca al lui Jason, prea mare pentru căștile standard de pe șantierul pe care lucra. Pe casca lui protectoare din plastic galben scria cu marker negru JASE MATAHALA.

Dar, deși capul tatălui său era mare și rotund, umerii care se mișcau când respira erau prea înguști, iar pieptul i se lăsa brusc spre șoldurile încă mai înguste. Picioarele, adunate în fața corpului, nu i se vedeau. Jason înghiți în sec când se deplasă în partea cealaltă a patului.

Chipul rotund al tatălui său era tăbăcit, mai mult „boțit“ decât „ridat”. Cute adânci alunecau de la nas până la colțurile gurii, iar sprâncenele de deasupra ochilor închiși erau cărunte și stufoase. Un chip și mai tânăr, și mai bătrân decât și-l imaginase Jason încercând să adauge douăzeci de ani la o amintire veche de tot atâția

ani.

Privirea lui alunecă în jos, peste bărbia proaspăt rasă a tatălui său, pe smocul des din blană alb-cenușie de la gât. Apoi mai jos, pe picioarele cu blană gri din fața lui și pe labele care se încrucișau, relaxate, la glezne, cu gheare tăiate și pernițe curate, fără zgârieturi.

Corpul tatălui său semăna cu al unui lup sau al unui mastif, lat și vânjos, numai mușchi și tendoane. Însă ceva era în neregulă cu el. Pieptul, deși îngust, tot era mai larg decât al unui câine obișnuit, iar blana părea artificială – prea curată, prea fină, prea regulată. Din cele citite în avion, Jason știa că fusese obținută chiar din părul de pe corpul tatălui său și doar semăna cu blana de câine naturală, cu straturile ei din diferite tipuri de păr.

Era un animal magnific. Era un monstru impresionant. Era o minune a biotehnologiei. Era un simbol arogant al îngăduinței exagerate față de sine.

Era un câine.

Era tatăl lui Jason.

— Tată? Sunt Jason.

O parte din el voia să mângâie umărul păros, dar își ținu mâinile acasă.

Tatăl său clipi, apoi închise ochii la loc.

— Da… Mi-a zis doctoru'. Vorbea cam împleticit. Ce naiba cauți aici?

— M-am întâlnit cu mătușa Brittany la O'Hare.

N-am recunoscut-o, dar ea a știut imediat cine sunt. Mi-a povestit tot despre… tine. Am venit direct aici.

„E vorba de tatăl meu”, îi spusese șefului la telefon. „E în spital. Trebuie să-l văd, până nu e prea târziu.” Îl lăsase să tragă o concluzie greșită, dar nu foarte îndepărtată de realitate.

Tatăl lui strâmbă din nas dezgustat.

— Niciodată n-am putut avea încredere în ea.

— Tată… *de ce?*

Deschise iar ochii. Erau albastru-închis, la fel ca ai lui Jason, și începeau să vadă mai bine.

— Pentru că pot. Pentru că Consti… tuția îmi dă dreptul să fac ce dracu’ vreau eu cu trupul și banii mei. Pentru că vreau să fiu răzgâiat tot restul vieții. Închise ochii și-și încrucișă labele peste puntea nasului. Pentru că nu mai vreau să iau nicio afurisită de hotărâre. Acuma cară-te.

Jason închise și deschise gura ca un pește.

— Dar, tată…

— Domnule Carmelke?

Jason ridică privirea, iar tatăl său se răsuci pe partea cealaltă, ca să-l vadă pe doctorul Steig stând în pragul ușii. Jason habar n-avea de când stătea acolo.

— Îmi cer scuze, am vrut să spun Jason.

Tatăl lui Jason își acoperi iar fața cu laba.

— Domnule Carmelke, cred că ar trebui să-l lăsați singur pe tatăl dumneavoastră un timp. Încă resimte efectele anesteziei. Ar putea fi

mai… deschis la o discuție mâine dimineață.

— Mă-ndoiesc, se auzi glasul de sub labele încrucișate.

Jason întinse mâna – să-i netezească sau să-i ciufulească smocul de blană de pe frunte, încă nu era hotărât ce anume vrea să facă – dar se răzgândi.

— Ne vedem mâine, tată.

Nu primi niciun răspuns.

Imediat ce ușa se închise în spatele lui, se lăsă greu pe perete, apoi alunecă până atinse podeaua. Se frecă la ochi pentru că-l usturau.

— Îmi pare rău.

Auzind vocea, deschise ochii. Doctorul Steig se ghemuise în fața lui, ținând un clipboard în mâini.

— Nu e așa de obicei.

— Nu l-am înțeles niciodată, spuse Jason, clătinând din cap. De când a plecat nu l-am înțeles. Am dus o viață frumoasă. Nu bea, nu făcea alte prostii. Nu aveam probleme cu banii, cel puțin nu atunci. Mama îl iubea. Eu îl iubeam. Dar el a zis: „Nu mai e nimic aici pentru mine“ și a plecat din viața noastră.

— Ați pomenit de bani. Despre asta e vorba? Știți că i-a donat deja aproape pe toți unei instituții de caritate. Ce-a rămas e suficient doar pentru operația cranio-facială și pentru un fond fiduciar pentru nevoile lui de mai târziu.

— Nu e vorba de bani. Niciodată n-a fost. El

chiar s-a oferit să plătească pensie alimentară, dar mama l-a refuzat. N-a fost cea mai înțeleaptă hotărâre, dar ea deja nu mai voia să aibă de-a face cu el. Cred că a fost vorba de dragoste rănită care se transformă în ură teribilă.

— Mama dumneavoastră știe că sunteți aici?

— A murit acum opt ani. Leucemie. El nici măcar n-a venit la înmormântare.

— Îmi pare rău, repetă doctorul.

Se așeză și lăsă mapa să aterizeze cu zgomot pe podeaua lucioasă. O vreme, Stătură amândoi în tăcere.

— Lăsați-mă să vorbesc cu el în seara asta, domnule Carmelke, și vom vedea cum stau lucrurile dimineață. E bine așa?

Jason chibzui câteva clipe, apoi aprobă din cap.

— E bine.

Se ajutară unul pe altul să se ridice.

Tatăl lui Jason veni în fugă în biroul doctorului a doua zi dimineață, clătinându-și noul trup sprinten într-un țopăit pe patru picioare, și sări ager pe platforma cu mochetă ca să ajungă la același nivel cu Jason și doctorul Steig. Dar refuză să-l privească în ochi pe Jason. Acesta stătea în scaunul de piele pentru musafiri, de data asta așezat cum trebuie, deși tot nu era comod.

— Noah, se adresă doctorul tatălui, știu că ți-e greu. Dar vreau să înțelegi că pentru fiul tău e și mai greu.

— N-ar fi trebuit să vină aici, spuse tatăl, tot evitând privirea fiului.

— Tată… dar cum să nu fi venit? Ești singurul pe care-l mai am pe lume, nici măcar nu știam dacă mai trăiești sau ai murit, iar acum… asta! Trebuia să vin. Chiar dacă nu te pot face să te răzgândești, vreau… vreau doar să vorbim.

— Atunci, vorbește! Se uită, în sfârșit, la Jason, dar cu ochi albaștri tăioși și ținându-și gura încleștată. S-ar putea chiar să te ascult.

Își propti capul pe labele așezate pe suprafața mochetată din fața lui.

Jason simți cum i se încordează mușchii de la picioare. Ar putea să se ridice și să plece… să scape de situația asta stânjenitoare și de suferință. Să se întoarcă la căsuța lui singuratică și să încerce să uite totul despre propriul tată.

Dar știa cât de bine mersese treaba asta ultima oară…

— Le-am spus că ai murit. Prietenilor mei de la școală. Școala cea nouă, după ce ne-am mutat în Cleveland. Nu știu de ce. Mulți dintre părinții lor erau divorțați. Ar fi înțeles. Dar mi-a fost mai ușor să pretind că ești mort.

Tatăl închise ochii și strânse pleoapele; brazde adânci apărură în colțul ochilor și între

sprâncene.

— Nu pot zice că te condamn, rosti el, în cele din urmă.

— Indiferent pe câți îi mințeam, tot știam că trăiești pe undeva. Mă întrebam ce faci. Dacă îți e dor de mine. Unde te-ai dus?

— Buffalo.

Jason așteptă să vadă dacă mai primește și alte amănunte.

— Acolo ai stat toată vremea asta?

— Nu, numai câteva luni. Pe urmă la Syracuse. Un timp, la Miami. Nu m-am stabilit undeva mai multă vreme. Dar locuiesc la Bay Area de unsprezece ani. Înălță capul. Vând software pentru management de configurare la Romatek. E foarte interesant.

Lui Jason nu-i păsa de slujba tatălui său, dar simți că i se deschide o portiță.

— Povestește-mi mai multe.

Vorbiră jumătate de oră despre managementul de configurare, controlul sursei și pachete de acțiuni, lucruri pe care Jason nu le înțelegea și nici nu voia să le înțeleagă. Dar vorbeau. Tatăl lui reuși chiar să facă subiectul atrăgător. Buzele lui Jason se strâmbară într-un zâmbet crispat când își dădu seama că asculta o prezentare de produse făcută de un câine. Un câine cu capul tatălui său.

Fiul și tatăl stăteau în curtea din spatele

clinicii, sub un arțar roșu japonez care se văicărea în bătaia vântului. Zgârie-norii din San Francisco se vedeau deasupra gardului decorat cu o frescă abstractă viu colorată. Ciripeau păsările, iar boarea ușor înțepătoare a mării sărate parfuma aerul, amintindu-i lui Jason de cât de departe era de casă.

Un telefon cu două butoane mari era legat de laba stângă din față a tatălui său. Le putea apăsa cu bărbia pentru ajutor urgent sau mai puțin urgent. Stătea pe bancă lângă Jason cu picioarele adunate sub el, cu capul ridicat, ca să-l privească în ochi cât mai mult pe fiul său.

— Aș fi fost oricum nevoit să fac ceva cu genunchii mei, spuse el. Nu mai erau buni de nimic înainte. Artrită. Acuma-s ca noi. În dimineața asta am tras câteva ture înainte de a veni tu. N-am mai alergat așa de ani buni. Și, la așa distanță mică de pământ, ți se pare că alergi cu suta de mile pe oră.

Jason transformă milele în kilometri și-și dădu seama că tatăl său nu vorbește serios.

— Dar cum rămâne cu... nu știu, restaurantele? Muzeele? Cinematografele?

— După ce-mi fac treaba aia la cap, o să am alte gusturi și-o să primesc numai ce-i mai bun. Muzeele – la dracu', n-am fost niciodată la muzee. Iar filmele... o s-aștept să apară pe cipuri. Atunci o să mă încolăcesc lângă îngrijitorul meu și-o să adorm urmărindu-le.

— Filmul va fi alb-negru pentru tine, desigur.

— Ei…

Jason nu pomeni de celelalte schimbări pe care „treaba aia la cap“ o să le provoace în simțurile și în creierul tatălui său – nu voia să se gândească la ele. După operația cranio-facială, mintea lui, atât cât va permite medicina modernă, va semăna cu mintea unui câine. Va fi fericit, fără îndoială, dar nu va mai fi Noah Carmelke.

Tatăl său ghici că gândurile îi alunecă într-o direcție stânjenitoare.

— Spune-mi câte ceva despre slujba ta.

— Lucrez la Bionergy, îi zise Jason. Sunt inginer constructor. Adaptăm vechiul sistem de gaze naturale din Cleveland la biogaz… asta înseamnă o grămadă de străzi sparte și reparate.

— Ciudat. Și eu am fost inginer constructor o vreme, înainte de a mă angaja la Romatek.

— Pe bune?

— Pe bune.

— Ți-am călcat pe urme și habar n-am avut.

— Noi am crezut că te vei face pictor. Maică-ta era tare mândră de desenele tale cu șopronul și cu caprele.

— Ha! N-am mai desenat de ani întregi.

Se uitară la pictura de pe gard, amintindu-și amândoi de un frigider acoperit cu desene.

— Vrei să te desenez?

Tatăl încuviință încet din cap.

— Da. Da, mi-ar plăcea.

Cineva din clinică făcu rost de un caiet și niște cărbune și cei doi se așezară sub arțar. Jason se propti de gard și începu schița cu partea din spate. Tatăl lui stătea cu labele dinapoi strânse sub el și cu celelalte întinse în față.

— Parcă ești Sfinxul, observă Jason.

— Hm…

— Poți să vorbești, dacă vrei. Nu lucrez la gură.

— N-am nimic de zis.

Cărbunele lui Jason se opri pe hârtie, apoi reluă desenatul.

— Aseară am citit un ziar găsit în restaurant. *Urletul.* Îl știi? Numele întreg era *URLETUL: Ziarul Comunității Transspeciilor din Bay Area.*

Era plin de articole vehemente la adresa unor politicieni locali de care nu auzise în viața lui și de reclame pentru servicii pe care nu le pricepea sau la care nu voia să se gândească.

— Da, l-am citit. O adunătură de apucați.

— Am aflat că există nenumărate motive pentru care oamenii își schimbă specia. Unii cred că nu s-au născut în corpul care trebuia. Alții fac declarații despre impactul omenirii asupra planetei. Iar alții văd în asta o artă a performanței. Tu nu te regăsești în niciunul dintre ei.

— Ți-am zis, pur și simplu vreau să fiu îngrijit.

E un fel de pensionare.

Urmele de pe hârtie erau grele și negre.

— Nu cred că despre asta-i vorba. Nu chiar. Mă uit la tine și văd un bărbat ambițios și motivat. N-ai fi luat pachetele alea de acțiuni dacă erai genul care se pensionează la cincizeci și opt de ani.

Cărbunele pocni între degetele lui Jason, iar el aruncă fărâmele.

— La naiba, tată, cum poți să renunți la *umanitate?*

Tatăl lui sari pe cele patru picioare. Își luă o poziție amplă, defensivă.

— Hotărârea O'Hartigan spune că am dreptul să-mi schimb forma corpului și mintea în ce fel vreau. Înseamnă că am și dreptul să nu răspund la întrebări despre asta.

Stătu privind în gol, vrând parcă să mai spună ceva, apoi își țuguie buzele și se îndepărtă alergând ușor.

Jason rămase cu schița terminată doar pe jumătate, reprezentând un sfinx cu capul tatălui său.

A doua zi, stătu trei ore în sala de așteptare a clinicii. Doctorul Steig veni la el și-i spuse că îi pare rău, dar tatăl său pur și simplu nu poate fi convins să-l vadă.

Jason rătăci prin mulțimea de la ora prânzului din San Francisco. Aerul de primăvară era curat

și proaspăt, oamenii mergeau cu pași iuți. Ici-colo văzu pene, blană, solzi. Chelnerul care îi aduse prânzul era pe jumătate șarpe, cu ochii alungiți și limba despicată, pe care o ținea ba înăuntru, ba afară. Jason fu atât de amețit, încât uită să-i lase bacșiș.

După prânz, se duse la ușa clinicii și se opri acolo. Rămase în hol vreme îndelungată, neștiind ce să facă, dar când liftul anunță sosirea a două femei cu capete identice de siameze, țâșni ca săgeata – împingându-se printre ele, ignorându-le miorlăiturile insultătoare, apăsând nervos butonul UȘĂ ÎNCHISĂ. În timp ce liftul cobora, apucă barele de sprijin, se aruncă într-un colț și încercă să-și tragă sufletul.

Ateriză în Cleveland la 12:30 în aceeași noapte.

Ceilalți muncitori de pe șantier îi oferiră o scrisoare frumoasă purtând semnăturile tuturor. Le acceptă cuvintele compătimitoare, dar nu le dădu amănunte. O femeie îl trase deoparte și-l întrebă cât mai avea de trăit tatăl lui.

— Doctorul a spus cinci săptămâni.

Trecură zilele. Uneori se pomenea șezând în cabina excavatorului, holbându-se la mâinile lui, întrebându-se de când stă acolo.

Nu-și descărcă sufletul în fața nimănui. Își imagina deja glumele: „Bine că nu-i maică-ta în

locul lui… atunci chiar ai fi fost un fiu de cățea!” Antiacidele deveniră gustarea lui preferată.

Căsuța pe care o cumpărase împreună cu Maria, pe vremea când crezuseră că relația lor avea să meargă, începu să-i provoace o stare de apăsare. Mânca numai la restaurant, în locuri unde nu cunoștea pe nimeni. O dată găsi un număr din ziarul local al transspeciilor. Era o fițuică amărâtă, bilunară, cu articole vehemente la adresa politicienilor locali și reclame pentru servicii despre care nu voia să știe nimic.

Peste patru săptămâni, într-o seară de luni, primi un telefon din San Francisco.

— Jason, sunt eu, tatăl tău. Nu închide.

Fu gata să pună receptorul la loc în furcă atunci când auzi ultimele două cuvinte, dar se opri și-l duse iar la ureche.

— De ce n-aș face-o?

— Vreau să vorbim.

— Am fi putut vorbi când am fost acolo.

— Da, recunosc că am fost cam aspru cu tine. Îmi pare rău.

Plasticul receptorului trosni în palma lui Jason. Încercă să slăbească strânsoarea.

— Și mie.

Urmă o tăcere lungă, cei doi respirând unul către celălalt de la mii de kilometri distanță. Tatăl lui Jason fu acela care o întrerupse.

— Operația e programată pentru joi la opt dimineața… Aș… Aș vrea să te mai văd o dată

înainte.

Jason își acoperi ochii cu palma și-și apăsă tare orbitele. Într-un sfârșit, oftă și spuse:

— Nu cred. Nu are rost. Nu facem decât să ne scoatem din minți unul pe altul.

— Te rog. Știu că n-am fost cel mai bun tată…

— N-ai fost niciun fel de tată!

Iarăși tăcere.

— Aici ai dreptate. Dar aș vrea foarte mult să…

— Să ce? Să-ți iei rămas-bun? Din nou? Nu, mulțumesc.

Jason trânti receptorul în furcă. Rămase lângă el timp îndelungat, simțind cum i se strânge stomacul, așteptând să sune iar telefonul.

Nu mai sună.

În seara aceea ieși în oraș, se distră și se îmbătă.

— Tatăl meu se transformă în câine, îi bolborosi el barmanului, dar nu obținu altceva de la el decât taxiul care-l aduse acasă.

Marți dimineață sună la serviciu ca să spună că e bolnav. Își petrecu ziua în pat, ațipind câte-un pic. Urmări o telenovelă; problemele caraghioase ale personajelor păreau atât de mici și de ușor de rezolvat!

Marți noapte nu reuși să doarmă. Scoase o cutie cu scrisori de la mama lui și le citi căutând indicii. Pe fundul cutiei găsi o poză de-a lui de la

opt ani, încadrat de părinți. Fusese ruptă în două, linia zdrențuită separându-l de tatăl său ca un fulger, și lipită la loc cu stângăcie. Își aminti cum salvase fotografia din coșul de gunoi al mamei, o lipise și o ascunsese într-o cutie veche de CD-uri. Se holba la ea în toiul nopții. Și se întreba de ce.

Miercuri dimineață merse cu mașina la aeroport.

La O'Hare era grevă și avionul fu redirijat pe Atlanta, unde Jason mâncă un hamburger jalnic și fu luat de un val de oameni frustrați și nervoși, zbătându-se să rămână la suprafață. În cele din urmă, un agent de la poartă îi găsi un loc la LAX. De acolo prinse un zbor de noapte spre San Francisco.

Ajunse la clinică la cinci dimineața. Ușa era încuiată, dar văzu un număr de telefon de serviciu în afara programului. Îi răspunse un robot. Navigă prin meniuri până găsi o ființă umană plictisită care nu știa nimic, dar îi promise că-i va transmite un mesaj doctorului Steig.

Se plimbă în susul și în josul pasajului din fața clinicii. Nu avea unde să meargă.

Peste cincisprezece minute, un doctor Steig uluit îl sună înapoi.

— Tatăl dumneavoastră a intrat deja în faza de pregătire pentru operație, dar le voi spune

celor de la spital să vă dea voie să-l vedeți.

Îi dădu lui Jason adresa.

— Mă bucur că ați venit, adăugă înainte de a închide.

Taxiul îl purtă pe Jason pe străzi întunecate și pustii, printre bălți reflectând sclipirile iluminației stradale. Stropii de ploaie șiroiau pe geamuri ca broboanele de sudoare, ca lacrimile. Jason clipi când intră în holul scăldat într-o lumină tăioasă, alb-albăstruie.

— Am venit să-l văd pe Noah Carmelke. Mă așteaptă.

Asistenta îi dădu o mască de hârtie pe care să și-o lege peste nas și gură și niște ochelari de protecție.

— Zona de pregătire e sterilă, îi spuse ea, în timp ce-l ajuta să îmbrace o salopetă de hârtie.

Jason avu impresia că merge la un bal mascat. Apoi ușile duble culisară și el se întâlni cu invitatul de onoare.

Tatăl lui zăcea pe-o parte, coastele păroase ridicându-se și coborând în ritmul respirației ușoare. Pe față i se fixase o mască de oxigen, ca un bot. Privea pierdut printre ochii întredeschiși.

— Jason, șopti el. Mi-au spus că vii, dar nu i-am crezut.

Vocea răsună sufocat sub plasticul transparent.

— Bună, tată.

Propriul lui glas sună înăbușit de masca de hârtie.

— Mă bucur că ai venit.

— Tată… Trebuia să vin. Trebuie să te înțeleg. Dacă nu te înțeleg, nu mă voi înțelege pe mine niciodată.

Se cuprinse cu brațele. Își simțea fața buhăită; capul era pe punctul de a face implozie de atâta amărăciune și oboseală.

— *De ce,* tată? De ce ne-ai părăsit? De ce nu ai venit la înmormântarea mamei? Și de ce îți nenorocești viața acum?

Capul chel de pe gâtul blănos se mișcă încet dintr-o parte în alta pe pernă.

— N-ai avut niciodată un câine, Jason?

— Știi răspunsul, tată. Mama era alergică.

— Dar după ce ai crescut?

— Am fost singur mai tot timpul de atunci. Nu cred că aș putea avea grijă de un câine dacă ar trebui să merg la serviciu în fiecare zi.

— Dar un câine te-ar fi iubit.

Privirea lui Jason luă foc în spatele ochelarilor.

— Am avut un câine când eram mic, continuă tatăl său. Juno. Ciobănesc german. O cățea pe cinste… inteligentă, puternică și ascultătoare. Și de câte ori veneam acasă de la școală făcea salturi prin curte… atât de fericită era că mă vedea. Sărea și mă lingea pe față.

Întoarse capul și se forță să deschidă ochii ca

să privească într-ai lui Jason.

— Am părăsit-o pe mama ta pentru că nu am putut s-o iubesc așa. Știam că mă iubește, dar am crezut că merită pe cineva mai bun decât mine. Și nu am venit la înmormântare pentru că am știut că nu m-ar fi vrut acolo. Nu după ce i-am provocat atâta suferință.

— Dar *eu,* tată?

— Tu ești bărbat. Un bărbat ca mine. Mi-am zis că o să înțelegi.

— *Nu* înțeleg. N-am înțeles niciodată.

Tatăl lui Jason oftă din străfunduri, un oftat prelung, canin.

— Îmi pare rău.

— Te transformi în câine ca să te iubească cineva?

— Nu. Mă transform în câine ca să pot iubi pe cineva. Vreau să mă eliberez de mintea mea de om, să mă eliberez de hotărâri.

— Cum poți iubi pe cineva dacă nu mai ești *tu?*

— Tot *eu* voi fi. Dar voi putea *să fiu* eu, nu să mă gândesc tot timpul că sunt eu.

— Tată…

Asistenta reveni.

— Îmi pare rău, domnule Carmelke, dar trebuie să vă rog să plecați acum.

— Tată, nu mă poți părăsi așa!

— Jason. Este o clauză în contract care îmi dă voie să numesc un membru al familiei drept

îngrijitorul meu principal.

— Nu cred că aș putea…

— Te rog, Jason. Fiule. Ar însemna atât de mult pentru mine… Lasă-mă să vin acasă cu tine.

Jason întoarse privirea.

— Ca să te văd în fiecare zi și să-mi amintesc cum ai fost înainte?

— Voi dormi la picioarele tale când te uiți la filme. Voi fi foarte fericit când te întorci acasă. Nu trebuie decât să-ți dai acordul și eu îmi voi trece amprenta vocală pe contract chiar acum.

Lui Jason îi rămaseră cuvintele în gât, însă reuși să încuviințeze în tăcere.

Operația dură optsprezece ore. Perioada de recuperare ținu săptămâni întregi. Când fură scoase bandajele, fața tatălui lui Jason apăru lunguiață și îmblănită, cu nasul umed. Dar capul îi rămăsese rotund și ochii, tot albaștri.

Două fântâni adânci de dragoste sinceră, de câine.

Paul J. McAuley - Morții umblă

Născut la Oxford, Anglia, în 1955, Paul J. McAuley locuiește acum în Londra. Biolog de profesie de mai mulți ani, și-a publicat prima povestire în 1984 și de atunci s-a plasat pe un loc de frunte în cadrul mai multor subgenuri ale SF-ului contemporan, scriind atât „hard Science fiction radical”, cât și *Space opera* panoramică, restructurată și reprelucrată, numită uneori *new space opera,* precum și speculații distopice despre viitorul apropiat. Scrie, de asemenea, fantasy și horror. Primul său roman, *Four Hundred Billion Stars,* a câștigat Premiul Philip K. Dick, iar romanul *Fairyland* a primit, în 1996, atât Premiul Arthur C. Clarke, cât și Premiul John W. Campbell Memorial. Printre celelalte romane ale sale se numără *Of the Fall, Eternal Light* și *Pasquale's Angel; Confluence – o* trilogie semnificativă, cu un orizont ambițios și dimensiuni pe măsură, a cărei acțiune se desfășoară la zece mii de ani în viitor și din care fac parte *Child of the River, Ancients of Days* și *Shrine of Stars; Life on Mars; The Secret of Life; Whole Wide World; White Devils; Mind's Eye; Players; Cowboy Angels* și *The Quiet War.* Proza sa scurtă a fost publicată în volumele *The King of the Hill and Other Stories, The Invisible Country* și *Little Machines;* alături de Kim Newman, este coeditorul antologiei originale *In*

Dreams. Cea mai recentă dintre cărțile sale este romanul *Gardens of the Sun.* Povestirile i-au fost publicate în Antologiile Dozois numerele 5, 9, 13 și 15-20.

Aici ne conduce într-o închisoare de la periferia sistemului solar, pentru a ne demonstra cum pot persista consecințele unui război devastator vreme de încă mulți ani după aparenta sa încetare – cu urmări fatale.

Cred că ăsta e sfârșitul. Starea în care mă aflu nu-mi permite să-ncerc coborârea și, în orice caz, o să rămân fără aer. Cel mai apropiat adăpost de urgență e la numai cinci kilometri distanță, dar e ca și cum s-ar afla în partea opusă a acestui satelit minuscul. Și nici nu mă aștept la vreun fel de salvare în ultimul moment. Nimeni nu știe că sunt aici, telefonul și baliza de avarie nu mai sunt, rachetele pentru semnalizarea urgențelor s-au dus odată cu centura mea utilitară și nu cred că navetele teleghidate patrulează la înălțimea asta. Cel puțin nu mă mai dor picioarele, deși prin ceața anestezicului simt pulsațiile a ceea ce a mai rămas din mâna mea dreaptă, ca pe niște lovituri îndepărtate în tobe de război…

Dacă ești cel care mi-a găsit cadavrul, mă-ndoiesc c-o să ai timp să-mi asculți ultimul și singurul testament. O să fii prea ocupat să

chemi ajutoare, să iei măsuri de pază a zonei și să te asiguri că tu și însoțitorii tăi nu striviți sub tălpi indicii prețioase. Îmi imaginez, în schimb, că ești un investigator sau un funcționar de stat, așezat la un birou din adâncul unui stup birocratic și împins de simțul datoriei să asculți această înregistrare înainte de a o abandona într-un hău al memoriei. O să știi că trupul meu a fost găsit în apropiere de culmea peretelui estic al marii falii numite grabenul Elliot de pe Ariel, al patrulea satelit al lui Uranus, în ordine descrescătoare a dimensiunilor, dar presupun că nu vei vizita niciodată locul, așa că te voi ajuta să-ți faci o idee ce priveliște oferă locul ăsta.

Stau aici, cu rucsacul costumului meu presurizat bine înfipt într-un bloc imens de gheață murdară, tare ca piatra. Mai jos, la mică distanță față de picioarele mele rupte, stânca abruptă coboară, pe o înălțime de un kilometru, drept către fundul albiei enorme a grabenului. Solul său a fost readus la suprafață acum două miliarde de ani de un potop de gheață și lavă, și e un platou orizontal, peticit cu câmpuri de organisme de semivid. Portocalii și roșii, de un negru intens, brun-roșcate... se întind, îndepărtându-se de mine în toate direcțiile, cât văd cu ochii, formând cea mai mare cuvertură din univers. Satelitul ăsta e atât de mic și grabenul e atât de lat încât marginea lui vestică

dispare sub orizont. Deasupra câmpurilor plutesc șiruri de lămpi suspendate, ca o flotă de aeronave în flăcări. Presiunea atmosferică, douăzeci de milibari de nitrogen și metan, e suficientă ca să-nceţoşeze vederea și să ofere o indicaţie a distanţelor, a mărimii acestei grădini stranii. E ferma închisorii, firește, și fiecare centimetru pătrat a fost construit cu sudoarea unor bărbaţi și femei condamnaţi de eșecul propriilor idealuri, dar nimic din toate astea nu mai contează pentru mine acum. Aici, sus, sunt dincolo de toate, sunt deasupra lămpilor suspendate, îndesate sub streșinile acoperișului gigantic al grabenului, construit dintr-un polimer transparent, pe jumătate viu. Dacă-mi întorc capul, întrezăresc unul dintre picioarele colosale care susţin acoperișul. Dincolo de el e Uranus, un glob uriaș, albastru-verzui, plutind pe cerul negru. Polul sudic al imensei planete învăluite în gaz, acoperit cu un capișon maroniu de smog fotochimic, e îndreptat către soare, punctul strălucitor ce atârnă chiar deasupra orizontului vestic.

Până la apus mai sunt trei ore. N-o să trăiesc destul de mult ca să-l văd. Picioarele îmi sunt cuprinse de o amorţeală confortabilă, dar pulsaţiile mâinii sunt din ce în ce mai intense, am o durere surdă în piept și fiecare respiraţie e un efort.

Mă-ntreb dac-o să mai trăiesc atât cât e

necesar ca să-ți spun povestea mea…

Bun. Tocmai mi-am făcut o altă injecție cu anestezic. Pentru asta am fost nevoit să apelez la un reglaj prioritar al costumului, e o doză letală…

Hristoase, încă mă mai doare. Până și râsul e dureros…

Mă numesc Roy Bruce. Nu e numele meu adevărat. N-am avut un nume adevărat niciodată. Ar fi trebuit să am un număr când am fost extras, dar nu știu care era. Instructorii mei îmi spuneau Mark – dar ei ne spuneau tuturor Mark, era o glumă de-a lor, pe care nu s-au obosit niciodată să ne-o explice. Mai târziu, chiar înainte de a începe războiul, am luat viața bărbatului în a cărui imagine fusesem preschimbat. I-am luat viața, numele, identitatea. Și, după ce s-a terminat războiul, după ce am evitat retragerea și am devenit fugar, am avut mai multe nume, unul după altul. Dar Roy, Roy Bruce, e numele pe care l-am purtat cea mai mare perioadă de timp. E numele pe care-l veți găsi în registrul paznicilor. E numele sub care mă puteți îngropa.

Mă numesc Roy Bruce și am locuit în Herschel City, Ariel, vreme de opt ani și jumătate. Am locuit. Pun deja verbele la timpul trecut…

Mă numesc Roy Bruce. Sunt paznic de

închisoare. Închisoarea, Unitatea TPA 898, e un grup de încăperi – noi le spunem blocuri – îngropate în peretele estic al grabenului Elliot. Herschel City e dincolo de el, la douăzeci de kilometri distanță, un puț cilindric imens afundat în suprafața de gheață a satelitului Ariel, cu pereții acoperiți de o pădure verticală, deasă și verde, cu rădăcinile înfipte în numeroasele proeminențe și crevase. Clădirile publice și micile parcuri ies în afara peretelui-pădure ca niște ciuperci proeminente. Casele sunt construite în și printre copaci. Ariel are cu puțin mai mult de o mie de kilometri în diametru și e alcătuit preponderent din gheață. Cetățenii din Herschel City sunt acrobați arboricoli, se leagănă, se cocoață, alunecă, zboară în sus și în jos și jur-împrejur pe cabluri și trapeze, plase și culoare. E un loc unde ți-e drag să trăiești.

Am o casă-în-copac, cu o singură cameră. Nu e mare și e simplu mobilată, dar poți să stai pe verandă dimineața, Uitându-te la maimuțele-veveriță care se fugăresc prin pini…

Sunt membru al Saunei 23. Cresc greieri cântăreți, am câștigat cu ei mai multe competiții. Sunt în stare să cânte mai ales fragmente din Mozart, nimic extraordinar, dar linia mea de descendență e bine îngrijită, iar timbrul și intensitatea sunetelor sunt excelente. Sper că bătrânul Willy Gup o să continue…

Îmi plac și excursiile, ascensiunile în stil liber. O dată am urcat de unul singur pe traseul Cartea Ruptă din chasma[1] Prospero, de pe Miranda, douăzeci de kilometri pe un perete vertical, în cincisprezece ore. Nu se apropie de niciun record, dar e foarte bine pentru cineva care suferă de o boală fatală. Am avut deja diverse forme de cancer, dar retrovirușii rezolvă asta cu destulă ușurință. Ceea ce mă ucide – ceea ce tocmai a pierdut cursa către uciderea mea – e o șubrezire generalizată, sistematică, o boală de genul lupusului. Bineînțeles că n-am avut cum să primesc un tratament pentru asta, fiindcă doctorul ar fi descoperit cine sunt de fapt. Cine am fost.

Presupun că mai aveam de trăit un an, sau cam așa ceva. Poate doi, dacă-aș fi fost într-adevăr norocos.

Nu era cine știe ce viață, dar era în întregime a mea.

Uranus are douăzeci și ceva de sateliți, cei mai mulți fiind bucăți imense de gheață neagră, de vreo câteva zeci de kilometri în diametru, captate de forța sa gravitațională. Înainte de Războiul Tăcut, aici nu trăiau mai mult de două sute de oameni. Familii de pionieri răbdători, pustnici, câțiva savanți și membrii unui soi de sectă hindusă, care plantau pe întinderi uriașe de pe suprafața negricioasă a lui Umbriel

[1] Canion, termen folosit în astrologie (n. tr.).

organisme capabile să trăiască în vid. După război, Alianța Celor Trei Puteri a preluat stațiunea științifică de pe Ariel, unul dintre sateliții cei mai mari, a rebotezat-o Herschel City și și-a construit închisoarea de maximă securitate din marele graben aflat în apropiere. O serie de lideri și de susținători ai revoluției, interogați deja vreme de doi ani la Tycho, pe Luna Pământului, au fost mutați aici, fiind condamnați pe viața la reeducare și realiniere morală. La început, locul a fost administrat de Marina Militară, însă, după acoperirea grabenului Elliot și înființarea fermelor de organisme aclimatizate în vid, au fost aduși antreprenori civili. Majoritatea erau foști soldați, care se retrăseseră după război în Sistemul Exterior. Eu mă număram printre ei.

În timpul instruirii mele, învățasem cum să-mi creez identități false, cu un trecut convingător, și ultima mea încarnare a trecut cu ușurință de toate verificările. Timp de opt ani și jumătate, Roy Bruce, paznic de rangul trei, crescător de greieri și amator de ascensiuni în stil liber, a dus o viață liniștită și anonimă la periferia sistemului solar. Pe urmă, însă, doi paznici au dat peste cadavrul lui Goether Lyle, fostul lider al Senatului din Atena, Tethys, din perioada când, alături de alte douăsprezece orașe-stat din Sistemul Exterior, își declarase independența față de Pământ.

Nu-l cunoscusem prea bine pe Goether: un bărbat sensibil, serios, care scrisese în timpul său liber un soi de teze filosofice. Trupul i-a fost găsit în mijlocul șoselei dintre închisoare și ferme, dezbrăcat, cu brațele și picioarele rășchirate, cu piroane bătute în palme și în labele picioarelor. Organele genitale îi fuseseră tăiate și îndesate în gură; limba îi fusese împinsă pe beregată. Și era înghețat tun – pe solul grabenului, temperatura oscilează în jurul valorii de minus o sută cincizeci de grade Celsius, e blândă în comparație cu cea de la suprafața satelitului, dar totuși cu mult mai scăzută decât în orice frigider casnic, atât de scăzută încât dioxidul de carbon expulzat de anumite tipuri de organisme adaptate la vid precipită în atmosferă, ca o chiciură. A fost nevoie de șase ore ca să i se dezghețe leșul pentru autopsia în urma căreia s-a stabilit că mutilările fuseseră săvârșite după moarte. Fusese ucis prin strangulare, după care i se făcuseră toate celelalte lucruri.

Când s-a descoperit cadavrul lui Goether Lyle, eu mă aflam la mai bine de treizeci de kilometri distanță, supraveghind o echipă de lucru alcătuită din zece deținuți, pe care o numim șleahtă și care aduna recolta de pe un câmp cu organisme capabile să trăiască în vid. E important să-i ținem pe deținuți ocupați, iar după ce muncesc, gârboviți, pe câmp sau la

prelucrarea plantelor sunt prea obosiți ca să mai poată face planuri cu adevărat dăunătoare. În același timp, exportul substanțelor biochimice de calitate superioară produse de organismele în vid ca rezultat al prelucrării metanului ajută la acoperirea costurilor enorme implicate de menținerea închisorii în funcțiune. Așa că n-am auzit despre crimă înainte de a-mi aduce șleahta înapoi, în blocul său, la ieșirea din schimb, și am aflat toate amănuntele grotești abia seara, la saună.

Pe lumile minuscule ca Ariel, cu o gravitație insignifiantă, unde te ghemuiești sub un duș și apa are tendința de a se împrăștia în toate părțile, într-un mod cu totul incontrolabil, saunele, sau băile turcești, sunt modul ideal de a te menține curat. Te coci în abur fierbinte, transpirația îți scoate murdăria din pori și stai la taclale cu vecinii și cu prietenii. Chiar și într-un orășel cu populație redusă, ca Herschel City, există saune pentru toate orientările sexuale și pentru toate credințele religioase. Sauna mea, 23, e pentru bărbați heterosexuală celibatari și agnostici. În seara aceea am stat, ca de obicei, în aburul cu miros de eucalipt din jurul vetrei de piatră, alături de o duzină de bărbați despuiați, de vârste diferite și cu trupuri de tot soiul. Ne-am frecat pielea cu mănuși abrazive sau ne-am uns-o cu noroi depilator de culoare verde, am împroșcat cu apă pietrele fierbinți din vatră, ca

să fie mai mult abur, și am vorbit despre uciderea lui Goether Lyle. Mustafa Sesler, care lucra la spital, ne-a dat toate detaliile sinistre. Am făcut speculații, întrebându-ne dacă moartea era urmarea unei răfuieli individuale sau a unui război între bande care își disputau teritoriul. Cineva a făcut o glumă, afirmând că era cea mai minuțioasă sinucidere din istoria închisorii. Altcineva, prietenul meu Willy Gup, m-a întrebat dacă aveam cumva idee despre ce ar fi putut fi vorba.

— Roy, tipul a fost anul trecut în șleahta ta. Ai idee dacă avea vreun dușman?

Am dat un răspuns ambiguu. Mutilările descrise de Mustafa Sesler se potriveau perfect cu ceea ce învățasem în timpul instruirii mele în domeniul asasinatelor, al tacticilor de gherilă și al propagandei negre. Mă gândeam la posibilitatea îngrozitoare ca Goether Lyle să fi fost ucis de cineva ca mine.

A sosit momentul să afli cine sunt. Nu sunt o ființă umană autentică. Sunt o dublură ucigașă, creată de magicienii geneticii, crescută într-o cuvă, extrasă după atingerea maturității depline, moment în care i s-au implantat deja o serie de talente și de trăsături de caracter, antrenată și trimisă să ucidă persoana al cărei duplicat identic este, pentru a-i lua apoi locul. Nu știu cât de multe alte dubluri ucigașe, câți fanatici, câți artiști ai simulării sinuciderilor și

câte alte clone ilegale au fost lansate în luptă pe toată durata Războiului Tăcut, dar cred că tabăra noastră a avut o contribuție importantă. Ținta mea a fost Sharwal Jah Sharja, un genetician minor care locuia de unul singur în jungla dintr-o crevasă acoperită din La Est de Eden, Ganymede, unde orchestra simfonia neîntreruptă a ecosistemului ciclic închis al unui oraș-stat. După ce i-am luat locul, am demarat un program de ecotaje[2], reducând în mod semnificativ circulația vaporilor de apă și mărind concentrația de dioxid de carbon și de noxe din atmosferă. Peste vreo patru săptămâni, când a izbucnit Războiul Tăcut, populația din La Est de Eden purta măști de gaze, pădurile și parcurile erau pe moarte, iar majoritatea animalelor comestibile și a recoltelor pieriseră sau erau grav afectate, silind orașul să folosească biomasa din fermele de organisme de vid pentru a-și hrăni cetățenii. Un grup de comando al Alianței Celor Trei Puteri a luat în stăpânire fermele din La Est de Eden în primele ore ale războiului și, două săptămâni mai târziu, locuitorii înfometați au acceptat condițiile capitulării.

Ar fi trebuit să mă autoanihilez imediat după cucerirea orașului, dar, în mijlocul tratativelor oficiale pentru capitulare, un grup de fanatici tradiționaliști au asasinat jumătate din Senat și

[2] Sabotaje ecologice (n. tr.).

au atacat forțele de ocupație. În confuzia care a urmat, o explozie a descoperit crevasa în care locuiam, expunând-o vidului din jur. Sharwal Jah Sharja a fost trecut pe lista victimelor și am profitat de ocazie ca să fug. Mi-am ascuns adevărata identitate în repetate rânduri și, de atunci încoace, am trăit incognito printre ființele omenești obișnuite.

De ce mi-am nesocotit ordinele? Cum am trecut dincolo de limitările impuse de imboldurile și de instinctele implantate? E foarte simplu. În vreme ce mă dădeam drept Sharwal Jah Sharja, am ajuns să iubesc viața. Voiam să învăț cât mai multe despre ea în scurtul răstimp pe care mi-l alocaseră creatorii mei. Așa că am adoptat identitatea unei alte victime, iar după ce s-a încheiat războiul și Alianța Celor Trei Puteri a permis reluarea schimburilor comerciale și a călătoriilor, am părăsit La Est de Eden și am pornit-o prin sistemul solar, să văd tot ce puteam vedea.

Pe toată durata peregrinărilor mele, n-am întâlnit niciodată pe altcineva ca mine, dar am găsit un indiciu care dovedea că măcar un frate sau o soră din cuva mea îi supraviețuise războiului. Tuturor ni se imprimaseră în minte o serie de mesaje codificate, acoperind o gamă largă de eventualități și, la un an după ce am devenit fugar, am dat peste unul dintre ele într-un pasaj rar utilizat, care unea două spații

locuibile din orașul Xamba, Rhea.

Pentru oricine altcineva, era o mâzgăleală fără niciun înțeles; pentru mine, era sclipirea unui fulger întunecat, care marca un număr cifrat de telefon din creierul meu. Pe pereții pasajului era o abundență de graffiti, în cea mai mare parte de dinainte de război. Era posibil ca mesajul să fi fost lăsat, la fel de bine, cu un an sau cu o săptămână în urmă; ar fi putut fi o cursă, întinsă de agenții care vânau renegați de soiul meu. N-am avut curajul să fac cercetări. M-am dus drept la spațioport și mi-am cumpărat bilet pentru o navetă către Phoebe, poarta prin care se pleca spre ceilalți sateliți ai lui Saturn și către Sistemul Exterior. Șase luni mai târziu, sub numele Roy Bruce, care îmi definea noua identitate, am devenit paznic la Unitatea TPA 898.

De aceea, cu aproape nouă ani mai târziu, nu puteam fi sigur că un frate sau o soră de-a mea supraviețuise și eram în stare să mă autoconving că Goether Lyle fusese victima politicii interne defectuoase a închisorii, ucis și mutilat de un cunoscător al tehnicilor de propagandă neagră pe care le deprinsesem în timpul antrenamentului. Dar ficțiunea mea liniștitoare s-a spulberat chiar a doua zi, când s-a descoperit un alt cadavru mutilat.

Victima era un fost senator din Baghdad, Enceladus, membru al unei bande din

închisoare care purta un război intermitent cu aceea din care făcuse parte Goether Lyle. Mesajul scris cu sânge pe sol, alături de cadavrul senatorului, dădea de înțeles că fusese ucis de amicii primei victime, dar indiferent cine îl omorâse o făcuse, probabil, în celula lui, în intervalul dintre apelul de seară și încheierea încarcerării de pe durata nopții, îi scosese cumva leșul din închisoare fără să fie observat și îl lăsase în raza unei camere de supraveghere, care fusese reprogramată pentru a reda ciclic o înregistrare în loc să arate ce se petrecea în timp real. Membrii bandelor rivale locuiau în blocuri diferite, li se implantaseră în cranii cipuri care le monitorizau în permanență mișcările și, în orice caz, erau închiși în celulele lor peste noapte. Dacă ucigașul era un deținut, ar fi trebuit să mituiască mai bine de o duzină de paznici; era mult mai probabil ca senatorul să fi fost ucis de cineva din personalul închisorii. Iar când am auzit cum arăta leșul, am fost sigur că era mâna unuia dintre frații sau surorile mele. Senatorul fusese orbit înainte de a fi strangulat și i se scoseseră plămânii prin niște tăieturi făcute în spate. Era o mutilare numită Vulturul însângerat și fusese inventată de vikingi, cu vreo două mii de ani în urmă. Îmi aminteam vocea rece și răbdătoare a instructorului care ne făcuse demonstrația pe un cadavru.

Cineva din cadrul administrației a ajuns la aceeași concluzie. Anunțul din capul listei ordinelor pe care le primeam zilnic ne aducea la cunoștință că o echipă de specialiști se afla în drum către Ariel și că la spațioport se luaseră măsuri de securitate pentru cazuri de urgență. În seara aceea, la saună, Willy Gup ne-a spus că directorul avea în vedere posibilitatea ca ambele crime să fi fost opera unui soi de asasin crescut-în-cuvă, folosit în timpul Războiului Tăcut.

— Așa că, fraților, dacă descoperiți ceva care vă trezește bănuielile, nu cedați tentației de a da dovadă de un eroism stupid. Creaturile alea sunt inteligente, letale și cu desăvârșire lipsite de orice sentiment omenesc. Faceți ca mine. Păstrați o atitudine glacială și bateți în retragere.

M-am simțit străbătut de un fior rece, detestabil. Știam că, dacă Willy și ceilalți și-ar fi dat seama că una dintre „creaturile alea“ stătea alături de ei în aburul cald din saună, s-ar fi repezit asupra mea și m-ar fi sfâșiat imediat, bucată cu bucată. Și mai știam și că eu nu puteam să bat în retragere, că nu puteam lăsa lucrurile să-și urmeze cursul. Nimeni n-avea să poată pleca de pe Ariel pe toată durata aplicării măsurilor de securitate pentru cazuri de urgență, iar echipa de specialiști avea să scotocească fiecare centimetru pătrat din

închisoare și din Herschel City, verificând fișele și profilul ADN pentru fiecare deținut, membru al personalului, angajat și vizitator și avea să pună la lucru un miliard de roboți teleghidați, pe jumătate vii, de dimensiuni minuscule, proiectați pentru a fi atrași de oricine expiră o combinație de produse metabolice secundare specifică ființelor de tipul nostru. Echipa avea să descopere cu siguranță asasinul, dar avea să mă demaște și pe mine.

Oh, probabil că aș fi putut pleca în excursie într-un loc îndepărtat de pe suprafața satelitului, ascunzându-mă în tot acel timp, dar nu știam cât de mult aveau să dureze cercetările. Singurul mod în care aș fi putut evada ar fi fost să-mi silesc costumul presurizat să-mi inducă o stare de hibernare profundă, timp de o lună sau două, dar cum mi-aș fi justificat absența când mă reîntorceam? Și, în plus, știam că eram pe moarte. Deja luam zilnic steroizi în doze periculos de mari, ca să-mi diminuez umflăturile articulațiilor și inflamarea țesutului conjunctiv provocate de pseudolupusul meu. Suspendarea funcțiilor vitale ar fi încetinit progresul bolii, dar nu l-ar fi oprit. Și dacă nu mă mai trezeam niciodată?

Am petrecut o lungă noapte sumbră evaluându-mi opțiunile. În momentul când în oraș a început să crească nivelul luminii ambientale și membrii trupei locale de

maimuțe-veveriță au prins să se cheme încetișor unii pe alții în copacii de lângă cabana mea, știam ce aveam de făcut. Trebuia să descopăr asasinul înainte de sosirea echipei.

Hotărârea mea a devenit mai puternică peste două ore, când am aflat că se săvârșiseră alte două crime și că în biblioteca închisorii avusese loc o mică revoltă.

Pătrunderea în fișierele închisorii mi s-a părut derizoriu de ușoară. Fusesem bine instruit cu ani în urmă, iar sistemul de stocare a informațiilor era cam de aceeași vârstă cu mine. Pentru început, am verificat dosarele personalului recent angajat, dar n-am descoperit nimic dubios, și n-am avut mai mult noroc nici când am studiat dosarele prietenilor și rudelor deținuților, ale avocaților lor, ale comercianților și ale oamenilor de afaceri care locuiesc de obicei în Herschel City. Era posibil să-mi fi scăpat ceva – povestea aleasă de asasin drept acoperire era întru totul la fel de bună ca aceea de care mă folosisem cu succes atât de multă vreme. Dar, după ce am eliminat, mai mult sau mai puțin, suspecții evidenți, a trebuit să iau în considerare posibilitatea ca asasinul să se fi ascuns pe Ariel, la fel ca mine, imediat după încheierea războiului. Aveam atât de multe în comun cu frații și surorile mele încât faptul că unul dintre ei luase o decizie similară

cu a mea, alăturându-se personalului închisorii, n-ar fi fost nicidecum o simplă coincidență. Poate că în cele din urmă înnebunise, sau poate că imperativele adânc imprimate ale misiunii sale intraseră în acțiune. Sau poate descoperise, ca și mine, că se apropia de sfârșitul scurtei sale vieți și se hotărâse să se distreze puțin…

În scurtul timp rămas până la sosirea echipei de specialiști, ar fi fost imposibil să verific dosarele celor peste trei mii de angajați. Ajunsesem într-o fundătură. Am decis că aveam nevoie de un sfat.

Toată lumea din Herschel City și din închisoare vorbea despre crime. Mi s-a părut ușor să-l întreb pe vechiul meu prieten Willy Gup, în timpul unei conversații banale, dacă se gândise cum s-ar fi putut descoperi identitatea asasinului.

— Oricine are minte trebuie să se țină departe de povestea asta, a spus el. Trebuie să se ferească de belele, să respecte regulile când e vorba de șleahta lui și să aștepte sosirea specialiștilor.

— Care vor sosi abia peste o săptămână. Până atunci ar putea izbucni un război în toată legea.

Willy a recunoscut că aveam dreptate. Făcea parte din grupul inițial de paznici, era un veteran care servise în timpul Războiului Tăcut pe una dintre navele de aprovizionare ale

Marinei și se aflase în fruntea echipei care pusese capăt scandalului din bibliotecă. Trei deținuți muriseră, iar optsprezece erau grav răniți – o femeie scosese ochii alteia cu degetele mari ale mâinilor – și incidentul îl întristase și îl pusese pe gânduri. După ce m-a studiat câteva clipe, a adăugat:

— Dacă m-aș ocupa de asta, nu m-aș atinge de dosare. Am auzit că directorul face o listă a persoanelor care investighează, căutând indicii și așa mai departe. Le tolerează prostia fiindcă își dorește cu disperare să pună capăt necazurilor cât mai curând cu putință și o să fie al naibii de fericit dacă un hacker o să dea din întâmplare peste asasin. Dar e puțin probabil, și poți să faci pariu că, după ce-o să se termine totul, o să le tragă o săpuneală zdravănă acestor detectivi amatori. Și asasinul ar putea să urmărească, la rândul lui, cine accesează fișierele. Oricine se apropie prea mult de adevăr ar putea avea o surpriză urâtă. Nu, frate, răsfoirea dosarelor nu aduce nimic altceva decât belele.

Atunci am știut că Willy intuia ce aveam de gând. Mai știam și că directorul era ultima dintre grijile mele. Am întrebat, pe cel mai degajat ton cu putință:

— Și ce-ai face?

Willy nu mi-a răspuns imediat, umplându-și în schimb din nou bolul din carafa de ceai cu

gheață. Stăteam pe veranda micii sale cabane, la marginea unei zone îngustate din partea de sus a puțului care adăpostește orașul. Bananii și ferigile uriașe o fereau de privirile vecinilor; pădurea verticală cobora către adânc pe ambele părți. Trilurile greierelui său campion, un exemplar superb, alb cu auriu, adăpostit într-o colivie împletită din bambus, redau *Variațiunile Goldberg* ale lui Bach.

— Vorbim la modul pur ipotetic, a spus Willy, întinzându-mi carafa.

— Bineînțeles.

— Tu ai avut întotdeauna ceva de sălbăticiune, a zis el, te cred în stare să faci un gest nesăbuit de curajos și periculos de stupid.

— Nu sunt decât un hacker obișnuit, am obiectat.

— Care face excursii lungi pe suprafață, de unul singur. Care a parcurs, tot singur, traseul ăla din chasma Prospero și nu s-a obosit să spună nimic până când a aflat cineva, doi ani mai târziu. Te cunosc de nouă ani, Roy, și încă mai ești un bărbat misterios. Willy a zâmbit. Ei, de ce te uiți așa? Am spus numai că ai caracter, atâta tot.

Reflexele mele imuabile ieșiseră pe moment la suprafață. Pentru o clipă, mă întrebasem dacă bărbatul din fața mea nu-mi spulberase cumva acoperirea, dacă nu cumva ar fi trebuit să-l omor. Am simulat cu mare atenție un zâmbet și

am spus că nu-mi dădusem seama cât de stranie păruse reacția mea.

— Cei mai mulți dintre noi au secrete, a zis Willy. De-aia ne aflăm tocmai aici, frate. Suntem captivi, în aceeași măsură ca deținuții din șlehtele noastre. Deși ei nu-și dau seama, idioții care bâjbâie prin fișiere încearcă să fugă cumva de ceea ce sunt ei înșiși.

— Și n-ai cum să scapi de ceea ce ești, am încuviințat.

Clipa trecuse. Aveam pe față un zâmbet adevărat, nu o mască încropită ca s-ascundă ceea ce eram de fapt.

Willy și-a ridicat în cinstea mea bolul cu ceai.

— Oricine are minte descoperă asta în cele din urmă.

— Încă nu mi-ai spus cum l-ai prinde pe asasin.

— N-am de gând să-l prind.

— Dar ipotetic vorbind…

— Din câte știm noi, e directorul. El poate merge oriunde și peste tot și are acces la toate sistemele de supraveghere.

— Directorul? Serios?

Willy a rânjit.

— Te întărâtam. Dar, serios vorbind, am făcut o mică investigație în privința asta. Nu e doar un ucigaș cu sânge rece, e și foarte bun și când e vorba să se deghizeze. Oricare dintre noi ar putea fi asasinul. Directorul, tu, eu, oricine.

Dacă această creatură nu greșește cu nimic, n-avem nicio speranță s-o prindem. Facem deja tot ce se poate face – lansăm mai multe navete teleghidate de supraveghere, încuiem deținuții în celule când nu sunt la muncă și ne rugăm ca asta să împiedice apariția altor tulburări până când sosește echipa.

— Cred că ai dreptate, am încuviințat.

— Nu încerca să devii erou, frate. Nici măcar ipotetic.

— În niciun caz, am spus.

Dar una dintre remarcile lui îmi sugerase cum aș fi putut ajunge la asasin și mintea îmi alerga deja nebunește, stabilind ce aveam de făcut.

Dacă asasinul îi urmărea într-adevăr pe cei care accesau fără permisiune fișierele, am concluzionat eu, atunci stătea probabil la pândă (dacă nu el, cel puțin demonul lui) în directorul rădăcină al sistemului de informații. Acolo am lăsat un mesaj criptat, explicând cine eram și de ce doream să stăm de vorbă, atașat la un demon gata să ia urma oricui l-ar fi deschis. Demonul mi-a telefonat șase ore mai târziu, la miezul nopții. Cineva remarcase semnul pe care-l lăsasem și voia să discutăm.

Demonul nu reușise să identifice persoana respectivă și, pe deasupra, era infectat cu ceva: cu un program simplu de comunicare. L-am verificat, am șters câteva subrutine care i-ar fi permis să descopere unde mă aflam și l-am

lansat. M-a conectat la un spațiu bidimensional gol, pe care au început să apară cuvinte, literă cu literă, parcurgând ecranul de la dreapta spre stânga și dispărând apoi.

» ai scăpat de funcția de urmărire, nu e rău pentru un bătrân – dacă asta ești într-adevăr.
> ne-au antrenat bine, am tastat eu.
> crezi că știi ce sunt, crezi că sunt ca tine.
>

Indiferent cine ar fi fost interlocutorul meu, dorea să trecem direct la subiect. Asta îmi convenea, dar nu voiam să-l las să preia conducerea.

> suntem amândoi copii ai cuvei, am tastat, de asta am ajuns la tine. de asta vreau să te-ajut.

A urmat o pauză, în timp ce corespondentul meu îmi diseca mesajul.

» ai putea fi o capcană.
> mesajul ți-a atras atenția fiindcă e imprimat în cortexul tău vizual, așa cum e imprimat și într-al meu.
> lucrurile de genul ăsta nu mai sunt atât de secrete cum erau cândva, dar să spunem că te cred…

Pe spațiul alb s-a rotit un disc întunecat, mai

puțin de o secundă, și în licărirea lui neagră, stroboscopică, a pâlpâit un șir de litere și cifre, dispărând apoi.

> știi unde e locul ăsta?

Am înțeles că literele și cifrele gravate în creierul meu reprezentau coordonate de pe caroiaj.

> pot să-l găsesc.
> ne-ntâlnim peste patru ore. Trebuie să mă ocup mai întâi de o mica afacere.

Era miezul nopții, momentul când își săvârșea asasinul lucrarea.

> te rog, nu mai ucide pe nimeni înainte de a sta de vorbă.

Cuvintele mele s-au șters. N-au primit niciun răspuns.

Coordonatele indicau cu precizie centrul unui mic crater de eroziune, aflat șaizeci de kilometri sud față de închisoare, într-o zonă nereconstruită din umbra peretelui estic al grabenului. Înainte de a pleca într-acolo, m-am echipat din arsenal și am descărcat un program de perturbare a sistemului de pază, astfel încât

să mă pot mișca liber și neobservat. Eram ciudat de fericit și absurd de încrezător. Era bine să fiu din nou în acțiune. Un murmur de mulțumire îmi umplea din abundență capul în timp ce conduceam un cart-triciclu de-a lungul unui drum vechi, de construcție. Punctul de întâlnire era la o oră distanță: aveam timp din belșug să mă familiarizez cu terenul și să-mi fac pregătirile înainte de a apărea asasinul, dacă el era cel cu care vorbisem.

Vreau să fie clar că acțiunile mele nu erau nicidecum altruiste. Singura viață pe care voiam s-o salvez era a mea. Da, știam ca sunt pe moarte, dar nimeni nu iubește viața mai mult decât aceia cărora le-a mai rămas puțin de trăit, nimeni altcineva nu gustă experiența fiecărei clipe și a tuturor la un loc cu o instantaneitate atât de intensă. N-aveam intenția să mă lepăd de viață cu un gest măreț. Voiam să demasc asasinul și să scap de ancheta echipei speciale.

Drumul se întindea de-a lungul unui teren plat, acoperit cu praf maroniu, cimentat în vid, și presărat cu blocuri mari, erodate până la netezirea contururilor de-a lungul eonilor de impacturi cu meteoriții. Peretele grabenului se înălța în dreapta mea, cu falduri și protuberanțe complicate, ca o draperie înghețată. Sfărâmăturile de rocă luaseră forma unor conuri ascuțite și a unor movile rotunjite, formând un taluz ce îi tivea baza. În dreapta, terenul cobora

către o panglică strălucitoare de garduri și diguri, aflată la mai bine de un kilometru, limita imensei cuverturi de câmpuri cultivate. Ceasul arăta ora două dimineața, dar lămpile suspendate erau la fel de strălucitoare ca întotdeauna și, deasupra orizontului vestic, scânteierea palidă a soarelui aproape că se pierdea în ceața luminii lor incandescente.

De locul de întâlnire mă mai despărțeau doi kilometri și drumul intersecta o culme abruptă, contrafortul unei protuberanțe imense a peretelui, când m-a atacat asasinul. Am întrezărit o mișcare bruscă undeva, sus, într-un colț al câmpului meu vizual, dar, înainte de a apuca să reacționez, o săgeată taser cu șocuri electrice mi-a lovit cartul și i-a scurtcircuitat motorul. O secundă mai târziu, am fost izbit de o plasă care mi-a alunecat în josul trunchiului, în timp ce o serie de fibre musculare din plastic mioelectric se strângeau în falduri comprimate în jurul brațelor și al pieptului. În vreme ce cartul se oprea, m-am zbătut, încercând să mă eliberez, dar plasa îmi țintuia brațele de trup și nu puteam nici măcar să-mi desfac centura de siguranță. Nu puteam decât să stau și să privesc o siluetă în costum presurizat negru, care a coborât panta abruptă din două salturi uriașe și a ajuns la mine după alte două. Mi-a smuls telefonul, mi-a scos centura utilitară, mi-a luat pistolul din buzunarul de pe coapsa dreaptă

a costumului și cuțitul din cel de pe coapsa stângă, apoi mi-a decuplat rezervorul principal de aer, a apăsat butonul de desprindere a centurii de siguranță, m-a tras de pe scaunul scund și m-a târât în afara drumului. M-a trântit pe spate, alături de un cart parcat în umbra unui bolovan de dimensiunile unei case, și asasinul s-a retras cu un pas, îndreptând spre mine o pușcă electrică.

Camera neutronică pe care mi-o fixasem în interiorul căștii îmi dezvăluia prea puține detalii ale feței din spatele vizorului reflectorizant, protejat de o peliculă de aur, purtat de cel care mă capturase; demonul ei a făcut o extrapolare, a căutat în baza de date pe care i-o încărcasem și a găsit pe cineva care corespundea. Debra Thorn, angajată de doi ani ca paramedic la infirmeria închisorii, douăzeci și doi de ani, necăsătorită, fără copii… Mi-am dat seama că făcusem o greșeală gravă. Da, asasinul era o dublură ucigașă, dar, fiind duplicatul cuiva care nu era adult când se sfârșise războiul, trebuie să fi fost creată și extrasă din cuvă mult mai recent decât mine. Nu era nebună, nu petrecuse ani buni trăind sub acoperire. Ucidea fiindcă pentru asta fusese trimisă aici. Pentru că era misiunea ei.

Pe display-ul căștii mele clipea o lumină – un walkie-talkie pentru urgențe, cu rază mică de acțiune, pentru conexiuni neobstrucționate.

După ce am răspuns, am auzit întrebarea unei voci distorsionate electronic:

— Ești singur?

— Absolut.

— Cine ești?

Înainte de a pleca, îmi scosesem toate însemnele de identificare de pe costum, dar dublura care o ucisese și o înlocuise pe Debra Thorn avea arma îndreptată spre capul meu, așa că era recomandabil să-mi spun numele. A păstrat un moment de tăcere, fără îndoială fiindcă se uita în dosarul meu.

— Nu sunt dublura ucigașă a lui Roy Bruce, i-am spus, dacă asta îți închipui. Omul pe care l-am ucis și înlocuit era un genetician, pe nume Sharwal Jah Sharja.

I-am spus, pe scurt, povestea pe care o știi deja. Când am terminat, mi-a pus o altă întrebare:

— Lucrezi într-adevăr aici de opt ani?

— Opt și jumătate.

Făcusem o greșeală foarte gravă în privința motivelor celei care mă luase prizonier, dar probabil că îi stârnisem curiozitatea, fiindcă altminteri aș fi fost deja mort. Și, chiar dacă nu puteam să scap apelând la meșteșugul vorbelor și convingând-o astfel să mă cruțe, mai aveam încă două arme pe care nu le descoperise… Am riscat o minciună, am susținut că plasa ei îmi compromisese etanșeitatea termică a

costumului. M-am plâns că pierdeam căldură stând pe solul înghețat și că aveam să mor de frig dacă nu mă ridicam.

Mi-a permis să mă salt în capul oaselor și mi-a cerut s-o fac foarte încet.

În timp ce-mi trăgeam picioarele sub mine, așezându-mă în fața ei sprijinit pe pulpe, mi-am ridicat privirea către culme și am făcut o triangulație crucială.

— Instructorii mi-au explicat că n-o să trăiesc mai mult de un an, a spus ea.

— Probabil ți-au spus că o să te mistui repede, dar strălucind cu mare putere – asta mi-au zis mie. Dar au mințit. Mă aștept să fi mințit în foarte multe privințe și îți promit că eu o să-ți spun numai adevărul. Putem pleca de-aici, putem merge oriunde ne dorim.

— Am de încheiat o misiune.

— Oameni care trebuie uciși, revolte care trebuie stârnite.

Asasina a făcut un pas mare în lateral, către cart, a scos ceva de mărimea unei mingi de baschet din plasa aflată în spatele scaunului și l-a aruncat spre mine. Obiectul a ricoșat încet de solul prăfos și a sfârșit prin a ajunge între picioarele mele: era capul retezat al unei femei bătrâne, cu pielea înnegrită de ger, cu ochii acoperiți de chiciură.

— Fosta conducătoare a parlamentului din Sparta, Tethys, m-a lămurit asasina. Am lăsat

trupul țintuit de sol, pe unul dintre câmpurile unde lucrează prietenii ei, cu un mic mesaj amuzant.

— Încerci să stârnești un război printre prizonieri. Poate oamenii care te-au trimis speră că scandalul va duce la închiderea închisorii. Poate își închipuie că e singura lor șansă de a-și elibera camarazii. Pentru cine lucrezi, apropo?

— Eu pun întrebările, a ripostat ea.

Am întrebat cum avea să scape după ce termina.

— Vine o echipă specială, e pe drum. Dac-o să mai fi aici când sosește, te va hăitui și te va ucide.

— A, de-asta m-ai căutat. Te temi că, în timp ce mă vânează, echipa aia o să afle cine ești.

O fi fost tânără, dar era inteligentă și iute.

Am spus:

— Am venit fiindcă voiam să stau de vorbă cu tine. Fiindcă ești ca mine.

— Fiindcă, după atâția ani trăiți printre oameni, simți lipsa celor de soiul tău, nu?

În ciuda distorsionării electronice, i-am simțit batjocura din glas. Am răspuns cu prudență:

— Oamenii care te-au trimis aici – creatorii tăi – nu și-au făcut niciun plan pentru recuperarea ta după ce se termină totul. Nu le pasă dacă supraviețuiești sau nu. Singurul lucru care-i interesează e succesul misiunii tale. De ce le oferi loialitate unor oameni care te consideră un

bun consumabil? Oamenilor care te-au mințit? Ai mulți ani de viață înainte și nesocotirea ordinelor nu e atât de dificilă cum ți-ai închipui. De fapt le-ai nesocotit deja când ai intrat în legătură cu mine. Nu mai ai de făcut decât un singur alt pas, și lasă-mă să te ajut. Dacă lucrăm împreună, o să supraviețuim. O să găsim o cale de salvare.

— Îți închipui că ești om. Nu ești. Ești exact ca mine. Un mort care umblă. Apropo, așa ne spuneau instructorii: mort. Nu „Mark”. Nu e nimic drăguț în asta. Când eram mutați dintr-un loc în altul, se avertizau strigând unii la alții: „Morții umblă.”

E o tradiție, e strigătul pe care-l auzi când e scos din celulă un condamnat la moarte. Din fericire, n-am lucrat niciodată în blocul H, unde își așteaptă execuția deținuții care au ucis alți prizonieri sau vreun gardian, așa că nici nu-l auzisem, nici nu fusesem nevoit să-l folosesc.

— Aveau dreptate, nu? a spus ea. Suntem niște obiecte fabricate, cum am putea trăi în adevăratul sens al cuvântului?

— Eu am dus, timp de zece ani, o viață mai mult sau mai puțin obișnuită. Renunță la povestea asta, vino cu mine, și-o să te-nvăț cum.

— Tu ai furat o viață, asta ai făcut. Sub deghizarea ta, ești tot atât de mort ca mine.

— Viața pe care-o trăiesc acum e a mea, nu a

altcuiva, am spus. Renunță la ceea ce faci, iar eu o să-ți arăt despre ce vorbesc.

— Tu ești terminat, în orice caz, a spus asasina. Îți respiri ultima porție de aer. Îți mai ajunge pentru mai puțin de-o oră. Te las să mori aici, îmi închei misiunea și profit de tot balamucul ca să fug. Pe urmă ar trebui să fiu recuperată, dar acum cred că pot renunța la asta. În lumea largă trebuie să existe o grămadă de oameni care au nevoie de talentele mele. O să lucrez pentru oricine vrea să ucid și-o să câștig o grămadă de bani.

— E un vis frumos, am zis, dar n-o să se-adeverească niciodată.

— De ce să nu profit, făcând ceea ce am fost creată să fac?

— Am trăit printre oameni mai mult de un deceniu. Poate nu-i cunosc atât de bine cum ar trebui, dar știu că se tem foarte mult de noi. Nu din cauză că ei ar fi altfel, ci fiindcă noi semănăm atât de mult cu o parte a lor pe care nu vor să și-o recunoască. Pentru că suntem jumătatea întunecată a firii lor. Am supraviețuit atât de mult numai fiindcă am ascuns cu mare grijă ce sunt în realitate. Te pot învăța cum să faci asta, dacă mă lași.

— Mie nu mi se pare c-ar fi cine știe ce viață, a spus asasina.

— Nu-ți place să fii Debra Thorn? am întrebat-o.

În aceeași clipă, am sărit de pe sol, cu speranța că dezvăluindu-i identitatea îi distrăsesem atenția și o derutasem, și am câștigat favoarea unui avans de o clipă.

Datorită microgravitației de pe Ariel, saltul meu în picioare m-a propulsat cu mult deasupra capului asasinei, mai sus și dincolo de culme. În timp ce mă înălțam, am eliberat săgeata taser pe care mi-o cususem în palma uneia dintre mănușile costumului meu presurizat, și încărcătura electrică stocată în bucla ei supra-conductoare a scurtcircuitat toate fibrele plasticului mioelectric care-mi imobiliza brațele. În timp ce atingeam solul, am săltat din umeri, aruncând plasa, și m-am avântat din nou, plutind în salturi de-a lungul culmii, către suprafața bombată a peretelui de stâncă și către un horn îngust dintre două pliuri de gheață neagră, tare ca piatra.

Eram la jumătatea drumului când un glonț cinetic mi-a lovit piciorul stâng cu o forță înspăimântătoare, rupându-mi osul coapsei. M-am rostogolit pe movila de gheață și m-am agățat de o proeminență ascuțită chiar înainte de a cădea de pe culme. Strigătul triumfător al asasinei mi-a răsunat în urechi ca o trâmbiță electronică; fiindcă foloseam un walkie-talkie pentru comunicare neobstrucționată, am știut că era gata să sară asupra mea. M-am ridicat imediat și am fugit către horn, ca o maimuță

schiloadă. Aproape că-mi atinsesem ținta, când un al doilea glonț cinetic mi-a zdrobit genunchiul drept. Costumul mi s-a rupt în locul impactului și am simțit împunsătura rece a durerii când materialul inteligent s-a strâns la fel de tare ca un garou, dar nu eram terminat. Lovitura glonțului cinetic m-a dat peste cap, propulsându-mă într-un câmp de blocuri de gheață căzătoare, la o distanță izbitor de mică de horn. M-am îndreptat spre el pe jumătate târându-mă, pe jumătate plutind, un al treilea glonț a retezat vârful unui bloc poros, care trebuie să fi căzut de pe stânci cu un miliard de ani în urmă, și apoi eram în horn, și am început să mă cațăr.

Asasina n-avea experiență în privința ascensiunilor în stil liber. În ciuda rănilor mele, am mărit curând distanța dintre noi. Hornul s-a terminat după o jumătate de kilometru și n-am avut de ales, a trebuit să urc în continuare, pe suprafața dezgolită a gheții. Peste mai puțin de un minut, asasina a ajuns, la rândul ei, la capătul hornului și a tras un glonț cinetic, care s-a izbit de stâncă, la mică distanță deasupra mea. M-am lipit de suprafața gheții când o bucată imensă a căzut pe lângă mine, cu o încetineală de vis, apoi am continuat să urc chiar printre sfărâmăturile, pietricelele și granulele de gheață care îmi răpăiau scurt pe cască, formând un nor în expansiune, și m-am

săltat peste muchia pragului deasupra căruia se îngusta zidul.

Piciorul stâng, îndoit din mijlocul coapsei, mă durea cumplit; dreptul era amorțit de la genunchi în jos și o crustă groasă de sânge mi se solidificase prin înghețare în jurul încheieturii. Dar n-aveam timp să-mi pansez rănile. M-am săltat în capul oaselor și am smuls furtunul sistemului de reciclare a apei în timp ce asasina sărea deasupra pragului de stâncă descriind un arc grațios, cu pistolul taser într-o mână și cu pușca electrică în cealaltă. Am răsucit robinetul și am izbit-o cu un jet de apă de mare presiune, care i-a nimerit vizorul și a înghețat instantaneu. M-am săltat de pe sol împingându-mă în ambele mâini (un glonț cinetic s-a lovit de gheața prăfuită, exact în locul unde stătusem), m-am ciocnit cu ea în aer, mi-am agățat mănușa de mufa de diagnosticare a rucsacului ei și am eliberat a doua săgeată taser.

Săgeata a scurtcircuitat toate componentele electronice ale costumului ei, iar curentul pătruns prin mufă a fost suficient ca s-o paralizeze pentru o clipă. Am împins-o și s-a prăbușit către prag, dar a reușit să tragă un ultim glonț în timp ce se răsucea în golul de dincolo de marginea acestuia. Era fie fenomenal de norocoasă, fie incredibil de îndemânatică: mi-a retezat degetul mare, plus alte trei, de la

mâna dreaptă.

A căzut de la o înălțime de peste un kilometru. Chiar și la o gravitație redusă, era mai mult decât suficient ca s-o ucidă, dar am aruncat peste ea mai multe blocuri de gheață, pur și simplu ca să fiu sigur. Al treilea i-a zdrobit vizorul. O să-i găsiți cadavrul, dacă nu i l-ați găsit încă, mai mult sau mai puțin chiar sub locul unde l-ați descoperit pe al meu.

Asasina mi-a descărcat cea mai mare parte a rezervei de aer, mi-a luat telefonul și baliza de avarie: săgeata pe care am folosit-o împotriva ei a distrus ce mai rămăsese din sistemul de menținere a vieții înglobat în costum. Sistemul de izolare termică e încă destul de bun, dar acum încep să simt mușcătura frigului, iar mâna mi-a obosit foarte tare de când strâng întruna de pompă, împingând aerul expirat în dispozitivul de reciclare, și am o durere de cap din ce în ce mai urâtă pe măsură ce concentrația de dioxid de carbon din rezerva mea de aer crește inexorabil. Am distrus ecosistemul din La Est de Eden sabotând balanța gazelor din atmosferă, iar acum același dezechilibru mă ucide.

Singurul lucru care mai funcționează încă e micul cip idiot pe care mi l-am încastrat în cască, pentru înregistrarea conversației cu asasina. Probabil că, în momentul de față, știi despre ea mai multe decât mine.

Nu mi-a mai rămas mult timp. Poate devin de o stupizenie confortabilă din cauza nivelului în continuă creștere al dioxidului de carbon, dar descopăr că nu-mi pasă că mor. Ți-am spus că am înfruntat-o pe asasină ca să-mi salvez pielea, dar acum mă gândesc că e posibil să mă fi înșelat. E adevărat că am devenit fugar după încheierea Războiului Tăcut, dar, în felul meu, am rămas în slujba voastră până la moarte.

Acum mă deconectez. Vreau să-mi petrec ultimele clipe amintindu-mi ascensiunea mea în stil liber pe cei douăzeci de kilometri de gheață verticală din chasma Prospero. Vreau să-mi aduc aminte cum am stat, în final, obosit și singur, în vârful unei falii care despică o lume – amintirea unei coliziuni cutremurătoare de acum patru miliarde de ani –, cu Uranus la orizont, înclinat și vizibil doar pe jumătate, calm și îndepărtat, cu infinitul cer negru, înstelat, deasupra capului. Atunci m-am simțit cu desăvârșire insignifiant, dar totodată atât de fericit, fără să regret nimic din mărunta mea existență stupidă.

Mary Rosenblum - Filme de amatori

Una dintre cele mai populare și prolifice debutante din anii ’90, Mary Rosenblum a publicat primul său text în *Asimov’s Science Fiction,* în 1990, iar de atunci a devenit o prezență constantă în această revistă, și una dintre cele mai frecvente colaboratoare, cu peste treizeci de texte publicate. De asemenea, a apărut și în *The Magazine of Science Fiction, Science Fiction Age, Pulphouse, New Legends* precum și în alte publicații.

Rosenblum a scris câteva dintre cele mai colorate, incitante și încărcate sentimental povestiri ale anilor ’90, cum ar fi „The Stone Garden”, „Synthesis”, „Flight”, „California Dreamer”, „Casting at Pegasus”, „Entrada” și multe altele, aducându-i un număr mare de cititori devotați. Nuvela sa, *Gas Fisk,* a fost distinsă cu Premiul Cititorilor revistei *Asimov’s,* în 1996, fiind de asemenea finalistă pentru Premiul Nebula din acel an. Primul ei roman, *The Drylands,* a fost publicat în 1993, fiind bine primit de critică, obținând prestigiosul Premiu Compton Crook pentru Cel mai Bun Roman de Debut al anului; la scurt timp a fost urmat de *Chimera, The Stone Garden* și *Water Rites.* Prima ei culegere de povestiri, *Synthesis and Other Virtual Realities,* a fost pe larg aclamată de critică, fiind considerată una dintre cele mai

bune din 1996. A mai scris și o tetralogie de romane polițiste, sub pseudonimul Mary Freeman. Cea mai recentă carte a sa este un nou și semnificativ roman Science fiction, *Horizons,* și pregătește o nouă colecție de povestiri, *Drylands.* Absolventă a colegiului Clarion West, Mary Rosenblum locuiește în Portland, Oregon.

Interesanta povestire care urmează, dotată corespunzător cu intrigi complicate, subliniază din nou faptul că amintirile sunt ceva ce merită păstrat cu orice preț, întrebarea fiind însă: *ale cui?*

Telefonul brokerului o trezi pe Kayla din mijlocul unui vis cu un câmp nesfârșit de iarbă verde, presărat cu flori albastre și albe. Vreun fragment din amintirea unui client? Uneori i se infiltrau în minte, cu toate că se presupunea că n-ar trebui să se întâmple asta. Se ridică în capul oaselor, amețită de somn, încercând să-și amintească dacă vizitase vreodată, ca ea însăși, o rezervație din prerie.

— Acces, zise ea, căscă, apoi se concentră asupra licărului câmpului holografic în timp ce se forma pe desktop.

— De obicei, la ora asta erai deja trează, îi spuse Azara, brokerul ei, întâmpinând-o cu o privire severă de sub voalul decorativ, țesut din filamente strălucitoare.

— Acum nu lucrez, răspunse Kayla dezmorțindu-se. Pot să dorm până târziu.

— Ba acum lucrezi, pufni Azara. Căsătorie în familie, o reuniune lungă de o săptămână, clientul vrea întreaga afacere, prețul nu contează. Te rog să te acoperi.

— Te trădează religia.

Însă Kayla se întinse după cămașa de noapte purtată noaptea trecută, și și-o trase peste cap.

— O săptămână întreagă.

Căscă din nou.

— Nu știu. Am întâlnit aseară un tip cool și nu știu dacă vreau să fiu plecată o săptămână întreagă.

— Dacă mă vrei ca broker, ai s-o faci.

Azara o privi pieziș.

— Acest client este cea mai pretențioasă femeie cu care am avut de-a face în ultimii ani. Însă plătește și un bonus, iar tu ești singurul meu cameleon care se potrivește cu necesitățile ei fizice.

Bodogăni dezaprobatoare.

Una din acelea. Kayla oftă și se întoarse spre peretele micii bucătării.

— I-ai spus că nu-i vârsta noastră, ori felul în care arătăm, sau chiar sexul nostru, ceea ce ne face să vedem ce vor ei să vedem?

— Ah.

Azara își dădu ochii peste cap.

— I-am oferit explicația obișnuită. De mai

multe ori.

Își lăți buzele foarte roșii într-un zâmbet larg.

— Dar este dispusă să plătească pentru excentricitățile ei, așa că ne vom plia lor.

— Trebuie să fie bogată.

Kayla puse o linguriță de ceai verde într-o ceașcă, din Sumatra, pe care o băgă sub distribuitorul de apă fierbinte.

— Ce bine de ea.

— Administrator principal al Coloniei Marțiene. Bineînțeles că-i bogată, altfel m-ar mai fi căutat?

Azara pocni din degete.

— Ai o întâlnire cu ea peste două ore.

Îi aruncă lui Kayla o privire critică.

— Pentru ea contează aparențele.

— Nu-ți fie teamă.

Kayla își plimbă un deget peste claia de păr ciufulit în vreme ce sorbea din ceai.

— Am să arăt bine.

— Așa să faci.

Imaginea Azarei se topi.

Kayla clătină din cap, însă clientul avea întotdeauna dreptate... ei bine, de obicei avea dreptate... și era dispus să plătească din greu ca să viziteze Pământul prin intermediari, de pe Marte, sau Europa, ori de pe vreunul dintre habitatele cu microgravitație. Își bău ceaiul, făcu duș și se îmbrăcă într-o robă verde, din mătase fină ca pânza de păianjen, cumpărată

într-o vizită pe una dintre platformele orbitale. Culoarea se asorta cu ochii ei, scoțându-i în evidență roșul din păr. O făcea, într-adevăr, să arate bine.

Peste exact două ore, desktopul său țârâi, făcând legătura cu Bradbury, principalul oraș al Coloniei Marțiene. Curioasă, Kayla acceptă conexiunea. Închiriase două tururi virtuale pe Colonie și descoperise că majoritatea orașelor subterane erau la fel de claustrofobice ca și platformele orbitale, chiar dacă spațiul cupolei de la suprafață oferea apă și plante. Câmpul holografic licări și apăru trunchiul unei femei. Bătrână, cu un fenotip euro-celtic, neselecționată genetic. Kayla studie chipul bătătorit al femeii, ridurile, ochii hotărâți. Ținând cont de nivelul actual atins de științele biologice, trebuie să fi fost *foarte* bătrână ca să arate așa. Și foarte obișnuită să comande.

— Kayla O’Connor, la dispoziția dumneavoastră, zise ea, punându-și pe față un zâmbet politicos și amabil.

Femeia se holbă o clipă la ea, fără să spună nimic, pentru ca, în cele din urmă, să dea din cap.

— Eu sunt Jeruna Nesmith, Prim-Administrator al Orașului Bradbury. Aș dori să mă bucur de nunta fiului nepotului meu. Va avea loc pe o insulă mică, privată, incluzând și o reuniune de familie cu durata de o săptămână.

Păru că se apleacă înainte, ca și cum s-ar fi holbat în ochii Kaylei.

— Brokerul pe care l-am contactat m-a asigurat că vei ști la ce-aș vrea să mă uit.

Ah, da, chiar era obișnuită să comande. Kayla zâmbi.

— Asta numai după ce vom fi discutat și mă voi fi obișnuit cu dumneavoastră.

Cu toate că putea, deja, să-și dea seama la ce i-ar plăcea târfei bătrâne să se uite.

— De obicei, sunt destul de precisă în ceea ce privește interesele clienților mei.

— Așa spune și brokerul. Sper să aibă dreptate.

Nesmith se îndreptă de spate.

— Nu am decât puțin timp de pierdut, așa că să începem.

Deci s-a zis cu acel director tânăr și isteț din Shanghai, întâlnit azi-noapte, la club.

— Cum doriți.

Kayla își păstră zâmbetul pe figură și începu înregistrarea.

— Aș vrea să-mi povestiți despre această nuntă.

— Ce să-ți povestesc?

— Totul.

Kayla se lăsă pe spate, fotoliul ei inteligent întinzându-se și configurându-se pentru a o legăna.

— Cine se căsătorește? De ce? Se potrivesc?

Ce cred părinții lor despre asta? Ce credeți dumneavoastră despre asta? Pe cine ați fi bucuroasă să vedeți și pe cine ați evita la nuntă? Ce credeți despre fiecare dintre rudele și invitații prezenți?

— Ce au toate acestea cu înregistrarea imaginilor pentru mine?

Sprâncenele lui Nesmith se arcuiră.

— Chestiunile acestea nu-s treaba ta.

— Iar înregistrarea acestei conversații, făcută de mine, va fi distrusă imediat după terminarea contractului… ați semnat un contract, îi reaminti Kayla cu blândețe. Dacă doriți doar niște imagini, este mai ieftin să angajați un cameraman decât un cameleon. Dar dacă doriți să privesc eu totul, cu ochii *dumneavoastră*, să observ detaliile pe care le-ați observa dumneavoastră…

Zâmbi.

— Atunci va trebui să gândesc ca dumneavoastră.

Nesmith se holbă din nou la ea.

— Nunta este a unuia dintre fiii nepotului meu.

Agită o mână cu degete lungi.

— Un flăcău bun de nimic, răsfățat, care nu va face niciodată nimic de unul singur, căsătorindu-se cu o fată la fel de răsfățată și egocentrică, provenită dintr-una din marile familii ale acvaculturii. Este un spectacol pentru impresionarea altora din interiorul familiilor.

Ei bine, deja știa cum să privească mirele și mireasa. Kayla se comută pe modul de ascultare, în timp ce femeia continuă. Notă extravaganțele lipsite de sens, nebuniile, autenticitatea verdictelor ei. Ah, dar asta nu era tot… Își lăsă pleoapele să cadă, ascultând, atentă la nuanțele emoționale ale vocii și expresiei, în timp ce femeia trăncănea mai departe, lansând, ici-colo, câte o întrebare de control. Târfa bătrână chiar *avea* o agendă. Interesant. Kayla absorbi fiecare cuvânt, probând femeia asta așa cum ai fi făcut-o cu un costum pentru o petrecere.

Își făcu injecția la clinica ei obișnuită, în dimineața când avionul era programat să decoleze. An Yi, tehniciană ei favorită, i-o administră.

— Unde mergi, de data asta? întrebă ea, în timp ce o așeza pe Kayla într-un scaun rabatabil și-i verifica semnele vitale pe un monitor. Într-un loc simpatic?

— Distractiv, oricum.

Cu toate că ceva nu se potrivea chiar bine și asta o deranja puțin. Revizui din nou interviul în vreme ce-i povesti lui An Yi despre nuntă și reuniune. Nu. N-ar fi putut pune mâna în foc pentru asta. O urmări pe tehniciană cum îi curăța, cu dexteritate, micul port de pe carotidă, pregătindu-i doza.

— Ah, asta sună atât de apetisant.

An Yi oftă și începu să-i injecteze naniții.

— Poate că, anul viitor, mă duc și eu într-una din stațiunile de pe insule. Anul acesta trebuie să-mi petrec vacanța la Fouzhou. Tatăl meu ne vrea pe toți să fim acolo pentru cea de-a o suta aniversare.

Se strâmbă și apoi râse.

— Poate că am să te angajez pe tine să mergi.

— De ce nu? zise Kayla, apoi naniții își făcură efectul, iar pereții se deformară.

Întotdeauna o afecta momentul când nano-mașinăriile îi invadau creierul. Mecanismele microscopice se diseminară rapid, formând o rețea, devansând căile neurale ale memoriei. Nu dură mult, dar imediat ce se conectară între ele, toate simțurile ei părură, pentru scurt timp, că se revoltă și se modifică, iar stomacul i se întoarse pe dos de o greață deja familiară. An Yi făcea asta de multă vreme și avea găleata pregătită pentru ea, ștergându-i gura după aceea și punându-i pe frunte o compresă rece și umedă. Migrena o izbi pe Kayla ca o lance și-și închise ochii, concentrându-se asupra respirației, așteptând să se termine odată.

Când, în sfârșit, totul se risipi, An Yi o ajută să se ridice și-i dădu să bea un pahar cu suc de mere, amestecat cu ginseng. Dulceața acidulată a sucului și amăreală obișnuită a ginsengului i se cuibăriră în stomac, iar ultimul ecou al

migrenei dispăru.

— Clienților tăi le pasă că se simt rău când o primesc? întrebă An Yi curioasă.

— Probabil că da, aprobă Kayla. Dar pot achiziționa opțiunea de a transfera amintirile în memoria lor de lungă durată, dacă preferă asta. Atunci, nu trebuie decât să suporte o singură dată efectele secundare.

Se ridică. Era în ordine acum.

— Mai bine o iau din loc. Mai am încă bagaje de făcut.

— Să te distrezi cu adevărat, spuse An Yi, cu o expresie de invidie pe față.

— Am să mă străduiesc.

Kayla părăsi clinica și luă un monorail ca să traverseze orașul pentru a-și lua bagajul și a pleca la aeroport. Probabil o să-i placă, se gândi, cu toate că părerea foarte proastă a Administratorului Marțian despre aproape toți membrii marii ei familii era justificată. Și mai era și Ethan. Kayla zâmbi, acoperind cu degetul mare punctul de încasare și părăsind monorailul. Interesul ascuns al clientei sale. Era isteț și mai mult ca sigur babeta avea o slăbiciune pentru el. Așa că săptămâna nu era cu totul pierdută. Putea flirta cu el fără ca Jeruna să aibă ceva de zis în privința asta.

Înainte de a pleca din condominiumul ei, își lăsă însemnările de călătorie în jurnalul ei secret. Se presupunea că nu notezi nimic, însă

însemnările scrise de mână, în carnetul de notițe cu pagini din hârtie neatinsă, găsit de ea la supermarket, pe un raft prăfuit cu marfă ieftină, era destul de sigur. Aceste notițe îi serveau ca pietre de sprijin peste găurile din propriul ei trecut. Era distractiv, uneori, să compare instrucțiunile clientului cu propriile ei observații de după. Perspectivele clienților erau, rareori, obiective. Dacă ar fi fost, n-ar mai fi avut nevoie de ea.

Călătoria spre insula închiriată fu plictisitoare. Familia plătise pentru măsuri de securitate de înalt nivel. Erau absolut necesare în această epocă în care răpirea de persoane devenise o carieră. Verificările de securitate și întârzierile luară ceva timp, din moment ce se deplasa ca oaspete invitat al unui membru de familie care *nu* planificase nunta. Astfel, nu plătea firma de securitate. Dar asta nu era ceva nou, și îndură cu stoicism obișnuitele baraje de control de pe șosea. Răpirile erau ceva real, iar clienta sa va avea și ea parte de întârzieri când va consuma naniții.

Însă odată ce urcă la bordul navetei private, pe Miami Internațional, totul se schimbă. Invitația sa fu recunoscută drept valabilă și beneficie de toate avantajele. Stewardesa îi oferi fructe tropicale, proaspete și organice. Vin, dacă dorea. Un ceai excelent, pe care-l savură.

Era obișnuită să doarmă în avioane, așa că se trezi reîmprospătată când naveta se avântă în jos, spre a ateriza pe insula nuntașilor. Era singurul pasager al acestei curse și, pe când ușa se deschise și scara se desfășură, inspiră adânc aerul umed, mirosind a flori, putreziciune și pământ. Asta-i stârni un fragment de amintire. Da, mai fusese ea într-un loc ca acesta... poate chiar *acesta...* înainte. Ce ciudat, cum mirosul era cea mai solidă legătură cu fragmente din contracte trecute, strecurate dincolo de nano-mașinării. Coborî scara și se îndreptă spre clădirile cu stucaturi trandafirii, de la micul terminal al aeroportului, gândindu-se că va găsi vreo formă de servicii aeroportuare. Pereții erau acoperiți cu plante agățătoare înflorite, care se răspândiseră și peste cărarea pavată cu dale de la intrare, iar mirosul îi declanșă încă o senzație de *a fi fost* acolo. Când se opri, un personaj înalt se desprinse din pragul ușii.

— Tu trebuie să fii invitata Jerunei.

El îi zâmbi, oarecum precaut. Era îmbrăcat într-o cămașă cu țesătură rară și șort.

— Eu sunt Ethan.

Îi întinse mâna.

— Eu aparțin acelei ramuri a familiei care n-o duce niciodată prea grozav, așa că trebuie s-o fac pe șoferul acum. Bine-ai venit la nunta deceniului.

Vorbise cu seninătate, însă ochii săi căprui

rămaseră rezervați.

— Mă bucur să te cunosc, Ethan.

Kayla îi întoarse strângerea de mână fermă, hotărând că era pe atât de drăguț pe cât îl înfățișaseră imaginile video la care se uitase, și-l lăsă să-i ia geanta. Dându-și pe spate părul de pe frunte, îi zâmbi și-l studie. De ce tocmai tu? se întrebă ea urmându-l în curtea pavată cu dale a aeroportului privat, trecând pe lângă o fântână arteziană din marmură, cu peștișori aurii.

— Abia aștept să-mi iau în primire rolul de invitată, spuse ea când ajunseră pe șoseaua de afară.

— Chiar așa?

El se întoarse spre ea, cu mâna pe micul electrocar parcat afară.

— Pentru tine asta-i o obligație de serviciu, nu-i așa? Chiar te poți bucura de o chestie ca asta? Ce crezi tu despre eveniment se amestecă cu ce înregistrezi?

Grozav. Kayla oftă.

— Cine-a scăpat informația? Că sunt un cameleon?

— Așa-ți spui tu?

Îi încărcă bagajele, aduse de un hamal în uniformă, în partea din spate a electrocarului.

— Nu te tulbură asta, să-ți încredințezi gândurile și trăirile altuia… contra cost?

Nu era ostil, așa cum se manifestau mulți.

Doar întreba.

— Nano-mașinăriile nu pot înregistra gândurile.

Kayla zâmbi, urcându-se în electrocar pe locul pasagerului, simțindu-se, în interior, ceva mai mult decât doar iritată. Treaba ei devenea mai dificilă când știau cine este. Acum nu va mai avea parte de reacții bune din partea lui decât după ce avea să se obișnuiască cu ea, după ce avea să uite că înregistra totul. Și de nenumărate ori, în momentele bune, câte-un membru de familie care-a băut puțin mai mult își va aminti și va comenta ceva. Oftă.

— Nano-mașinăriile nu înregistrează decât semnalele senzoriale… cele vizuale, auditive, gustative, tactile și olfactive. Asta-i tot. Încă n-am ajuns la capacități telepatice. Stră-străbunica ta… sau ce ți-o fi… va trăi evenimentul cu toate simțurile ei, nu numai vizual și auditiv.

— Aha.

Ethan luă loc lângă ea, cu o expresie meditativă.

— Totuși, nu-i ceva ciudat? Să stai, tot timpul, în compania unor străini?

— Nu chiar.

Își ridică părul de la ceafă în timp ce electrocarul țâșni înainte, savurând curentul de aer stârnit de deplasarea lor în atmosfera grea și umedă a amiezii. Ei bine, probabil că el n-a

trăit niciodată afară, probabil că nu putea discerne dincolo de luxul stilului de viață din interior.

— Asta fac eu… mă informez asupra familiei, îmi dau seama de ce este clienta cu adevărat interesată, pentru a putea participa la fel cum ar face ea, dacă ar fi aici.

Zâmbi spre el.

— Chiar mă simt ca un membru al familiei sau al grupului, cât sunt acolo. De asta sunt bună în meserie.

— Un cameleon, zise el zâmbind. Dar cum rămâne cu familia ta? Schimbă asta cu ceva ceea ce simți pentru ei?

— N-am avut niciodată vreuna, dădu ea din umeri. Am fost orfană la Londra, pe vremea când trăsăturile irlandeze nu erau un capriciu. Am stat prin casele de adopție până când s-au redus instituționalizările.

— Îmi pare rău.

Ea ridică din nou din umeri, sătulă de acest subiect încă de acum câțiva ani, nedându-și seama cum se ajunsese până aici. Nu discuta despre ea în timpul lucrului.

— Și cum te împaci cu slujba asta de șofer?

Îi zâmbi.

— Cum se face că ramura familiei tale aparține categoriei celor care-n-o-duc-niciodată-bine?

— Oh, au fost cu toții actori căzuți de pe

Broadway, muzicieni, scenariști eșuați, obișnuiții pierde-vară... asta potrivit crezului familiei noastre.

Râse, fără niciun fel de jenă.

— Familia ne scoate la liman înainte să facem de râs pe cineva, dar se asigură că ne știm locul.

Dădu din umeri și îi aruncă o privire piezișă.

— Eu cânt jazz. Este unul dintre lucrurile pe care familia le dezaprobă. Dar nu fac trafic cu droguri ilegale, crime, acte de vandalism sau orice altceva prea dezaprobator, așa că am primit o invitație originală pentru acest dezmăț.

— Ca să fii șofer.

— Păi, mda.

Rânji, iar ochii săi căprui sclipiră.

— Trebuie să se asigure că-mi știu locul.

— Te deranjează?

Întrebase asta pentru că era curioasă.

— Nu.

Vorbea serios. Îi privi fața, pentru clienta ei. N-o să-i placă, se gândi Kayla. Care era reacția mai bună?

Sosiră în complexul stațiunii. Și mai multe stucaturi roz. O mulțime de verande pe clădirile întinse, plante tropicale, atent tunse, pentru a face ca multitudinea de cabane să pară individualizate și izolate, piscine albastre, imaculate, amenajate să pară niște elemente naturale, cu cascade, zone de plajă, împânzite

de umbrele, șezlonguri și baruri. O conduse până în holul de la intrare și ea se înregistră, simțindu-i aproape suflându-i în ceafă.

Desigur, personalul n-o lăsă să facă nimic. Doi tineri foarte atrăgători, cu chipuri de polinezieni, purtând în jurul șoldurilor ștergare colorate, cu motive insulare, îi luară toate bagajele și o conduseră spre propria ei cabană, cu palmieri umbroși și o priveliște asupra unei fâșii de nisip alb și a apei azurii, întinse până la orizont. Ajunsă la cabană, Kayla zâmbi în sinea ei, în timp ce le oferea bacșiș, primind două refuzuri identice, politicoase. Nu era o priveliște spre ocean văzută din primul rând… asta era rezervată oaspeților importanți ai familiei. Totuși, putea zări apa printre trunchiurile palmierilor și oleandrilor. Puțin. Iar dotările erau de lux. Bambus lăcuit și sticlă, huse înflorate, din bumbac… fibră naturală, nu material sintetic.

Un ciocănit în ușă îi anunță un alt membru al personalului, care intră împingând un cărucior cu șampanie, pahare și o tavă cu gustări. *Puu-puu.* Cuvântul ieși la iveală, eliberat. Gustări. În ce limbă? Kayla încercă să surprindă informația, însă conexiunea nu mai era acolo. Două pahare.

— Mi te alături? îl întrebă pe Ethan.

Îi zâmbi tânărului venit cu căruciorul, acesta-i întoarse zâmbetul, cu ochii săi întunecați fixându-i pe ai ei, și pregăti farfuriile și

mâncarea pe măsuța joasă din fața canapelei învăluite în mătase, destupă șampania, agitând-o, și umplu două cupe. Îi înmână una, făcând o plecăciune, iar vârfurile degetelor sale le atinseră pe ale ei.

Serviciu complet, se gândi ea, îi înfruntă privirile, zâmbi, clătină ușor din cap, cât să bage el de seamă, și-i înmână cealaltă cupă lui Ethan în vreme ce tânărul plecă.

— Am să iau o sorbitură, zise ea. Asta-i tot. Încețoșează percepția. Pentru un loc și un moment minunat.

— Ce pacoste. Ai dreptate în privința locului și momentului.

Atinse marginea cupei sale de a ei și răsunară cristalin, desigur.

— Spune-mi ce vrea să vadă stră-străbunica mea, sau ce mi-o fi.

Pe tine, se gândi ea, apoi ridică paharul spre el, în tăcere, și sorbi.

— Familia, ceremonia. Cum se simte toată lumea.

— N-ai de gând să-mi spui.

— Nu, rânji ea. Bineînțeles că nu.

— Iartă-mă, zise el râzând și-și bău licoarea. N-ar fi trebuit să întreb.

Se așeză pe canapea, afișând o expresie contemplativă.

— Doar atât că-i așa o… nu știu… o renegată. Dar s-a descurcat cu asta.

Rânji.

— A plecat, pur și simplu, și și-a cucerit propria ei planetă.

Râse.

— Este o renegată de succes. Spre deosebire de noi, care n-a trebuit să plătim niciodată. Știi, parcă nu-mi vine să cred că-i pasă de această nuntă tipică pentru înalta societate.

Nu știa. Nu chiar. Kayla se lăsă pe spate pe canapea, lângă el, întinzându-și mușchii spre a scăpa de cârceii căpătați în urma călătoriei, cu ochii pe Ethan, examinându-l din cap până-n picioare, de parcă ar fi fost un iubit nou.

— Ai întâlnit-o vreodată?

— Pe Jeruna?

Ethan ridică din umeri.

— Neee. Nu cred că s-a întors vreodată aici, după plecarea pe Marte. Iar asta s-a întâmplat înainte să mă fi născut eu.

Interesant. Atunci ce reprezenta? Kayla nu se grăbi, bucurându-se de priveliște. Ethan era mai drăguț decât în înregistrările video. Și nici vorbă să fie băiatul de bani gata la care se așteptase. Ce păcat. Înăbuși rapid un scurt acces de curiozitate, început cu un „ce-ar fi dacă?”.

El tresări, apoi se scotoci prin buzunar după celular.

— Uh. Încă o sosire de care trebuie să am grijă.

Se ridică, așeză pe masă cupa pe jumătate

plină.

— Voiam să te întreb dacă n-ai vrea să le tragi clapa la marele dineu de familie de astă-seară. Să mâncăm pe plajă.

Privirile li se intersectară.

— Dar pariez că nu poți.

— Nu, nu pot.

Își încărcă vocea cu o doză de regret, ceea nu era chiar greu.

— N-ai vrea să mă ajuți?

Pentru că tonul lui sugerase că plănuia să sară peste asta.

— Să te așezi lângă mine? Să-mi dai unele indicii? Aș vrea să-i ofer bătrânei ceva care să merite banii dați.

El ezită, apoi ridică din umeri. Strâmbă din nas.

— Pentru tine. Am să sufăr, râse el. Acum îmi ești datoare.

— Okay, îți sunt.

Râse odată cu el, în timp ce se întoarse să plece, îi surprinse profilul zvelt și atletic, promițându-i că se vor întâlni acolo, la ora stabilită pentru dineu. Așadar, ce înseamnă el pentru tine? își întrebă, în tăcere, clienta. Cu siguranță înseamnă ceva, căci serviciile ei nu erau ieftine.

La dineul prenupțial aveau mâncare excelentă, vinuri rafinate și obișnuita

conversație plictisitoare și egocentrică. Evident, indiscreția făcuse carieră. Dar după deschiderea barului, antreurile și primul rând de pahare de vin la aperitive, toată lumea se relaxă și uitară de ea. Familia asta era una de plângăreți. Kayla se sătură destul de repede de văicărelile nazalizate, pe ton strident. Servirea asiduă a vinului nu ajută la aplanarea problemei, iar paharele erau umplute până sub buză. Îl plăti pe *maître d'* să-i pună în pahar o variantă fără alcool a vinurilor albe și roșii, dar se părea că restul lumii se înfrupta cu plăcere din licoarea adevărată.

Ethan sorbi din paharul său, cu înghițituri mici, jucându-se cu mâncarea. Aplecându-se spre ea, îi șopti prezentări succinte ale diverșilor membri ai familiei, iar asta-i solicită întreaga sa capacitate de autocontrol pentru a nu pufni în râs cu paharul la gură.

— Ai să mă bagi în necaz, murmură ea, aruncându-i o privire piezișă.

— Stră-strămătușa aia a mea, sau ce-o fi, n-o să-ți facă probleme. Pot să pun pariu.

Îi făcu semn cu ochiul.

— Nu prea i-a păsat ei vreodată de noi.

Mai bău din cabernetul proaspăt turnat de chelner, ca să acompanieze coastele de miel impresionant tăiate și servite.

— Încă mă minunez că face asta. Tu... un cameleon, așa cum vă spuneți voi... ar trebui să

empatizezi intens cu clienții tăi.

Își arcui sprâncenele.

— Nu-mi poți spune? De ce vrea așa ceva?

— Habar n-am.

Ceea ce era adevărat. *Asta* o tot deranjase, constată ea.

— De obicei, intuiesc, dar nu și de astă dată.

Își ridică paharul. Îi zâmbi, surprinzând o vedere frontală totală, cu exact umbrele și luminile potrivite.

— Probabil… comentariul tău… chiar o va încânta.

— Sper.

Atinse buza paharului de al ei, cu un zâmbet licărindu-i în ochi.

— Îmi place stilul ei.

Dineul interminabil se apropie de sfârșit. Ethan voia să facă dragoste cu ea. Putea simți asta. Și ea voia asta, își dădu seama, simțind o împunsătură de regret, care se localiză între picioarele ei.

Jeruna Nesmith privi peste umerii lor.

Și… în câteva zile… se va debarasa de nano-mașinării în filtrele lui An Yi, le va preda clientei sale… iar întreaga amintire a lui Ethan va dispărea. Oh, poate că un crâmpei de imagine a unor ochi căprui va atinge o coardă sensibilă într-o amiază arzătoare de vară, iar ea se va întreba somnoroasă de unde provenea amintirea asta. Îi va scrie numele în jurnalul ei,

dar numai cu un mare semn de întrebare. *De ce el?*

Îi ură noapte bună la ușa cabanei și se priviră în ochi peste un golf la fel de vast ca afurisita de mare. Ea se răsuci prima, trântind ușa după ea, fără a-i păsa că doamna Nesmith va trebui să-și amintească și asta, străbătu încăperea scumpă, elegantă și frumoasă, ducându-se la micul bar de incintă, și-și turnă o porție dublă dintr-un brandy foarte scump, îl dădu peste cap și se duse la culcare.

Nunta se ridică la nivelul așteptărilor. O mulțime de bogați, multe haine costisitoare, de firmă, mult spectacol, pompă, flori, mâncare fină, pileală scumpă... Se îmbrăcase, pentru a se potrivi cu restul, într-o rochie lungă, de mătase, ca un voal, în stil sari, dar avu o clipă de panică când pătrunse în capela imensă traversată de un covor din catifea roșie, cu tulpinile unor flori tropicale drapând stranele. Ethan nu era aici, iar clienta ei s-ar putea să citească printre rânduri... sau priviri... și să intuiască faptul că finalul liniștit al nopții trecute ar putea avea o legătură cu asta.

Dar apoi îl zări mai în față, lângă mire. Foarte formal și țeapăn. Avea o perspectivă aproape deschisă asupra lui, privindu-l fără ca el să-și dea seama, în timp ce el își menținea o expresie închisă și indescifrabilă. Apoi, ca și cum ar fi

simțit atingerea privirii ei, se uită direct spre ea. Nu zâmbi, însă ochii lui îi țintuiră pe ai săi, iar pentru câteva clipe, clienta ei încetă să mai existe. Kayla se eliberă, îi oferi un mic zâmbet trist și se așeză în strană pe partea miresei, de unde avea o priveliște bună asupra lui.

Ceremonia era foarte tradițională și ea înregistră momentele culminante: procesiunea, jurămintele, inelul, toate cele. Dar continuă să revină la profilul pe trei sferturi al lui Ethan. Ar fi putut fi foarte bine sculptat în rășină acrilică. Însă continuă să se tot uite spre el, dându-i babetei marfa pentru care plătise.

Ceremonia se termină și toată lumea o luă agale, ajungând, în cele din urmă, la recepție. Nu-l văzu pe Ethan, străbătu mulțimea, înregistrând detaliile de familie pe care clienta ei ar vrea să le vadă: micile ciondăneli, criticile bosumflate, articulațiile albite ale degetelor strânse pe paharele de Martini. Oh, da, se gândi Kayla, afișând o față lipsită de expresie și privind realitatea. Știu ce crezi tu despre acești oameni și ce ai observa dacă ai fi aici pe bune. Ethan avea dreptate. Nu-i păsa prea mult de niciunul dintre ei. Cu excepția lui.

Ethan nu era nicăieri.

Luă loc la o masă cu o vedere panoramică impecabilă asupra grădinii unde fusese organizată recepția. Palmierii proiectau dâre subțiri și umbrarele înmiresmate de florile

plantelor agățătoare ofereau unghere discrete. Mese lungi, cu mâncăruri, decorate cu sculpturi din gheață și mormane de fructe tropicale și flori, ofereau produse marine proaspete, fructe, porții elegante din mâncăruri alese și un bar la liber. Tortul de nuntă, imens, ocupa propria sa masă decorată cu flori, flancat de frapiere cu șampanie și tavă cu cupe. Soarele îi înțepă fața și se întoarse cu spatele spre el, și iată-l pe Ethan, ajutând un oaspete în vârstă să se așeze.

Așa că se uita drept într-acolo când un mic avion cu decolare și aterizare verticală se arată mugind la joasă altitudine, aproape de el. Reduse altitudinea și ateriză chiar acolo, iar motoarele gemeau. Personaje îmbrăcate în uniforme de camuflaj săriră din el, mascate și înarmate cu automate. Unul trase o rafală scurtă spre palmieri, sfâșiind frunzele.

— Culcat! tună o voce amplificată. *Toată lumea culcat, acum!*

Oh, futu-i. Un raid cu răpire.

O femeie țipă, vocile se întețiră și, pentru o clipă ca o veșnicie, se instaură haosul. Unul dintre personajele în camuflaj trase cu un pistol mic și un chelner își lipi o palmă pe gât, după ce-l lovi o săgeată paralizantă, și căzu jos. Bucăți sfâșiate de palmier pluteau spre trupul său înveșmântat în alb. Invitații începură să se întindă pe jos, în iarbă, și era ca și cum un gaz puternic ar fi inundat grădina pentru că toată

lumea se aruncă pe jos. Kayla se făcuse una cu pământul prin iarbă, cu privirile fixate pe Ethan, încă rămas în picioare. N-o face pe eroul, se gândi ea, dorindu-și să-l vadă cum se *întinde pe jos,* pentru că nu pentru el veniseră. Ce s-a întâmplat cu forțele de securitate? Unul dintre atacatori îmbrânci un chelner și Ethan făcu un pas înainte. Nu, țipă Kayla în tăcere, când agresorul îl lovi cu patul puștii și-l culcă la pământ pe Ethan. Kayla se încordă, cu ochii pe trupul nemișcat, străduindu-se să surprindă vreo mișcare.

— *Dacă nu mișcă nimeni, nu pățește nimeni nimic,* bubui un megafon.

Accent australian, observă Kayla. O mulțime de bande profesioniste de închiriat, pentru răpiri, erau formate din australieni. Cele de vârf. Din colțul ochilor, văzu personajele pășind printre invitați, smulgând câte un colier aici, un ceas colo, dar fără să se dedea la jafuri serioase. Căutau pe cineva anume. Acolo zăceau banii. Vor lua acea persoană și vor pleca.

O mână o apucă de braț și o smulse de jos, ridicând-o în picioare, de parcă n-ar fi cântărit mai nimic. Cu respirația tăiată, inima bătându-i cu putere, Kayla se holbă în ochii reci și cenușii din spatele unei măști verzi.

— Mișcă-te, zise bărbatul.

— Faceți o greșeală. Eu nu sunt…

Kayla se opri brusc, icnind, când îi răsuci mâna la spate, săgetată de durere. Se împiedică, își pierdu echilibrul când o îmbrânci înainte.

— Eu sunt o nimeni, icni ea mai departe, însă el doar îi ridică brațul puțin mai sus, astfel că în ochii ei se adunară lacrimi, iar durerea îi tăie respirația. O apucară și alte mâini, cineva îi lipi pe gât un plasture cu droguri și bezna începu să-i invadeze câmpul vizual. Cerul se rostogoli dincolo de ea, iar o parte în destrămare a minții ei șopti că o duceau la bordul avionului.

Apoi… nimic.

Se trezi cu o migrenă și crezu, pentru o clipă, că tocmai primise o doză. Apoi, umiditatea opresivă și mireasma grea a tropicelor o aduseră înapoi pe insulă, la atacul răpitorilor. Se ridică în capul oaselor, cu ochii mari, chinuindu-se să vadă ceva în bezna compactă. Orbise? Să fi interacționat drogul dat de răpitori cu nano-mașinăriile ei? O orbise?

— Este în ordine, sunt aici.

Glas cunoscut, brațe familiare care o îmbrățișează.

— Ethan?

Vocea-i tremura și ea se lăsă pe el, în timp ce o trăgea mai aproape. Îl putea distinge… oarecum. Nu orbise.

— Unde suntem? Ce s-a întâmplat?

— O mare greșeală, asta s-a întâmplat.

Ethan râse grosolan.

— A fost o răpire organizată de clanul Yellow Roo. Am recunoscut uniformele. Au mai atacat familia și înainte. Nu-s decât afaceri obișnuite, atunci când te încadrezi într-un anumit nivel de venit.

— Știu, dar… de ce eu?

Kayla înghiți un nod. Simți o saltea sub ea, pipăi pereții, două coșuri din plastic, un veceu ecologic.

— Eu nu fac parte din familia ta.

— Și s-ar putea ca nici eu să nu fac.

Ethan își dădu drumul respirației într-un oftat prelung.

— Asta-i greșeala. Cretinii au pus mâna pe singurii doi indivizi din întreaga gloată de la recepție de pe urma cărora nu poți obține o recompensă decentă. Sau aduni tu una?

— Oh, zeilor, n-aș mai fi cameleon dacă aș avea bani.

Kayla își închise ochii, capul îi pulsa.

— N-au decât să caute. Nici n-am destui bani în cont cât să le merite deranjul.

Se înfioră, pentru că răpirea constituia o carieră acceptată și regulile erau foarte civilizate… până la punctul când nu puteai plăti. Atunci nimeni nu mai era deloc civilizat.

Ethan îi înlătură o șuviță de păr de pe față.

— Poate că va plăti Jeruna pentru tine, zise el.

Ea scutură din cap. Nu, era cameleon pentru că-i putea citi pe oameni. Jeruna Nesmith nu avea de gând să plătească nicio răscumpărare pentru un contractor.

— Păi, atunci ar fi mai bine să începem să punem la cale ceva planuri.

Ethan scoase iarăși hohotul acela gros.

— Nici eu n-am perspective mai înfloritoare pentru o recompensă decât ai tu.

— Tu faci parte din familie. Ești din interior.

— Da, iar un clan de răpitori a pus laba pe fratele meu mai mare, pe când eram în scutece. Cred că el avea vreo șapte ani. Familia n-a plătit. Atitudinea lor a fost „dacă vrei să mergi pe calea ta, n-ai decât”.

Kayla nu-l întrebă ce s-a întâmplat cu fratele lui. Auzi răspunsul în ascuțișul tonului. Scană pereții. Erau într-un fel de cabană rudimentară. Zorii trebuie că erau pe aproape, pentru că putea distinge printre stâlpii subțiri din care erau alcătuiți pereții. Fâșii din plastic țineau loc de acoperiș, material țeapăn... îl încercase ea. Legate zdravăn de stâlpii cei mai înalți de pe pereți. O ușă din sârmă se potrivea de minune în canatul cu muchii metalice și era zăvorâtă bine. Dar...

— Nu se așteaptă să forțăm ieșirea, murmură Kayla cuvintele în urechea lui Ethan, de parcă ar fi fost răsuflarea iubitei.

Pentru că, probabil, erau ascultați.

— Bineînțeles că nu. Acesta-i doar un loc unde se așteaptă negocierile. Nu încerci să scapi. De obicei, e mai sigur să stai în banca ta. Așa se desfășoară jocul.

— Uite acolo, arătă Kayla. Vezi lățimea? șopti ea. Poate ne putem strecura pe acolo. Poate. Stâlpii sunt subțiri și probabil că i-am putea smulge. Apoi, spațiul dintre cei mari s-ar putea să fie suficient de lat.

Ethan era deja la perete înainte ca ea să fi terminat de vorbit. I se alătură și apucă unul dintre stâlpii subțiri. Traseră la unison. Simțiră cum ceda. Nu mult… doar cât un fir de păr. El își schimbă poziția, cu mâinile lângă ale ei, și traseră împreună. Reușiră ca, de data asta, să-l scoată un centimetru, doi. Traseră din nou. Și din nou. În momentul când reușiră să scoată cei doi stâlpi subțiri, lemnul era alunecos din cauza sângelui de pe palmele lor. Kayla îl ajută pe Ethan să-i așeze pe podea și-și șterse palmele de rochia ei sfâșiată. Deschizătura era îngustă… de numai câteva palme lățime. Dar și ea era slăbănoagă. Trase în sus poalele lungi ale rochiei, legându-le între picioare pentru a forma un fel de șort. Apoi se întoarse spre Ethan, îi cuprinse fața în palme, îl sărută. Apăsat.

— Urează-mi noroc, zise ea.

— Scumpeteo, suntem în aceeași oală acum.

O sărută la rândul lui, cu foc.

— Nu.

Îl împinse deoparte.

— Tu trebuie să rămâi aici.

— Ți-am spus că...

— Pe *tine* te voia.

Kayla îl strânse de brațe, dorind să-l facă să priceapă.

— N-ar trebui să-ți spun asta, însă asta-i situația. De-asta m-a angajat. Să mă uit după tine la nuntă.

— Jeruna?

Părea uluit.

— De ce naiba i-ar păsa de mine? Era deja pe Marte când m-am născut eu. Aproape că nici nu suntem rude.

— N-am nicio idee.

Kayla se întoarse cu spatele spre el.

— Dar îi pasă. Va plăti răscumpărarea pentru tine. Îți garantez. Așa că ești în siguranță.

Îi dădu drumul, împingându-l de lângă ea, trăgându-și un picior peste stâlpul mai scund. Cei doi stâlpi groși care flancau deschizătura o strângeau, presându-i spinarea și coșul pieptului, presându-i plămânii în așa fel încât se lupta cu panica sufocantă în timp ce-și strecura trupul prin spațiul îngust, iar rochia ei subțire se sfâșia, scoarța groasă, de copac, zgâriindu-i spatele. Căzu pe solul uscat de pe partea cealaltă, julindu-și coapsa și zdrelindu-și un genunchi. Sări în picioare.

— Ține-te bine.

Ethan se întinse după ea.

— Gălețile astea sunt pline cu apă și mâncare. Le-am verificat în timp ce erai scoasă din circulație. Stai puțin până-ți pasez ceva din marfă prin deschizătură. Ascunzătorile astea nu se pun în apropierea niciunui loc atins de civilizație. S-ar putea să ai de mers berechet.

Dispăru și, câteva clipe mai târziu, începu să-i întindă prin spărtură sticle cu apă. Prea multe pentru a putea fi cărate.

— Ajunge, zise Kayla și luă pachetele cu ceva uscat și tare, pe care i le dăduse el.

În timp ce-și reînnoda rochia, pentru a putea lua mâncarea și cât de multă apă putea duce, privi în sus și-l văzu pe Ethan agitându-se în urma ei, prin deschizătură.

— Nu, zise ea, auzindu-l icnind, înțepenit, și, deodată, căzu pe partea cealaltă, aterizând dur pe pământ, în fața ei.

— Idiotule, continuă ea, întinzându-i mâna ca să-l ajute să se ridice.

— Dacă ai dreptate în privința Jerunei, probabil că și sunt.

Se ridică în picioare și o sărută, ușor, pe frunte.

— N-am de gând să zac aici și să aștept să aflu dacă ai sau nu dreptate.

O apucă de mână.

— Și, în afară de asta, mi-aș tot face griji pentru tine stând aici. Hai să mergem.

Cerul se luminase doar atât cât să poată distinge copacii înalți și încâlceala vegetației. Privind în urmă, închisoarea lor nu părea să fie altceva decât o cutie din pari legați unii de alții, ascunsă de raidurile aeriene sub copacii înalți. Erau înconjurați de trunchiuri uriașe, negre în lumina slabă. Frunze mari, ca niște ferigi, se frecau de ea și un milion de glasuri minuscule scârțâiau, croncăneau, bâzâiau și bolboroseau. Kayla tresări când ceva ca o pană îi mângâie obrazul, iar inima i se opri în piept. Junglă? Aerul greu și vegetația îi stârneau o senzație ușoară de claustrofobie.

— Minunat.

Privi spre peticele îndepărtate de cer cenușiu.

— Unde ne aflăm?

Un urlet tunător străbătu, dintr-odată, zorii cenușii, iar Kayla se întoarse brusc, cu inima bătându-i cu putere, căutând printre cele două crengi îngemănate de deasupra capului ceva, orice, în vreme ce zarva se amplifică.

— Asta-ți răspunde la întrebare. Este okay. Sunt maimuțe urlătoare, spuse Ethan râzând, în timp ce-și dădea la o parte părul din ochi. Trăiesc numai în Rezervația Amazonului. Cred că acolo ne aflăm noi. Miroase bine.

— Ce drăguț. Mă bucur că-ți place.

Kayla încercă să-și aducă aminte detalii legate de rezervație. Mare. Era foarte mare. Ceva o mușcă și ea se strâmbă, lovi cu palma. În

copacii de deasupra lor, forme negre și sinuoase săreau ca un torent din copac în copac. Frunze și crengi cădeau pe pământ în urma lor. Maimuțele urlătoare? Ar fi vrut să-și acopere urechile.

— Cred că ar fi bine să mergem doar, zise ea, și să sperăm că dăm de vreun drum.

— Oh, dar există o mulțime de drumuri. Este un laborator ecologic imens. Atâta doar că nu prea sunt șanse să găsim pe cineva pe drum. Permisele de muncă aici sunt foarte greu de obținut.

Ethan își scoase cămașa și începu să-i lege mânecile.

— Ar fi mai bine să ducem câtă apă putem.

Ceva mic și maro bâzâi și-i ateriză pe umărul gol. El urlă și-l lovi, lăsând o pată de sânge și un gândac strivit.

— Ar fi mai bine să-ți pui cămașa.

Kayla își desfăcu rochia.

— Am o grămadă de material suplimentar pe aici.

Nu era ușor să sfâșii stofa în lipsa unui cuțit, dar, în cele din urmă, izbutiră să încropească o legătură pentru sticlele de apă și mâncare. În momentul când Ethan și-o azvârli pe umeri, o mulțime de vietăți mușcătoare se ospătaseră cu ei. Jeruna va primi mult mai mult decât marfa pentru care plătise, se gândi Kayla mohorâtă când se puseră în mișcare.

Dădură ferigile la o parte pășind peste lujerii groși și vegetația joasă care acoperea solul în lumina slabă. Căldura umedă îi învăluia ca o pătură și Kayla se lupta cu o senzație de sufocare în timp ce-și croia drum prin încâlceala din urma lui Ethan. Sandalele ei nu-i erau de prea mare folos pentru a-i proteja picioarele, dar erau mai bune decât nimic. Oricum, nu peste multă vreme deja se străduia să nu șchiopăteze.

Mai mult de atât nu se lumină de ziuă. În crepusculul galben-verde, vietăți zburătoare mușcau sau bâzâiau. Kayla sări înapoi când o tulpină încolăcită se dovedi a fi un șarpe cu dungi maro și arămii.

— Viperă cu corn obișnuită, zise Ethan, dirijând-o, prudent, dincolo de ea. Destul de veninoasă. Trebuie să fim atenți la vietățile de pe sol. Sunt mai greu de observat. Șarpele-coral sud-american este cel mai periculos, dar îl poți vedea. De regulă. Pe cel de tufiș îl vezi cu mare greutate... se contopește cu mediul.

Îi adresă un zâmbet strâmb.

— De-asta am luat-o eu înainte. Sunt parțial imunizat la ambele specii. Dacă mă mușcă, probabil că n-am să mor.

— Zeilor, cu ce te ocupi tu?

Kayla privi prudentă spre sol.

— Parcă spuneai că interpretezi muzică de jazz. Ce ești? Îmblânzitor de șerpi?

— Cânt muzică de jazz. Și am un doctorat în ecologie tropicală.

Ethan dădu din umeri.

— Un doctorat cu totul inutil, potrivit familiei, dar îmi petrec o grămadă de timp pe aici.

Nu mai văzură alți șerpi, cu toate că ea scruta înfrigurată fiecare umbră întâlnită. Deplasarea deveni mai ușoară după ce dădură peste un drum forestier, o cărăruie îngustă care șerpuia printre trunchiuri și pe sub lujerii groși. Căldura umedă părea să absoarbă umezeala de pe trupul Kaylei, în pofida sorbiturilor frecvente din prețioasa lor apă, iar setea începu s-o chinuie. Din când în când se opreau și Kayla își încorda auzul, fără să audă nimic în afara bâzâitului constant al insectelor, țipătul ocazional al vreunei păsări sau al maimuțelor, și, o dată, o tuse adâncă, la care Ethan își miji ochii.

— Un jaguar, zise el, dăruindu-i un zâmbet încurcat. Își aleg ascunzătorile cu grijă. Fac să merite vremea cât stai în așteptare.

— Așa ar fi trebuit să faci tu.

Ea-și șterse transpirația de pe față cu rochia murdară.

— Chiar o să plătească pentru tine.

— Vrei să mergi pe aici de una singură?

Rânji spre ea, apoi rânjetul îi pieri.

— În afară de asta... n-aveam de gând să stau, pur și simplu, acolo. Cred că ăsta este unul din motivele pentru care tatăl meu a plecat de-

acasă și a devenit artist și sărac. Ar fi putut ajunge artist și rămânând bogat, în interiorul familiei. Dar lui nu-i plăceau regulile. Și da, există și reguli.

Ridică privirea, după ce lumina se diminuă brusc.

— Cred că va ploua.

Fără glumă. Kayla căscă ochii, observând cum, în doar câteva minute, peticele de cer, vizibile prin păienjenișul vegetației, se colorară din albastru într-un gri negricios. Fără niciun avertisment, norii se sparseră și apa căzu în șuvoaie, ca la duș. Ethan o apucă de încheietura mâinii și o trase într-un adăpost natural creat de un copac căzut parțial, acoperit de plante agățătoare. Frunzele groase blocau mare parte din precipitații. Kayla își linse de pe buze picăturile de apă dulceagă, râse, și ieși din nou sub potop, udată până la piele aproape instantaneu. Se simțea bine, în vreme ce ploaia caldă o curăța de transpirație și murdărie. Lasă să-i cadă rochia de pe umeri, iar apa se scurgea în șuvoaie între sâni. Se simțea aproape *curată,* fir-ar. Ploaia se opri, la fel de brusc cum începuse.

Soarele ieși pe deasupra frunzișului și atmosfera se transformă imediat într-o saună. Apa picura, licărind ca nestematele în razele de lumină galbenă, care se disipa printre frunze, iar o pasăre viu colorată, cu pene purpurii și

albastre, fâlfâia din aripi printre copaci. Kayla râse încetișor, cu părul ud lipit de cap, cu rochia încă lăsată în jurul șoldurilor.

— E minunat, spuse ea. E un infern în materie de drumeții, dar e frumos.

Se întoarse să-l privească și-și abandonă deliberat rochia. Jeruna n-avea decât să se ducă naibii. Era pe altă planetă. Kalya întinse rochia pe niște crengi, să se usuce.

Fără nicio vorbă, Ethan rupse câteva frunze asemănătoare celor de palmier dintr-un pâlc de copaci pitici și le așeză sub umbrarul din liane. O maimuțică, cu o față ca de clovn rămas într-o stupoare perpetuă, flecări spre el de pe un trunchi de copac; apoi țâșni în sus, dispărând între umbre. El se întoarse spre Kayla și, încă fără să spună nimic, îi luă mâna într-a lui și o trase spre el, atingându-i ușor umerii.

Dintr-odată, tăieturile, juliturile, căldura sufocantă... nu mai contau deloc. Ea se aplecă înainte, lăsându-și buzele să i le atingă pe ale lui, urmându-le conturul cu limba. Îl simți înfiorându-se. O trase din nou spre el, cu forță, lipindu-și gura de a ei, apăsată, fierbinte, flămândă ca și a ei.

Făcură dragoste, moțăiră, apoi făcură din nou dragoste. El îi povesti despre universul celor foarte bogați și cum era să trăiești la margine, nici înăuntru, dar nici lăsat să fii cu adevărat independent. Familia era familie... într-un fel,

erai o marfă de schimb, ca în cazul unui trib. Totuși, era *înăuntru.* Ea-i povesti cum crescuse într-o creșă. Afară. Aflând că avea un nivel puternic de empatie, că avea talentul de a deveni cameleon.

— Și de asta o faci?

El se lăsă pe un cot, lângă ea, urmărind conturul pometelui ei cu vârfurile degetelor.

— Ca să ajungi să trăiești înăuntru?

— Da.

Îi spuse adevărul pentru că descoperise că nu voia să-l mintă pe acest bărbat.

— Vreau asta. Și se plătește bine.

Țipă, înțepată de ceva.

— Afurisitele de insecte.

Se ridică, lovi și apoi privi sângele de pe palma ei.

— N-ar fi mai bine să mai facem câțiva pași? Poate că greșești, crezând că se mai întorc.

Dar se strâmbă și aproape căzu jos încercând să se ridice în picioare.

Ethan inspiră repede și-i examină picioarele.

— Kayla, de ce n-ai spus nimic? Stai *jos,* și lasă-mă să mă uit.

— N-avea niciun rost să mă plâng, spuse ea, dar nu-și putu înăbuși un țipăt când el se folosi de o mânecă ruptă din cămașa lui pentru a șterge noroiul de pe tălpile ei. Sângele acoperi pânza, iar tăieturile ieșiră la iveală deschise.

— Am putea să sfâșiem toată cămașa mea și

să-ți înfășurăm fâșiile pe picior înainte să plecăm din nou la drum. Îmi pare rău. Nu m-am gândit că ești încălțată în sandale.

Îi mângâie ușor vârfurile degetelor de la picioare.

— Știi, eu sunt cipuit.

Râse, cu o undă de amărăciune în glas.

— Dacă și-ar fi bătut capul să verifice.

— Cipuit?

Ea-și azvârli părul ud de pe față.

— Am un sistem de localizare prin GPS, inserat în mine. Încă de la naștere. Este regula familiei mele. Dacă se apucă să-l caute, dau de noi.

— Și de ce să nu caute?

— Răpitorii folosesc un dispozitiv de mascare. Probabil că era pe vârful cutiei. Toată lumea joacă după reguli, așa că vor aștepta să audă vești de la răpitori, le vor răspunde. Nu se vor apuca să *caute.*

Se încruntă, apoi se uită înapoi, pe unde veniseră.

— Știi, pe cât au efectuat raidul de eficient, nu-mi vine să cred că au dat-o în bară cu prada. Tipii ăștia-și fac temele de casă. Ar fi trebuit să fie în stare să captureze țintele și în mijlocul nopții, din viteză.

Clătină din cap, oftă.

— Așa că s-ar putea să ai dreptate și nici ei să nu joace după reguli.

Îi dărui un zâmbet strâmb.

— Mai bine o luăm din loc.

El reuși să facă fâșii rudimentare dintr-o bucată de bumbac ruptă din cămașa lui și-i bandajă tălpile ca să mai poată să poarte sandalele subțiri. Ea tot mai șchiopăta, micile tăieturi și julituri erau acum mai dureroase, după ce afluxul de adrenalină se disipase. Încet, cu grijă, își continuară mersul de-a lungul drumului forestier, luând-o spre apus, ca direcție generală, printr-o încâlceală nesfârșită de frunze, liane și trunchiuri înalte.

Lumina scăzu rapid la apusul soarelui și se opriră, în cele din urmă, pentru a înnopta într-un alt loc aflat sub un trunchi de copac bătrân, uscat, acoperit de liane. Desigur, începu să plouă iar nu la mult timp după ce dispăru și ultima geană de lumină. Apărați în mare parte de urgia ploii torențiale, băură apă și mâncară ceea ce se dovedi a fi mango și papaia uscate. Și făcură dragoste din nou.

Teroarea le bântui noaptea. Și nu avea formă, ci doar reprezentare sonoră. Mârâieli, fluierături, un urlet înăbușit, care trebuie să fi fost un jaguar. Ethan identifică fiecare sunet, fiecare detaliu a ceea ce se petrecea în întunericul gros și mirosind a putreziciune, de parcă ar fi avut o lanternă vrăjită cu care străpungea noaptea. Alungă spaima, iar Kayla auzi dragostea în vocea lui, pe când transforma noaptea în zi.

Aproape că o pufnise râsul. Iepurele în mărăciniș. Ar fi putut fi o excursie chiar plăcută dacă ar fi avut o pereche de pantofi buni. La un moment dat ațipi, se trezi, îl simți pe Ethan moale, dormind cu brațele încă în jurul ei, apoi ațipi din nou, pentru că Ethan știa că nu-i putea mânca nimic aici. Și asta era destul.

Se deșteptă înțepenită și o durea stomacul de foame, în pofida fructelor uscate din seara precedentă, în vreme ce trunchiurile întunecate ale copacilor și frunzele palmate ale plantelor care le ofereau adăpost prinseră contur în bezna tot mai diminuată. Ethan dormea lângă ea. Privi în jos, spre el, abia vizibil în zorii care se îngânau. Avea fața îmbujorată, iar când îl atinse, pielea-i era fierbinte. Febrilă. Nu-mi voi aminti de tine, se gândi ea, și o străpunse un fior de mâhnire. Dacă un cameleon păstra naniții, pierdea girul sindicatului. Nu cheltuiai o avere ca să-ți plece perechea ta de ochi și urechi închiriate cu amintirea dorită de tine, sau să ți-o țină ostatică. Acel gir, pentru a cărui obținere plătise scump, însemna că era cu totul de încredere. Dacă înșela această încredere, fie și numai o singură dată, o pierdea pentru totdeauna.

Și nici nu i-ar fi folosit la nimic. Naniții se autodistrugeau după o perioadă de timp bine stabilită, dacă nu erau filtrați și stabilizați. În câteva zile, amintirea se va evapora, fie că i-o

preda Jerunei sau nu. Bineînțeles, peste câteva zile s-ar putea să fie tot aici. Zâmbi fără veselie în cenușiul firav al zorilor. Poate că ar trebui să spere că nici nu-i vor găsi pe aici. Nu așa de curând.

Nu-și făcea iluzii în privința a ceea ce se va întâmpla după. Zidul dintre *înăuntru* și *afară* era impenetrabil. Puteai să te strecori prin el o vreme. Dar nu pentru mult timp. Regulile. Niciun fel de „și trăi împreună cu Ethan până la adânci bătrâneți”. Expiră într-un oftat prelung, lent, dorindu-și să-i fi spus „nu“ Jerunei, dorindu-și ca brokerul ei să-i fi găsit un alt contract. Își plimbă degetele de-a lungul curburii pometelui lui Ethan, îi privi pleoapele tremurând, ochii săi aurii oprindu-se asupra ei, îi privi buzele arcuindu-se într-un zâmbet blând, de recunoaștere.

Nu, nu dorea asta. Se aplecă peste el și-i întâlni buzele la jumătatea distanței.

Ajunseră la drumul din pământ roșu la amiază, croindu-și calea prin ceea ce părea să fie un zid impenetrabil de frunze și liane, ieșind în soarele fierbinte care-i făcu să clipească și să se clatine. Pentru câteva momente, nu putură decât să stea neclintiți, ținându-se unul de celălalt, strângând din ochi sub lumina astrului. Apoi Ethan chiui de bucurie, o strânse în brațe, și amândoi se împleticiră prin praf, vlăguiți de

foame și sete, râzând ca niște apucați.

Micul jeep electric luă curba pe drumeag câteva momente mai târziu, iar șoferul cu pielea întunecată, îmbrăcat în ținută de camuflaj de junglă, puse piciorul pe frână. Vorbea o spaniolă central-americană, la fel și Ethan, care traduse. Salvatorul lor era un ranger al Rezervației și tocmai se întâmplase să vină să-și verifice sectorul în această dimineață. Le spuse foarte limpede că au avut noroc, că ajungea pe acest drumeag doar din când în când. Se agită și clătină din cap când Ethan îi explică ce li se întâmplase. Se socotea jignit, le spuse el, că bandele de răpitori se foloseau de junglă pentru cutiile lor. Uneori, asta devenea ceva periculos pentru rangeri. Avea apă la el și un prânz alcătuit din tocană de fasole și porumb, pe care-l împărți cu ei, apoi conduse timp de patru ore până ajunse înapoi la sediul lui.

Până la sosirea lor, mecanismul familiei se pusese în mișcare, fără a mai conta că Ethan era doar un membru marginal.

Un VTOL[3] cu medici la bord ajunse până la ei și fură examinați, tratați pentru contuziile ușoare, îmbrăcați și îmbarcați, totul înainte ca ea să-și poată trage răsuflarea.

— Ne duc la un spital al familiei pentru observație și tratament, zise Ethan, așezându-

[3] Aparat cu decolare şi aterizare verticală, capabil să dezvolte viteze de înaintare similare cu cele ale aparatelor obişnuite (n. tr.).

se în fotoliul pluşat, lângă Kayla. Unchiul meu i-a trimis să ne aducă.

Îi atinse mâna, cu ochii lui căprui deveniţi întunecaţi în lumina cabinei.

— Probabil, vom fi despărţiţi o vreme, Kayla…

Se opri din vorbit, trase aer în piept.

— N-aş vrea să uiţi… asta.

— Nu pot face nimic.

Ea se strădui să-şi păstreze tonul calm.

— Ba, poţi. Păstreaz-o. Asimilează-o, aşa cum fac clienţii tăi.

Îi strânse braţele, cu faţa palidă.

— Nu te pot împiedica să faci asta.

Ea clătină din cap.

— Sunt imunizată, şopti ea. Nano-maşinăriile nu se vor descărca pentru mine. Nu pot asimila nimic.

— Cum poţi să faci *asta?*

Se înfuriase deodată, iar ochii-i scăpărau.

— Cum poţi… părăsi o parte a vieţii tale? Cum poţi să-ţi azvârli o parte a trecutului tău?

Trecutul avea colţi. Era ceva de care trebuia să fugi, nu să-l slăveşti. Asta până acum. Îşi întoarse capul de sub privirea lui acuzatoare.

— Dacă bat la uşa ta, am să fiu un străin. Nu se va fi întâmplat nimic din toate acestea. Aş putea fi oricine.

— Poate, şopti ea. Nu ştiu.

— Iar eu vreau să-ţi aminteşti asta.

Îl privi, îi întâlni privirea, îşi dădu seama că, în

afara furiei, văzuse… frică.

— Este imposibil, spuse ea, pentru că nu-i putea oferi decât adevărul.

Preț de câteva clipe, el nu spuse nimic, apoi privi în altă parte.

— Vrei să-i… dai asta Jerunei? întrebă el răgușit.

Nu i-ar putea spune decât adevărul, așa că nu-i zise nimic. Dacă n-ar face-o… pentru ce altceva ar mai fi potrivită? Iar înăuntru era înăuntru.

Se ridică în picioare smucindu-se, cu fața întoarsă.

— Târfo, zise el, și se duse spre capătul avionului.

Ea rămase nemișcată multă vreme, holbându-se în jos, la mâinile ei zgâriate și acoperite cu cruste vindecate, picioarele ei bandajate și curățate pulsând sub bumbacul pantalonilor de spital, pe care îi primise de la medici.

Peste câteva zile, nici nu-și va mai aminti că-i spusese asta.

Sperase să-l mai poată vedea. O ținură peste noapte, îi accelerară vindecarea, pentru a-i trata rănile de la picioare, îi aduseră bagajele de la stațiunea unde avusese loc nunta, și-i oferiră un zbor până acasă în avionul familiei. Chiar când era pe picior de plecare, o bătaie în ușa foarte luxoasei sale rezerve îi făcu inima să tresară,

dar nu era decât un avocat al familiei, care-i înmână un cec cu o sumă foarte mare și o renunțare la orice pretenții, absolvind familia de vreo responsabilitate legală.

O semnă. Nu fusese vina lor că răpitorii au fost de o incompetență atât de greu de explicat.

În ea creștea o furie surdă și strânse din buze când avocatul făcu o plecăciune foarte discretă înaintea ei și se retrase. Sosi un majordom taciturn, care-i duse bagajele până la avionul privat, iar ea îl urmă încet, picioarele recent vindecate fiind încă ușor dureroase în sandalele ei cu talpă plată. Urcă treptele mochetate ale avionului și se întoarse să privească înapoi, spre spitalul privat. Semăna cu un complex rezidențial păzit, cu căsuțe, alei și parcuri. Clădirile principale ar fi putut alcătui o destinație de vacanță. Cei câțiva oameni în uniformă din rândurile personalului, aflați pe alei, o ignorau, iar bătrânul din scaunul inteligent, ieșit afară să ia o gură de aer, nu se uită nicio clipă în direcția ei.

Urcă la bord și ușa avionului se etanșă în urma sa.

Ignoră cu totul e-mailurile insistente ale brokerului cât de mult putu. Când, în final, anulă blocajul, imaginea Azarei apăru instantaneu în câmpul holografic, iar ochii ei întunecați scăpărau de furie, voalul ei cu mărgeluțe

tremurând pe dinaintea Kaylei.

— În numele demonilor lui Allah, ce faci? Clienta m-a amenințat cu acțiuni în justiție. După cum știi, contractul mă protejează, însă *eu* te ameninț pe tine. Și nu cu acțiuni în instanță, răsfățato. Niciun cameleon de-al meu n-a furat, *vreodată,* produsul. Ai face bine să nu fii tu primul, m-ai auzit?

O parte din mintea Kaylei se minună la furia ei. Până acum nu o mai văzuse niciodată pe Azara dovedind nici cea mai mică iritare.

— Vreau să discut cu ea, spuse.

— N-am să fac tot felul de jocuri cu tine. Te vei duce imediat la clinică, se răsti Azara. Am vorbit cu tehniciană ta. Mi-a spus că mai ai doar douăzeci și patru de ore până când naniții se vor compromite. Asta înseamnă că abia mai este timp pentru filtrarea lor și conservarea unei copii digitale pentru transmiterea ei.

Ah, fii binecuvântată, An Yi, se gândi Kayla. O implorase, însă An Yi nu promisese nimic.

— Este mai mult decât suficient. Am să merg direct la clinică.

Kayla își plecă fruntea.

— Îndată ce vorbesc cu Jeruna Nesmith.

Azara își miji ochii, iar imaginea ei îngheță. Făcea multitasking și era limpede că o contacta pe Jeruna, pe Marte.

— E dispusă să discute cu tine.

Arăta ușor uluită. Aparent, răspunsul Jerunei o

luase prin surprindere.

— Dacă îndeplinești acest contract, s-ar putea să-ți mai dau o șansă… dacă nu te mai porți niciodată atât de copilărește. Desigur… vei trece printr-o perioadă de probă.

O privi pe Kayla mijindu-și ochii.

— Clienta noastră nu dă vina pe tine.

Își arcui sprâncenele, de parcă ar fi așteptat vreun comentariu al Kaylei. Dădu din umeri.

— N-am să-ți pun la socoteală această scăpare, dacă e mulțumită.

Sincronizarea era totul. Kayla se ridică.

— Am să-i trimit un e-mail lui An Yi și am să mă asigur că mă poate filtra.

— Te așteaptă.

Buzele roșii ale Azarei se curbară într-un zâmbet ușor.

— Să nu mă dezamăgești, fetițo.

Amenințarea din spatele acestor cuvinte mergea dincolo de pierderea girului sindicatului. Kayla își plecă încă o dată capul și stinse câmpul holografic.

Ethan n-o contactase.

Nu se așteptase cu adevărat s-o facă. Ultimul lui cuvânt plutea în aer ca izul amărui a ceva ce arsese. Așteptă până când câmpul holografic licări, făcând legătura de lungă distanță cu Bradbury.

Chipul îmbătrânit al Jerunei Nesmith pâlpâi trezindu-se la viață în holo. Expresia feței nu

trăda absolut nimic, însă în ochii ei licări o nuanță de triumf.

— Mi-a părut rău să aflu că ai fost traumatizată, zise ea monoton. Nu-i acesta un favor al științei? Chiar și teroarea poate fi eliminată după o oră petrecută în compania filtrelor.

— Tu ai trimis răpitorii.

Kayla stătea calmă pe scaun, cu privirile ațintite pe chipul veștejit al femeii.

— Tu i-ai pus să mă ia pe mine și pe Ethan.

Vocea-i tremură doar o idee când îi pronunță numele și văzu ochii Jerunei mijind. Nuanța de triumf se intensifică.

— De ce?

Își înclină capul.

— De ce-ai cheltuit atâția bani? De ce joci un asemenea joc?

— Ești foarte deșteaptă.

Buzele subțiri ale bătrânei se unduiră într-un zâmbet satisfăcut.

— Cum de ți-ai dat seama?

— Răpitorii nu sunt chiar atât de incompetenți. Nu și atunci când pun mâna pe indivizi din interior.

Dădu din umeri.

— Uiți. Citesc oamenii. Nu erau deloc nesiguri în privința celor pe care-i capturaseră. Știau că-i aveau pe cei care trebuia. Iar acel ranger s-a nimerit pe acolo exact la țanc. Ne urmărea, nu-i

așa?
Jeruna zâmbea larg acum.
— Ești însărcinată?
Kayla înghiți un nod, simțindu-se de parcă ar fi fost lovită în stomac.
— Nu, zise ea.
Își strânse buzele.
— Asta ai fi vrut?
— Nu.
Jeruna oftă.
— Dar ar fi fost ca un… bonus.
— De ce faci așa ceva?
Nu îndrăznea să ridice vocea mai mult de nivelul unei șoapte.
— Ca să-mi ispășesc păcatele.
Jeruna clătină din cap.
— Chiar dacă-ți este greu să-ți imaginezi, am fost și eu, cândva, tânără. Și chiar atrăgătoare. Și deșteaptă.
Zâmbi.
— Una dintre rudele mele îndepărtate s-a îndrăgostit de mine. S-a îndrăgostit de mintea mea și de trupul meu.
— Tatăl lui Ethan, zise Kayla.
— Oh, nu, draga mea, mă flatezi, chicoti jeruna. Bunicul lui. Dar am fost destul de curajoasă să părăsesc planeta, iar el nu, în vreme ce eu credeam că dragostea este ceva ce poate să aștepte până când aveam *eu* timp să mă ocup de ea.

O privi pe Kayla, zâmbindu-i subțire.

— Să nu faci niciodată această greșeală, copilă. Acum cred că universul îți oferă doar o singură șansă.

Nu! Kayla înghiți cuvântul înainte să fi putut erupe. Își menținu o figură lipsită de expresie.

— Deci, ce-ai vrut de fapt? O amintire care să ia locul a ceva ce nu s-a întâmplat niciodată?

— Ceva de genul acesta.

Zâmbetul Jerunei se lăți încet, iar ochii i erau flămânzi.

— Și bănuiesc că mi-ai adus trecutul pe care n-am fost într-atât de isteață încât să-l trăiesc. Îți voi fi îndatorată pe veci pentru asta. Crede-mă, am să te plătesc foarte, foarte bine.

Zâmbetul îi deveni și mai larg, iar în ochi îi sclipea un licăr de satisfacție disprețuitoare.

— Un bonus foarte generos, care să-ți compenseze trauma.

Târfo, așa-i spusese el.

— Azara a înțeles greșit.

Kayla așteptă ca privirea Jerunei să se concentreze asupra ei.

— În ce privință?

Tocmai începea să fie îngrijorată.

— Nu numai că am făcut dragoste, zise Kayla. Dar ne-am și îndrăgostit. Asta ai vrut să se întâmple, nu-i așa? Să ne aduci împreună, să ne pui în pericol, dar s-o faci în curtea din spate a lui Ethan, astfel că el se simțea bine, iar eu

eram speriată.

Cățea, se gândi ea. Ei bine, n-a trebuit să te deranjezi atât de mult.

Aproape că o sufoca nodul de cuvinte amare.

— Iar această dragoste nu-i de vânzare.

— Avem un contract.

Fața Jerunei se albise. Imaginea ei încremeni. Multitasking.

— Nu-ți mai bate capul.

Kayla scoase un hohot tăios.

— Brokerul meu a greșit în privința limitei de la care începe degradarea. Nu ai timp să-ți chemi trupele de asalt.

— Nu poți păstra asta. Știu cum funcționează.

Jeruna își strânse pumnii.

— Nu fi proastă. N-ai să mai lucrezi niciodată drept cameleon, am să mă asigur al naibii de bine de asta.

— Oh, brokerul meu o să aibă grijă să fie așa. Nu-ți face probleme.

Kayla privi cifrele pâlpâitoare de la baza câmpului holografic.

— Pierdem amândouă. Chiar… *acum.*

Potrivise bine lucrurile, dar s-a întâmplat ca și cum ar fi apăsat un buton. Nu mai făcuse niciodată așa ceva și se întrebase cum se va deosebi asta de filtrare, când se culca și apoi se trezea odihnită și ca nouă.

Ethan, se gândi ea, concentrându-se pe chipul lui amintit, pe atingerea lui de pielea ei, felul în

care-l simțise în ea, ca o parte din ea. Nu pot să *uit,* pur și simplu.

Se ștergea… se ștergea… își pierdea sensul… o față… fără nume… ca apa scursă din cadă. Ia-o în palma ta făcută căuș… tot dispare…

Un urlet ascuțit îi străpunse craniul. Kayla clipi.

În câmpul său holografic, o femeie în vârstă își strângea capul cu ambele mâini, părul ei tuns scurt ieșindu-i în smocuri printre degete. Clienta cu care tocmai avusese interviul, Jeruna, așa ceva…

— Nu, cățea, mă păcălești, urlă femeia. Ethan, dă-mi-l pe Ethan.

Plecase după doză, își amintea asta. Defect nano? Femeia continua să urle.

— Va trebui să discutați cu brokerul meu, zise ea și închise câmpul.

Familiara migrenă îi cuprinse craniul în degetele de oțel și inspiră rapid, gemând. Asta ar trebui să i se întâmple la clinica lui An Yi, nu aici. Kayla își atinse încet capul cuprins de durere și se duse spre bucătărie, târșindu-și pașii, după un ceai. Trebuie să fie o defecțiune. Cât timp trecuse de când luase doza?

— Verifică data, zise ea și cifrele se treziră la viață în câmpul acum pustiu.

Se holbă la ele buimăcită, cuprinsă de o spaimă rece.

Nu-i posibil.

Își lăsă ceaiul, abia simțind stropii opăriți când ceașca se răsturnă, și alergă spre canapeaua extensibilă, scoase jurnalul intim din locul său de sub rama metalică. O pagină fusese smulsă… însemnările despre ultima doză? Cea pentru femeia care tocmai țipase la ea?

Am reușit. Literele înflorate săreau spre ea din pagină. *Știu că ai să jubilezi, însă asta trebuie să înceteze. În ultimele zile am pierdut ceva. Nu știi de asta pentru nu ai trăit-o, dar a contat. De fiecare dată când fac asta, creez un „noi”… acel eu care a trăit asta și tu, cea de partea cealaltă a filtrului. Eu… noi… suntem sute de femei și ce-am pierdut cu toate? Nu știu. Tu nu știi. Nu am să-ți mai spun nimic, pentru că s-au dus pentru totdeauna, și nu ți s-au întâmplat ție. Am ținut doza până când a expirat.*

Începe să-ți cauți de lucru, scumpo. Noi… noi toate… am terminat-o cu curvitul și-am rămas șomere.

Kayla scăpa caietul, perplexă. N-am scris așa ceva, se gândi ca, dar o făcuse. Însemnările nu-i erau cu totul nefamiliare. Gândurile o dăinuiseră, în cea mai mare parte, în mijlocul nopții, chiar după ce-și luase doza.

Ce s-a întâmplat?

Bâjbâi, se încordă, încercând să-și amintească, văzu biroul lui An Yi, își aminti de discuția lor benignă, de senzația produsă de scaunul rabatabil, în timp ce An Yi prepara doza…

…văzu chipul schimonosit al femeii în câmpul holografic.

Pictograma Azarei licări în câmpul holografic, părând să tremure de furie. Kayla nici nu se osteni s-o acceseze. Nu poți să furi decât o singură doză. După asta, erai trecut pe lista neagră.

— Sper că a fost fain, zise ea, și cu toată amărăciunea din cuvinte… simți un mic moment de ușurare. Asta era o nebunie. Privi în jur prin apartament.

— A fost drăguț cât l-am avut.

Azara îi trimise o înștiințare de încetare a contractului și o citație oficială conform căreia girul oferit ei de sindicat i-a fost retras permanent. Iar în limbajul politicos se cuibărise o promisiune discretă de răzbunare. Kayla părăsi orașul, se duse în est, acoperindu-și urmele și sperând că Azara nu era dispusă să cheltuiască prea mulți bani pentru a da de ea. Găsi o garsonieră într-o periferie colcăitoare din suburbii, parte dintr-o fostă casă de familie, poate că fusese sufrageria, se gândi ea. Baia și bucătăria la comun, însă camera ei avea o chiuvetă minusculă, cu apă rece, dar potabilă, iar ea gătise ani buni la cuptorul cu microunde și grătarul electric, înainte de a fi devenit cameleon, așa că nu era chiar atât de rău. Își găsi și de lucru – chelneriță într-unul din localurile la modă din oraș. Bacșișuri bune,

pentru că era drăguță, iar empatia, care o ajutase să fie un bun cameleon, îi făcea pe mușterii s-o placă.

În unele dimineți își amintea visele. Și atunci le cerceta, întrebându-se dacă nu făceau parte din acele câteva zile pierdute de la final.

Toamna sosi cu ploile ei, cu noroaie și cu lungile și udele așteptări pentru trenurile spre oraș.

Și apoi, într-o dimineață, în timp ce uda ghivecele mici cu plante înflorite, cumpărate de la piața de noapte, pentru a-și însenina camera, cineva îi bătu la ușă.

— Cine-i acolo? întrebă ea, uitându-se prin vizorul mic, care constituia „securitatea” din această casă. Vecina ei, Suhara, rugând-o să-i „împrumute” puțin orez, se gândi ea. Iarăși.

Însă bărbatul de partea cealaltă a ușii era un necunoscut.

— Kayla, tu nu-ți amintești de mine. Dar am fost… prieteni.

Ceva din vocea lui… sau poate doar vocea singură… o făcu să tresară, ca sub un șoc electric. Cheia, se gândi ea, și se mai gândi să nu-l ia în seamă, să-l cheme pe Dario, wrestlerul mătăhălos din camera din spate, să-l ia la goană pe tip.

Nu vreau să știu, își zise ea, dar, cu toate astea, îi deschise ușa și se dădu înapoi ca să-i facă loc să între. Drăguț tip. Inima ei începu să

bată mai repede. El privi în jur, cu o expresie de… suferință.

— Îmi pare rău că te deranjez, zise el. Nu-ți… amintești de mine.

Era o declarație, însă ochii lui erau rugători.

Ea nu se grăbi, examinându-i părul, fața ușor palidă, hainele comode, făcute din fibră naturală, scumpă, ale căror etichete îl transformau într-un protejat, membru al elitei. Ei bine, ăștia fuseseră clienții ei. În timp ce ea clătină din cap, umerii lui se lăsară.

— Știu că s-a întâmplat ceva, zise ea. Poate că între noi. Amintirea a dispărut, pur și simplu. Îmi pare rău.

— N-ai găsit… însemnările pentru tine, din jurnalul tău? Scrisori despre… despre ce s-a întâmplat?

Despre mine, fusese el cât pe ce să spună. Ea clătină din cap.

— A fost greșeala mea. Eram furios. Apoi…

El strânse din ochi.

— M-am îmbolnăvit, m-am îmbolnăvit serios, după ce m-am contaminat cu un germen tropical, rezistent la tratament. Până când m-am făcut destul de bine ca să caut… a fost deja târziu. Naniții expiraseră, tu te-ai mutat și… nu te-am mai putut găsi. Și ultima dată când m-ai văzut, eram furios. Știam că vei crede că eu…

Își strânse, brusc, pumnii și se lovi în coapsă.

— Chiar nu-ți amintești, totul s-a dus, totul.

Iritarea lui era atât de puternică încât umplea încăperea. Fără să se gândească, ea făcu un pas înainte și-i puse mâna pe umăr.

— Îmi pare rău, zise ea. Nu știu ce vrei să-mi… spui.

Îl privi în ochii de culoarea alunei, dar cu puncte aurii în profunzimea lor.

— S-a dus cu adevărat.

Și tu ești din elită, se gândi ea. Iar eu nu.

El se uită dincolo de ea, cu privirea fixată la o distanță medie.

— Ai vrea să iei cina cu mine?

— Ți-am spus…

— Știu. Te-am auzit.

În cele din urmă își coborî ochii asupra ei, iar o fantomă de zâmbet strâmb îi jucă în colțul gurii.

— N-am să discut despre… momentul acela. Nu vreau decât să cinez cu tine.

Era pricepută la descifrarea oamenilor și nu-l simțea ca pe o amenințare.

— Desigur, spuse ea.

Pentru că era drăguț, indiferent ce se petrecuse în trecut. Și-l mai și plăcea.

— Sunt liberă diseară.

— Minunat.

Ochii lui străluceau aurii când zâmbea.

— Eu cânt… atunci când nu hălăduiesc prin junglă fără niciun motiv foarte lucrativ.

Așteptă o clipă, apoi oftă.

— Am un concert diseară, în partea cealaltă a

orașului. După cină… n-ai vrea să vii să asculți? Cânt muzică de jazz clasic. Chestii chiar foarte vechi. Și…

Ochii lui aurii licăriră.

— Eu provin dintr-o ramură a familiei care încalcă regulile. Uneori, chiar pe cele importante.

Orice-o fi însemnând asta. De fapt, era emoționat, de parcă s-ar fi așteptat la un refuz.

— Desigur.

Ea zâmbi, îi luă mâna. Pentru o clipă, atunci când mâinile lor s-au atins, ea văzu frunze verzi, lumină aurie, miros de umezeală, flori, putreziciune și pământ. Ce ciudat, cum simțul olfactiv era cea mai puternică legătură cu țăndările din misiunile trecute, care se infiltraseră dincolo de nano. Dintr-odată, simți că palma lui îi era… familiară.

— Mi-ar plăcea nespus să vin și să te ascult cântând.

Daryl Gregory - Damasc

Daryl Gregory a publicat în *The Magazine of Fantasy Science Fiction, Amazing* și *Asimov's.* Este autorul romanelor *Pandemonium* și *The Devil's Alphahet.* Povestirea lui „Persoana a doua, la timpul prezent” a apărut în câteva antologii „The Best of the Year”, printre care și Antologia Dozois nr. 23[4]. Locuiește în State College, Pennsylvania.

În tulburătoarea povestire care urmează, autorul ne duce în culisele unui cult ciudat pentru a ne dezvălui conspirația în miezul ei – una atotcuprinzătoare și care se dovedește a fi foarte sinistră.

I

Când a realizat din nou unde se află, prima senzație pe care a avut-o Paula a fost aceea a degetelor lui împreunate cu ale ei.

Era legată de brancarda ambulanței – încheieturile mâinilor, prinse în manșete de nailon, pieptul presat de o bandă lată – ca să o împiedice să se zbată și să-și smulgă perfuzia. Doar prezența lui o oprea să urle. Cu părul de un blond-închis căzut peste ochii albaștri și cu obrajii palizi umbriți de barba nerasă de câteva zile, el se uita atent la ea. Iubirea lui față de ea

[4] *The Year's Best Science Fiction,* vol. 2 (Ed. Nemira, 2008).

era ca aerul rece radiat de un bloc de gheață.

După ce au ajuns la spital, el a mers alături de brancardă, ținându-i mâna pe umăr, în vreme ce paramedicii au dus-o în grabă la sala de urgențe. Paula nu lucrase niciodată la urgență, dar a recunoscut câteva dintre chipurile celor prin dreptul cărora a trecut. A respirat adânc de câteva ori, simțind cum pieptul îi este încorsetat de banda de nailon, și le-a zis cu glas calm paramedicilor că se simțea bine, că acum puteau să o lase să plece. Aceștia i-au spus vorbe menite să o calmeze, dar au lăsat legăturile la locul lor. Desfacerea lor era de acum treaba doctorului.

În cele din urmă, o asistentă a venit să îi pună câteva întrebări. O femeie foarte bronzată, corpolentă, cu părul încărunțit. Nu și a putut aminti numele ei, deși lucraseră împreună vreme de câțiva ani, înainte ca Paula să fie concediată din spital. Acum revenea ca pacientă.

— În noaptea asta ce s-a mai întâmplat, Paula? a întrebat-o asistenta, pe un ton rece.

Nu se înghițiseră când lucraseră împreună; pe vremea aceea, Paula era foarte iritabilă.

— Cred că am amețit puțin, a spus ea.

— Criză, a zis unul dintre paramedici. Omul de la Crucea Roșie a spus că a început să aibă convulsii pe masă, și au trebuit să o așeze pe podea ca să nu cadă. Criza a ținut cinci sau șase

minute, înainte de a ajunge noi acolo, de aceea am adus-o aici. I-am administrat 0,1 mg de Lorazepam și pe drum și-a revenit.

— E al doilea caz de epilepsie de când am intrat în tură, le-a spus asistenta.

Paula a clipit de uimire. Fusese adusă la spital vreuna dintre acele îngrijitoare asiatice? Ori vreunul dintre convertiți?

S-a uitat într-o parte, spre însoțitorul ei care i-a întors privirea amuzat, dar nu s-a trădat în niciun fel. Totul făcea parte din plan, dar el nu voia să-i spună care era acel plan. Deocamdată.

Asistenta a observat că femeia își îndreptase atenția în altă parte, de aceea pe fața ei a apărut o expresie de autoritate.

— Hai să stai de vorbă cu un doctor, Paula.

— Mă simt mai bine.

Fără ca măcar să scrâșnească din dinți.

I-au desfăcut legăturile și au așezat-o pe un pat din sala de examinare. Unul dintre paramedici i-a pus geanta pe noptieră.

— Noroc, i-a zis el.

Ea a aruncat o privire spre geantă, apoi și-a mutat ochii imediat în altă parte. Era mai bine să nu atragă atenția asupra ei.

— Îmi cer scuze dacă v-am făcut necazuri, a spus ea.

Asistenta i-a întins un clipboard cu formulare.

— Cred că nu este nevoie să-ți explic ce sunt, a spus ea, apoi a adăugat: Ai pățit ceva la

mână?

Paula a coborât privirea spre mâna ținută pumn. S-a concentrat ca să-și desfacă degetele, însă acestea au refuzat să se descleșteze. Asta i se întâmpla ceva mai des în ultima vreme. Și întotdeauna mâna stângă.

— Cred că sunt agitată.

Asistenta a clătinat încet din cap, nelăsându-se păcălită. S-a convins că Paula putea ține clipboardul în mână ca să scrie, după care a plecat.

Dar nu a lăsat-o singură. El s-a lăfăit pe un scaun de lângă noptieră, ținându-și picioarele întinse în față și etalându-și tălpile aproape negre ale picioarelor dezgolite. Zâmbetul lui sfios era ca o promisiune. Sunt aici, Paula. Voi fi întotdeauna aici pentru tine.

II

Albumul preferat al lui Richard era *In Utero,* al trupei Nirvana. Ea a început cu distrugerea acelui CD.

El a părăsit domiciliul într-o vineri, iar în lunea următoare a intentat divorț. Voia custodia fiicei lor. Claire avea atunci zece ani și era un copil introvertit și secretos, dar Paula era mai curând dispusă să dea foc casei decât să îi cedeze copila. În schimb, a ars ceea ce iubea el cel mai mult. În ziua în care a primit scrisoarea în

legătură cu audierea în vederea acordării custodiei, ea a luat CD-urile, LP-urile și casetele audio de pe rafturi – care erau cu sutele – și le-a cărat pe toate cu lada în curtea din spatele casei. Claire a plâns drept protest, a încercat să ascundă câteva dintre casete și, în cele din urmă, Paula s-a văzut nevoită să o încuie pe fată în camera ei.

Apoi a turnat peste morman un flacon de lichid inflamabil, după care s-a dus în garaj, de unde a luat canistra cu benzină și a golit-o și pe aceea. A aruncat discul cu Nirvana în vârful grămezii.

Mormanul de plastic s-a aprins cu un vuiet care i-a dat satisfacție. După câteva minute, focul a început să dea semne că se va stinge – CD-urile nu voiau să stea aprinse – de aceea Paula s-a dus în casă și a adus cărțile lui și revistele de muzică.

Coloana de fum i-a îndrumat pe polițiști până la casa ei. Aceștia i-au spus că arderea gunoaielor în oraș era interzisă. Paula a izbucnit râs.

— Aveți dreptate, e vorba de gunoaie.

Dar nu voia să se lase impresionată de doi polițiști. Au apărut și vecinii, dornici să asiste la scenă. „Dă-i în mama lor”, a gândit ea.

Locuia într-un cartier din Philadelphia pe care cei din afara lui îl socoteau „amestecat”. Negri, latino-americani și albi, câțiva asiatici și arabi.

Unde se aflau case renovate recent, având curți interioare în stil mexican, pardosite cu dale, la care se adăugau locuințele unde se consumau droguri și terenurile virane. Paula se mutase acolo, venind din suburbii, ca să fie alături de Richard, și nu reușise să-l ierte pentru asta. Înainte de a o naște pe Claire, îl pusese să instaleze un sistem de alarmă și să fixeze gratii la ferestre. Se simțea ca și cum abia dacă puteau să reziste împotriva unui val de criminali și demenți.

Casele femeilor asiatice puteau găzdui și criminali, și demenți. Acestea locuiau vizavi, și la depărtare de un teren viran, într-o casă din lemn ce era aproape o soră geamănă a celei în care trăia Paula. Verandele erau identice, din piatră, acoperișurile aveau aceeași înclinație, iar ferestrele erau la fel de înguste. Însă, în vreme ce casa Paulei era zugrăvită într-un albăstrui ca de gresie, sugerând bun-gust, a lor era vopsită în galben ca lămâia, iar ușile și ramele ferestrelor, la fel ca rigolele, erau de un portocaliu țipător, sau de un alb orbitor. Cinci sau șase femei, un amestec de rase și de tonuri ale culorii pielii, intrau și ieșeau din casă la orice oră din zi și din noapte. Oare aveau slujbe? Nu erau în vârstă, însă jumătate dintre ele aveau probleme cu deplasarea, iar una din ele se ajuta de un baston pentru a merge. Paula era asistentă cu diplomă, având o experiență de

doisprezece ani în tot felul de instituții medicale, dar și în două spitale, și ei i s-a părut că aceste femei manifestau același tip de problemă neuromusculară, probabil scleroză multiplă timpurie. Casa lor galbenă era probabil vreun adăpost pus la dispoziție de o organizație caritabilă.

Pe stradă, femeile păreau pierdute, câteodată vorbind singure, asta până când observau pe câte cineva, iar atunci zâmbeau ceva mai larg decât s-ar fi cuvenit. Ele îi salutau întotdeauna pe Paula și pe Richard, însă îi acordau mai multă atenție lui Claire, vorbind cu ea în modul sfătos folosit de bătrâni ori de învățătoare. Una dintre ele, o femeie albă și uscățivă, pe nume Steph, care avea o față uzată prematur, sugerând abuzul de droguri, a început să treacă pe la Paula ceva mai des în lunile după ce Richard părăsise domiciliul conjugal. Femeia aducea mâncare făcută de ea: castroane de supă, tamale, felii de pâine.

— Și eu mi-am crescut copilul fără tată, a spus ea. Știu cât de greu îți este de una singură.

Și așa s-a apucat să facă pe doica de câteva ori pe săptămână, locuind în casa Paulei, astfel încât Claire a ajuns să adoarmă în patul ei. În unele după-amiezi, ea o lua pe Claire cu sine, în deplasări la magazinul de coloniale sau în parc. Paula a rămas în așteptarea sugestiei. În cele din urmă, aceasta a apărut, sub forma unei

predici.

— Viața mea a fost ruinată, i-a spus Steph Paulei într-o după-amiază.

Claire se furișase în dormitorul ei, ca să se ghemuiască în pat cu căștile pe urechi. Cele două femei au rămas în bucătărie ca să mănânce pâine cu brânză, un fel gătit de cineva din casa galbenă. Steph a băut vin, în vreme ce Paula și-a consumat scotch-ul ei de fiecare zi. Steph a vorbit fără să se ferească despre consumul de droguri, despre prietenii de două parale, despre problemele cu banii.

— A fost cât pe ce să îmi tai venele. Dacă Iisus nu ar fi apărut în viața mea, acum nu aș mai fi aici ca să stau de vorbă cu tine.

„Ia te uită”, a gândit Paula. A sorbit în tăcere din pahar, în vreme ce Steph a continuat să toace despre cât de ușor îi era acum, când cineva pășea alături de ea, când cuiva îi păsa de soarta ei:

— Un Iisus personal[5], a spus Steph. Ca în cântecul acela, știi?

Paula știa cântecul – doar Richard era înnebunit după toate rahaturile acelea din anii ’80. Avea până și versiunea făcută de Johnny Cash, asta până când ea îi transformase colecția în scrum.

---

[5] „Personal Jesus” - cântec lansat de trupa Depeche Mode în 1989 pe albumul *Violator,* care a fost inclus pe lista celor mai bune 100 melodii din toate timpurile în anul 2006 de către revista Q (n. tr.).

— Nu, mulțumesc, a spus Paula. Nu mai vreau bărbați în viața mea.

Steph nu s-a simțit ofensată. A continuat să revină, să vorbească. Paula tolera prezența femeii pentru că, de când Richard părăsise domiciliul, avea nevoie de cineva să o ajute în privința lui Claire – și pentru că avea nevoie de timp liber mai mult ca oricând. Chiar dacă îl pomeneau una-două pe Iisus, femeile din casa galbenă erau inofensive. Sau cel puțin așa și-a zis ea, până în seara când, venind acasă, a constatat dispariția lui Claire.

III

Paula știa cum să-și joace rolul în spital. Spune cât mai puține lucruri, poartă-te firesc, nu te uita la lucruri pe care nimeni altcineva nu le poate vedea. Știa că analiza sângelui avea să iasă normală. Medicii vor ridica din umeri și până la amiază o vor externa.

Doctorul ei a surprins-o totuși. O repartizaseră lui Louden, un bărbat scund, dar bine clădit, cu o miriște căruntă pe cap, apreciat de asistente pentru pricepere: nu era sclipitor, dar nici arogant, un om competent, care se ocupa cu atenție de pacienți. Însă îl apucase ceva – se arăta prea interesat de cazul ei. I-a umplut după-amiază cu o tomografie cu rezonanță magnetică, și o alta cu emisie de pozitroni. A

chemat și alți specialiști.

Patru la număr, doi neurologi, un psihiatru, pe care Paula i-a recunoscut, și o femeie pe care nu o cunoștea, care s-a recomandat drept epidemiolog. Aceștia au venit pe rând în cursul după-amiezii și i-au pus aceleași întrebări. De câtă vreme avea convulsii? Cum se simțea când era cuprinsă de ele? Mai cunoștea și alte persoane care să manifeste aceleași simptome? I-au palpat pielea ca să testeze reacțiile nervoase, au tras-o de degetele mâinii încleștate și au încercat să i le îndoaie. Au întrebat-o de câteva ori: „Vezi persoane care nu există?”

Ea a fost cât pe ce să râdă. El a stat alături de ea tot timpul, ținându-și brațul rece lipit de al ei. Putea fi cineva mai prezent de atât?

Singurele întrebări care au tulburat-o au venit din partea doctoriței epidemiolog, cea pe care nu o recunoscuse. „Mănânci carne?” a întrebat-o aceasta. Paula a spus că da. Iar doctorița, o femeie cu fața pătrățoasă și cu părul castaniu tuns scurt, i-a pus o grămadă de întrebări suplimentare, notând exact ce fel de carne mănâncă, cât de des, dacă o gătea singură ori mergea la restaurant.

La sfârșitul zilei, au mutat-o pe Paula în aceeași cameră cu o femeie albă, destul de vârstnică, pe nume Esther Wynne, o doamnă cu adevărat sudistă, care se machiase și-și dăduse

părul cu fixativ, de parcă era pregătită ca dintr-o clipă în alta să-și scoată acele de perfuzii din brațe pentru a merge la vreun restaurant elegant.

Doctorul Louden a trecut pe la ea înainte de a pleca acasă. S-a așezat greoi lângă patul Paulei, apoi și-a plimbat palma peste țeasta căruntă.

— Nu prea ai fost sinceră față de noi, a spus el, părând la fel de obosit ca și ea.

— Nu, probabil că nu, a zis ea.

În spatele ei, însoțitorul a clătinat din cap, râzând tăcut.

Și Louden a zâmbit, dar fugar.

— Cred că-ți dai seama cât de grav este. Ești a zecea persoană consultată de noi și care prezintă aceleași simptome, și există și altele care apar la spitalele din oraș. Câțiva dintre colegii mei consideră că s-ar putea să asistăm la debutul unei epidemii. Avem nevoie de ajutorul tău pentru a descoperi cauza.

— Sunt contagioasă?

El și-a scărpinat bărbia, apoi a plecat ochii.

— Nu credem asta. Nu prezinți stare febrilă, nici semne de inflamații – nici alte indicii care să trădeze prezența vreunei infecții virale sau bacteriene.

— Și atunci ce crezi că am?

— Deocamdată nu ne-am format o părere clară, a spus el. Îi ascundea ceva, tratând-o ca pe o pacientă neroadă. *Putem,* totuși, trata

simptomele. Vom încerca să aflăm mai multe mâine, dar credem că suferi de o epilepsie psihomotorie. Există porțiuni din creierul tău care...

— Știu ce este epilepsia.

— Da, dar epilepsia psihomotorie este ceva mai... A făcut un gest confuz, apoi a scos câteva pagini capsate laolaltă de pe clipboard și i le-a întins. Ți-am adus literatură de specialitate. Cu cât înțelegi mai bine ce se întâmplă, cu atât mai bine vom conlucra.

După glas, nu părea să creadă ce spune.

Paula a aruncat o privire asupra paginilor. Imprimate de pe un site.

— Citește ce scrie acolo, iar mâine, amândoi... ăăă, în fine. O asistentă intrase în cameră cu o cană din plastic în mână, semn că era ora de medicație. Louden a părut ușurat că are prilejul să discute despre altceva. Acesta este Topamax, un medicament pentru tratarea epilepsiei.

— Nu-l vreau, a spus ea.

Terminase cu drogurile și alcoolul.

— Nu ți l-aș prescrie dacă nu ar fi necesar, a spus Louden. Cu glas de medic. Vrem să evităm maximele bolii, acelea care provoacă crize precum cea de astăzi. Doar nu vrei să cazi pe jos și să-ți spargi capul, nu?

Această încercare stângace de manipulare ar fi făcut-o pe Paula dinainte să se înfurie.

Tovarășul ei a ridicat din umeri. Nu avea importanță. Totul făcea parte din plan.

Paula a acceptat cana întinsă de asistentă și a înghițit cele două pastile cu o gură de apă.

— Când pot pleca acasă? a întrebat ea.

Louden s-a ridicat.

— Mai vorbim mâine dimineață. Nu-mi face plăcere să-ți spun, dar mai trebuie să efectuăm câteva analize.

Ori o rețineau în spital socotind că era contagioasă. Debutul unei epidemii, așa zise doctorul.

Paula a dat din cap înțelegătoare, iar doctorul Louden a părut ușurat. Când a ajuns la ușă, ea a spus:

— De ce m-a întrebat doctorița aceea – Gerrhardt? — dacă obișnuiesc să consum carne?

El s-a întors.

— Doctor Gerrholtz. Nu e din spitalul nostru.

— Dar unde lucrează?

— A, la CPE, a spus el pe un ton degajat. Ca și cum oamenii de la Centrul pentru Prevenirea Epidemiilor ar fi niște obișnuiți ai spitalului. Nu-ți face griji, asta e treaba lor, să pună întrebări ciudate. Te vom externa cât mai curând posibil.

IV

Paula a revenit acasă după slujbă și a găsit

ușa neblocată pe dinăuntru și luminile aprinse. Era doar 7:15, dar la început de noiembrie asta însemna că se întunecase de mai bine de o oră.

A dat buzna în casă ca să o caute pe Claire. Fata cunoștea regulile: imediat ce venea de la școală, trebuia să încuie ușa, să nu răspundă la telefon decât dacă numărul apelantului era al Paulei sau cel de la serviciu. Chiar dacă reușise să câștige custodia parțială, el voia să îi ia totul.

În cele din urmă, a observat biletul, într-un loc curat de pe blatul din bucătărie, între un teanc de farfurii și o cutie de cereale deschisă. Scrisul era al lui Steph.

S-a dus la casa galbenă și a bătut în ușă cu putere. Steph i-a deschis.

— Nu te îngrijora, a spus aceasta, încercând să o calmeze. Și-a făcut temele, iar acum se uită la televizor.

Paula a trecut de ea și a ajuns în camera de zi încărcată de mobilier de mâna a doua și de covoare decolorate. Se părea că toate luminile din casă erau aprinse, făcând fiecare suprafață plană să lucească: podeaua din stejar, frecată până căpătase un luciu untos, pereții văruiți în culoarea narciselor, ferestrele reflectând romburi sclipitoare de alb. Ceva aromat și delicios se prăjea în bucătărie, iar Paula a simțit brusc că moare de foame. Nu mâncase nimic de la dejun.

Claire stătea pe un covor oval cu ciucuri,

având ghiozdanul violet alături de ea. La un televizor mic și pătrat se desfășura un film despre natură, dar, de fapt, fata nu se uita la emisiune. Avea căștile în urechi, ascultând muzică la CD playerul pe care îl ținea în poală. În spatele ei, pe o canapea, stătea lungită o femeie de culoare, slabă, trecută de cincizeci sau șaizeci de ani.

— Claire, a spus Paula. Fata s-a prefăcut că nu o aude. Claire, scoate-ți căștile când îți vorbesc. Voce fermă, dar rațională. Aceea de Mamă Bună. Doar știi că nu ai voie să ieși din casă.

Claire nu s-a mișcat.

— La casa verde a venit poliția, a spus Steph. O casă dărăpănată la două numere mai la vale de a Paulei, unde în curtea din față erau mereu câteva motociclete. Distribuitori de droguri, așa socotea Paula. M-am dus să văd ce face Claire, și părea agitată, de aceea am chemat-o la mine. I-am spus că nu va păți nimic.

— Nu mi-ai răspuns la telefon, a spus Claire, fără să-și clintească privirea de la televizor.

Încă nu-și scosese căștile. Făcea pe grozava în fața acelor femei, socotind că Paula nu o va pune la punct în public.

— Trebuia să mai încerci, a spus Paula. Uitase să-și reporneească telefonul când plecase de la spital. Se oprise să bea ceva, dar nu stătuse mai mult de jumătate sau trei sferturi de oră, apoi venise acasă, deloc mai târziu decât în alte

ocazii din trecut. Nu trebuie să pleci de acasă.

Steph a prins-o ușor de cot, întrerupând-o din nou. A făcut semn către femeia de pe canapea.

— Ea e Merilee.

Canapeaua părea să fie căminul permanent al femeii. Pe masa scundă aflată la capul ei se găseau un pahar pe jumătate plin cu apă, o cutie cu batiste de hârtie Kleenex și un morman de șervețele folosite. Pe podea se vedea o găleată din plastic. Merilee stătea rezemată de perne, având corpul acoperit cu un cearșaf alb. Avea picioarele îndoite sub ea într-o poziție ce părea dureroasă, iar brațul stâng era răsucit aproape până la bărbie, unde mâna ei tremura ca un animal agitat. Se uita la televizor cu un zâmbet de beatitudine, ca și cum ar fi urmărit cea mai bună emisiune din lume.

Steph a atins-o pe femeie pe umăr, iar aceasta a ridicat ochii.

— Merilee, ea este Paula.

Merilee a întins mâna dreaptă, care era teafără. Nu a făcut o mișcare precisă; întâi a întins-o mult prea la dreapta, apoi a rotit-o încet înapoi. Paula a luat-o ușor de mână. Avea pielea uscată și rece.

Femeia a zâmbit și a spus ceva în altă limbă. Paula s-a uitat la Steph, iar apoi Merilee a spus:

— Te mănânc.

— Poftim?

Poate nu auzise ea bine.

— E un salut fore, a spus Steph, pronunțând cântat cuvântul. Merilee și ai ei sunt originari din zonele înalte din Papua-Noua Guinee. Merilee, ea este mama lui Claire.

— Da, da, ai dreptate, a spus Merilee. A deschis gura mai mult decât o impuneau cuvintele, răsucindu-și buzele pentru a-și menține zâmbetul, ceea ce făcea ca exprimarea să iasă deformată. Ce fată frumoasă.

Nu era clar dacă se referea la Claire sau la Paula. Apoi mâna ei a alunecat într-o parte, ca o eșarfă, și a plutit până pe piept. S-a rezemat din nou de perne și a întors privirea spre ecran, continuând să zâmbească.

Ce naiba e cu femeia asta? s-a întrebat Paula în sinea ei.

— Tocmai ne pregăteam să mâncăm, a spus Steph. Stai cu noi la masă.

— Nu, trebuie să plecăm, a spus Paula.

Dar nu avea nimic de mâncare acasă. Iar ceea ce gătiseră femeile acelea mirosea minunat.

— Hai, rămâi, a zis Steph. Întotdeauna ți-a plăcut mâncarea noastră.

Era adevărat. Mâncase la ele acasă aproape o lună întreagă.

— Dar nu stau mult, a spus Paula. A urmat-o pe Steph în sufragerie. Masa lungă, acoperită, ocupa aproape întreaga încăpere. Farfurii așezate pentru zece persoane, și mai era loc pentru câteva. Câte persoane sunteți aici?

— Șapte dintre noi locuiesc în casa asta, a spus Steph, intrând în bucătăria alăturată.

— S-ar părea că aveți loc pentru chiriași.

Paula a ales un scaun și s-a așezat, ochind sticla înaltă, de culoare albastră, aflată în mijlocul mesei.

— Acolo aveți vin? a întrebat Paula. Nu i-ar fi stricat o gură.

— Mi-ai luat-o înainte, a zis Steph. A revenit în încăpere ținând între degete picioarele lungi ale paharelor, urmată de o fată de culoare, în vârstă de optsprezece ori nouăsprezece ani – Tanya? Tonya? — care ducea un platou cu tortilia rulate. Paula o mai văzuse pe fată ducându-și copilul mic de mână pe trotuar. Afară mergea șchiopătând puțin, însă înăuntru acel defect abia dacă se observa.

Steph a turnat vin tuturor, dar a rămas în picioare. Nimeni nu a făcut nicio mișcare.

— Gata, a spus ea într-un târziu, suficient de tare ca să audă și Merilee.

Tonya – sigur era Tonya – a luat o tortilia și a dat platoul mai departe. Paula a mușcat cu atenție din rulou. A simțit gust de smântână, salsa aromată, bucăți de roșie. Cuburile mici de carne erau atât de tare marinate, încât puteau fi din orice: carne de porc sau pui, sau tofu.

Tonya și Steph s-au uitat la Paula cu expresii neutre, însă ea a simțit că acestea așteptau ceva. Paula și-a șters o picătură de smântână de

pe buză.

— E foarte bună, a zis ea.

Steph a zâmbit și a ridicat paharul.

— Bun venit, a spus ea, iar Tonya a imitat-o.

Paula a răspuns la salut și a băut. Vinul avea gust mai mult de brandy, fiind gros și prea dulce. Tonya a dat din cap către ea, și a zis ceva în șoaptă. Steph i-a spus ceva lui Merilee în acea limbă străină. Ochii lui Steph erau umezi de lacrimi, a observat Paula, alarmată.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Paula.

A lăsat jos cana. Se întâmplase ceva ce nu putea înțelege. S-a uitat la tortilia albă, la paharele cu vin închis la culoare. Aceea nu era o gustare, ci o slujbă nenorocită.

— Spune-mi ce se petrece, a rostit ea cu răceală.

Steph a oftat, arborând un zâmbet dulce-amărui.

— Suntem îngrijorate din cauza voastră. A amândurora. Claire stă prea mult timp singură, iar tu încă suferi, se vede asta.

Paula s-a holbat la Steph. Ce cățele fățarnice. Ce însemna asta, un soi de intervenție religioasă?

— Viața mea nu vă privește.

— Claire mi-a spus că ai pomenit de sinucidere.

Cu un hârâit brusc, Paula și-a împins scaunul în spate și s-a ridicat, simțind că inima îi bate

nebunește. Tonya a privit-o cu un aer îngrijorat. Cu o atitudine superioară.

— *Claire* ți-a spus așa ceva? a spus Paula. Și ai crezut-o?

— Paula…

S-a rotit, îndepărtându-se de masă, îndreptându-se către camera de zi, având-o pe Steph foarte aproape în urma ei.

— Claire, a spus Paula, fără să țipe încă. Plecăm.

Claire nu s-a ridicat. S-a uitat spre Steph, ca și cum ar fi cerut aprobarea ei. Asta a înfuriat-o pe Paula mai mult decât ceea ce se petrecuse până atunci.

A prins-o pe Claire de braț și a smucit-o, ridicând-o în picioare. Căștile i-au sărit din urechi, făcând muzica să se audă ca un țiuit. Claire nu a scos niciun sunet.

— Ne îngrijorează soarta ta, Paula, a intervenit Steph. A trebuit să întreprindem ceva. Acum nu vei înțelege, dar curând…

Paula s-a răsucit fulgerător și a plesnit-o pe femeie cu palma peste gură, întorcându-i bărbia în sus. De durere, Steph a închis ochii, dar nu a ridicat brațele, și nici nu s-a tras înapoi.

— Să nu vă mai apropiați de fiica mea, a spus Paula.

A pornit spre ieșire, iar Claire a trebuit să facă eforturi ca să rămână în picioare lângă ea. Paula a deschis ușa violent și a împins întâi fata să

iașă. Claire încă nu scosese niciun sunet.

În spatele ei, Steph a spus:

— Așteaptă.

A venit până la ușă, având în mâini ghiozdanul și CD playerul lui Claire.

— Într-o zi, vei înțelege, a spus Steph. Iisus va sosi curând.

V

— Ești creștină, adevărat? a spus Esther Wynne. Mi-am dat seama după chipul tău. Ai iubirea de Dumnezeu în tine.

În timp ce au ciugulit din tăvile cu micul dejun, Esther i-a povestit Paulei despre viața ei.

— O mulțime de oameni care au avut același fel de cancer ca mine au murit cât ai clipi, a spus ea. Eu am avut vreme să-mi iau rămas-bun de la toată lumea.

Cancerul ei era în remisie, însă acum se lupta cu o infecție gravă la vezică. În urmă cu o zi o băgaseră pe perfuzii cu antibiotice puternice.

— Cu tine ce este? a spus Esther. Ce caută aici o femeie tânără ca tine?

Paula a râs. Avea treizeci și șase de ani.

— Doctorii cred că am EPM[6]. Esther s-a încruntat. Un acronim din trei litere, a spus Paula.

— O, am și eu vreo câteva din astea.

---

[6] Epilepsie psihomotorie (n. tr.).

Una dintre paginile web printate pe care i le dăduse doctorul Louden în seara precedentă includea o secțiune transversală animată a unui creier. Săgețile arătau porțiunile de interes ale lobului temporal cu comentarii de îndrumare de genul „amigdala atribuie evenimentelor emoții și semnificații” și „hipocampusul categorisește intrările ca fiind interne și externe”.

Într-o casetă colorată figurau o serie lungă de simptome EPM: euforie, sentimentul de destin personal, religiozitate…

Și un sentiment al prezenței.

Hiperactivitatea asimetrică a lobului temporal separă sentimentul de sine în două – câte un geamăn în fiecare emisferă.

Emisfera dominantă (de obicei cea stângă) interpretează cealaltă parte a sinelui drept „altceva” care pândește din afară. Alteritatea este apoi colorată de emisfera care este mai activă.

Ajunsă aici, Paula a ridicat ochii, simțind o strângere de inimă. Camaradul ei se aplecase și o urmărea citind. La vederea expresiei ei speriate, el și-a plecat capul și a râs tăcut, cu părul unduindu-se pe față.

Desigur. Nu avea să afle ceva care să-i facă vreun rău ei, sau lui.

A azvârlit paginile deoparte. Dacă însoțitorul nu ar fi fost cu ea, poate că acea informație ar fi îngrijorat-o toată noaptea, însă el a ajutat-o să

gândească altfel. Articolul prezenta lucrurile în sens invers, confundând *efectul* cu *cauza.* Evident, creierul reacționa când simțea prezența lui Dumnezeu. Neuronii acționau ca pupilele, care se contractă când se confruntă cu o lumină puternică.

— Paula, a zis cineva. Paula.

A clipit. O asistentă stătea lângă patul ei cu o ceașcă din plastic. Tava cu dejunul dispăruse. De câtă vreme se afla în reverie?

— Îmi pare rău, eram cufundată în gânduri.

Asistenta i-a întins pastilele de Topamax, urmărind-o cu atenție. După ritualul obligatoriu – puls, tensiune arterială, temperatură – femeia a plecat.

— Ei, la ce te gândeai? a întrebat-o Esther.

Paula s-a lăsat înapoi pe perne și a închis ochii. Însoțitorul ei s-a așezat alături de ea pe pat, masând mușchii de la mâna ei stângă, dezmorțindu-i degetele crispate.

— Mă gândeam că atunci când te sună Dumnezeu, nu te întrebi de unde are numărul tău, a spus ea. Tu doar ridici receptorul.

— Amin, a spus Esther.

Doctorul Louden a trecut pe la ea ceva mai târziu în acea dimineață, însoțit doar de doctorul Gerrholtz, epidemiologul de la Centrul de Combatere a Epidemiilor. Poate ceilalți specialiști se plictisiseră deja de cazul ei.

— Te-am programat la o nouă analiză tomografică cu emisie de pozitroni, i-a zis Louden. Sărmanul om, arăta de parcă nu ar fi dormit deloc toată noaptea. Poți chema pe cineva să stea cu tine? Vreun membru al familiei?

— Nu, mulțumesc, a spus Paula. Nu vreau să deranjez pe nimeni.

— Eu cred că ar trebui să te gândești la asta.

— Nu-ți face griji, doctore Louden. A vrut să-l bată liniștitor pe braț, dar asta l-ar fi făcut probabil să se simtă jenat în fața doctoriței Gerrholtz. Mă simt cât se poate de bine.

Louden și-a plimbat palma pe țeasta pleșuvă. După un moment, a zis:

— Nu ești curioasă să știi de ce am cerut o investigație cu emisie de pozitroni?

Doctorița Gerrholtz s-a uitat cu severitate la el.

Paula a ridicat din umeri.

— Bine, de ce ați cerut-o?

Louden a clătinat din cap, din nou dezamăgit că ea nu se arăta mai preocupată de propria sănătate.

— Paula, ești din domeniul medical, de aceea vom fi sinceri cu tine, a spus doctorița Gerrholtz.

— Apreciez asta.

— Căutăm prezența plăcilor amiloide. Știi ce sunt acelea? Paula a făcut semn că nu. Anumite

tipuri de proteine se întrețes cu fibrele amiloide, formând o placă. Aceasta ucide celulele. Cei bolnavi de Alzheimer prezintă așa ceva, dar plăcile acestea sunt provocate de o altă familie de boli. Noi credem că acele plăci determină crizele de care suferi, dar și alte simptome.

Alte simptome. Camaradul ei i-a atins umărul, ținând-o strâns de mână.

— Bine, a zis Paula.

Evident tulburat, Louden s-a ridicat.

— Mai discutăm după efectuarea investigației. Doctore Gerrholtz?

Aceasta l-a ignorat.

— Vom verifica evidențele, Paula, și vom căuta persoane care au prezentat simptome similare cu ale tale. A spus asta ca pe un avertisment. În ultimele trei săptămâni am descoperit aproape douăsprezece – iar asta doar în acest spital. Nu știm câte cazuri vom găsi în tot orașul, sau în țară. Dacă deții vreo informație care ne-ar putea ajuta să descoperim ce se întâmplă, ar fi bine să ne spui.

— Desigur, a zis Paula.

Gerrholtz a privit-o printre gene. Părea pregătită să mai spună ceva – să o acuze, pesemne – însă apoi a scuturat din cap și a ieșit din cameră.

Esther a urmărit-o plecând. După un minut de tăcere, a zis:

— Nu-ți face griji, scumpo. Nu doctorii au

puterea aici.

— A, nu-mi fac griji, a spus Paula.

Și era adevărat. Era clar că Gerrholtz nu avea încredere în ea – poate chiar bănuia natura misiunii pe care o avea Paula – dar ce importanță avea? Totul făcea parte din plan, chiar și doctorița Gerrholtz.

Până la amiază nu a venit nimeni să o ducă la tomografie. Paula a pendulat între somn și veghe. De două ori s-a trezit tresărind, convinsă că însoțitorul ei părăsise încăperea. Însă de fiecare dată el s-a ivit după câteva secunde, apărând dintr-un colț al câmpului ei vizual.

Infirmiera a venit în același timp cu masa de prânz, dar nu avea importanță, pentru că Paulei nu-i era foame. S-a urcat în scaunul cu rotile, iar infirmiera a dus-o pe coridor, spre lifturi. Însoțitorul ei a mers în spatele lor, iar picioarele lui prăfuite au scos foșnete pe podea.

Infirmiera a lăsat-o în holul din fața serviciului de radiologie, alături de alți trei pacienți abandonați: un bătrân cu fața cenușie care dormea în scaunul lui, o adolescentă de origine hispanică cu un picior în ghips, care juca un joc electronic; și un tânăr alb, care avea probabil douăzeci sau douăzeci și unu de ani.

Băiatul s-a uitat la dalele de pe tavan, iar pe fața lui a apărut un surâs ușor. După câteva minute, Paula i-a văzut buzele mișcându-se.

— Scuză-mă, i-a spus Paula. A trebuit să facă

mai multe încercări ca să-i capteze atenția. Ai vizitat vreodată o casă galbenă? Tânărul s-a uitat la ea cu un aer întrebător. O casă care era galbenă, și pe dinăuntru și pe dinafară.

El a scuturat din cap.

— Îmi pare rău.

Niciuna dintre femeile care se aflau încă în casa galbenă nu ar fi încercat să mântuiască un bărbat, dar trebuia să întrebe. Băiatul trebuia să fie vreunul dintre convertiri, cineva pe care îl salvase misiunea Paulei.

— Îmi dai voie să te mai întreb ceva? a spus Paula, coborându-și puțin glasul. Bătrânul continua să doarmă, iar fata părea captivată de jocul ei. Cu cine vorbești?

Băiatul a ridicat privirea, și a râs încet.

— A, cu nimeni, a zis el.

— Mie poți să-mi spui, a zis Paula. Și s-a aplecat spre el. Și eu am un însoțitor.

El a făcut ochii mari.

— Și tu ai o fantomă care te însoțește?

— Fantomă? Nu, nu e…

— Mama a murit la nașterea mea, a spus el. Dar acum ea este *aici.*

Paula l-a atins pe băiat pe braț.

— Nu înțelegi ce se petrece cu tine, adevărat? El nu trecuse pe la casa galbenă, nu le cunoscuse pe surori, nu primise învățătură. Nu vezi o fantomă. Îl vezi chiar pe Iisus.

Băiatul a râs tare, iar fata a ridicat privirea de

la ecranul aparatului.

— Cred că aș ști să îl deosebesc pe Iisus de mama, a spus tânărul.

— Poate că de aceea a luat această formă pentru tine, a zis Paula. El apare altfel pentru fiecare persoană. Pentru tine, mama reprezintă o figură a iubirii necondiționate. O persoană care s-a sacrificat pentru tine.

— Bine, a spus tânărul. Și-a înclinat capul într-o parte, indicând spațiul gol din dreapta Paulei. Și a ta cum arată?

VI

Dumnezeu a pătruns prin parbriz într-o explozie de lumină. Orbită, Paula a scos un țipăt și a apăsat brusc pedala de frână. Micuța mașină de teren Nissan s-a hurducat împinsă în spate, făcând CD-urile îngrămădite pe scaunul din dreapta ei să se rostogolească pe podea.

Alb. Nu vedea nimic altceva decât alb.

Oprise în traficul intens de pe un drum cu patru benzi, având centrul comercial în fața ei, pe dreapta. Se ducea la pubelele de gunoi din spatele Wal-Mart ca să scape o dată pentru totdeauna de acele CD-uri.

În urma ei s-au auzit scrâșnete de frâne. Paula s-a ghemuit instinctiv, așteptând încordată izbitura din spate și a închis ochii strâns. (încă: Lumină. Lumina.) Un zăngănit de metal lovit de

metal, iar SUV-ul ei a fost aruncat în față. Paula a tresărit în scaun.

A deschis ochii, iar lumina i-a zgâriat retinele. Lacrimi fierbinți îi curgeau pe obraji.

Cu mâinile tremurânde, a tras orbește de centură, încercând să o deblocheze și, într-un târziu, a găsit butonul și a reușit să și-o scoată. S-a aplecat peste schimbătorul de viteze către scaunul din dreapta, iar cutiile din plastic au pocnit și au alunecat pe sub genunchii și palmele ei.

Le descoperise în fundul dulapului din camera lui Claire. Fata era la tatăl ei pentru o jumătate de lună, iar Paula găsise CD-urile stivuite ascunse sub un morman de pături și animale de pluș. Multe carcase erau crăpate sau deformate de căldură, iar majoritatea CD-urilor nici nu mai aveau cutii. În ziua de după ce făcuse rugul, Paula o surprinsese pe fată scormonind cu un băț prin grămada de resturi carbonizate și îi spusese să nu atingă nimic de acolo. Claire ignorase ordinul în mod deliberat, furișându-se să salveze câte ceva înainte ca totul să fie luat de gunoieri. Înșelătoria se desfășurase vreme de câteva luni. Paula crezuse tot timpul că fata ei asculta muzica proprie – prostii cântate de stele de două parale și de idoli americani – dar prin căști ea auzea muzica tatălui ei: Talking Heads, Depeche Mode, Pearl Jam, Nirvana.

Paula a deschis portiera și aproape că s-a

prăvălit, în vântul înghețat de martie. A reușit să rămână în picioare, s-a îndepărtat nesigură de lumina orbitoare, pătrunzând în lumină.

S-a lovit cu pulpa de ceva – bara de protecție? — și a întins o mână în față ca să-și oprească prăbușirea. Metalul rece a mușcat-o de palmă. Departe în dreapta ei, cineva striga furios. Claxoanele și vuietul traficului o înconjurau.

A căzut în genunchi, iar zloata i-a udat imediat blugii. Și-a acoperit capul cu ambele brațe. Lumina a izbit-o în gât și spate ca o ploaie de pietre ascuțite.

Lumina avea să o distrugă. Exact cum merita.

Ceva a atins-o în creștet, și s-a cutremurat de spaimă și rușine, dar și de un extaz crescând care nu avea nicio legătură cu sexul. A început să tremure și să plângă.

Îmi pare rău, a spus ea, probabil cu voce tare. *Îmi pare rău.*

Cineva stătea alături de ea. A întors capul, iar el a apărut din lumină. Ba nu – *în* lumină, *din* lumină. Un foc sub forma unui bărbat.

Nu-l cunoștea, dar l-a recunoscut.

El s-a uitat în jos spre ea, cu ochii de un albastru intens, printre bucle albe, având un zâmbet timid doar pentru ea. I-a amintit de Kurt Cobain.

VII

— Nu vreau să mai iau medicamentele, a spus Paula, străduindu-se să-și păstreze glasul sigur.

Louden stătea lângă pat, iar Gerrholtz era în spatele lui, ținând în mâini o geantă mare cât cele Zece Porunci. Cei doi trecuseră pe lângă Esther fără să scoată o vorbă.

Însoțitorul ei se afla pe podea alături de patul ei, făcut ghem. Conturul lui părea că se dizolvă, transformându-se într-o negură. Zăcuse acolo toată dimineața, abia mișcându-se, fără ca măcar să se uite la ea.

— Nu e o idee bună, a spus doctorul Louden. Și-a tras un scaun lângă pat, făcând picioarele să scrâșnească prin însoțitorul ei, de parcă acesta nu ar fi existat acolo. Pe chipul Paulei a apărut o grimasă și a simțit vechea furie crescând în ea. A închis ochii și s-a concentrat.

— *Îți spun* să încetezi medicația, a zis ea. Dacă nu sunt cumva prizonieră aici, înseamnă că nu ai dreptul să-mi administrezi medicamente pe care eu le refuz.

Louden a oftat obosit.

— Nu-ți stă în fire, Paula, a spus el.

S-a aplecat în față, lăsându-și coatele pe genunchi, apoi și-a apăsat degetele unei mâini pe frunte. În fiecare zi apăreau alți și alți pacienți suferind de epilepsie psihomotorie. Asistentele vorbeau despre o epidemie. Sărmanul doctor fusese atras într-un război pe care nu-l înțelegea și pentru care nu era

pregătit.

— Atunci, ajută-mă tu, a zis el, fără să ridice privirea spre ea. Spune-mi ce simți.

Paula s-a uitat lung la televizorul atârnat de tavan. Acum îl lăsa să funcționeze tot timpul, fără sonor. Imaginile îi distrăgeau atenția de la alte lucruri, împiedicând-o să se gândească la el văzându-l cum zăcea pe podea, stingându-se.

— Lasă-mă să ghicesc! a intervenit Gerrholtz. Ai dificultăți în a-l vedea pe amicul tău imaginar.

Paula și-a întors capul brusc spre femeie. *Cățea.* A fost cât pe ce să o spună cu voce tare.

Doctorița a măsurat-o cu răceală.

— Acum două zile, la un spital nu departe de aici, a murit o femeie, a spus ea. O chema Stephanie Wozniak. Mi s-a zis că era vecină cu tine.

Steph a murit? Nu putea concepe un asemenea gând.

Gerrholtz a scos filele din geantă și le-a pus în poala Paulei.

— Aș vrea să arunci o privire peste astea.

Ea a ridicat foile cu un gest mecanic. Fotografiile arătau ca specimenele de microscop de la cursurile de biochimie, un câmp de celule colorate în brun cu ajutorul unei substanțe chimice de conservare. Niște asteriscuri negre, semănând cu niște păianjeni, marcau celulele.

— Grupurile acelea negre sunt fascicule de prioni, a spus Gerrholtz. Proteine obișnuite, cu o

singură deosebire – nu au forma care trebuie.

Paula nu a privit spre ea. A frunzărit filele imprimate una după alta, având impresia că mâna i se mișcă de una singură. Unele imagini înfățișau aproape în întregime cuiburile extinse de firicele negre. Steph merita o soartă mai bună. Așteptase toată viața să aibă parte de o înmormântare Fore. În loc de asta, doctorii o făcuseră bucăți și fotografiaseră rămășițele.

— Paula, te rog să te concentrezi. O proteină cu formă îndoită sau curbată anapoda nu constituie o problemă. Dar odată ce pătrunde în creier, rezultă o cascadă conformațională – un efect de bulgăre de zăpadă.

Mâinile Paulei au continuat să se miște, dar ea încetase să le mai vadă. Gerrholtz și-a continuat prelegerea despre formarea nucleului și cristalizare. Folosea mereu termenul *spongi-form,* ca și cum ar fi vrut să o sperie cu el.

Paula știa deja toate acestea, dar și altele. A lăsat-o pe doctoriță să vorbească. Deasupra capului ei pe ecranul televizorului se vedeau o tânără îngrijorată cu un microfon în mână, mașini de poliție și ambulanțe în fundal.

— Paula!

Fața doctoriței Gerrholtz era împietrită de furie. Paula s-a întrebat dacă așa arăta și ea când se certa cu Richard sau se răstea la Claire.

— Am observat că ai evitat să spui „Vacă nebună”, a zis Paula. Și Kuru.

— Știi despre Kuru?

— Sigur că știe, a zis Gerrholtz. Și-a învățat lecția. Doctorița și-a lăsat mâinile pe capătul patului și s-a aplecat în față. Paula, boala care a ucis-o pe Stephanie încă nu a primit un nume. Credem că e o varietate de Kuru, același prion care prezintă o torsiune suplimentară. Iar noi știm că nu-i putem salva pe cei care îl au deja. Prionii lui vor continua să transforme alte proteine ca să le folosească forma. Paula, înțelegi ce înseamnă asta, nu?

Încă încerca să bage groaza în ea. Ca și cum promisiunea morții i-ar frânge credința.

Pe ecran, reportera gesticula către doi ofițeri de poliție care sigilau ușa de intrare cu bandă galbenă, aleasă parcă special ca să se potrivească la culoarea casei. Paula s-a întrebat dacă o mai găsiseră pe Merilee.

— Înseamnă că Dumnezeu a avut o idee, a spus Paula. O idee ce nu poate fi ucisă.

VIII

Casa pâlpâia în fața ochilor ei, chemând-o ca un far; acum a înțeles de ce o văruiseră într-o culoare atât de sclipitoare. La câteva minute după accident, vederea ei s-a întunecat ca geamul afumat, iar acum numai lucrurile cele mai strălucitoare îi mai atrăgeau atenția. însoțitorul a îndrumat-o pe străzi întunecoase,

mergând la câțiva pași în fața ei, înconjurat de un nimb de foc.

Steph i-a deschis ușa. Când i-a văzut lacrimile în ochi, Steph a scos un chiot de bucurie și a tras-o la piept ca să o strângă în brațe.

— Te-am așteptat, a spus ea. Te-am așteptat atâta vreme...

Iar apoi a început și Steph să plângă.

— Îmi cer iertare, a spus Paula. Îmi pare foarte rău. Nu am știut...

Celelalte femei au venit la ea una câte una, au îmbrățișat-o, au mângâiat-o pe obraji, toate plângând. Doar Merilee nu a putut să se ridice ca să o întâmpine. Femeia zăcea pe canapea la fel ca în urmă cu patru luni, dar membrele se crispaseră și mai mult, brațele, picioarele și torsul ei chircindu-se ca acelea ale unui gândac pe moarte. Paula a îngenuncheat alături de canapeaua ei, apoi și-a lipit cu delicatețe obrazul de cel al lui Merilee. Paula a rostit salutul Fore: *Te mănânc.*

Aceea a fost ziua în care o viață a încetat și alta a început.

În următoarele câteva zile, vederea i-a revenit treptat, însă însoțitorul ei a rămas, devenind tot mai solid odată cu trecerea zilelor. I-au spus că nu trebuia să se îngrijoreze dacă el o va părăsi. A cerut concediu medical de la slujbă și a petrecut mai toată săptămâna ce a urmat în casa galbenă, acum râzând, acum plângând,

câteodată făcând și una, și alta în același timp. Nu se putea opri din relatarea privind experiența trăită pe șosea, ori privind felul cum companionul ei o putea face să-și recunoască vanitatea sau veninul doar prin schițarea unui zâmbet.

Fosta ei viață devenise ceva care aparținea unei străine. Paula s-a gândit la sfârșiturile de săptămână, cu scotch și Vicodin, la confruntările, presărate de țipete, pe care le avea cu Richard. Chiar îi arsese colecția de discuri?

Când i-a telefonat, primul lucru pe care i l-a spus a fost: îmi cer iertare.

— Ce-ai pățit, Paula? Avea glasul plat, trădând precauția. Paula pe care o cunoștea el folosea cuvântul *iertare* doar ca să îi respingă vorbele, să respingă orice atac.

— S-a întâmplat ceva minunat, a zis ea. I-a povestit despre Steph și femeile din casa galbenă, apoi a sărit peste împărtășanie ca să îi spună despre accident, lumina orbitoare și emoțiile care au cuprins-o atunci. Richard o tot ruga să se domolească și să nu mai amestece cuvintele care începuseră să se încalece. După aceea, Paula i-a povestit despre companionul ei.

— *Pe cine* ai cunoscut? a spus el.

A crezut că era vorba de cineva care fusese martor la accident. Ea a încercat încă o dată să-i explice.

— Nu cred că săptămâna asta trebuie să se întoarcă acolo, a spus Richard.

— Poftim? Nu!

Trebuia să o vadă pe Claire. Simțea nevoia de a-i cere iertare, de a-i promite că se va purta mai frumos. A strâns receptorul între degete. De ce nu putea Richard să o creadă? De ce i se opunea din nou?

A simțit o atingere la ceafă. S-a întors, și a lăsat mâna să-i cadă pe lângă trup. Ochii lui albaștri priveau direct în ochii ei.

O sprânceană s-a ridicat vag.

Paula a respirat. A mai făcut-o o dată. Din receptor a auzit vocea lui Richard chemând-o.

— Știu că sunt multe de îndreptat, a spus Paula. Cuvintele i-au venit pe buze cu toate că însoțitorul ei nu a scos niciun sunet. Știu că-i vrei binele lui Claire. Ești un tată bun. Cuvintele au făcut-o să sufere, pentru că erau adevărate. Întotdeauna îl considerase pe Richard un bărbat slab, dar dacă acest lucru fusese valabil cândva, venirea pe lume a lui Claire îi oferise pe cineva mai slab decât el, care trebuia protejat. Pe măsură ce fiica lor creștea, el îi lua partea din ce în ce mai des împotriva Paulei. Certurile deveniseră tot mai înveninate, însă ea îl învingea de fiecare dată. Paula nu-și închipuise vreodată că el va avea curajul de a o părăsi și de a o lua pe Claire cu el. Dacă-ți închipui că se va simți mai bine dacă stă cu tine o vreme,

putem încerca și asta.

Îi câștigase încrederea destul de ușor.

În săptămânile care au urmat, Claire a rămas la Richard, iar Paula nu a făcut mai nimic altceva decât să stea de vorbă cu femeile din casa galbenă. La slujbă, asistenta-șefă i-a reproșat absențele, însă nu-i păsa. Acum, viața ei era alături de femeile acelea, iar propria casă aproape că devenise un soi de anexă a casei lor.

— Avem loc și pentru alții, a spus Paula, de zeci de ori mai mulți. Trebuie să le spunem și altora. Nu este cinstit să păstrăm asta doar pentru noi, când suferă atât de mulți oameni.

Femeile se declarau de acord – ori poate făceau asta din compasiune. Fiecare dintre ele fusese mântuită, multe chiar dintr-o viață mult mai nenorocită decât cea dusă de Paula. Știau că erau posibile schimbări.

— Trebuie să ai răbdare, i-a zis Steph într-o zi. Darul se transmite din femeie în femeie, începând de la bunica lui Merilee până la noi. El vine cu răspunderea de a apăra gazda. Trebuie să facem alegerea cu grijă – nu îl putem împărți cu oricine.

— De ce nu? s-a mirat Paula. Multe dintre noi ar fi moarte fără el. Vorbim despre mântuirea lumii.

— Da. Dar câte o persoană pe rând.

— Dar și în această clipă mor oameni, a spus

Paula. Trebuie să existe o cale de a duce asta și dincolo de casă.

— Dă-mi voie să-ți arăt ceva, a zis Steph. A coborât o cutie de pe un raft și a scos din ea o uriașă Biblie de familie. Steph a deschis-o la pagina cu arborele genealogic, iar mâna stângă a început să-i tremure. Aici sunt câteva dintre surorile tale, a zis ea. Cel puțin acelea pe care le-am cunoscut eu.

Pagina era plină de nume. Lista continua și pe pagina următoare, și tot așa. Peste o sută de nume.

— De când se desfășoară acest lucru? a spus Paula mirându-se.

— Mama lui Merilee a venit aici în 1982. Câteva dintre femei au locuit o vreme în această casă, iar apoi au fost trimise ca să-și întemeieze propriile case. Nu știm câte dintre ele mai există acum răspândite în întreaga țară. Niciuna dintre noi nu le știe pe toate. A zâmbit spre Paula. Vezi? Nu ești chiar singură.

Însă trebuie să acționăm cu discreție, Paula. Trebuie să ne întrunim în grupuri mici, la fel ca primii creștini.

— Ca teroriștii, a zis Paula cu amărăciune în glas.

Steph s-a uitat într-o parte, ascultându-și companionul.

— Da, a spus ea, dând aprobator din cap. Iar apoi, i s-a adresat Paulei. Exact. Nu există

teroare mai mare decât frica de Dumnezeu.

IX

El a deșteptat-o la trei dimineața. Derutată, Paula a clipit întrebător. El a plutit pe lângă pat, doar pe jumătate în încăpere, ca o reflectare dintr-o vitrină de magazin.

Paula s-a silit să se trezească și, pe măsură ce vederea i s-a limpezit, el a prins contur, dar a rămas mai mult abur decât ceva solid.

— Ce se întâmplă? a întrebat ea.

Cu un gest ispititor, el a ținut un deget la buze și s-a întors către patul lui Esther. S-a oprit o clipă, așteptând-o.

Paula s-a furișat jos din pat și s-a dus în tăcere la dulapul lipit de perete. Ușa s-a deschis cu un pocnet puternic, iar ea a înghețat, așteptând să vadă dacă își trezise tovarășa de cameră. Sforăitul vătuit al lui Esther a continuat să fie slab și ritmic.

Paula și-a găsit poșeta pe raftul cel mai de jos, și a dus-o până la fereastră. Pipăind dincolo de portofelul plin de cărți de credit și de identitate, a extras cutiuța din plastic și a așezat-o desfăcuta pe pervaz, făcând-o să stea ca un fluture gata de zbor.

Vârful metalic al seringii a reflectat lumina.

Paula și-a făcut mâna pumn, a desfăcut degetele și apoi le-a strâns din nou. Lucrând în

lumina scăzută, și-a găsit vena din braț mai curând pe pipăite și din experiență îndelungată, degetele ei trecând ușor întâi peste cicatricele mai protuberante din apropiere de îndoitura cotului, apoi în jos, cam vreun centimetru. A luat seringa în mâna dreaptă și a apăsat acul în piele. Încet, a umplut corpul gradat.

Paula s-a deplasat apoi prin camera cufundată în semiîntuneric până când a atins cu mâna punga de perfuzie atârnată lângă patul lui Esther. Femeia stătea nemișcată, cu buzele ușor întredeschise, sforăind încet. Era simplu să injecteze sângele prin portul în formă de Y al instalației de perfuzii.

Dar dacă era prea târziu pentru ea? Gazda se incuba în decurs de trei până la șase luni. Femeia avea șansa de a-l cunoaște pe Dumnezeu doar în situația în care cancerul rămânea în remisie suficient de multă vreme. Nu Dumnezeul ei invizibil, nevăzut. Pe cel adevărat.

Paula a întins mâna după tuburi, iar companionul ei i-a atins brațul. Derutată, a coborât seringa. De ce nu îi face injecție? A căutat pe chipul lui un motiv, însă îi era greu să-i vadă fața pe întuneric.

El s-a întors și a ieșit prin zid. Paula a deschis ușa și a pășit pe holul puternic luminat, și preț de o clipă nu a reușit să-l descopere în lumină. El i-a făcut semn să îl urmeze.

Ea a pornit după el pe coridorul pustiu, ducând seringa în mâna lipită de corp. El a condus-o pe scări în jos, iar odată ajunși la etajul inferior, a pornit spre stânga, apoi iarăși stânga. La intersecția cu un alt coridor, un cadru medical a trecut la trei metri prin fața lor fără să-i vadă.

Pesemne că și ea devenise invizibilă.

El s-a oprit în fața unei uși și s-a uitat la ea. Era una dintre saloanele transformate, unde doctorii de gardă puteau ațipi câteodată. Aici? a întrebat ea din priviri. El a făcut un semn către ușă, iar brațul lui a părut a fi un tentacul de negură.

A prins clanța în mână, apoi a răsucit-o ușor. Ușa nu era încuiată. Cu delicatețe, a deschis-o.

Fâșia de lumină ce pătrundea prin ușă a ajutat-o să vadă o femeie care dormea pe patul dublu, acoperită pe jumătate cu o pătură subțire. Era îmbrăcată în hainele în care Paula o văzuse ceva mai devreme: o bluză crem care lucea în lumina venind dinspre hol, o fustă dintr-un material imprimat, ridicată peste genunchi, picioarele rămânând întunecate în ciorapi negri. Pantofii ei erau așezați ordonat pe podea, lângă pat, așteptând-o să sară înapoi în ei și să acționeze pentru a salva lumea.

Paula s-a uitat înapoi spre cadrul ușii. Doctorița Gerrholtz? l-a întrebat ea. Chiar voia el ca această femeie îngrozitoare să primească

cuminecătura?

El a strâns din buzele subțiri, s-a încruntat puțin, iar Paula s-a simțit cuprinsă de un val de rușine. Cine era ea să se opună? Înainte ca Steph să o descopere, Paula se simțise cea mai nenorocită femeie din lume. Toată lumea merita mântuirea. Acesta era scopul misiunii.

Doctorița Gerrholtz s-a foit, a întors capul puțin, iar lumina i-a căzut pe ochii închiși. Paula a ridicat acul și a mișcat degetul mare pe piston. Aici nu avea o perfuzie atașată la îndemână. Era imposibil să acționeze fără să o trezească pe această femeie. Și ea se va trezi urlând.

— Hei, cine e? a spus doctorița Gerrholtz.

A deschis ochii și a ridicat o mână ca să-i ferească de lumină.

— Iisus va veni, a spus Paula încet, și a împuns acul în coapsa femeii.

X

Paula și Tonya stăteau aplecate într-o poziție chinuită la marginea gropii și curățau nisipul. Săpau cu atenție, astfel ca lamele cazmalelor să nu taie prea adânc, apoi duceau nisipul care avea unele scânteieri în partea întunecată a curții. Munceau în bluze cu mânecă scurtă și, în ciuda vântului rece, transpiraseră. Cu fiecare centimetru pe care îl săpau, groapa devenea

mai fierbinte și mai strălucitoare.

Era o muncă grea și încă avea dureri de spate după efortul de dimineață, când săpaseră groapa și căraseră pietre mari ca să pardosească fundul ei. Dar Paula se oferise de bunăvoie să facă acea treabă. Voia să le dovedească femeilor că putea munci cu mai multă hărnicie decât oricine.

Aflate în casă, femeile râdeau și stăteau de povești, iar glasurile lor răzbăteau până afară pe ferestrele întredeschise. Paula a aruncat deoparte o lopată de nisip și a zis:

— Tonya, ai întrebat vreodată de ce nu sunt invitați niciodată bărbați?

Se gândise la aceste cuvinte de multă vreme. Voia să încerce mai întâi cu Tonya, pentru că era tânără și părea mai sinceră decât celelalte femei.

Fata a ridicat scurt privirea, apoi a continuat să sape.

— Nu asta este tradiția.

— Dar Donel? Nu ai vrea asta pentru el?

Donel era fiul Tonyei, și avea doar doi ani. Dormea în aceeași cameră cu ea, dar toate femeile îi purtau de grijă.

Tonya s-a oprit, apoi s-a rezemat în coada lopeții.

— Păi... mă gândesc la asta. Dar nu așa se procedează. La ospăț nu participă bărbați.

— Dar dacă le-am duce noi ospățul? a întrebat

Paula. Am citit despre poporul lui Merilee, despre boala pe care o aveau. Există mai multe feluri de a transmite cuminecătura. Nu putem deveni misionare în alt fel?

Fata a clătinat din cap.

— Merilee a spus că bărbații ar strica totul, așa cum au făcut-o ultima oară.

— Data trecută toți discipolii erau bărbați. De data asta sunt numai femei, dar nu mi se part drept. Gândește-te la Donel.

Gândește-te la Richard.

— Mai bine ne vedem de treabă, a spus Tonya, punând capăt discuției.

S-a apucat din nou de săpat, iar după un moment, Paula a imitat-o. Însă a continuat să se gândească la Richard. În ultimele luni devenise mai rezervat, protejând-o mai mult pe Claire. Când fiica ei va împlini paisprezece ani – altă regulă stabilită de Merilee – Paula o va aduce la împărtășanie. Dar dacă i-ar putea-o da și lui Richard, dacă și el ar trăi descoperirea ei, amândoi ar putea deveni din nou o familie.

Câteva minute mai apoi, au simțit cum lopețile au dat peste pânza de sac. Au îndepărtat nisipul care acoperea sacul, apoi s-au aplecat și l-au ridicat pe un postament din placaj și șipci de lemn. După ce și-au recăpătat suflul, le-au chemat pe celelalte femei din casă.

Veniseră peste șaptezeci de femei, unele tocmai din Noua Zeelandă. Niciuna nu sosise

singură, bineînțeles. Aerul era încărcat de o multitudine de prezențe nevăzute.

Opt dintre ele au fost alese purtătoare de sicriu. Procesiunea s-a deplasat încet, pentru că multe dintre ele mergeau cu greutate. Prezența lui Dumnezeu ardea trupul ca pe o candelă – moartea prematură a lui Merilee stătea drept dovadă – dar niciuna dintre ele nu ar fi renunțat la El pentru nimic pe lume. Trupul perfect era pentru viața următoare.

Steph a început să cânte ceva în limba lui Merilee, iar celelalte i s-au alăturat, armonizându-se. Unele cunoșteau cuvintele; altele, ca Paula, au îngânat doar melodia. Femeile plângeau, râdeau, își ridicau mâinile. Altele mergeau tăcute, probabil în înțelegere cu companionii lor.

A apărut un moment jenant, când au trebuit să aplece patul mortuar într-o parte, ca să poată intra cu el pe ușa din spate, dar apoi au pătruns înăuntru. Au dus-o prin bucătărie – pe lângă mormanul de cutii de plastic, cuțite și tocătoare, aparate de făcut gheață – apoi prin sufragerie, până în camera de zi. Mobila fusese împinsă de perete. Femeile au așezat patul mortuar în mijlocul încăperii.

Paula a strâns bine pânza întărită de sare – peste noapte, femeile ținuseră cadavrul în apă – în timp ce Steph l-a tăiat pe lung cu un cuțit cu lama groasă. Din sac ieșea abur, umplând

camera cu un miros amețitor de ghimbir și o sumedenie de alte mirodenii.

După ce a fost îndepărtat până și ultimul dintre linţolii, Merilee a rânjit spre ele. Buzele îi dezveliseră dinții, iar pielea feței devenise tare și lucioasă. Așa cum dăduse ea instrucțiuni, în jurul trupului ei i se înfășuraseră ferigi și ierburi sălbatice drept rochie funerară.

Steph a îngenuncheat la capătul mesei improvizate, iar celelalte femei s-au strâns în jurul ei. Cele mai bătrâne și betege au fost ajutate să se așeze pe podea; restul au rămas în spatele lor, cu mâinile pe umerii acestora.

Steph a deschis o cutie de lemn de mărimea unei truse de scule a unui instalator și a extras un cuțitaș. L-a așezat pe un șervet alb din pânză alături de țeasta lui Merilee și a zis:

— Ca multe dintre voi, am fost la ospățul mamei lui Merilee, iar aceasta este povestea pe care Merilee a spus-o acolo. Tradiția poporului Fore era ca bărbații și femeile să trăiască separat. Când murea vreun membru al tribului, doar femeilor și copiilor li se îngăduia să participe la ospăț. Bărbații au devenit geloși. Au blestemat femeile, iar ele au numit acest blestem *kuru,* cuvânt care înseamnă atât „a tremura”, cât și „a se teme”.

Misionarii albi care au vizitat tribul au numit asta boala râsului, din cauza grimaselor care schimonoseau fețele lor.

În timp ce vorbea, a pus jos alte unelte aflate în cutie: un cuțit de feliat, o furculiță cu mânerul din lemn, având dinți lungi și argintii, un satâr japonez.

— Bunica lui Merilee, Yobaiotu, era tânără când au sosit primii albi, doctori, oameni ai administrației și misionari. Într-o zi, misionarii i-au adus pe toți în luminișul pe care îl creaseră în apropierea râului și au dat fiecăruia câte o bucată de pâine. Le-au spus să o afunde într-o cupă cu vin și să o mănânce, iar ei au rostit cuvintele pe care le-a spus Iisus la ultima cină: „Acesta este trupul meu, acesta este sângele meu."

Steph a scos un cuțit cu mâner lung și s-a uitat la el vreme de aproximativ treizeci de secunde, străduindu-se să-și controleze emoțiile.

— În momentul în care a înghițit pâinea, Yobaiotu a căzut la pământ cutremurându-se, iar o lumină i s-a aprins în ochi. Când s-a trezit, alături de ea stătea un băiat tânăr. El i-a întins mâna și a ajutat-o să se ridice în picioare. „Domnul Iisus!" a spus Yobaiotu, recunoscându-i. Steph a ridicat privirea și a zâmbit. Dar bineînțeles că nimeni altcineva nu a putut să-l vadă. Au socotit că era nebună.

Femeile au râs discret și au făcut mișcări din capete.

— Doctorii au spus că ospețele funerare au

provocat kuru, de aceea au dat ordin ca aceste practici să înceteze. Însă Yobaiotu știa că blestemul se transformase în ea, că trupul lui Hristos trăia în ea. Ea și-a învățat fiicele să respecte acest legământ. În noaptea când Yobaiotu a murit, ele s-au ospătat în secret, așa cum procedăm noi în această seară.

Steph a scos raftul central al cutiei, l-a pus deoparte și a vârât din nou mâna înăuntru. A ridicat un ferăstrău cu lama sclipitoare. De mânerul albastru al obiectului era încă atârnată o etichetă cu prețul.

— Trupul lui Hristos a trecut de la mamă la fiică, a spus Steph. Datorită lor, El trăiește în noi toate. Și grație lui Merilee, Hristos va trăi în surorile care nu au fost găsite încă.

— Amin, au spus femeile la unison.

Steph a ridicat ferăstrăul și, cu cealaltă mână, a atins creștetul lui Merilee.

— Asta vom face în amintirea lui, a spus ea. Și a lui Merilee.

XI

Strigătul l-a adus în cele din urmă pe Louden în camera ei.

— Nu mă sili să-ți administrez sedative, a început el, apoi a tresărit când ea s-a repezit spre el. Cătușele o țineau legată de pat.

— Aduceți-l înapoi! a răcnit ea cu glas răgușit.

Aduceți-l înapoi chiar acum!

În noaptea precedentă o duseseră în altă rezervă, una fără ferestre și o legaseră de pat. Cu brațele desfăcute și cu gleznele împreunate. Apoi i-au fixat instalația de perfuzie și i-au crescut concentrația dozei: două părți de Tupamax, o parte de Loxapine și un medicament psihotrop cu efect sedativ.

Pe Gerrholtz au trimis-o imediat pentru a fi consultată de specialiști, în alt oraș.

Un agent de pază al spitalului a ocupat o poziție în fața ușii de la camera ei, și a fost înlocuit a doua zi dimineață de un polițist în uniformă. Au apărut curând detectivi care să o interogheze. Numele ei nu fusese pus la dispoziția agențiilor de știri, s-a spus, dar asta era doar o chestiune de timp. Oamenii de la posturile de televiziune nici măcar nu aveau habar de situația doctoriței Gerrholtz – aceștia reacționau la poveștile ce ieșeau la iveală din investigația desfășurată la casa galbenă – dar începuseră deja să folosească termenul de „bioterorism”. La un anumit moment, în cursul zilei, autoritățile aveau să o mute într-o instituție federală.

Minut cu minut, medicamentele și-au făcut treaba, iar ea a avut senzația că el se îndepărta de ea. Dacă rămân în alenă, el nu poate dispărea, a gândit ea. Răsucindu-și umerii, putea vedea o idee peste pat, observând doar o

parte din el: o umbră care îi evidenția piciorul îmbrăcat în blugi, un pâlc de puncte pe linoleum, care descriau talpa unui picior murdar. După ce crampele din brațe și picioare, dar și din șale, au devenit prea dureroase pentru a fi suportate, ea s-a lăsat pe spate, odihnindu-se o vreme, după care s-a aruncat din nou în lateral. De fiecare dată când s-a uitat dincolo de margine, i-a fost tot mai greu să îi perceapă forma. Două ore după intrarea în funcțiune a perfuziei, nu-l mai putea zări nicăieri.

— Paula, ceea ce trăiești este o iluzie, a spus Louden, o fantomă creată de un lob al creierului tău, care este ocolit. În Canada există un doctor care poate declanșa aceste prezențe cu o simplă cască și cu un *câmp magnetic,* e floare la ureche. Acel Dumnezeu al tău... el nu a fost real. Convingerea ta a fost doar un simptom.

— Scutește-mă de această medicație, a spus ea, dacă nu, o să-ți înfășor tubul ăsta în jurul gâtului tău nenorocit.

— Paula, asta este o boală. Câteva dintre voi îl văd pe Iisus, însă noi avem alte paciente care văd demoni și îngeri, care stau de vorbă cu fantome – am un individ de origine hindusă care crede că doarme în pat alături de Krishna.

Ea s-a răsucit din nou, încercând să scape din cătușe, iar durerea i s-a răspândit peste umeri. Falca de jos o durea deja după ce strânsese atât

de mult din dinți.

— Paula, te-aș ruga să te calmezi. Soțul și fiica ta se află la parter. Vor să te vadă înainte ca tu să fii dusă de aici.

— Poftim? Nu. Nu.

Nu se putea ca Richard și Claire să o vadă astfel. Asta ar fi confirmat ceea ce Richard crezuse mereu despre ea. Iar Claire... Ea avea treisprezece ani, o fată ce devenea treptat femeie. Numai asta-i mai lipsea ca să-și vadă viața distrusă de un asemenea moment. O altă imagine convingătoare că mama ei era nebună de legat.

— Spune-le să nu se apropie de mine. Femeia pe care o cunoșteau ei nu mai există.

În această dimineață, detectivii i-au golit poșeta și au împrăștiat permisul de conducere și cărțile de credit și de identitate de parcă ar fi fost un set de cărți de joc. De cât timp se desfășoară acest lucru? au întrebat anchetatorii. Câte persoane sunt implicate?

I-au pus la dispoziție un creion și un blocnotes cu file gălbui și i-au cerut să scrie toate numele pe care și le putea aduce aminte. Ea s-a holbat la vârful pixului. O carte de epidemiologie pe care a citit-o încerca să explice cristalizarea vorbind despre felul în care carbonul se poate transforma în grafit, ori în diamant, în funcție de modul de dispunere a atomilor. Formele pe care le-a desenat ea pe pagină ar putea pecetlui

soarta a zeci de misionari.

Nu știa ce ar trebui să facă. S-a întors către companionul ei, însă acesta a rămas tăcut, deja părând să se dezintegreze.

— Ați ajuns prea târziu, le-a spus ea detectivilor. A frânt creionul în două și a aruncat jumătățile spre ei, bucăți de diamant diform. Ați întârziat șase luni.

XII

Își spuneau misionare. Paula a considerat că numele era potrivit. Ele aveau o misiune, și trebuiau să devină agente ale propovăduirii.

La prima și ultima întrunire au participat doar optsprezece femei. Paula le convinsese la început pe Tonya și pe Rosa, din casa galbenă, iar ele lărgiseră cercul la câteva femei care locuiau în împrejurimile Philadelphiei, iar de acolo, au convins alte câteva femei din New York și New Jersey. Paula le întâlnise pe unele dintre ele la ospățul lui Merilee, dar majoritatea erau necunoscute. Altele, precum Tonya, erau mame de băieți, însă toate erau convinse că sosise vremea să ducă evanghelia în lume.

Ele s-au întâlnit la un restaurant Denny’s din suburbiile de vest, unde Steph și alte femei nu le-ar fi putut vedea.

— Cuminecătura nu este un virus, a spus Paula. Nu este bacterian. Nu poate fi detectată

sau filtrată la fel ca orice altă boală, nu poate fi ucisă de antibiotice sau detergenți, pentru că nu este altceva decât o *formă.* O bucată de hârtie poate deveni un vaporaș sau o lebădă, le-a zis ea. O proteină oarecare, pliată și copiată de un milion de ori, v-ar putea aduce boala kuru sau Creutzfeldt-Jakob, ori mântuirea.

— Trupul lui Hristos este puternic, a mai spus Paula. Femeile au înțeles: toate luaseră parte la ospețe și fuseseră salvate de ele. Însă mai există putere și în sânge. A distribuit permisele de conducere, câte două fiecărei femei. Prin vechile ei legături, Rosa reușise să le procure cu cincizeci de dolari bucata. Cu patru documente de identitate, puteți dona sânge de două ori pe lună.

Le-a zis cum să răspundă la anchetele celor de la Crucea Roșie, ce suplimente de fier să cumpere, ce alimente să consume pentru a evita anemia. Au discutat despre păstrarea secretului. Majoritatea femeilor cu care locuiau erau prea legate de tradiții ca să înțeleagă că lucrarea Domnului era făcută doar pe jumătate.

Femei precum Steph. Paula se certase cu ea de zeci de ori în decursul lunilor, dar nu reușise să o convingă. Ținea mult la Steph și îi datora foarte multe, dar nu mai putea sta deoparte.

— Trebuie să donăm sânge cât de des putem, a spus Paula. Trebuie să răspândim cuminecătura atât de repede și de mult încât ei

să nu ne poată opri doar arestându-ne. Perioada de incubație depindea în mod direct de cantitatea consumată, așadar, cu cât era mai mare cantitatea de sânge donată, cu atât mai repede avea să se întâmple convertirea. Convertirea Paulei durase luni în șir. A altora putea dura ani și ani.

— Imediat ce vor fi expuși la cuminecătură, convertirea se va produce sigur, a adăugat Paula. Nu poate fi împiedicată. Un cristal inițiator poate transforma oceanul.

A simțit că ele înțelegeau ce spunea. Vedeau conturată o nouă lume.

Femeile nu trebuiau să se mai întrunească în acest fel – era prea primejdios – dar nici nu era nevoie. Ele deveniseră deja o biserică în sânul bisericii.

XIII

Vizitatoarea i s-a părut cunoscută. Paula și-a aplecat capul într-o parte ca să se uite printre zăbrele la femeia care pășea spre celula ei. Efortul de a o ridica pe Paula de pe pat ca să o ducă în cărucior până în sala de conferințe devenise deja prea supărător, astfel că acum se stabilise ca vizitatorii să vină până la celula ei. Doctori și avocați, mereu numai doctori și avocați. Cu toate acestea, acea femeie nu arăta ca un avocat sau doctor.

— Bună, Paula, a spus ea. Sunt Esther Wynne. Mă mai ții minte?

— Aha. Memoria a ajutat-o, era vorba de acele prime zile petrecute în spital. Femeia cu vederi creștine. Sigur, fusese prima vizitatoare voluntară a Paulei. Bună, Esther. S-a chinuit să pronunțe numele cu claritate. În anul ce trecuse de când nu se mai văzuseră, starea Paulei se înrăutățise. Buzele și brațele refuzau să o mai asculte, tremurând și tresărind după bunul lor plac. Un braț i se răsucise de-a lungul pieptului, la fel cum i se întâmplase și lui Merilee. Cu coloana vertebrală îndoită aproape de la jumătate, astfel încât trebuia să zacă pe o parte. Arăți tare... A dat să râdă, un gâfâit însoțit de un icnet forțat din piept de o diafragmă neascultătoare – bine.

Agentul de pază a pus un scaun în fața gratiilor, iar femeia în vârstă s-a așezat. Avea părul ondulat și dat cu fixativ. Pe sub machiaj, pielea ei arăta sănătoasă.

— Am fost îngrijorată în privința ta, a spus Esther. Ești tratată bine?

Paula a fost cât pe ce să zâmbească.

— Cât se poate de bine, pentru o ucigașă în masă.

Existau unele lucruri care nu aveau cum să-i scape. Misionarele transmiseseră boala la mii, poate chiar zeci de mii de persoane. Însă, ceea ce era mai cumplit, dăduseră cu totul peste cap

băncile de sânge donat. Acum, apăruseră pe piață filtre prionice, însă trebuiau distruși milioane de litri de sânge. I s-a spus că probabil se făcea răspunzătoare de moartea unui milion de persoane.

Paula a declarat toate numele pe care și le-a putut aminti, iar FBI-ul a depistat toate cele optsprezece inițiatoare, însă între timp, misiunea s-a desfășurat și fără ele. La o zi după ce se întâlniseră la restaurant, femeile începuseră să recruteze alte persoane, femei și bărbați, pe care Paula nu avea să le cunoască vreodată, ale căror nume nu aveau să îi fie anunțate. Biserica avea să-și continue marșul. Acționând acum în secret, urmărită de FBI, de Centrul pentru Combaterea Epidemiilor și de guvernele altor țări, însă îngroșându-și rândurile zi de zi. Cuminecătura era transmisă ac cu ac, în cadrul unor ceremonii private, însă sporind în proporții de masă. La o întreprindere de prelucrarea laptelui din Ohio, un bărbat a fost surprins amestecând sânge de-al sau cu laptele din recipiente uriașe. În Florida, poliția a arestat o femeie care injecta sânge în capetele puilor de crescătorie. Daunele economice se ridicau deja la trilioane de dolari. Iar suferințele emoționale cauzate publicului, prin panică și paranoia, erau incalculabile.

Esther s-a uitat la celulă.

— Văd că nu ai nimic aici cu tine. Ți-aș putea

aduce câte ceva? Cărți? Reviste? Mi s-a spus că sunt admise materiale care constituie lectură. M-am gândit că poate…

— Nu vreau nimic, a spus Paula.

Nu-și mai putea ține capul nemișcat multă vreme, ca să poată citi. Se uita la televizor ca să-și poată aduce aminte în fiecare zi ce îi făcuse acestei lumi. În afara închisorii, o sută de protestatari care jubilau încropiseră un orășel din corturi. Cântau imnuri și cereau eliberarea ei, și în fiecare zi, o sută de antiprotestatari apăreau pentru a azvârli cu pietre, pentru a răcni amenințări și a cere în cor moartea ei. Polițiștii, purtând echipament special de protecție, efectuau zilnic arestări.

Acum, Paula ajunsese să râdă de-a binelea.

— Ce cauți aici, Esther? Observ expresia aceea din ochii tăi, îți închipui că nu o recunosc? Paula s-a răsucit apoi, forțându-se să se ridice într-un cot. Esther nu fusese infectată de cuminecătură – nu ar fi lăsat-o să ajungă în celula ei dacă nu ar fi trecut testul – însă forma ei de boală era la fel de virulentă. Iisus ți-a poruncit să vii aici?

— Cred că, într-un fel, mi-a cerut-o.

Femeia nu a părut defel tulburată. Asta i s-a părut supărător Paulei.

— Nu trebuie să treci singură prin situația asta, a spus Esther. Chiar și aici, după tot ce ai făptuit, Dumnezeu te va ierta. Poate veni aici

pentru tine, dacă îl dorești.

Paula s-a holbat la ea. Dacă *îl doresc.* Nu existase nicio clipă în care să nu tânjească după el. Își croise un loc pentru sine, își săpase un culcuș prin celulele din creierul ei, până când se ștersese chiar pe sine. Ea nu mai avea nevoie de medicamente ca să îl reducă la tăcere. Lăsase în urmă un gol zimțat de forma lui Hristos, o întunecime cu colți.

Îl voia pe el mai mult decât dorea medicamente, mai mult decât voia alcool, mai mult decât îi dorea pe Richard sau pe Claire. Își închipuia că știa ce înseamnă singurătatea, însă lunile din urmă o învățaseră noi profunzimi. Nimic nu îi dădea un sentiment mai plăcut decât abandonarea în fața unui nou Dumnezeu, lăsându-se cuprinsă din nou de brațe iubitoare.

Esther s-a ridicat și s-a aplecat aproape de gratii, astfel că fețele lor au ajuns să se afle la doar un metru.

— Paula, dacă ai muri în această clipă, crezi dincolo de orice îndoială că vei ajunge în rai? Gardianul i-a spus să se retragă, dar ea l-a ignorat. A întins în schimb un braț printre gratii. Dacă vrei să-l accepți, prinde-mă de degete. Întinde mâna.

— Of, Esther, ar fi ultimul lucru… Buza de sus s-a răsfrânt peste gingie…ultimul lucru ar fi să vreau să trăiesc etern.

S-a prăbușit înapoi pe pat, ducându-și brațul

teafăr la piept.

Un milion de oameni.

Existau fapte ce nu puteau fi iertate. Existau datorii ce trebuiau plătite personal.

— Nu mă mai ascund, a spus Paula. Apoi a clătinat din cap. Fără dumnezei, fără droguri. Singurul lucru pe care mi-l doresc acum… A râs, dar acest râs a venit ca o convulsie involuntară, lipsită de orice bucurie. A așteptat un moment, până când criza a trecut, apoi a respirat adânc. Vreau să mor, pur și simplu.

Jack Skillingstead - Viață la păstrare

Scriitor din noul val, Jack Skillingstead lucrează în industria aerospațială și trăiește alături de familie lângă Seattle, Washington. Prima sa povestire, „Dead Worlds” (prezentă și în Antologiile Dozois nr. 21), a apărut în 2003, în *Asimov’s Science Fiction,* și de atunci Skillingstead a devenit unul de-al casei, cu mai mult de douăsprezece apariții în ultimii ani, pe lângă povestirile din *On Spec* și din alte reviste. A publicat culegerea de povestiri *Are You There and Other Stories* și lucrează la mai multe romane.

În povestirea plină de melancolie care urmează, autorul demonstrează că, în momentul în care mai ai la dispoziție doar *o singură* zi, atunci trebuie să fie una *bună.*

Vântul lovi nava. Kylie rezistă tentației de a se împotrivi comenzilor. Lăsând ușor mâna pe joystick, viră spre fumul verde din Seattle, trecând deasupra unui nor înalt, în care scânteiau jerbe electrice. Câmpul de Conservare se întindea jumătate de kilometru peste golful Elliot, dar nu cuprindea insulele Blake și Vashon și nici vreunul dintre terenurile distruse.

Căzu pe punte. Ploaia acidă și vântul biciuiau nava. Câmpul de Conservare părea un zid imens de peltea verde.

Pătrunse înăuntru, și schimbarea subită de lumină o orbi. Kylie polariză mica deschidere, lansând în același timp paletele de frânare, și coborî brusc pentru a explora suprafața golfului.

Linia orizontului și cea a țărmului erau exact așa cum apăreau în fotografiile și filmele vechi. Calculând după unghiul în care se afla soarele, estimă că va ajunge spre sfârșitul dimineții. Nu era rău. Reduse viteza și se înclină ușor înainte. Nava pătrunse în apă. Se făcu întuneric. Curăță mica deschidere. Câteva bule plutiră pe plexiglasul gros, ca un șirag de perle argintii.

Bazându-se pe coordonatele prestabilite, lăsă la conducere pilotul automat. În câteva minute, nava ajunse lângă un debarcader părăsit. Kylie deschise tancul de balast și nava se ridică la suprafață, balansându-se. Văzu o scară și se repezi spre ea.

Transpira în hainele sale. Jeanși, tenișii negri, cămașă kaki, hanorac de ploaie. America urbană de la începutul secolului douăzeci și unu: șic tipic zonei Seattle.

Opri motoarele, împinse scaunul în spate și deschise trapa. Aerul era pătrunzător și curat, cu iz de apă sărată. Răcoarea toamnei în Pacificul de Nord-Vest. Apa clipocea printre piloni.

Se cățără pe treptele înnegrite ale scării, murdărite de pescăruși.

Și rămase încremenită în fața orașului neatins,

a cerului senin. Simțea miile de ființe umane vii, le simțea vitalitatea ca o vibrație electrică în sângele său. Kylie avea nouăsprezece ani și nu mai prinsese o asemenea zi. Așa fusese înainte de sfârșitul lumii. Își reaminti că venise în acest oraș pentru a-l distruge.

Scoase o telecomandă din buzunar și o îndreptă spre navă. Trapa se închise alunecând și vehiculul se făcu nevăzut. Puse telecomanda la loc. Mâna îi alunecă spre un alt buzunar închis cu fermoar și simți conturul sferei cu explozibil. Inima îi bătea nebunește. *Iată-mă,* își spuse ea în gând.

Merse de-a lungul țărmului, cu simțurile încordate la maximum. Mulțimea de oameni o copleșea. Lumea se sfârșise într-o sâmbătă, pe 9 noiembrie 2004. În raza sa vizuală se aflau acum mai multe ființe umane vii decât văzuse în toată viața ei.

Din buzunarul hainei scoase dispozitivul de localizare și îi deschise capacul. Semăna cu un telefon mobil din acea vreme. Dispozitivul înregistră imediat un semnal puternic. Rămasă în mijlocul trotuarului, se întoarse încet spre turnurile înalte, reflectorizante, ale orașului și lăsă oamenii să treacă pe lângă ea, atât de mulți oameni care se plimbau, mergeau cu skate-urile, alergau, cupluri și familii și oameni singuri, care curgeau în ambele sensuri, și pescăruși pluteau deasupra lor, cai înhămați la

trăsuri așteptau pe margine (atât de *multă* viață), și miresmele și aromele pline de viață, și sutele de mașini și zgomotul pătrunzător făcut de oameni și gălăgia, toate fără încetare și…

— Te simți bine?

Se sperie. Un tânăr înalt, îmbrăcat într-o haină neagră, o privea de sus. Haina era din *piele.* Îi simțea mirosul.

— Scuze, spuse el. Păreai oarecum confuză.

Kylie se întoarse și păși pe stradă, după semnal, misiunea ei. Mașinile claxonară, ea se smuci și scăpă localizatorul. Acesta alunecă pe lângă bordură, în apropierea unuia din caii înhămați la trăsură. Kylie se întinse după el, speriind calul, care tropăi și lovi dispozitivul cu copita. *Nu!* Era imposibil să se apropie. Animalul își scutură capul mare, fornăind, birjarul țipă la ea, Kylie, înnebunită, se întindea spre dispozitivul său.

— Hei, fii atentă!

Era bărbatul cu haina din piele. O trase înapoi, după care se repezi el însuși să recupereze dispozitivul. Îl cercetă o clipă, încruntându-se. Kylie i-l smulse din mână. Ecranul se spărsese și nu mai afișa nimic. Îl scutură, lovi tastatura. Nimic.

— Îmi pare foarte rău, spuse bărbatul.

Nu-l luă în seamă.

— Cred că e vina mea, spuse el.

Kylie ridică privirea.

— Nu ai nici cea mai mică idee, *nici cea mai mică idee* cât este de rău.

Bărbatul tresări.

— Nu am nici măcar unelte, spuse ea, dar nu vorbea cu el.

— Dă-mi voie…

Kylie se îndepărtă, de data aceasta nu mai mergea pe stradă, ținând în mână dispozitivul inutil. Nu se pricepea la tehnică. Pilotarea navei și instalarea explozibililor erau singurele cunoștințe tehnice pe care le avea. Așa că se impunea un plan B, dar întrucât planul B nu exista, nu-i rămânea decât planul Zero. Fără localizator, nu putea găsi Miezul Eternității. Un cal! Iisuse.

— *Rahat.*

Se așeză pe o băncuță din piatră, lângă o cascadă decorativă care curgea și strălucea ca o folie din plastic. Degeaba își bătea capul, nu putea formula un plan B acceptabil.

O umbră îi acoperi picioarele. Își ridică privirea, mijind ochii în soare.

— Bună.

— Ce vrei? îi spuse bărbatului înalt cu haina de piele.

— M-am gândit că poate o înghețată te-ar mai înveseli.

— Poftim?

— Înghețată, spuse el. Nu știi cum se spune, „eu înghet, tu îngheți, toată lumea-i înghețată”?

Se holbă la el. Avea pielea palidă, sprâncenele păreau trasate cu cărbunele și pe nas avea o mică cicatrice albă. Ținea două conuri, câte unul în fiecare mână, umplute cu înghețată roz. Observase că lumea umbla cu niște chestii din astea, văzuse semnul.

— Bănuiesc că nu-ți place înghețata de căpșuni, spuse el.

— N-am mâncat niciodată.

— Da, cum să nu.

— Bine, am mințit. Acum pleacă. Trebuie să mă gândesc. Bărbatul întinse mâna stângă.

— Merită să încerci, măcar o dată. Chiar și într-o zi răcoroasă. Kylie aflase de înghețată. Oamenii din filmele vechi mâncau așa ceva. Îi făcea fericiți.

Luă conul.

— Ascultă, pot să stau jos o secundă? rosti bărbatul.

Îl ignoră, răsucind conul în mână ca pe un obiect misterios. Bărbatul se așeză oricum.

— Numele meu este Toby, spuse el.

— Chiar e roz, spuse Kylie.

— Mda. Și adăugă, după un minut: Trebuie să o lingi.

Se uită la el.

— Așa, spuse el, lingându-și înghețata.

— *Știu,* spuse ea. Nu sunt incultă. Kylie își linse înghețata. *Iisuse!* I se învioră tot corpul. Este…

— Ce?
— Este minunat, spuse ea.
— Chiar nu ai mai mâncat niciodată îngheţată?
Kylie scutură din cap, lingându-şi îngheţata în continuare, devorând-o pe jumătate în câteva clipe.
— Asta-i prea de tot, zise Toby. Cum te cheamă? Vrei un şerveţel? Arătă spre bărbia ei.
— Kylie mă cheamă, spuse ea, luând şerveţelul şi ştergându-şi bărbia şi buzele. Simţi dintr-odată că nu mai vrea îngheţată. Nu mai mâncase niciodată ceva atât de consistent. În lumea ei *nu exista* ceva atât de consistent. Simţi greaţă în stomac.
— Trebuie să plec, spuse ea.
Se ridică, şi el făcu la fel.
— Treaba e, spuse el, de ce ai zis că nu ai unelte? Adică, am eu nişte unelte. Repar diverse chestii. Nu-i mare lucru, dar mă pricep şi îmi place să fac asta. Pot să repar tot felul de lucruri, ştii? PDA-uri, mobile, laptopuri. Orice.
Kylie flutură localizatorul.
— Nici măcar nu ştii ce *este* ăsta.
— Nu *trebuie* să ştiu, ca să-l fac din nou să funcţioneze.
Îi întinse dispozitivul, ezitând. În timp ce el îl învârtea între degetele sale, Kylie îl zări pe Turist. Purta o canadiană neagră pufoasă şi un fes şi se îndrepta spre ea, fără nicio expresie pe

față, cu mâna stângă ascunsă în buzunar. Nu era o ființă umană.

Toby remarcă schimbarea de pe fața lui Kylie și îi urmări privirea.

— Îl cunoști pe tipul ăla?

Kylie fugi. Nu se întoarse să vadă dacă Turistul fugea după ea. Trecu prin mulțimea de pe trotuar, cu inima bubuindu-i în piept. Abia după un minut își dădu seama că localizatorul rămăsese la Toby. Asta aproape o făcu să se oprească, dar era prea târziu. N-avea decât să-l păstreze.

Fugi din răsputeri. Bătrânii o aleseseră pe ea pentru această misiune datorită tinereții și vitalității sale (atât de mulți erau slabi și bolnăvicioși), dar după o vreme trebui să se oprească, să-și recapete suflarea. Se uită în jur. Priveliștea apei albastre te orbea. Orașul era uimitor, nebunește de perfect, fantasmagoric, mai ceva ca în filme. Bătrânii spuneau că este dezgustător. Lui Kylie nu-i păsa ce spuneau ei. Se afla aici pentru mama ei, care era pe moarte și care plângea sufletele captive.

Kylie se întoarse încet, mai veneau doi Turiști.

Ba nu, trei.

Trei, din trei direcții diferite, unul din ei trecea strada, oprind traficul. Se furișa spre ea fără să se prefacă uman, ieșind în evidență din mulțimea de oameni, ca un gândac dintr-o grămăjoară de orez alb.

Kylie se pregăti. Înainte de a face vreo mișcare, o mașină ciudată se opri chiar în fața ei, rotundă, vopsită în galben-lămâie. Șoferul deschise portiera din dreapta sa, era același tip, Toby.

— Urcă!

Se aruncă în mașină, care îi amintea cumva de nava ei, și aceasta porni. Un Turist care trăgea de mânerul portierei se răsuci și căzu. Kylie se aplecă peste scaun. Turistul se ridicase, ceilalți doi stăteau lângă el, fără să îl ajute. După aceea, Toby viră cu o mișcare ce o proiectă în ușă. Urcau o pantă abruptă, și el părea că face prea multe lucruri deodată, ținea ambreiajul, volanul, căutând posturi la radio până găsi ceva zgomotos și neintelegibil, care îl făcu să zâmbească și să dea din cap.

— Ar fi bine să-ți pui centura, spuse el. Crezi sau nu, pentru rahatul ăsta te amendează.

Kylie își puse centura.

— Mulțumesc, spuse ea. Ai apărut din senin.

— Orice se poate întâmpla. Cine erau tipii ăia?

— Turiști.

— Bine. Hei, știi ceva?

— Ce?

Își luă mâna de pe schimbătorul de viteze și scoase din buzunarul interior al hainei localizatorul lui Kylie.

— Pun pariu că pot să-ți repar drăcia asta.

— Ai paria pe sufletul tău?

— De ce nu? rânji el.

Se opri la apartamentul lui să-și ia sculele, și Kylie așteptă în mașină. Pe tabloul de bord era afișată ora, 11:45 A.M. Își potrivi și ea ceasul de la mână.

Doisprezece ore și ceva.

Au intrat într-o cafenea din Belltown. Mai multă muzică de neînțeles bubui în boxele prinse aproape de tavan. Pereții erau decorați cu tablourile unui artist local, reprezentând dungi violent colorate, chipuri de femei, bărbați și câini înecându-se, guri ce se căscau.

Kylie era cu ochii-n patru după Turiști.

Toby se aplecase asupra localizatorului, își pusese lângă cafea o trusă de bijutier. Scosese capacul dispozitivului și îi examina componentele neobișnuite cu ajutorul unei lupe și al unei lanterne cu lumină de mare intensitate. Se dezbrăcase de haină dând la iveală un hanorac negru, cu mânecile ridicate. Avea antebrațele păroase. Pe încheietura dreaptă se vedea un tatuaj reprezentând niște ghimpi albaștri. Rămase tăcut multă vreme, atent la ce făcea. Kylie mai bău un espresso, de parcă era regina lumii, de parcă nu trebuia decât să *ceară* o cafea atât de bună și automat o primea.

— Ei bine? spuse ea.

— Hm.

— Poftim?

— Hm, *ce-i* chestia asta?

— Ai spus că nu trebuie să știi.

— Nu trebuie să știu, vreau doar să știu. La urma urmei, după spusele tale, îmi pariez sufletul nemuritor că o pot repara, așa că ar fi drăguț să știu ce face.

— Nu aflăm întotdeauna lucruri drăguțe, nu-i așa? zise Kylie. În plus, eu nu cred în suflet. Doar am făcut conversație. Era ceva ce îi spusese mama ei, gândi ea. Bătrânii nu au pomenit nimic de suflet. Ei vorbeau despre animale.

— Ai băut cam repede cafeaua aia. Mai vrei una?

— Mda.

Chicoti și îi dădu câțiva dolari. Kylie se duse la bar și mai luă un espresso; îi bâzâia capul într-un mod foarte plăcut.

— Este un localizator, spuse ea, făcându-i-se milă de el, după ce se întoarse la masă și se așeză.

— Serios? Și ce localizează?

— Miezul Eternității orașului.

— Aha, așa se explică totul. Ce este miezul eternității?

— Este o mașinărie extraterestră care generează un câmp de energie în jurul orașului și îl conservă într-o buclă temporală de șaisprezece ore.

— ’nțeles.

— *Acum* îl poți repara?

— Spune-mi un singur lucru.

Kylie își sorbi al treilea espresso.

— Bine.

— Care e sursa de energie? Nu văd nimic care să semene măcar vag a baterie.

Se apropie de el, practic li se atingeau frunțile. Arătă cu unghia ruptă a degetului său mic.

— Cred că e chestia aia răsucită, spuse ea.

Toby mormăi ceva. Fata nu se retrase. Îl mirosea, îi mirosea pielea. Toby își ridică ochii din măruntaiele localizatorului. Erau albastru-deschis, cu irișii înconjurați de cercuri negre.

— Ești o tipă cam ciudată, spuse el.

— Oarecum.

— Îmi plac ciudatele.

— Acolo de unde vin eu, zise Kylie, aproape toți bărbații sunt impotenți.

— Serios?

Fata încuviință din cap.

— De unde vii, întrebă el, din partea de est?

— Din partea de est a iadului.

— Așa se pare, spuse el.

Se repezi să îl sărute, sângele îi zbârnâia de cofeină și de feromoni ținuți mult timp în frâu. După aceea, se așeză la loc și își șterse buzele cu palma, uitându-se intens la el.

— Mai bine nu făceai asta, zise ea.

— Eu!

— Repară localizatorul și gata, bine?

— Ciudată, spuse el, apucând o șurubelniță a cărei lamă nu era mai groasă decât piciorul unui păianjen.

Puțin mai târziu, după ce se întoarse de la toaletă, localizatorul era montat la loc și Toby își bătea capul să înțeleagă cum funcționează touchpadul. Găsise butonul de pornire. Ecranul pătrat cu latura de cinci centimetri răspândea o lumină albastră rece, astrală. I-l luă din mână și activă rețeaua. Un punct luminos începu imediat să clipească.

— Funcționează? întrebă Toby.

— Da. Ezită, apoi spuse: Hai să mergem. Îți zic eu unde.

Asta au făcut.

Lui Kylie îi plăcea mașinuță rotundă, galbenă. Părea luxoasă și practică în același timp. Îl dirijă pe Toby, ghidată de localizator. După patru kilometri și mai multe întoarceri greșite, spuse:

— Stop. Ba nu, mergi, dar nu prea repede.

Mașina trepida în timp ce el acționa ambreiajul, frâna și accelerația. Se rotiră pe lângă vitrina închisă, de la nivelul străzii, a unui magazin cu patru etaje de pe First Avenue, un fel de sex-shop, cu geamurile bine spălate și acoperite pe dinăuntru cu hârtie maro.

Doi bărbați în costume ieftine se învârteau prin fața magazinului. Turiști.

Kylie se ghemui în scaunul său.

— Nu te uita la tipii ăia, spuse ea. Mergi mai

departe.

— Bine.

Mai târziu, mașina era parcată sub șinele de monorail, iar ei mâncau câte un sendviș. Kylie se minuna în continuare cât de bun era totul, mâncarea, cafeaua, afurisitul de *aer.* Totul, așa cum fusese cândva. Nu-i venea să creadă cât de bine fusese înainte, cât de multe se pierduseră.

— Bun, zise ea, mai mult în sinea ei, așadar ei știu că sunt aici și apără Miezul.

— Ticăloșii, spuse Toby.

— Nu ți s-ar mai părea la fel de amuzant dacă ai ști ce sunt cu adevărat.

— Seamănă cu niște vânzători de mașini la mâna a doua.

— Sunt Turiști, spuse Kylie.

— Dumnezeule! Alți turiști!

Kylie avea gura plină. Mușcase prea mult. Fiecare aromă era ca un drog. Ceapă, brânză, curcan, muștar, piper.

— Deci; de unde sunt turiștii cei răi? întrebă Toby. Din California?

— Din altă realitate dimensională.

— Asta am zis și eu.

Ceasul lui Kylie piui încet. Zece ore.

În interiorul mașinii galbene pluteau multe miresme, și una din ele îi aparținea lui Toby.

— Mai ai și alte tatuaje?

— Unul. Este…

— Nu-mi spune, zise ea.

— Bine.
— Vreau să mi-l arăți. Dar nu aici. Acolo unde stai.
— Vrei să vii în apartamentul meu?
— În apartamentul tău, da.
— Bine, ciudato. Rânji. Și ea la fel.
Mai târziu, ceasul piui din nou. Nu se mai afla pe încheietura ei. Era pe podeaua din lemn tare, încurcat în hainele sale.
Toby, care stătea gol lângă frigider, cu o sticlă de suc de grepfrut în mână, spuse:
— De ce piuie întruna ceasul tău?
— Este numărătoarea inversă, spuse Kylie, privindu-l.
— Până la ce?
— Până la sfârșitul ciclului curent. Sfârșitul buclei.
Toby bău din sticlă. Lui Kylie îi plăcea acum să-l privească, indiferent ce făcea. Termină de băut și înșurubă capacul la loc.
— Bucla, spuse el, dând din cap.
Când se întoarse să pună sticla la loc în frigider, Kylie îi mai văzu o dată celălalt tatuaj: o cruce împrăștiind lumină. Era desenată pe omoplatul stâng.
— Nici măcar nu poți să-ți vezi crucea, zise ea.
Toby se întoarse în pat.
— Nu trebuie să o văd, spuse el. Îmi place doar să știu că e acolo, și că mă apără.
— Ești catolic?

— Nu.
— Mama mea este.
— Îmi place doar ideea de Iisus, spuse el.
— Ești mai ciudat decât mine, răspunse Kylie.
— Nici pe departe.
Îl sărută pe gură, dar când el încercă să o mângâie, îl respinse ușor.
— Du-mă undeva.
— Unde?
— La casa bunicilor mei. De fapt, vru să spună „străbunici”, dar nu avea chef să îi explice câte decenii trecuseră în afara buclei Conservării.
— Acum?
— Da.
Era o casă albă, din lemn, pe dealul Queen Anne, așezată confortabil între vecinii săi prosperi, pe o stradă mărginită de stejari. Kylie își lipi nasul de fereastra Broscuței, cum își numea Toby vehiculul.
— Oprește, spuse ea. Asta e.
Trase mașina lângă bordură și opri motorul. Kylie își mută privirea de la poza ștearsă din mâna ei spre casă. Mama mamei sale făcuse fotografia cu câteva săptămâni înainte de sfârșitul lumii. În poză, străbunicii lui Kylie stăteau pe verandă, îmbrățișați, făcând cu mâna și zâmbind. Acum nu stătea nimeni pe verandă.
— Este reală, spuse Kylie. M-am uitat toată viața la poza asta.

— N-ai mai fost niciodată aici?

Fata scutură din cap. În același timp, ceasul ei piui.

— Cum stăm cu numărătoarea inversă? întrebă Toby.

Kylie își privi ecranul digital.

— Opt ore.

— Deci, ce se întâmplă la miezul nopții?

— O ia de la capăt. Sfârșitul este începutul.

Toby râse. Ea nu.

— Deci urmează duminica, nu? După aceea numeri până luni?

— La sfârșitul buclei *nu* este duminica, spuse ea. Este din nou aceeași zi.

— Două sâmbete. Nu-i rău.

— Nu doar două. Se continuă mereu. 9 noiembrie de o mie, de zece mii, de un milion de ori.

— Bine.

— Poți să mă privești așa, dacă vrei. Nu-mi pasă dacă mă crezi. Știi ceva, Toby?

— Ce?

— Eu chiar am o zi *bună.*

— Așa-i 9 noiembrie pentru tine.

Kylie zâmbi, apoi îl sărută – acel sentiment, gustul său, senzația în întregime.

— Acum vreau să-mi văd bunicii.

Deschise portiera și ieși, dar el rămase în mașină. Fata traversă peluza, presărată cu frunze mari, colorate, de stejar, îndreptându-se

spre intrarea din față a casei, uitându-se pe furiș înapoi, dorind să știe că el este în continuare acolo, așteptând-o în mașina galbenă. Amantul ei. Iubitul ei.

Vru să bată la ușă, dar ezită. Din casă răzbăteau o muzică înăbușită și râsete. Se uită în jur. Vântul desprinse din copac o frunză portocalie și o făcu să se răsucească. Cerul era senin și rece. Mai târziu avea să se înnoreze și să plouă. Kylie știa totul despre această zi. I se povestise de când era mică. Ultima zi a lumii, conservată perfect spre edificarea Turiștilor extratereștri și a antropologilor. Unii spuneau că tot ce s-a întâmplat fusese un accident, o consecință a rupturii provocate de extratereștri, care au distrus țesătura realității. Ceea ce enerva pe toată lumea, gândi Kylie, era atitudinea indiferentă. Nu a existat nicio armată ocupantă, nicio invazie. Au venit, au distrus totul intenționat sau accidental, apoi i-au ignorat pe supraviețuitori. Conservarea era singurul lucru care îi interesa, în legătură cu vechii stăpâni ai Pământului.

În momentul acela, lui Kylie nu-i păsa de toate astea. I se povestise despre acea zi, dar nu înțelesese niciodată ce însemnase ea, bucuria absolut senzorială a acesteia, incredibila sa frumusețe și subtilitate. Un val de încântare pură îi cutremură ființa, și pentru o clipă simți o fericire nemărginită.

Bătu la uşă.

— Da? răspunse o femeie trecută de cincizeci de ani, cu ochii verzi plini de viaţă şi faţa brăzdată de multe riduri. Ca şi casa, era o poză însufleţită. (Bunica lui Kylie arătându-i pozele, decolorate şi boţite de atâtea atingeri.)

— Bună ziua, spuse Kylie.

— Te pot ajuta? spuse poza însufleţită.

— Nu. Adică, voiam să vă întreb ceva.

Expresia de aşteptare de pe faţa ei era atât de familiară.

— Voiam doar să ştiu, spuse Kylie, dacă aveţi o zi bună, cu adevărat bună?

Întoarse uşor capul, ţuguind nesigură buzele, gata că creadă că era o întrebare inofensivă, adresată de o persoană inofensivă.

— E un fel de sondaj, spuse Kylie. Pentru şcoală.

Un bărbat cam la şaizeci de ani, purtând ochelari şi un pulover larg, din lână, apăru în uşă.

— Despre ce e vorba? interveni el.

— Un sondaj despre fericire, spuse străbunica lui Kylie, râzând.

— Sondaj despre fericire, zici? Puse cu nonşalanţă un braţ în jurul nevestei sale şi o trase prieteneşte lângă el.

— Da, spuse Kylie. Pentru şcoală.

— Păi, sunt în al nouălea cer, spuse străbunicul lui Kylie.

— Și eu sunt în al nouălea cer, spuse străbunica lui Kylie. De fericire.

— Mulțumesc, spuse Kylie.

— Cu multă plăcere. Doamne, dar îmi pari cunoscută.

— Și dumneavoastră. La revedere.

Întoarsă în mașină, Kylie îi strânse mâna lui Toby. Existase cândva în viața ei un băiat de la Periferie. Era impotent, dar îi plăcea să o atingă pe Kylie și să stea cu ea, și nu îl deranja să se uite la filmele ei, cele care îi întristau și înfuriau pe Bătrâni, dar din care ea aduna obsedată imagini în mintea sa. Mâna băiatului era întotdeauna rece și osoasă. Nu din vina lui. Cel mai bine s-au simțit într-o noapte petrecută într-una din ruine, lângă un șemineu aprins și suficientă mobilă să ardă mai multe ore. Aveau o carte cu poezii și își citeau pe rând unul altuia. Majoritatea poeziilor nu aveau niciun sens pentru Kylie, dar îi plăcea cum sunau cuvintele, modul cum erau combinate acestea. Afară, furtunile veșnice bubuiau și trosneau, făcând să pâlpâie scântei violet în încăperea liniștită, unde ardea focul.

În mașina galbenă, mâna lui Toby era caldă. Prietenoasă și apropiată.

— Deci, ce mai fac? spuse el.

— Sunt fericiți.

— Minunat. Ce urmează?

— Dacă ai ști că asta e ultima zi din viața ta, îl

întrebă Kylie, ce-ai face?

— Aș găsi o ciudată și aș face dragoste cu ea.

Îl sărută.

— Altceva?

— Păi…

— Fără să pleci din oraș. Nu poți să pleci din oraș.

— De ce nu?

— Pentru că ai rămâne prins în Câmpul de Conservare până la restartarea buclei. Pare că oamenii ies de acolo, dar de fapt nu e așa.

O privi atent, încercând să prindă gluma, apoi rânji.

— Nu am vrea să ni se întâmple tocmai nouă așa ceva.

— Nu.

— *Tu* ce ai face în ultima ta zi? întrebă el.

— Aș găsi un ciudat care se pricepe să repare diverse chestii și l-aș pune să mă repare.

— Tu n-ai nevoie să fii reparată. Nu ești spartă.

— Ba sunt.

— Serios?

— Hai să ne mai plimbăm puțin. După aceea, hai să luăm o masă copioasă, cea mai bună mâncare la care te poți gândi.

— Se poate rezolva.

— După aceea, putem să ne întoarcem în apartamentul tău.

— Cum stăm cu numărătoarea inversă?

— S-o ia dracu'. Kylie apăsă butonul de cronometrare de la ceas. Iată, spuse ea. Nu mai e nicio numărătoare.

— Îți place pizza? întrebă Toby.

— Nu știu. Ce-i asta?

După ce au făcut dragoste a doua oară, Kylie adormi în patul lui Toby. Nu era obișnuită cu atâția stimuli, cu atâta mâncare și băutură, cu atâtea atingeri.

Se trezi brusc dintr-un vis care dispăru instantaneu din mintea ei. Se auzea zgomotul ploii, dar nu era ploaia teribilă, otrăvitoare, din lumea ei. Lumina venită din stradă prin fereastră arunca o umbră fluidă dincolo de piciorul patului. Îi amintea de fântâna luminoasă de pe malul apei. Camera era plăcută, liniștită și sigură. Pe măsuța de lângă pat era un ceas, dar nu se uită la el. Se putea sfârși chiar acum.

Se ridică. Toby stătea la biroul său, sub un poster de film înrămat, aplecat peste ceva inundat de o lumină foarte puternică și precisă. Purta jeanși, fără cămașă sau ciorapi.

— Bună, spuse ea.

Toby se întoarse brusc, apoi zâmbi.

— Hei, Kylie. Ai dormit bine?

— Mi-e sete.

Se ridică și îi aduse din frigider o sticlă de apă pe jumătate goală. În timpul acesta, Kylie își zări localizatorul desfăcut în bucăți pe birou.

— Nu ne mai trebuie ăla, spuse ea, arătând cu

mâna.

— Eram doar curios. Pot să-l fac la loc, nicio problemă.

— Nu-mi pasă. Se întinse pe perne și închise ochii.

— Kylie?

— Mmm? Ținea ochii închiși.

— Cine ești? Pe bune.

— Sunt ciudata ta.

— În afară de asta.

Deschise ochii.

— Nu strica totul. Te rog.

— Ce să nu stric?

— Asta. Noi doi. Momentul. E tot ce contează.

Ploaia ticăia în fereastră. Avea să plouă toată noaptea, o ploaie lungă, purificatoare. Apă pe care oricine o putea aduna într-o ceașcă și să o bea, dacă dorea – apă venită din cer.

Toby își scoase pantalonii și se strecură sub cearșaf lângă ea: căldura corpului său acționa ca un câmp magnetic care o atrăgea spre el. Își lipi obrazul de pieptul lui. Inima îi bătea regulat.

— Totul este perfect, spuse ea.

— Mda. Nu părea prea sigur.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, spuse el. Doar că… totul se petrece foarte repede. Nu crezi că ar trebui să știm mai multe unul despre celălalt?

— De ce? Momentul de față este singurul care contează.

— Mda, dar mă refer la ce faci. Unde locuiești? Chestii simple. Și importante, de exemplu, crezi în Dumnezeu, sau pe cine ai vota președinte?

— Vreau să fac o plimbare lungă prin ploaie. Vreau să o simt curgându-mi pe față, fără să-mi fie rău sau teamă.

— Cum adică?

— Strici totul. Te rog, hai să facem fericită fiecare secundă. Să facem din ziua asta o zi pe care să vrem să o retrăim de o mie de ori.

— Nu vreau să retrăiesc *nicio* zi de o mie de ori.

— Hai să mergem.

— Ce-i graba asta?

Se ridică din pat și începu să se îmbrace, cu spatele la el.

— Nu fi supărată, spuse el.

— Nu sunt.

— Ba ești.

Se întoarse spre el, încheindu-și cămașa.

— Nu-mi spune tu cum sunt.

— Scuze.

— Practic, ești un somnambul în cea mai importantă zi din viața ta.

— Nu sunt somnambul.

— Nici măcar nu vrei să te îndrăgostești de mine?

Toby râse nesigur.

— Nici măcar nu știu cum te cheamă.

— Ba știi. Kylie.

— Mă refer la numele de familie.

— Nu contează.

— Pentru mine, contează, spuse Toby. Tu contezi, pentru mine. După ce-și încheie cămașa, se așeză pe marginea patului să-și pună pantofii.

— Ba nu, zise ea. Îți pasă de mine doar dacă poți afla totul despre trecutul meu și viitorul nostru. Nu poți trăi o singură zi bine și fericit.

— Acum vorbești ca Hemingway.

— Nu știu ce înseamnă asta și nu-mi pasă. Își trase hanoracul pe ea.

— Unde te duci?

— Să mă plimb. *Ți-am spus* că asta vreau.

— Mda, cred că am fost prea incult ca să pricep.

Kylie ieși trântind ușa.

Se opri în lumina gălbuie a stâlpilor de iluminat, confuză, ridicându-și fața să fie unsă de ploaie. Oare o privea de la fereastra apartamentului, cu inima bubuind în piept? Așteptă și iar așteptă. Aceasta era partea în care el trebuia să alerge spre ea, să o îmbrățișeze și să o sărute și să îi spună că o iubește mult, mult de tot.

El nu veni.

Kylie se holbă la clădirea din cărămidă cu ferestre luminate și întunecate, fără să știe care din ele este a lui.

El nu veni, și asta strică totul.

Un autobuz hurui între ea și clădire, era plin de chipuri palide, indiferente.

Kylie merse prin ploaie. Nu era otravă, dar era rece și, după un timp, neplăcută. Își ridică gluga și merse cu capul în pământ. Trotuarul umed era o paletă cu nuanțe luminescente. Atinse cu degetele explozibilul din buzunar. Putea găsi clădirea cu ferestrele acoperite. Chiar dacă Turiștii încercau să o oprească, tot putea să intre și să distrugă Miezul Eternității. Asta voia mama ei, asta voiau Bătrânii. Dar dacă o prindeau? Dacă rămânea în buclă un ciclu întreg, devenea parte permanentă a acesteia. Nu putea suporta asta, nu așa de rănită ca acum. Nu știa cât e ceasul. Nu știa ce *oră e.* Trebuia să ajungă la navă și să iasă.

Un claxon țipă chiar lângă ea. Speriată, își ridică privirea. Un vehicul scund și lat, un băiat aplecat pe fereastra din dreapta, zâmbitor.

— Hei, vrei să faci o plimbare?

— Nu.

— Atunci du-te dracu', târfă. Chicoti, apoi vehiculul se îndepărtă rapid, despicând aerul în așchii zimțate.

Grăbi pasul. Străzile erau tulburătoare. Se rătăcise. Panica îi crescu. De ce nu a putut să vină după ea, să își ceară scuze și să o iubească? Dar nu se întâmpla ca în filme. Era și bine, dar mai mult era rău. Poate că mama ei avusese dreptate. Dar Kylie nu credea în

suflete, deci nu era mai bine să aibă o singură zi la nesfârșit, decât deloc? Nu era?

Du-te dracu’, târfă.

Se întoarse și alergă înapoi în direcția din care venise. La început, nu crezu că va găsi clădirea, dar iat-o! Și Toby ieșea din hol, încheindu-și geaca. O văzu, și ea alergă spre el. El nu vorbise serios, și nici ea, iar asta era partea în care se împăcau, apoi tot restul buclei urma să fie bun – ca după o împăcare.

Trebuia să amesteci binele cu răul. Răul făcea binele și mai bun. Alergă spre el și îl îmbrățișă, haina udă din piele mirosea atât de puternic.

— Veneai după mine, zise ea.

El nu spuse nimic.

— Veneai, repetă ea.

— Mda.

Ceva îi strânse inima.

— Este cea mai bună zi, spuse ea.

— I-aș da un 7,5.

— Nu știi nimic, zise ea. Ți-ai găsit ciudata, ai avut o aventură și ai salvat lumea.

— Dacă-i așa, atunci îi dau 9. Haide. Îți cumpăr o băutură caldă și poți să-mi povestești despre turiștii din a cincea dimensiune.

— Cât e ceasul? întrebă ea.

Toby se uită la ceas.

— Unsprezece fără cinci.

— Nu vreau o băutură caldă, spuse ea. Putem merge undeva să admirăm o priveliște

frumoasă și să stăm în Broscuță?

— Desigur.

Orașul rămase în urma lor. Apa golfului Elliot era neagră. Ploaia șoptea în jurul mașinii, și radiatorul ticăia ca un ceas leneș. Era incomod să stea pe scaune diferite, dar se ghemuiră unul în celălalt, și Kylie își lăsă capul pe pieptul lui. Toby dădu drumul la radio – nu era muzica lui zgomotoasă, ci un post de jazz, ca o completare adusă ploii. Au stat de vorbă, pe îndelete. Kylie își inventă o viață și i-o povesti, împrumutând din poveștile pe care i le spuseseră mama și bunica ei. El o numi ciudată, ca mod de a-și manifesta afecțiunea, și vorbi despre ce urmau să facă mâine. Ea acceptă darul viitor pe care i-l dădea, trăind totuși în acest moment, acum, această dulce inhalare a prezentului, acest sfârșit fericit, fericit. După aceea, luminile din Seattle deveniră șterse. Kylie închise ochii, puse mâna pe sfera de explozibil și mintea ei adormi rapid într-un vârtej întunecat.

Kylie pătrunse înăuntru, și schimbarea bruscă de lumină o orbi.

Paolo Bacigalupi - Omul cu cartela galbena

Paolo Bacigalupi a debutat în anul 1998, în *The Magazine of Fantasy Science Fiction*, a stat departe de acest gen pentru câțiva ani și a revenit în noul secol, cu proze publicate în *F & SF* și *Asimov's.* Povestirea sa *Omul Calorie*[7] a câștigat Premiul Theodore Sturgeon Memorial, a fost finalistă pentru Premiul Hugo și a apărut în Antologia Dozois nr. 23; a avut, de asemenea, povestiri și în Antologiile Dozois nr. 21 și 22[8]. Bacigalupi locuiește împreună cu familia sa în vestul statului Colorado, unde lucrează la un ziar cu specific ecologic. Romanul său de debut, *The Windup Girl,* a câștigat premiile Hugo, Nebula și Campbell Memorial; a mai publicat romanul *Ship Breaker* și culegerea de povestiri *Pump Six and Other Stones.*

În povestirea cutezătoare și captivantă care urmează, este ghidul nostru printr-un Bangkok agonizant, dar mult-prea-probabil al viitorului – pe care cei mai mulți dintre noi ar prefera fără doar și poate să nu-l viziteze, dar spre care s-ar putea să ne îndreptăm, indiferent dacă ne place sau nu.

Macetele scânteiază pe podeaua depozitului,

---

[7] *The Year's Best Science Fiction*, vol. 2 (Ed. Nemira, 2008).

[8] *Oameni de nisip și zgură,* publicată în *The Year's Best Science Fiction,* vol. 3 (Ed. Nemira, 2008).

reflectând conflagrația roșie dintre iută, tamarin și arcurile spiralate. Ei sunt acum pretutindeni. Bărbații cu bentițe verzi, cu sloganuri și lame umede, umede. Strigătele lor stârnesc ecouri în depozit și pe stradă. Primul său fiu s-a dus deja. Floare de Jad e de negăsit, indiferent de câte ori apasă butonul, formând numărul ei de telefon. Chipurile fiicelor sale s-au spart, lățindu-se ca fructele de durian atinse de rugina bășicată.

Izbucnesc mai multe focuri. Fumul negru îl învăluie. El aleargă prin birourile din depozitul său, pe lângă computerele în carcase din tec, cu pedale de acționare din fier, pe lângă mormanele de cenușă din locurile unde funcționarii au ars dosare peste noapte, aruncând în uitare numele oamenilor care au ajutat Tri-Clipper.

Aleargă, sufocat de căldură și de fum. În propriul său birou elegant, se repede la obloane și bâjbâie, căutându-le zăvoarele de alamă. Izbește cu umărul în obloanele albastre, în timp ce depozitul arde și bărbați cu pielea maronie dau buzna pe ușă, agitându-și cuțitele roșii, lucioase...

Tranh se trezește gâfâind.

În șira spinării i se îndeasă muchii ascuțite, de beton. O coapsă lucind de sare îl sufocă, apăsându-i fața. Împinge piciorul străinului. Pielea asudată sticlește în întuneric, ca un marcaj impresionist al trupurilor care se foiesc

și se îmbrâncesc pretutindeni în jurul lui. Dau vânturi, gem și se răsucesc, carne peste carne, os frecându-se de os, viii și morții sufocați de căldură laolaltă.

Un bărbat tușește. Plămâni jilavi și rafale de salivă peste fața lui Tranh. Șira spinării și pântecul i se lipesc de pielea goală, transpirată, a străinilor de alături. Claustrofobia e tot mai puternică. Se silește s-o domolească. Se silește să stea întins, liniștit, să respire încet, adânc, în ciuda căldurii. Să guste bezna înăbușitoare cu toată paranoia din mintea unui supraviețuitor. E treaz în timp ce alții dorm. E viu în timp ce alții au murit de mult. Își impune să stea nemișcat și ascultă.

Se aud soneriile bicicletelor. Jos, sub el, și departe, cu zece mii de trupuri mai jos, la o depărtare de o viață, e zvon de clopoței. Se târăște afară din masa de trupuri încâlcite, trăgând după sine traista de cânepă în care își păstrează averea. E în întârziere. Dintre toate zilele în care s-ar fi putut întâmpla să întârzie, asta e cea mai nepotrivită cu putință. Își aruncă traista pe umărul osos și coboară scările pe bâjbâite, încercând să pășească prin cascada de carne adormită. Își strecoară sandalele printre rude, printre amanți, printre stafii flămânde, ghemuite, rugându-se să nu alunece, să nu-și rupă vreunul dintre oasele bătrâne. Pas, tatonare, pas, tatonare.

Din grămadă se înalță o înjurătură. Trupurile se foiesc și se rostogolesc. Își regăsește echilibrul pe un palier, printre privilegiații întinși pe suprafața plată, apoi își continuă înaintarea. Coboară, coboară întruna, urmărind coturile tot mai dese ale scării, croindu-și drum pe covorul de trupuri, trupurile compatrioților săi. Pas. Tatonare. Pas. Tatonare. Încă un cot. Departe, jos, licărește o geană de lumină cenușie. Aerul proaspăt îi sărută fața, îi mângâie trupul. Cascada de carne anonimă se descompune în indivizi, bărbați și femei cu mâinile și picioarele rășchirate, întinși unul peste altul, cu betonul dur drept pernă, rezemați de canturile treptelor din casa fără ferestre a scării. Lumina cenușie devine aurie. Țiuitul soneriilor de bicicletă e acum mai puternic, e limpede ca sunetul clopoțeilor bolnavilor de cibiscoză.

Tranh se avântă afară din clădirea înaltă, în mulțimea de vânzători de orez fiert, țesători de cânepă și cărucioare cu cartofi. Își pune palmele pe genunchi și gâfâie, inspirând praful învârtejit și strivind sub tălpi balega de pe străzi, recunoscător pentru fiecare răsuflare în timp ce sudoarea i se prelinge pe corp. De pe vârful nasului i se desprind bijuterii din sare, împroșcând cu umezeala lui trotuarul pavat cu dale de piatră roșie. Arșița ucide oameni. Ucide bătrâni. Dar el a ieșit din cuptor; nu s-a mai copt încă o dată, în pofida căldurii de furnal din

anotimpul secetos.

Bicicletele și soneriile lor se scurg ca niște bancuri de crapi – sunt navetiștii deja în drum spre locurile de muncă. În spatele lui, clădirea uriașă se conturează amenințătoare, patruzeci de etaje de fierbințeală, plante agățătoare și mucegai. O ruină verticală, cu ferestre sparte și apartamente jefuite. Un vestigiu al gloriei din vechea Expansiune energetică, preschimbat acum într-un coșciug tropical fierbinte, fără aer condiționat sau electricitate care să-l protejeze de strălucirea soarelui ecuatorial. Bangkokul își ține refugiații în cerul de un albastru palid și dorește să-i păstreze acolo. Dar el a ieșit viu din locul ăla; în ciuda Lordului Bălegar, în ciuda cămășilor albe, în ciuda vârstei înaintate, a reușit să-și mai croiască încă o dată drum, coborând din ceruri.

Își îndreaptă spatele. Câțiva bărbați agită tigăi cu tăiței și scot *baozi*[9] aburinde din coșurile lor rotunde din bambus. Terciul cenușiu de orez U-Tex, bogat în proteine, umple aerul cu mirosuri de pește putrezit și de uleiuri grase, acide. Foamea înnoadă stomacul lui Tranh și o salivă păstoasă, tot ce poate aduna corpul lui deshidratat când simte mirosul mâncării, îi căptușește gura. Pisicile-demon se învârtesc în jurul picioarelor vânzătorilor ca rechinii, sperând că vor cădea câteva bucățele, sperând că vor

[9] Chifle umplute (n. tr.).

avea ocazia să fure. Siluetele lor strălucitoare, cameleonice, își schimbă iute locul, licărind, arătându-și blănițele albe, siameze sau cu dungi portocalii înainte de a se estompa pe fundalul betonului și al mulțimii de oameni flămânzi cărora li se freacă de picioare. Tigăile sfârâie pe flăcările puternice, strălucitoare, cu tentă verde de metan, răspândind mirosuri noi pe măsură ce tăițeii de orez împroașcă uleiul fierbinte. Tranh își impune să le întoarcă spatele.

Se împinge în înghesuială, trăgându-și traista de cânepă după el, ignorând oamenii pe care-i lovește și care strigă în urma lui. Victimele Incidentului se ghemuiesc în cadrul ușilor, fluturându-și membrele retezate și cerșind de la alții, care au ceva mai mult. Bărbații se așază pe taburete pentru ceai, privind cum ia naștere zăduful zilei în timp ce fumează țigări minuscule, umplute cu tutun Gold Leaf adunat de prin gunoaie, pe care le împart trecându-le din gură-n gură. Femeile flecăresc în grupuri. Învârtind nervoase între degete cartele galbene, așteptând să apară cămășile albe și să aplice timbrele de reînnoire a vizei.

Oameni cu cartele galbene cât vezi cu ochii: o întreagă rasă, ajunsă în regatul Thai după ce a scăpat cu fuga din Malaysia, unde a devenit peste noapte supărătoare. Un grup masiv de refugiați, plasați sub autoritatea angajaților în cămăși albe ai Ministerului Mediului, de parcă n-

ar fi altceva decât o altă specie invazivă care trebuie controlată, precum cibiscoza, rugina bășicată și gărgăriță genopocită. Cartele galbene, oameni galbeni. *Huang ren* de jur-împrejur, și Tranh e în întârziere acum, când are prima ocazie de a se desprinde din masa lor. Prima oportunitate, după atâtea luni petrecute ca refugiat chinez, cu cartelă galbenă. Și acum e în întârziere. Se strecoară pe lângă un vânzător de șobolani, înghițindu-și un alt șuvoi de salivă când simte mirosul de carne friptă, și aleargă în josul unei alei către pompa de apă. Se oprește brusc.

În fața lui stau la coadă alte zece persoane: bătrâni, femei tinere, mame, băiețandri.

Se prăbușește. Vrea să se dezlănțuie împotriva ghinionului. Dacă ar avea destulă energie – dacă ar fi mâncat bine cu o zi înainte, sau cu două, sau măcar cu trei, ar urla, și-ar arunca traista în stradă și ar strivi-o sub tălpi până s-ar transforma în pulbere – dar are prea puține calorii. Nu e decât o altă ocazie irosită, datorată ghinionului adus de scări. Ar fi trebuit să-i dea Lordului Bălegar ultimul său baht[10] și să închirieze un loc-pentru-un-trup într-un apartament cu ferestre spre est, ca să vadă soarele răsărind și să se trezească devreme.

Dar s-a zgârcit. S-a zgârcit la bani. S-a zgârcit când a fost vorba de viitorul lui. De câte ori le-a

[10] Unitate monetară de bază în Thailanda (n. tr.).

spus fiilor săi că e întru totul acceptabil să cheltuiești bani ca să faci alți bani? Dar între timp s-a transformat într-un refugiat timid, cu cartelă galbenă, care l-a sfătuit să-și economisească baht-ul. Ca un șoarece ignorant de la țară, s-a ținut cu ghearele de bani și a dormit în bezna de pe scări. Ar fi trebuit să stea ca un tigru, să înfrunte interdicția de deplasare pe durata nopții și oamenii ministerului, cu cămășile lor albe și bastoanele lor negre... Iar acum e în întârziere, și duhnește a scări, și stă la coadă după alți zece oameni, și fiecare dintre ei trebuie să bea, să umple o găleată și să se spele pe dinți cu apa maronie din fluviul Chao Phraya.

A fost o vreme când le cerea angajaților săi să fie punctuali, așa cum le-o cerea și soției, și fiilor săi și concubinelor, dar asta se întâmpla când era proprietarul unui ceas de mână cu arc și îl putea privi parcurgând uniform minutele și orele. Din când în când, îi putea întoarce arcul minuscul, putea să-l asculte ticăind, putea să-și dojenească fiii pentru lenea de care dădeau dovadă. A îmbătrânit, a devenit mocăit și prost, fiindcă altminteri ar fi trebuit să prevadă asta. Așa cum ar fi trebuit să prevadă și combativitatea crescândă a Bentițelor Verzi. Când îi slăbise mintea într-un asemenea hal?

Ceilalți refugiați își încheie rând pe rând abluțiunile. O mamă cu dinți lipsă și cu florile

cenușii ale ciucurelui *fa'gan* după urechi își umple cu vârf găleata, apoi Tranh se strecoară în față.

N-are găleată. N-are decât traista. Prețioasa traistă. O atârnă în spatele pompei și înfășoară sarongul mai strâns în jurul șoldurilor înainte de a se ghemui sub țeavă. Trage de mâner cu un braț osos. Șuvoiul de apă maronie se revarsă asupra lui. Binecuvântarea fluviului. Pielea i se lasă în josul corpului odată cu greutatea apei, deformându-se precum carnea unei pisici bărbierite. Deschide gura și bea apa nisipoasă, își freacă dinții cu un deget, întrebându-se câte protozoare o fi înghițit. N-are importanță. Acum se încrede în noroc. E tot ce i-a mai rămas.

Copiii îl privesc spălându-și trupul bătrân în timp ce mamele lor caută în gunoaie, printre cojile de mango de la PurCal și printre cele de tamarin de la Steaua Roșie, sperând să găsească vreo bucățică de fruct nepătată de cibiscoză. 111mt.6[11]... Sau 111mt.7? Sau mt.8? A fost o vreme când cunoștea toate molimele create de bioinginerie, molimele care îi șubreziseră. Știa când o recoltă era pe punctul de a se compromite și când începeau să crape semințele dintr-un lot nou. Profita de cunoștințele sale ca să-și umple cliperele cu semințele și cu produsele potrivite. Dar asta a

[11] Meitneriu, element chimic radioactiv, produs pe cale artificială (n. tr.).

fost cu o viață în urmă.

Când își deschide traista și scoate hainele îi tremură mâinile. De ce, de bătrânețe sau de emoție? Haine curate. Haine bune. Costumul unui om bogat, din pânză albă de in.

N-a fost al lui, dar acum este, și l-a păstrat în siguranță. L-a păstrat pentru ocazia asta, chiar și atunci când și-a dorit cu disperare să-l vândă, sau să-l poarte, când vechile haine i s-au transformat în zdrențe. Își trage pantalonii în susul picioarelor ciolănoase, scoțându-și câte o sanda și balansându-se, sprijinit pe rând în câte un singur picior. Începe să-și încheie cămașa, grăbindu-și degetele când o voce îi șoptește în minte că timpul n-așteaptă.

— Vinzi hainele astea? Defilezi cu ele până ți le cumpără cineva cu carne pe oase?

Tranh se uită în sus – n-ar avea de ce să se uite; cunoaște vocea – și totuși se uită. Nu se poate abține. Cândva a fost un tigru. Acum nu mai e decât un șoricel înspăimântat, care tresare și e cuprins de convulsii nervoase la cel mai vag indiciu al unui pericol. Și iată-l: e Ma. Stă în fața lui, radiind. Gras și radios. Și tot atât de plin de energie ca un lup.

Ma rânjește.

— Arăți ca un manechin de sârmă de la Palawan Piaza.

— Nu-mi dau seama. Nu-mi permit să cumpăr de-acolo.

Tranh continuă să se îmbrace.

— Astea-s destul de frumoase ca să fie de la Palawan. Cum ai făcut rost de ele?

Tranh nu răspunde.

— Pe cine crezi că prostești? Sunt haine pentru un bărbat de o mie de ori mai mare decât tine.

— Nu putem fi toți grași și fericiți.

Cuvintele îi ies dintre buze ca o șoaptă. A vorbit întotdeauna pe șoptite? A fost întotdeauna un cadavru rablagit, șoptind și suspinând la fiecare amenințare? Nu. Dar îi e greu când își aduce aminte ce tigru părea cândva. Încearcă din nou, întărindu-și vocea.

— Nu putem fi toți la fel de norocoși ca Ma Ping, care locuiește la etajele de sus, alături de însuși Regele Bălegar.

Cuvintele încă îi mai sună ca un foșnet de trestii izbite de beton.

— Norocoși?

Ma râde. E atât de tânăr. Atât de mulțumit de sine.

— Eu îmi dobândesc soarta. Nu-mi spuneai așa mereu? Că norocul n-are nimic de-a face cu succesul? Că oamenii își fac singuri norocul? Râde iarăși. Și privește-te acum.

Tranh scrâșnește din dinți.

— Bărbați mai buni decât tine au ajuns la pământ.

Tot șoapta îngrozitor de timidă.

— Și bărbați mai buni decât tine sunt în ascensiune.

Degetele lui Ma arată către încheietura propriei mâini. Mângâie un ceas, un cronograf excelent, vechi, cu aur și diamante – un Rolex. Dintr-un timp care s-a dus. Dintr-un alt loc. Dintr-o altă lume. Tranh se holbează prostește, ca un șarpe hipnotizat. Nu-și poate dezlipi ochii.

Ma surâde alene.

— Îți place? L-am găsit la un anticariat, lângă Wat Rajapradit. Mi s-a părut familiar.

Tranh e tot mai furios. Dă să răspundă, apoi clatină din cap și nu spune nimic. Timpul trece. Își încheie pe bâjbâite ultimul nasture, își trage haina și își trece degetele prin ultimele fire supraviețuitoare ale părului lins și cărunt. Dacă ar avea un pieptene… Se strâmbă. E o dorință stupidă. Hainele sunt de-ajuns. Trebuie să fie.

Ma râde.

— Arăți ca o celebritate.

Ignoră-l, spune vocea din capul lui Tranh. Își scoate ultimii bănuți din traista de cânepă – mărunțișul pe care l-a economisit dormind pe scară, motiv pentru care e acum într-o atât de mare întârziere – și îi îndeasă în buzunare.

— S-ar părea că te grăbești. Ai o întâlnire pe undeva?

Tranh își face loc pe lângă el, încercând să nu tresară când se înghesuie, ocolindu-l.

— Încotro, domnule Celebritate? strigă Ma în

urma lui, râzând. Domnul Trei Prosperități! Ai niște informații pe care-ai fi dispus să ni le-mpărtășești și nouă?

La auzul strigătului se ridică mai multe capete: fețele flămânde ale oamenilor cu cartelă galbenă, gurile lor flămânde. Oameni cu cartelă galbenă cât vezi cu ochii, privindu-l acum cu toții. Supraviețuitorii Incidentului. Bărbați. Femei. Copii. Acum cunoscându-l. Recunoscându-i legenda. Un schimb de haine și un simplu strigăt l-au scos din obscuritate. Țipetele lor batjocoritoare curg ca o ploaie musonică.

— *Wei!* Domnule Trei Prosperități! Frumoasă cămașă!

— Împărțim o țigară, domnule Celebritate?

— Unde te grăbești așa, înțolit la patru ace?

— Te-nsori?

— Îți iei a zecea soție?

— Ți-ai găsit o slujbă?

— Domnule Celebritate! Ai o slujbă pentru mine?

— Încotro! Poate-ar trebui să-l urmărim cu toții pe Bătrânul Multinațional!

Tranh simte furnicături pe ceafă. Se scutură de spaimă. Chiar dacă-l urmăresc, pentru ei e prea târziu ca să profite. Pentru prima oară într-o jumătate de an, avantajul deprinderilor și al cunoașterii e de partea lui. Acum e singura dată.

Aleargă prin înghesuiala dimineții din Bangkok, în timp ce bicicletele, ricșele și scuterele se scurg pe lângă el. Transpirația îi pătrunde în haine. Îi îmbibă cămașa bună, îi umezește până și jacheta. Și-o scoate și o agață de braț. Părul cărunt, ud leoarcă, i se lipește de țeasta chelită ca un ou, cu pete hepatice. Se oprește după fiecare cvartal, merge la pas ca să-și recapete răsuflarea și fluierele picioarelor încep să-l doară, respiră gâfâit și inima bătrână îi lovește pieptul ca un ciocan.

Ar trebui să-și cheltuiască baht-ul luând o ricșă, dar nu se poate convinge. E în întârziere. Și dacă a-ntârziat prea mult? Atunci baht-ul de rezervă o să fie irosit, iar el o să rabde de foame diseară. Pe de altă parte, la ce e bun un costum murat în sudoare?

Haina îl face pe om, așa le spunea fiilor săi; prima impresie e cea mai importantă. Începe bine și o să mergi mai departe. Bineînțeles că poți câștiga pe cineva etalându-ți deprinderile și cunoștințele, dar oamenii sunt în primul rând animale. Trebuie să arăți bine. Să miroși bine. Să le încânți simțurile primare. Pe urmă, când te privesc cu prietenie, le faci propunerea.

Nu de asta i-a tras o bătaie celui de-al doilea fiul al său când a venit acasă cu un tigru roșu tatuat pe umăr, de parcă ar fi fost un gangster al caloriilor? Nu de asta a plătit un stomatolog

ca să îndrepte până și dinții fiicelor sale cu bambus de cultură și cu arce de cauciuc din Singapore până ce au ajuns rectilinii, ca lamele de brici?

Și nu de asta ne urăsc Bentițele Verzi din Malaysia pe noi, chinezii? Fiindcă arătam atât de bine? Fiindcă păream atât de bogați? Fiindcă vorbeam atât de frumos și lucram cu atâta sârguință, deși ei erau niște puturoși, iar noi asudam în fiecare zi?

Tranh privește un grup de scutere zburând pe lângă el, toate construite de chinezi din Thai. Niște autovehicule rapide atât de inteligente – un arc spiral de un megajoule și un volant, pedale și frâne cu fricțiune, pentru recuperarea energiei cinetice. Și toate fabricile sunt deținute, în proporție de sută la sută, de chinezi din provincia Chiu Chow. Dar prin rigolele acestei țări nu curge niciun strop de sânge de chinez din Chiu Chow. Oamenii ăștia sunt iubiți, cu toate că au venit în Regatul Thai ca *farangi.*

Dacă am fi fost asimilați în Malaysia așa cum au fost asimilați aici chinezii din Chiu Chow, oare am fi supraviețuit?

Ideea îl face pe Tranh să clatine din cap. Ar fi fost imposibil. Clanul lui ar fi trebuit să se convertească în același timp la islamism, abandonându-și toți strămoșii în iad. Ar fi fost imposibil. Poate asta era karma poporului lui, să fie distrus. Să domine cu demnitate și curaj

orașele Penang și Malacca, precum și întreaga coastă vestică a peninsulei malaysiene, pentru un scurt răstimp, și apoi să piară.

Haina îl face pe om. Sau îl ucide. Tranh înțelege în sfârșit asta. Un costum alb lucrat de Frații Hwang e, în cea mai mare măsură, o țintă. Un mecanism vechi, din aur, care ți se leagănă la încheietura mâinii, nu e nimic altceva decât o momeală. Tranh se întreabă dacă dinții perfecți ai fiilor săi mai zac încă în cenușa depozitelor firmei Trei Prosperități, dacă minunatele lor ceasuri atrag acum rechinii și crabii în calele cliperelor lui sabordate.

Ar fi trebuit să știe. Ar fi trebuit să vadă înălțându-se valul subsectelor însetate de sânge, să remarce intensificarea naționalismului. Ar fi trebuit să știe, așa cum ar fi trebuit s-o știe și bărbatul pe care-l urmărise cu două luni în urmă, că hainele de bună calitate nu-ți oferă niciun fel de protecție. Un om în costum elegant, și o cartelă galbenă pe deasupra, ar fi trebuit să știe că, pentru un dragon de Komodo, nu era nimic altceva decât o îmbucătură de momeală însângerată. Cel puțin idiotul ăla nu sângerase pe hainele lui elegante după ce terminaseră cu el cămășile albe. Nu avusese nicio deprindere care să-l ajute să supraviețuiască. Uitase că nu mai era o celebritate.

Dar Tranh învață. Cândva a învățat despre

maree, despre hărțile fundurilor de mare, despre piețe și despre molimele datorate bioingineriei, despre maximizarea profiturilor și despre ținerea porții dragonului în echilibru, iar acum învață de la pisicile-demon, care-și schimbă blana și dispar din vedere, care fug de vânători la cel mai mic semn de pericol. Învață de la ciori și de la ulii, care trăiesc atât de bine adunând resturi. Astea sunt animalele pe care trebuie să le imite. Trebuie să scape de reflexele de tigru. Nu mai există tigri decât la grădina zoologică. Un tigru e întotdeauna vânat și ucis. Dar un animal mic, un animal care caută prin gunoaie, are șansa de a roade până la os carnea unui tigru și pleacă luând cu sine ultimul costum de la Frații Hwang care va mai trece vreodată granița dinspre Malaysia. Tot clanul Hwang fiind mort și toate tiparele Hwang fiind arse, n-a mai rămas nimic, decât amintirile și antichitățile, și un bătrân care trăiește din resturi și care cunoaște deopotrivă puterea și riscurile unei înfățișări atrăgătoare.

O ricșă goală trece pe lângă el. Bărbatul care-o conduce se uită în urmă, către Tranh, cu ochi întrebători, atras de materialul de la Frații Hwang, ce flutură pe trupul lui scheletic. El ridică o mână nesigură. Ricșa încetinește.

Merită riscul? Merită să-și cheltuiască ultima rezervă cu atâta frivolitate?

A fost o vreme când trimitea flote de clipere

dincolo de ocean, către Chennai, cu încărcături imense de fructe durian puturoase, fiindcă presupunea că indienii n-aveau timp să planteze soiuri rezistente înainte de a ajunge la ei noua mutație a ruginii bășicate. O vreme când cumpăra ceai negru și lemn de santal de la oamenii fluviului, mizând pe faptul că le putea vinde în Sud. Acum nu e în stare să hotărască dacă ar trebui să meargă cu ricșa sau pe jos. Ce bărbat slab a devenit! Uneori se întreabă dacă în realitate nu e cumva o stafie înfometată, prinsă între două lumi și incapabilă să evadeze, pătrunzând în oricare dintre ele.

Ricșa merge înainte, cu haina din jerseu albastru a biciclistului sclipind sub soarele tropical, în așteptarea unei decizii. Tranh îi face semn cu mâna. Biciclistul se ridică în picioare pe pedale, cu sandalele pliciuind călcâiele bătătorite, și accelerează.

Pe Tranh îl cuprinde panica. Ridică din nou mâna, aleargă după ricșă.

— Așteaptă!

Vocea lui e o șoaptă.

Ricșa se strecoară în trafic, alăturându-li-se bicicletelor și siluetelor masive, cu mers târșâit, ale megadenților elefantini.

Tranh își lasă mâna în jos, în taină recunoscător fiindcă omul cu ricșa nu l-a auzit, fiindcă soarta ultimului său baht a fost hotărâtă de o forță cu mult mai presus de el însuși.

În jurul lui, aglomerația dimineții e în toi. Sute de copii în uniforme de marinari se scurg prin porțile școlilor. Călugări în robe de culoarea șofranului se plimbă adăpostiți sub umbrele largi, negre. Un bărbat cu pălărie conică, de bambus, îl urmărește cu privirea și îi șoptește ceva prietenului său. Amândoi îl studiază. Tranh simte un fior de spaimă străbătându-i șira spinării.

Sunt pretutindeni, așa cum erau în Malacca. În gândul lui, îi numește străini, *farangi.* Însă aici el e străinul. Creatura care nu-i aparține acestui loc. Și ei o știu. O știu femeile care întind saronguri pe sârmele din balcoanele lor, o știu bărbații desculți care-și beau cafelele îndulcite. O știu vânzătorii de pește și cei de curry. O știu cu toții și Tranh abia își mai ține groaza sub control.

Bangkok nu e Malacca, își spune. Bangkok nu e Penang. Nu mai avem soții, nu mai avem ceasuri de mână din aur cu diamante, sau flote de clipere, care să fie furate. Întrebați-i pe bandiții care m-au abandonat în mlaștinile cu lipitori de la graniță. Ei au toată averea mea. Eu nu mai am nimic. Nu mai sunt tigru. Sunt în siguranță.

Pentru câteva secunde o crede. Pe urmă un băiat cu pielea de culoarea lemnului de tec taie vârful unei nuci de cocos cu o macetă ruginită și i-o oferă, și el nu poate decât să-și rețină țipătul

și să fugă.

Bangkok nu e Malacca. N-or să-ți ardă depozitele și nici n-or să-ți ciopârțească funcționarii în hălci bune drept momeală pentru rechini. Își șterge sudoarea de pe față. Poate-ar fi trebuit să mai aștepte înainte de a-și pune costumul. Atrage prea mult atenția. Îl privesc prea mulți oameni. Mai bine să dispară ca o pisică-demon și să se furișeze prin oraș la adăpostul anonimatului, în loc să meargă țanțoș ca un păun.

Străzile se preschimbă treptat din bulevarde mărginite de palmieri în pustietățile largi ale cartierului noilor străini. Tranh merge grăbit către fluviu, pătrunzând tot mai adânc în imperiul industrial al *farangilor* albi.

Gweilo, yang guizi, farang. Atâtea nume, în atât de multe limbi, pentru aceste maimuțe cu pielea translucidă transpirată. Cu două generații în urmă, când s-a terminat petrolul și s-au închis fabricile *gweilo,* toată lumea a crezut că plecaseră pentru totdeauna. Dar acum s-au întors. Monștrii trecutului au revenit, cu jucării și tehnologii noi. Coșmarurile cu care îl amenința mama lui invadează coastele Asiei. Demoni veritabili; nu mor niciodată.

Și el ajunge să-i venereze: pe cei de la AgriGen și de la PurCal, cu monopolurile lor asupra orezului U-Tex și a Grâului TotalNutritiv; pe frații de sânge ai bioinginerilor, care gene-

rupseseră pisicile-demon inspirându-se din povești și le lăsaseră libere în lume, să se înmulțească și să se tot înmulțească; pe sponsorii Poliției Proprietății Intelectuale, care obișnuiau să se îmbarce pe cliperele sale în căutarea infracțiunilor PI, vânând ca lupii caloriile neștampilate și cerealele cu generupturi, de parcă molimele fabricate de ei înșiși, cibiscoză și rugina bășicată, n-ar fi fost de-ajuns ca să le mențină profiturile la un nivel ridicat…

În fața lui s-a strâns un grup numeros. Tranh se încruntă. Începe să alerge, apoi își impune să revină la mersul normal. Acum e mai bine să nu-și irosească nicio calorie. La intrarea fabricii diavolilor străini numiți Frații Tennyson s-a format deja o coadă. Se întinde aproape pe un *li*[12], șerpuind dincolo de colț, pe lângă un logo cu echipamente pentru biciclete de pe poarta de fier forjat a Trustului de Cercetare Sukhumvit, pe lângă dragonii încleștați de la PurCal, filiala Asia de Est, și pe lângă Mishimoto Co, inteligenta companie japoneză specializată în dinamica fluidelor, care a întocmit cândva proiectele cliperelor lui Tranh.

Se spune că Mishimoto e plină de oameni mecanici. Plină de trupuri create prin generuptare ilegală, care se mișcă, și vorbesc,

---

[12] Unitate de măsură chinezească tradițională, egală cu 500 metri (n. tr.).

și merg clătinându-se, în felul lor aparte – și iau orezul de la gura oamenilor adevărați. Creaturi cu nici mai mult nici mai puțin de opt brațe, ca zeii hinduși, ființe fără picioare, ca să nu poată fugi, creaturi cu ochii cât ceștile de ceai, care nu pot vedea la mai mult de doi metri înaintea lor, dar cercetează totul cu o curiozitate imensă, amplificată. Însă nimeni n-are cum să vadă ce se petrece în interior și, dacă toate astea le sunt cunoscute cămășilor albe de la Ministerul Mediului, atunci japonezii inteligenți le plătesc bine ca să le ignore crimele împotriva biologiei și a religiei. Există probabil un singur lucru asupra căruia pot cădea de acord un bun budist și un bun musulman, ba până și un *farang* creștin grahamit: creaturile mecanice n-au suflet.

Cu mult timp în urmă, când a cumpărat cliperele de la Mishimoto, Tranh nu s-a sinchisit de asta. Acum se întreabă dacă monstruozitățile mecanice nu muncesc cumva în spatele porților înalte, în timp ce indivizii cu cartele galbene stau în afara lor și cerșesc.

Tranh își târșește picioarele, înaintând în ritmul cozii. Polițiști cu bastoane și puști cu arc patrulează pe lângă oamenii plini de speranțe, făcând glume despre *farangii* care vor să lucreze pentru *farangi.* Arșița dogoritoare coboară fără milă asupra bărbaților înșiruiți în fața porții.

— Oho! În hainele astea arăți ca o pasăre frumoasă.

Tranh tresare. Li Shen, Hu Laoshi și Lao Xia stau la rând, îngrămădiți laolaltă. Un trio de bătrâni, la fel de patetici cum e el însuși. Hu flutură a invitație o țigară proaspăt rulată, făcându-i semn să li se alăture. Tranh aproape că-ncepe să tremure la vederea tutunului, dar își impune să refuze. Hu repetă oferta de trei ori, și el își permite în cele din urmă să accepte, recunoscător fiindcă Hu e în bani și întrebându-se cum și-a dobândit neașteptata bogăție. Dar, pe de altă parte, Hu e mai puternic decât ei, ceilalți. Un bărbat cu o roabă câștigă mai mult dacă lucrează atât de repede ca Hu.

Tranh își șterge transpirația de pe frunte.

— O grămadă de solicitanți.

Cei trei râd de consternarea lui.

Hu aprinde o țigară pentru Tranh.

— Credeai cumva că știi un secret?

Tranh ridică din umeri și trage fumul adânc în piept, apoi îi întinde țigara lui Lao Xia.

— Un zvon. Zeul Cartof a spus că fiul fratelui său mai mare a fost promovat. M-am gândit că trebuie să rămână un gol mai jos, pe poziția pe care a lăsat-o în urmă.

Hu rânjește.

— Tot de-acolo am auzit și eu. „Eee. O să fie bogat. Conduce cincisprezece funcționari. Eee. O să fie bogat.” M-am gândit că aș putea fi unul

dintre cei cincisprezece.

— Măcar zvonul a fost adevărat, spune Lao Xia. Și nepotul Zeului Cartof nu e singurul care-a fost promovat.

Se scarpină la ceafă, o mișcare convulsivă, ca a unui câine în luptă cu puricii. Franjurile cenușii de *fa'gan* îi pătează coatele și trag cu ochiul din adânciturile asudate din spatele urechilor sale, în locurile de unde i s-a retras părul. Uneori glumește în privința asta: se poate rezolva cu câțiva bănuți. O glumă bună. Dar azi se scarpină și pielea din spatele urechilor lui e crăpată și sângerândă. Observă că îl privește toată lumea și își lasă brusc mâna în jos. Se strâmbă și dă țigara mai departe, lui Li Shen.

— Câte locuri? întreabă Tranh.

— Trei. Trei funcționari.

Tranh se strâmbă.

— Numărul meu norocos.

Li Shen privește în lungul cozii prin ochelarii săi cu lentile cât fundul de borcan.

— Cred că suntem prea mulți, chiar dacă numărul tău norocos e cinci sute cincizeci și cinci.

Lao Xia râde.

— Între noi patru fie vorba, sunt deja prea mulți. Îl bate pe umăr pe bărbatul aflat chiar înaintea lor. Unchiule. Ce meserie ai avut înainte?

Străinul se uită peste umăr, surprins. Cândva

a fost un gentleman distins, dacă judeci după gulerul lui de om de știință și după pantofii din piele fină, acum scâlciați și înnegriți de cărbunele adunat din gunoaie.

— Am fost profesor de fizică.

Lao Xia dă din cap.

— Vedeți? Toți suntem ultracalificați. Eu am supravegheat o plantație de arbori de cauciuc. Propriul nostru profesor are diplomă de specialist în dinamica fluidelor și în proiectarea materialelor. Hu a fost un doctor excelent. Și iată-l și pe prietenul nostru de la Trei Prosperități. N-a avut o simplă companie comercială. Mai degrabă una multinațională.

Savurează cuvântul. Îl repetă.

— Multinațională.

Sună bizar, puternic, seducător.

Tranh își lasă capul în jos, jenat.

— Ești prea amabil.

— *Fang pi*[13]*.* Hu trage din țigară, o dă mai departe. Tu ai fost cel mai bogat dintre noi toți. Și acum uită-ne aici, niște bătrâni care se luptă pentru posturi de oameni tineri. Fiecare dintre noi e supracalificat, de zeci de mii de ori.

— Eu am fost consilier juridic executiv la Standard Commerce! exclamă bărbatul din spatele lor.

Lao Xia se strâmbă la el.

— Cui îi pasă, pierde-vară? Acum nu mai ești

---

[13] Prostii (n. tr.).

nimic.

Avocatul bancar îi întoarce spatele, jignit. Lao Xia rânjește, trage cu putere din țigara rulată manual și o întinde iarăși lui Tranh. Hu îl înghiontește pe Tranh, dându-i peste cot când începe să pufăie din țigară.

— Uite! Vine bătrânul Ma.

Tranh se uită cu atenție, suflă repede fumul. Pentru o clipă se gândește că Ma l-a urmărit, dar nu e așa. Nu e decât o coincidență. Sunt în cartierul cu fabrici *farang.* Ma lucrează pentru diavolii străini, le ține registrele. Registrele unei companii de arcuri spiralate. Viața-Arcurilor. Da, Viața-Arcurilor. E firesc ca Ma să se afle acolo, să vină la lucru călătorind confortabil, în spatele omului care asudă conducând ricșa.

— Ma Ping, spune Li Shen. Am auzit că acum stă la etajul de sus. Sus, alături de însuși Lordul Bălegar.

Tranh se încruntă.

— Cândva l-am concediat. Acum zece mii de ani. Leneș și hoț.

— E atât de gras.

— I-am văzut nevasta, spune Hu. Și fiii. Amândoi sunt depozite de grăsime. Mănâncă în fiecare seară carne. Băieții sunt mai grași decât grăsimea. Plini de proteine U-Tex.

— Exagerezi.

— Mai grași decât noi.

Lao Xia își scarpină o coastă.

— Și bambusul e mai gras decât tine.

Tranh îl privește pe Ma Ping deschizând o ușă a fabricii și strecurându-se înăuntru. Trecutul e trecut. E o nebunie să trăiești în trecut. Acolo nu e nimic pentru el. Niciun ceas de mână, nicio concubină, nicio pipă cu opiu și nicio sculptură din jad a milostivei Quan Yin[14]. Niciun cliper splendid, tăind apele la intrarea în port, cu o avere în cală. Clatină din cap și îi întinde țigara aproape terminată lui Hu, ca să recupereze tutunul rămas, să-l poată folosi mai târziu. În trecut nu e nimic pentru el. Ma e în trecut. Compania de Comerț Trei Prosperități e în trecut. Cu cât își amintește mai curând cum stau lucrurile, cu atât mai repede va reuși să iasă din gaura asta îngrozitoare.

Cineva strigă din spatele lui:

— *Wei*! Chelule! Când te-ai băgat în față? Treci în spate! Stai la coadă, ca noi toți!

— Să stea la coadă? strigă Lao Xia drept răspuns. Nu fi prost! Își flutură mâna către șirul de oameni dinaintea lor. Câte sute sunt în fața noastră? N-are nicio importanță unde stă.

Alții încep să susțină plângerea nemulțumitului. Plângându-se la rândul lor.

— Treci la coadă! *Pai dui! Pai dui!*

Zarva ia amploare și polițiștii o pornesc de-a lungul cozii, legănându-și nepăsători bastoanele. Nu sunt cămăși albe, dar nu se

[14] Zeiţa bunătăţii şi a compasiunii în religia budistă (n. tr.).

topesc nicidecum de dragul cartelelor galbene flămânde.

Tranh face semne împăciuitoare către mulțime și către Lao Xia.

— Firește. Firește. Trec la coadă. N-are nicio importanță.

Își ia rămas-bun și își târșește pașii de-a lungul șarpelui unduitor de carduri galbene, căutându-i coada îndepărtată.

Toată lumea e trimisă acasă cu mult înainte de a ajunge acolo.

O noapte de umblat prin gunoaie. O noapte a foamei. Tranh caută pe aleile întunecate, evitând căldura de temniță verticală din turnuri. Pisicile-demon se agită și se împrăștie în fața lui, unduind în valuri. Lumina felinarelor cu metan pâlpâie, arde prost și se stinge, înnegurând orașul. Tranh e înfășurat în catifeaua fierbinte a beznei, cu miros fetid de fructe putrede. Greu și umed, aerul se încovoaie. Întunecimea e încă înăbușitoare. Tarabe goale în piață. La un colț de stradă, niște actori transformă în ritmul stilizate poveștile despre Ravana[15]. Pe una dintre străzile principale, megadenții ieșiți din schimbul doi își târâie picioarele către casă ca niște munți cenușii, cu umbrele lor îngrămădite laolaltă călăuzite de scânteierea uniformelor aurii ale asociației dresorilor.

[15] Regele demonilor din religia hindusă (n. tr.).

Pe alei, copii cu cuțite strălucitoare, argintii, vânează cartele galbene imprudente și thailandezi beți, dar Tranh le cunoaște obiceiurile sălbatice. Cu un an în urmă nu i-ar fi observat, dar acum a căpătat un har paranoic al supraviețuirii. Creaturile de soiul lor nu sunt cu nimic mai rele decât rechinii: le ghicești intențiile cu ușurință, le eviți cu ușurință. Stomacul lui Tranh nu se strânge de frica acestor vânători brutali care îți sar în ochi; cameleonii, oamenii obișnuiți, care muncesc și fac cumpărături și zâmbesc și *wai* cu atâta prietenie – și se dezlănțuie fără avertisment – sunt cei care-l umplu de spaimă.

Răscolește în mormanele de gunoaie, luptându-se cu pisicile-demon în căutarea mâncării, dorindu-și să fie destul de iute ca să prindă și să ucidă una dintre felinele astea aproape invizibile. Adună fructe de mango aruncate, le studiază atent cu ochii lui bătrâni, apropiindu-le și apoi îndepărtându-le, mirosindu-le, pipăindu-le exteriorul atins de rugina bășicată și aruncându-le apoi deoparte când își dezvăluie petele roșii din interior. Unele își mai păstrează mirosul plăcut, dar nici măcar ciorile n-ar accepta ceva atât de contaminat. Ar ciuguli cu zel un leș puhav, dar nu s-ar hrăni cu rugină bășicată.

În josul străzii, lacheii Lordului Bălegar adună cu lopețile dejecțiile animale, le îndeasă în saci

pe care-i aruncă în cuvele montate pe triciclete: recolta nopții. Îl privesc suspicioși. Tranh se uită cu ochi prudenți, evită provocările și își târșește picioarele mai departe. Oricum n-are nimic de gătit, n-are de ce să facă focul cu balegă furată, n-are unde s-o vândă pe piața neagră. Monopolul Lordului Bălegar e prea puternic. Se întrebă cum ar putea să-și găsească un loc în branșa culegătorilor de balegă, să-și garanteze supraviețuirea alimentând compostul pentru plantele consumatoare de metan din Bangkok. Dar nu e decât un vis de opioman; nicio cartelă galbenă nu se poate strecura într-un club atât de select.

Tranh ia un alt mango și înlemnește. Se lasă în jos, privind cruciș. Împinge într-o parte foile volante cu plângeri tipărite împotriva Ministerului Comerțului și fluturașii care solicită construirea unui nou Templu al Fluviului, placat cu aur. Dă deoparte cojile înnegrite de banană și scormonește în gunoaie. Sub întregul morman găsește o bucată, pătată și răsucită, dar încă lizibilă, din ceea ce trebuie să fi fost cândva un panou publicitar plasat probabil deasupra acelei piețe: *ogistică. Transport. Comer* – și, sub cuvinte, silueta superbă a Stelei Răsăritului: o parte a emblemei Tri-Cliperului firmei Trei Prosperități, navigând cu vânt din pupa, rapid și lucios ca un rechin: o imagine a ceea ce poate face tehnica de vârf cu polimeri din ulei de

palmier, cu pânze tot atât de bine conturate și de albe ca aripile de pescăruș.

Își întoarce fața, copleșit. E ca și cum ar fi deschis un mormânt în care s-ar fi descoperit pe sine însuși. Mândria lui. Orbirea lui. Dintr-o vreme când se credea în stare să rivalizeze cu diavolii străini, să devină un magnat al transporturilor maritime. Un Li Ka Shing[16] sau un Richard Kuok[17] renăscut pentru Noua Expansiune. Să reconstituie fala navigației și a comerțului chinezesc din provincia Nanyang. Și iată, ca o palmă peste față, o porțiune din ego-ul lui, îngropată sub putregai, rugină bășicată și urină de pisică-demon.

Caută în jur, bâjbâind cu mâinile după o altă porțiune din panou și întrebându-se dacă mai acționează cineva vreo pedală ca să telefoneze la numărul acela vechi, dacă secretarul pe care îl plătea cândva el însuși stă în continuare la biroul lui, lucrând pentru un nou stăpân, probabil un malaysian get-beget, impecabil din punct de vedere al descendenței și al religiei. Întrebându-se dacă puținele clipere pe care n-a reușit să le sabordeze mai navighează încă pe mări și între insulele arhipelagului. Își impune să înceteze căutarea. Chiar dacă ar avea bani, n-ar suna la numărul ăla. N-ar irosi caloriile. N-ar

[16] Om de afaceri prosper din Hong Kong, născut în 1928 (n. tr.).
[17] Probabil Robert Kuok Hock Nien, n. 1923, om de afaceri chinez influent din Malaysia (n. tr.).

putea să mai suporte încă o dată pierderea.

Își îndreaptă spatele, punând pe fugă pisicile-demon care s-au strecurat prea aproape. În piața asta nu găsești nimic altceva decât coji de fructe și balegă încă neadunată. Și-a irosit din nou caloriile. Au fost mâncați până și gândacii de bucătărie și necrofagii. Poate să mai caute încă douăsprezece ore și tot n-o să găsească nimic. Prea mulți oameni au ajuns aici înaintea lui, au ros din aceste oase.

În drum spre casă, se ascunde de trei ori de cămășile albe, se ghemuiește de trei ori în întuneric când trec țanțoșe pe lângă el. Se chircește când ajung prea aproape, își blestemă costumul alb, atât de vizibil în întuneric. A treia oară, prin vene i se scurge, fierbinte, o teamă superstițioasă. Hainele lui de om bogat par să atragă patrulele Ministerului Mediului, par însetate de moartea celui care le poartă. Bastoane negre se rotesc în mâini nepăsătoare, la nu mai mult de câțiva centimetri de fața lui. Puștile cu arc strălucesc argintii în beznă. Vânătorii lui se află atât de aproape încât le poate număra periculoasele cartușe disc, cu lamele, din bandulierele de iută. O cămașă albă se oprește să urineze pe aleea unde s-a ghemuit Tranh și nu-l vede numai fiindcă partenerul său stă în mijlocul străzii și vrea să verifice permisele culegătorilor de balegă.

Tranh înăbuşă de fiecare dată impulsul panicii care îi cere să-şi sfâşie hainele prea opulente, scufundându-se în siguranţa anonimatului. Capturarea lui de către cămăşile albe nu e decât o chestiune de timp. Până când îşi vor roti bastoanele negre, transformându-i ţeasta de chinez într-o mască de sânge şi os. Mai bine să alerge gol prin noaptea fierbinte decât să umble ţanţoş ca un păun şi să moară. Şi totuşi nu e în stare să abandoneze cu desăvârşire costumul blestemat. E orgoliu? E prostie? îl păstrează totuşi, deşi croiala lui arogantă îl umple de o spaimă ce îi transformă maţele în apă.

Când ajunge acasă, s-au stins până şi felinarele cu gaz de pe marile bulevarde Sukhumvit şi Rama IV. În dughenele de lângă turnul Lordului Bălegar tigăile mai sunt încă pe foc, pentru cei câţiva muncitori destul de norocoşi ca să aibă de lucru în timpul nopţii şi permise de circulaţie după ora stingerii. Pe mese pâlpâie lumânări din seu de porc. Tăiţeii cad în tigăile încinse împroşcând şi sfârâind. Cămăşile albe se plimbă tacticoase pe alături, cu ochii la cartelele galbene de pe scaune, asigurându-se că niciunul dintre străini nu are tupeul să doarmă în aer liber, sforăind în timp ce mânjeşte trotuarele cu prezenţa sa.

Tranh pătrunde în umbra dominatoare şi protectoare a turnurilor, în siguranţa aproape extrateritorială a influenţei Lordului Bălegar. Se

împleticește către ușile clădirii înalte și către zăduful din interior, întrebându-se cât de sus va trebui să urce ca să găsească un ungher liber pe casa scării.

— N-ai primit slujba, nu-i așa?

Tranh se chircește la auzul vocii. Iarăși Ma Ping, așezat la o masă de pe trotuar, odihnindu-și mâna alături de o sticlă de whisky. Fața îi e îmbujorată de alcool, strălucitoare ca o lanternă de hârtie roșie. Pe masă sunt împrăștiate farfurii din care n-a mâncat decât jumătate. Destul cât să sature cu ușurință alți cinci oameni.

Imaginile lui Ma se războiesc în capul lui Tranh: tânărul funcționar trimis cândva să-și facă bagajele fiindcă se dovedise prea isteț la lucrul cu abacul, bărbatul care are un fiu gras, bărbatul care a plecat devreme, bărbatul care l-a implorat să-l angajeze la Trei Prosperități și care acum se împăunează prin Bangkok purtând la încheietura mâinii ultimul bun prețios care îi aparținuse – singurul obiect pe care nu i l-au furat nici măcar bandiții de la graniță. Tranh se gândește că soarta e într-adevăr crudă fiindcă l-a adus atât de aproape de un om pe care-l considera cândva cu mult mai prejos.

În ciuda intenției de a face paradă de curaj, cuvintele îi sună încă o dată ca o șoaptă timidă.

— Ce-ți pasă?

Ma ridică din umeri, își toarnă whisky.

— Fără costumul ăla nu te-aș fi remarcat la

coadă. Arată cu capul către hainele ude de sudoare ale lui Tranh. Bună idee să te-mbraci de gală. Însă ai fost mult prea spre coada rândului.

Tranh vrea să plece, să ignore javra arogantă, dar resturile de biban fiert în abur, de *laap*[18] și de tăiței de orez U-Tex din farfuriile celuilalt sunt chinuitor de aproape. Crede că simte miros de carne de porc și nu se poate împiedica să saliveze. Gingiile lui tânjesc la gândul că ar putea mesteca din nou carne și se întreabă dacă dinții lui ar accepta un lux atât de teribil…

Își dă deodată seama că se holbează. Că stă acolo de ceva timp, sorbind din ochi resturile mesei lui Ma. Și că Ma îl privește. Sângele îi năpădește obrajii și dă să plece.

— Știi, spune Ma, n-am cumpărat ceasul tău ca să-ți fac în ciudă.

Tranh se oprește brusc.

— Atunci de ce?

Degetele lui Ma rătăcesc pe flecușteţul din aur cu diamante, apoi par să-și recapete controlul. Întinde în schimb mâna spre paharul cu whisky.

— Am vrut un memento. Anti ego.

Tranh scuipă.

— *Fang pi.*

Ma scutură energic din cap.

— Nu! E adevărat. Se întrerupe. Oricine se poate prăbuși. Dacă Trei Prosperități se poate prăbuși, atunci mi se poate întâmpla și mie. Am

---

[18] Salată de carne (n. tr.).

vrut să țin minte asta. Ia încă o înghițitură de whisky. Ai avut dreptate când m-ai concediat.

— Atunci erai de altă părere, pufnește Tranh.

— Eram furios. Atunci nu știam că-mi salvai viața. Ridică din umeri. Dacă nu m-ai fi dat afară, n-aș fi plecat niciodată din Malaysia. Nu mi-aș fi dat niciodată seama că se apropie Incidentul. Aș fi investit prea mult în rămânerea pe loc.

Se saltă pe neașteptate în picioare și-i face semn lui Tranh să i se alăture.

— Vino. Bea ceva. Mănâncă. Îți datorez măcar atât. Mi-ai salvat viața. Nu te-am răsplătit cum s-ar fi cuvenit. Așază-te.

Tranh îi întoarce spatele.

— Nu mă disprețuiesc chiar atât de mult.

— Îți place bravada într-o asemenea măsură încât nu poți accepta mâncarea pe care ți-o oferă un om? Nu te încrâncena. Puțin îmi pasă dacă mă urăști. Nu vreau decât s-accepți mâncarea mea. Înjură-mă mai târziu, când o să ai burta plină.

Tranh încearcă să-și țină foamea sub control, să-și impună să plece, dar nu poate. Cunoaște bărbați destul de bravi ca să moară de foame înainte de a primi resturile lui Ma, dar el nu e unul dintre ei. Poate că o fi fost, cu o viață în urmă. Dar umilințele noii sale existențe l-au învățat foarte multe, dezvăluindu-i cine e în realitate. Acum nu-și mai face nicio iluzie

încântătoare. Se așază. Ma radiază și împinge felurile de mâncare pe jumătate consumate de-a curmezișul mesei.

Tranh se gândește că într-o viață anterioară trebuie să fi făcut ceva foarte grav, dacă merită acum o asemenea umilință, dar se vede totuși nevoit să lupte cu imboldul de a-și îngropa degetele în bunătățile grase, mâncând cu mâinile. Proprietarul dughenei de pe trotuar aduce în cele din urmă o pereche de bețișoare pentru tăiței și o furculiță și o lingură pentru restul mâncării. Tăițeii și carnea tocată de porc îi alunecă pe gât. Încearcă să mestece, dar imediat ce simte mâncarea atingându-i limba o și înghite cu lăcomie. Și altă îmbucătură îi calcă pe urme. Își ridică farfuriile la buze, adunând cu lingura toate resturile lăsate de Ma. Peștele, și coriandrul moale, și uleiul gros și fierbinte îi alunecă în stomac ca o binecuvântare.

— Bun. Bun.

Ma își flutură mâna către proprietarul dughenei de noapte și un pahar pentru whisky e spălat repede și îi este adus.

În timp ce îl umple, mirosul pătrunzător al alcoolului plutește în jurul lui Ma ca o aură. Când îi pătrunde aroma în nări, Tranh își simte pieptul încordându-se. Uleiul îi acoperă bărbia de care, în grabă, a uitat. Își șterge gura cu brațul, privind cum se revarsă lichidul chihlimbariu în pahar.

Tranh bea pe vremuri coniac: XO. Importat de cliperele sale. Fabulos de scump din cauza costurilor de transport. O aromă a diavolilor străini, de dinainte de Reducerea Energiei. O stafie din istoria Utopică, revigorată de noua Expansiune și de faptul că înțelesese el însuși că lumea se micșora iarăși. Cu noile modele de cocă și cu progresele din domeniul polimerilor, cliperele lui navigau pe tot globul și aduceau lucruri din legende. Și, indiferent de religia pe care o practicau, clienții lui malaysieni erau încântați să le cumpere. Ce profit scosese. Își impune să alunge gândul, în timp ce Ma împinge paharul către el și îl ridică pe al său într-un toast. Asta a fost în trecut. Totul a fost în trecut.

Beau amândoi. Whisky-ul îl arde, Tranh îl simte cald în pântec, alături de chili, de pește, de porc și de uleiul fierbinte în care au fost prăjiți tăițeii.

— E într-adevăr mare păcat că n-ai obținut slujba aia.

Tranh se strâmbă.

— Nu te bucura de răul altuia. Soarta se echilibrează în felul ei. Am învățat asta.

Ma își flutură mâna.

— Nu mă bucur de răul altuia. Suntem prea mulți, ăsta e adevărul. Erai calificat de zece mii de ori pentru postul ăla. Pentru orice post. Soarbe din whisky, se uită la Tranh peste buza

paharului. Ți-aduci aminte când mi-ai spus că sunt un gândac de bucătărie leneș?

Tranh ridică din umeri; nu-și poate lua ochii de la sticla de whisky.

— Ți-am spus și lucruri mai rele.

Așteaptă să vadă dacă Ma o să-i umple din nou paharul. Întrebându-se cât de bogat e, cât de departe va merge cu generozitatea. Detestând faptul că joacă rolul cerșetorului în fața unui băiat pe care a refuzat cândva să-l păstreze printre funcționarii săi și care o face acum pe lordul... care, într-o etalare de îndrăzneală, umple cu vârf paharul lui Tranh, lăsând whisky-ul să se reverse într-o cascadă chihlimbarie, sub lumina pâlpâitoare a lumânărilor.

Ma termină de turnat și se holbează la băltoaca pe care a creat-o.

— Lumea s-a-ntors într-adevăr pe dos. Tinerii domnesc asupra bătrânilor. Malaysienii îi strivesc pe chinezi. Și diavolii străini se întorc pe țărmurile noastre, ca peștii puhavi după o epidemie de *ku-shui.* Ma zâmbește. Trebuie să stai cu urechile ciulite, să nu scapi nicio oportunitate. Nu ca bătrânii ăia de pe trotuar, care așteaptă să muncească din greu. Găsește o nișă nouă. Eu așa am făcut. De-asta mi-am găsit o slujbă.

Tranh se strâmbă.

— Ai ajuns aici în vremuri mai norocoase. Îl ia

pe celălalt peste picior, încurajat de stomacul plin și de alcoolul care-i încălzește fața și membrele: Oricum, n-ar trebui să fii prea mândru. Din punctul meu de vedere, locuind aici, în turnul Lordului Bălegar, încă mai miroși a laptele mamei. Nu ești decât Lordul Cartelelor Galbene. Și ce-nseamnă de fapt asta? Încă n-ai urcat până la gleznele mele, domnule Celebritate.

Ma face ochii mari. Râde.

— Nu. Sigur că nu. Cândva, poate. Dar încerc să-nvăț de la tine. Zâmbește ușor și arată cu capul spre Tranh, dând de înțeles că vorbește despre decăderea lui: Totul, în afară de acest post-scriptum.

— E adevărat că la etajele de sus sunt ventilatoare cu manivelă? Că acolo e răcoare?

Ma își ridică privirea spre clădirea amenințător de înaltă.

— Da. Bineînțeles. Și oameni cu calorii care le-nvârtesc. Și aduc apă sus pentru noi, și alții acționează ca balast în ascensor – urcă și coboară toată ziua – făcându-i favoruri Lordului Bălegar. Râde și toarnă mai mult whisky, îi face semn lui Tranh să bea. Însă ai dreptate. De fapt nu-nseamnă nimic. E într-adevăr un palat sărăcăcios.

Dar acum nu mai are importanță. Familia mea se mută mâine. Avem permise de rezidență. Mâine, când iau salariul, ne mutăm. Pentru noi

s-a terminat cu cartelele galbene. Nu-i mai plătim pe lacheii Lordului Bălegar. Nu mai avem probleme cu cămășile albe. E totul aranjat cu Ministerul Mediului. Predăm cartelele galbene și devenim thailandezi. O să fim imigranți. Nu doar o simplă specie invadatoare. Își saltă paharul. De aceea sărbătoresc.

Tranh se încruntă.

— Trebuie să fii încântat. Își termină băutura și își așeză paharul pe masă cu o lovitură surdă. Dar nu uita, cuiul care se saltă coboară înapoi, bătut cu ciocanul.

Ma clatină din cap și zâmbește, cu alcoolul strălucindu-i în privire.

— Bangkok nu e Malacca.

— Și Malacca nu era Bali. Și pe urmă au venit cu macetele și cu puștile lor cu arc, ne-au stivuit capetele în șanțuri și ne-au trimis trupurile și sângele în josul fluviului, către Singapore.

Ma ridică din umeri.

— Asta a fost în trecut. Își flutură mâna spre omul cu tigaia, cerând mai multă mâncare. Acum trebuie să ne facem un cămin aici.

— Crezi că poți? Crezi că nicio cămașă albă n-o să-și împodobească ușa cu pielea ta bătută-n cuie? Nu-i putem face să ne placă. Aici norocul ne e potrivnic.

— Norocul? Când a devenit domnul Trei Prosperități atât de superstițios?

Mâncarea lui Ma sosește, crabi minusculi

prăjiți, crocanți, sărați și fierbinți, cu ulei, pentru ca Ma și Tranh să-i ia cu bețișoarele și să-i ronțăie, și niciunul nu e mai mare decât vârful degetului mic. Ma ia unul și-l crănțăne în dinți.

— Când a devenit domnul Trei Prosperități atât de nevolnic? Când m-ai concediat, ai spus că mi-am făcut singur norocul. Și acum zici că n-ai noroc? Scuipă pe trotuar. Am văzut creaturi mecanice cu mai multă dorință de a supraviețui decât tine.

— *Fang pi.*

— Nu! E adevărat. În barul unde merge șeful meu e o fată mecanică japoneză. Ma se apleacă spre Tranh. Arată ca o femeie adevărată. Și face lucruri dezgustătoare. Rânjește. Îți întărește cocoșelul. Dar n-o auzi plângându-se de noroc. Fiecare cămașă albă din oraș poate plăti ca s-o arunce în instalațiile pentru compost cu metan și ea e totuși în picioare, în clădirea ei înaltă, dansând în fiecare noapte, în fața tuturor. Arătându-și întregul ei trup fără suflet.

— Nu e cu putință.

Ma ridică din umeri.

— Spune așa dacă-ți place. Dar eu am văzut-o. Și nu rabdă de foame. Acceptă orice îmbucătură și orice bănuț îi iese în cale, și supraviețuiește. Cămășile albe, sau edictele Regatului, sau dușmanii japonezilor, sau fanaticii religioși n-au nicio importanță; ea dansează de luni bune.

— Cum reușește să supraviețuiască?

— Mite? Poate vreun *farang* urât, care se bălăcește în dezmățul ei? Cine știe? Nicio fată adevărată nu s-ar purta așa. Îți stă inima în loc. Când face lucrurile alea uiți c-o acționează un mecanism. Râde, apoi se uită cu asprime la Tranh. Nu-mi vorbi mie despre noroc. În tot Regatul nu există destul ca s-o țină pe ea în viață atât timp. Și știm că nu karma o ajută să supraviețuiască. Ea n-are karmă.

Tranh ridică nehotărât din umeri și își aruncă mai mulți crabi în gură.

Ma rânjește.

— Știi că am dreptate. Își golește paharul de whisky și îl trântește pe masă. Ne facem singuri norocul! Propria soartă. Într-un bar public e o fată mecanică și eu am o slujbă la un *farang* bogat, care nu e în stare nici măcar să-și găsească fundul fără ajutorul meu! Bineînțeles că am dreptate. Își toarnă mai mult whisky. Treci peste autocompătimire și cațără-te afară din gaură. Diavolii străini nu-și fac griji din cauza norocului sau a sorții, și uită-te cum se întorc aici, ca un virus proaspăt modificat! Nici măcar Reducerea Energiei nu i-a oprit. Sunt ca o altă invazie de pisici-demon. Dar ei își fac singuri norocul. Nici măcar nu sunt sigur dacă în viziunea lor există karma. Și, dacă niște proști ca *farangii* ăștia pot avea succes, atunci noi, chinezii, nu putem fi ținuți prea mult la pământ.

Bărbații își fac singuri norocul, așa mi-ai spus când m-ai dat afară. Ai spus că-mi adusesem ghinion singur și că nu puteam da vina decât pe mine însumi.

Tranh își ridică privirea spre Ma.

— Poate-aș putea lucra la compania ta. Zâmbește larg, încercând să nu pară disperat. Aș putea face bani pentru șeful tău leneș.

Pleoapele umbresc ochii lui Ma.

— Ah. E greu. Greu de spus.

Tranh știe că ar trebui să accepte refuzul politicos, că ar trebui să tacă. Dar, cu toate că o parte din el dă înapoi, gura i se deschide iarăși, insistând, pledând.

— Poate ai nevoie de un asistent? Ca să țină registrele? Știu limba lor de demoni. Am învățat-o singur, când făceam afaceri cu ei. Aș putea fi de folos.

— Am destul de puține lucruri de făcut.

— Dar dacă e atât de prost cum spui…

— Prost, da. Dar nu un idiot care n-ar observa un om în plus în încăperea unde lucrează. Birourile noastre sunt destul de aproape unul de altul. Gesticulează cu o mână. Crezi că n-ar observa un chinez deșirat ghemuit lângă pedala computerului său?

— Atunci în fabrica lui?

Dar Ma clatină deja din cap.

— Te-aș ajuta dacă ar fi cu putință. Dar asociațiile megadenților controlează energia, iar

cele ale inspectorilor de linie sunt apropiate de *farang* și, nu vreau să te jignesc, dar nimeni n-o să creadă că ești un savant materialist. Clatină din cap. Nu. Nu există nicio posibilitate.

— Orice slujbă. Chiar și să adun balega cu lopata.

Dar Ma clatină acum din cap cu și mai multă vigoare, iar Tranh reușește în sfârșit să-și controleze limba, să pună cep diareii de rugăminți.

— Nu contează. Nu contează. Se silește să zâmbească. Sunt sigur c-o să apară ceva de lucru. Nu sunt îngrijorat. Ia sticla de whisky Mekong și umple din nou paharul lui Ma, întorcând-o cu gura în jos și golind-o, în ciuda protestelor celuilalt.

Își ridică paharul pe jumătate gol și toastează în cinstea tânărului care s-a dovedit mai bun decât el, înainte de a sorbi tot alcoolul dintr-o singură înghițitură rapidă. Sub masă, pisicile-demon aproape invizibile i se freacă de picioarele sfrijite, sperând că va fi destul de prost ca să lase niște resturi.

Zorii zilei. Tranh rătăcește pe străzi, vânând un mic dejun pe care nu și-l poate permite. Își croiește drum pe aleile din piață, cu arome de pește, de coriandru verde, prelung, de iarbă de lămâie. Fructele de durian zac în grămezi urât mirositoare, cu cojile țepoase acoperite de

abcesele roșii de rugină bășicată. Se întreabă dacă ar putea fura unul. Suprafețele lor galbene sunt umflate și pătate, dar miezul e hrănitor. Se întreabă câtă rugină bășicată poate consuma un om înainte de a intra în comă.

— Vrei? Ofertă specială. Cinci pentru cinci baht. E bine, nu?

Femeia care țipă la el n-are niciun dinte; îi zâmbește cu gingiile și repetă:

— Cinci pentru cinci baht.

Îi vorbește în mandarină, recunoscându-i după moștenirea lor comună, cu toate că ea a avut norocul să se nască în Regat, iar el a avut ghinionul să se stabilească în Malaysia. Chinezi din Chiu Chow, binecuvântați cu protecția clanului și a regelui lor. Tranh își înăbușă invidia.

— Mai degrabă patru pentru patru.

Face un calambur cu omonime. Măsură pentru măsură. Patru pentru moarte.

— Au rugină bășicată.

Ea își flutură mâna cu o privire acră.

— Cinci pentru cinci. Sunt încă bune. Mai mult decât bune. Culese exact înainte.

Ia o macetă strălucitoare și taie un durian în două, dându-i la iveală miezul vâscos, de un galben curat, cu adâncituri lucind de grăsime. Mirosul grețos de dulceag al fructului proaspăt se înalță în aer și îi învăluie.

— Vezi! Miezul e bun. Le-am cules exact la

timp. Sunt încă sigure.

— S-ar putea să cumpăr unul.

Nu-și poate permite niciunul. Dar nu se poate împiedica să răspundă. E prea bine să fii privit drept cumpărător. Își dă seama că e din cauza costumului. Frații Hwang l-au ridicat în ochii femeii. Nu i-ar fi vorbit dacă n-ar fi fost costumul. Nici măcar n-ar fi deschis vorba.

— Cumpără mai multe! Cu cât cumperi mai mult, cu atât economisești mai mult.

El se silește să zâmbească, întrebându-se cum să pună capăt unei tocmeli pe care n-ar fi trebuit s-o înceapă niciodată.

— Sunt doar un om bătrân. N-am nevoie de atât de mult.

— Un bătrân sfrijit. Mănâncă mai mult. Îngrașă-te!

Ea spune asta și râd amândoi. El caută un răspuns, ceva care să păstreze viața interacțiunii lor prietenești, dar limba îl dezamăgește. Femeia îi vede privirea neajutorată. Clatină din cap.

— Ah, tataie. Sunt vremuri grele pentru toată lumea. Prea multe pentru voi dintr-odată. Nimeni n-ar fi crezut că acolo o să fie atât de rău.

Tranh lasă capul în jos, stânjenit.

— Te-am deranjat. Trebuie să plec.

— Așteaptă. Poftim. Îi oferă durianul tăiat în jumătate. Ia-l.

— Nu mi-l pot permite.

Ea schițează un gest nerăbdător.

— Ia-l. Îmi poartă noroc când ajut pe cineva din vechea țară. Zâmbește. Și rugina bășicată arată prea rău ca să i-l vând altcuiva.

— Ai suflet bun. Buddha îți zâmbește.

Dar, când ia darul femeii, remarcă din nou mormanul de fructe din spatele ei. Toate stivuite cu grijă, cu petele și cu pustulele însângerate de rugină bășicată. Exact ca stivele de capete de chinezi din Malacca: soția și fiicele lui holbându-se la el, acuzatoare. Scapă durianul și îl îndepărtează cu o lovitură de picior, ștergându-și cu frenezie mâinile de haină, încercând să scape de sângele de pe palme.

— Vai! L-ai irosit!

Tranh abia dacă aude țipătul femeii. Se îndepărtează de fructul căzut clătinându-se, holbându-se la suprafața lui zdrențuită. La miezul revărsat din interior. Aruncă în jur priviri înnebunite. Trebuie să iasă din mulțime. Trebuie să scape de trupurile înghesuite și de duhoarea de durian care e pretutindeni, e în gâtul lui, densă, îngrețoșându-l. Își duce mâna la gură și fuge, agățându-se de alți cumpărători, luptându-se să scape din îmbulzeala lor.

— Unde te duci? întoarce-te! *Huilai!*

Dar cuvintele femeii se stâng repede. Tranh se îndeasă în mulțime, îmbrâncind femei cu

coșurile pline de rădăcini de lotus alb și de pătlăgele vinete, ocolind fermierii și cărucioarele lor zdrăngănitoare, din bambus, contorsionându-se pe lângă butoaie cu calmar și cu pești cap-de-șarpe. Se avântă în lungul aleii ca un hoț identificat, dând din coate și ocolind, alergând fără să știe încotro, dar alergând oricum, dorindu-și cu disperare să scape de capetele stivuite ale rudelor și ale compatrioților săi.

Aleargă și iar aleargă.

Și dă buzna în spațiul deschis de pe șoseaua Chareen Krung. Un praf fin, de balegă, și lumina fierbinte a soarelui se revarsă asupra lui. Ricșele trec pe lângă el huruind. Palmierii și bananierii scunzi licăresc, verzi, în aerul strălucitor.

Panica lui Tranh dispare cu aceeași repeziciune cu care l-a luat în stăpânire. Se oprește brusc, cu mâinile pe genunchi, trăgându-și răsuflarea și înjurându-se. *Nebunule. Nebunule. Dacă nu mănânci, mori.* Își îndreaptă spatele și încearcă să se întoarcă, dar imaginea fructelor stivuite îi fulgeră în minte și se îndepărtează de alee împleticindu-se, din nou îngrețoșat. Nu se poate întoarce. Nu poate face față mormanelor însângerate. Se îndoaie de mijloc și stomacul îi palpită, dar din măruntaiele lui goale nu ies decât dâre de salivă.

În cele din urmă, își șterge gura cu o mânecă de la Frații Hwang și își impune să meargă drept

și să-nfrunte chipurile străine din jur. O mare de venetici prin care trebuie să-nvețe să înoate și care îl numesc pe el *farang.* Gândul îl dezgustă. Așa cum îl dezgustă și ideea că, în Malacca, locul unde trăia familia lui de zece generații și unde clanul avea rădăcini adânci, nu era nimic mai mult decât un intrus. Că istoria demnă de stimă a clanului său nu e nimic altceva decât o notă de subsol despre expansiunea chinezilor, care s-a dovedit a fi la fel de efemeră ca răcoarea nopții. Că poporul lui n-a fost decât o revărsare accidentală de orez pe hartă, un orez șters acum de pe suprafața lumii cu mult mai multă grijă decât fusese împrăștiat.

În toiul nopții, Tranh descarcă marfă de la U-Tex, marca MătăsuriRoșii, o ofertă pentru Zeul Cartof. O slujbă providențială. Un moment norocos, cu toate că genunchii i s-au înmuiat, i-au devenit nesiguri și simte că în curând îi vor ceda. O slujbă providențială, cu toate că îi tremură mâinile cu care prinde sacii grei, dați jos de pe magadenți. În noaptea asta, nu se alege doar cu plata, ci și cu o ocazie de a fura. Deși cartofii MătăsuriRoșii sunt mici și au fost recoltați numai ca să se evite o nouă invazie a mucegaiului scabis – a patra variațiune genetică de anul ăsta – sunt încă buni. Iar dimensiunile reduse înseamnă că potențialul lor nutritiv sporit îi încape cu ușurință în buzunare.

Hu se apleacă deasupra lui, lăsând jos cartofii. În timp ce megadenții masivi, elefantini, își târșesc picioarele și grohăie, așteptând să fie descărcate furgoanele imense pe care le-au adus. Tranh prinde ofrandele lui Hu cu cârligele și poartă sacii pe ultimul pas către pământ. Agață, prinde, rotește, lasă jos. Iarăși și iarăși și iarăși.

Nu face munca asta singur. Femeile din mahalalele Turnului se îngrămădesc în jurul scării lui. Își întind mâinile și mângâie fiecare sac, în timp ce îl coboară el. Degetele lor cercetătoare alunecă pe țesătura de cânepă sau pe pânza de sac, căutând găuri, despicături mărunte, daruri aduse de noroc. Îi mângâie de mii de ori poverile, urmărind cu respect cusăturile, retrăgându-se numai atunci când bărbații chinezi se îndeasă printre ele ca să ridice sacii și să îi ducă Zeului Cartof.

După prima oră de muncă, brațele lui Tranh tremură. După trei ore, abia se mai poate ține pe picioare. Coboară fiecare nou sac clătinându-se pe scara lui care scârțâie, apoi icnește și scutură din cap, descotorosindu-se de sudoarea scursă-n ochi în timp ce așteaptă ivirea următorului sac.

Hu îl studiază de deasupra.

— Te simți bine?

Tranh aruncă o privire prudentă peste umăr. Zeul Cartof supraveghează, numărând sacii

cărați în depozit. Ochii i se opresc din întâmplare pe furgon și îl mătură pe Tranh cu privirea. Dincolo de el, cincizeci de bărbați ghinioniști privesc tăcuți din întuneric, fiecare dintre ei cu mult mai vigilent decât ar putea fi vreodată Zeul Cartof. Tranh se îndreaptă și întinde brațele după noul sac, încercând să nu se gândească la ochii supraveghetori. Cu câtă politețe așteaptă. Cât de tăcuți. Cât de înfometați.

— Mă simt bine. Pur și simplu bine.

Hu ridică din umeri și împinge următorul sac peste marginea furgonului. Hu are locul cel mai bun, dar Tranh nu i-o poate lua în nume de rău. Unul sau altul trebuie să sufere. Și Hu e cel care a găsit slujba. Hu are dreptul la locul cel mai bun. Are dreptul să se odihnească o clipă înainte de a pune în mișcare următorul sac. La urma urmelor, Hu l-a racolat pentru munca asta pe Tranh, care altminteri ar fi răbdat de foame toată noaptea. E corect.

Tranh ia sacul și îl coboară către marea de mâini de femei în așteptare, desprinde cârligele cu o răsucire și îl lasă să cadă pe pământ. Își simte încheieturile dezmembrate, elastice, de parcă femurul și tibia ar fi gata să-i alunece, desprinzându-se unul de altul în orice clipă. E amețit de căldură, dar nu îndrăznește să ceară încetinirea ritmului.

Un alt sac cu cartofi se lasă în jos. Mâinile

femeilor se înalță ca o încâlceală de alge, pipăind, împungând, tânjind. Nu le poate sili să se îndepărteze. Chiar dacă țipă la ele, se întorc. Sunt ca pisicile-demon; nu se pot abține. Tranh lasă sacul să cadă pe ultimul metru care îl desparte de pământ și-și ridică brațele după un altul, care apare peste marginea furgonului.

Când îl agață, scara lui scârțâie și alunecă pe neașteptate. Trepidează, lovindu-se de partea laterală a furgonului, apoi se oprește brusc. Tranh se leagănă, jonglează cu sacul de cartofi, încercând să-și stabilizeze centrul de greutate. Mâinile sunt pretutindeni în jurul lui, smucind de sac, trăgând, împungând.

— Atenție…

Scara alunecă din nou. Tranh cade ca o piatră. Femeile se împrăștie când îl văd căzând. Lovește pământul și durerea îi explodează în genunchi. Sacul cu cartofi crapă. Pentru o clipă își face griji, întrebându-se ce-o să spună Zeul Cartof, însă apoi aude țipete jur-împrejur. Se rostogolește pe spate. Deasupra lui, furgonul se leagănă, cutremurându-se. Oamenii urlă și fug. Megadentul fandează în față și furgonul se înalță. Scările de bambus cad în ploaie, plesnesc pavajul cu zgomotul unor artificii strălucitoare. Animalul se întoarce și furgonul alunecă pe lângă Tranh, transformând scările în așchii. Creatura e incredibil de rapidă, deși furgonul continuă s-o stânjenească. Își deschide

gura imensă și începe deodată să urle, un sunet atât de înalt și de disperat încât pare desprins de pe buze de om.

În jurul lor, alți megadenți răspund în cor. Sunetul discordant inundă străzile. Megadentul se saltă pe picioarele din spate, o explozie de mușchi și de viteză care rupe hamurile furgonului și îl azvârle ca pe o jucărie. Oamenii cad pe traiectorii acrobatice, ca florile scuturate din cireș. Animalul înnebunit se înalță iarăși și lovește furgonul cu piciorul. Îl trimite târâș în lateral. Acesta alunecă zgomotos pe lângă Tranh, ratându-l cu câțiva centimetri.

El vrea să se ridice, dar piciorul nu-l ajută. Furgonul se strivește de un zid. Bambusul și tecul crapă, explodează, atelajul se face praf în timp ce megadentul îl trage și-l lovește cu picioarele, încercând să se elibereze pe de-a-ntregul. Tranh se târăște, ferindu-se din calea furgonului zburător, ajutându-se cu o mână după alta și trăgând după sine piciorul nefolositor. Locul e plin de bărbați care zbiară comenzi, încercând să controleze animalul, dar Tranh nu se uită înapoi. Privește țintă bolovanii din fața lui, își concentrează eforturile ca să ajungă la loc sigur. Piciorul nu-i funcționează. Îl refuză. Pare să-l urască.

În cele din urmă ajunge la adăpostul unui zid protector. Se trage în sus.

— Sunt teafăr, își spune. Teafăr.

Își testează cu delicatețe piciorul, își lasă greutatea pe el. E instabil, dar nu simte cu adevărat o durere, nu acum.

— *Mei wenti. Mei wenti,* șoptește. Nu e o problemă. Nu e decât o lovitură zdravănă. Nu e o problemă.

Oamenii continuă să țipe și megadentul să zbiere, dar el nu-și vede decât bătrânul genunchi fragil. Se desprinde de zid. Face un pas, căutându-și centrul de greutate, și cade ca o marionetă de la teatrul de umbre când i se slăbesc sforile.

Scrâșnește din dinți și se saltă iarăși dintre bolovani. Se sprijină de zid, masându-și genunchiul și privind balamucul. Bărbații aruncă frânghii peste spinarea megadentului care se zbate, trăgându-l în jos și imobilizându-l în cele din urmă. Mai bine de douăzeci de bărbați se străduiesc să-l priponească.

Furgonul s-a sfărâmat complet și cartofii s-au răspândit pretutindeni. Solul e acoperit de un piure gros. Femeile se târăsc în genunchi, înfigându-și degetele în mizerie, luptându-se între ele ca să adune tuberculii terciuiți. Îi răzuiesc de pavaj. O parte dintre cartofii recuperați au pete roșii, dar nimănui nu pare să-i pese. Continuă să se încaiere. Floarea roșie se lățește. În centrul ei, din nămol ies pantalonii unui bărbat.

Tranh se încruntă. Se trage din nou în sus și se

îndreaptă spre furgonul zdrobit țopăind pe piciorul sănătos. Se prinde de cadrul lui rupt, holbându-se. Trupul lui Hu e o ruină înfiorătoare, scăldată în balegă de megadent și în piure de cartofi. Și acum, când e aproape, Tranh vede că uriașele picioare cenușii ale animalului care se zbate sunt pline de sângele prietenului lui. Cineva strigă după un doctor, dar o face cu jumătate de gură, e un obicei din vremea când nu erau cu toții cartele galbene.

Tranh încearcă din nou să stea pe picioare, dar genunchiul lui eșuează, dând dovadă de aceeași dezarticulare bizară. Se agață de podeaua crăpată a furgonului și se trage din nou în poziție verticală. Își mișcă piciorul, încercând să priceapă de ce nu-l susține. Genunchiul se îndoaie, nu-l doare în mod deosebit, dar nu-i susține greutatea. Face încă un test, cu același rezultat.

Megadentul odată imobilizat, în zona de descărcare se restabilește ordinea. Cadavrul lui Hu e tras deoparte. Pisicile-demon se adună în preajma bălții lui de sânge, sclipiri feline sub strălucirea felinarelor cu metan. Urmele lor ciuruiesc în număr din ce în ce mai mare mizeria în care s-au transformat cartofii. În nămol apar tot mai multe urme de labe, convergând din toate direcțiile către leșul aruncat.

Tranh oftează. Așa ne ducem toți, se

gândește. Murim cu toții. Chiar și noi, cei care am făcut tratamente antiîmbătrânire și cură cu penis de tigru și ne-am păstrat puternici, suntem obiectul călătoriei spre Iad. Promite să ardă bani pentru Hu, să-i ușureze calea prin viața de apoi, apoi își revine și își aduce amine că nu mai e omul care a fost. Nu mai are acces nici la banii de hârtie pentru Iad.

Cu părul zburlit, plin de furie, Zeul Cartof vine să-l studieze. Se încruntă, suspicios.

— Mai poți lucra?

— Pot.

Tranh încearcă să meargă, dar se împleticește încă o dată și se agață de cadrul furgonului sfărâmat.

Zeul Cartof clatină din cap.

— O să-ți plătesc pentru orele lucrate.

Îi face semn cu mâna unui bărbat tânăr, odihnit și rânjind fiindcă au legat megadentul.

— Tu. Te miști repede. Cară restul sacilor în depozit.

Alți muncitori se aliniază deja și înșfacă încărcătura din furgonul sfărâmat. Când iese cu primul sac, noul angajat aruncă o privire fulgerătoare spre Tranh, apoi își ferește ochii, ascunzând ușurarea pe care i-o oferă incapacitatea lui.

Zeul Cartof se uită satisfăcut și se îndreaptă din nou spre depozit.

— Plată dublă, strigă Tranh către spatele lui,

care se îndepărtează. Plătește-mă dublu. Mi-am pierdut piciorul pentru tine.

Șeful se uită cu milă înapoi, la Tranh, apoi aruncă o privire spre trupul lui Hu și ridică din umeri. Acceptă cu ușurință. Hu n-o să ceară nicio compensație.

E mai bine să mori fără s-o știi decât să simți fiecare centimetru înfometat al prăbușirii; Tranh revarsă banii primiți pentru piciorul accidentat pe o tejghea, schimbându-i cu o sticlă de whisky Mekong. E bătrân. E distrus. E ultimul din neamul lui. Fiii lui sunt morți. Fiicele i-au plecat de mult dintre cei vii. Strămoșii lui vor rămâne abandonați în lumea de sub pământ, fiindcă nimeni nu mai arde tămâie și nu mai aduce ofrande de orez dulce pentru ei.

Cum trebuie să-l mai blesteme.

Șchioapătă, se împleticește și se târăște prin arșița nopții de pe străzi, strângând într-o mână sticla destupată și scrijelind cu cealaltă tocurile ușilor, pereții și stâlpii felinarelor cu metan ca să se țină pe picioare. Genunchiul îl ajută uneori; alteori nu e bun de nimic. A sărutat pavajul de multe ori.

Își spune că scormonește gunoaiele, căutând un mijloc de subzistență. Dar Bangkokul e un oraș de gunoieri, iar ciorile, pisicile-demon și copiii au adunat totul înaintea lui. Dacă e cu adevărat norocos, va întâlni cămășile albe și îl

vor doborî, trimițându-l într-o uitare însângerată, alături de precedentul deținător al frumosului costum de la Frații Hwang, care-i flutură acum zdrențuit pe lângă fluierele picioarelor. Ideea îl atrage.

În pântecul lui gol se rostogolește un ocean de whisky și, pentru prima oară după Incident, se simte încălzit, fericit și fără griji. Râde și bea, strigă cămășile albe, le numește tigri de hârtie, le spune tăietori de frunză la câini. Le cheamă la el. Aruncă vorbe ispititoare, așa că oricine îl aude îl va găsi irezistibil. Dar patrulele Ministerului Mediului au dat probabil de alte cartele galbene pe care să le maltrateze, fiindcă Tranh hoinărește de unul singur prin lumina verzuie de pe străzile Bangkokului.

Nu contează. N-are nicio importanță. Dacă nu poate găsi niște cămăși albe care să facă treaba, o să se-nece singur. O să meargă la fluviu și-o să se-arunce în măruntaiele lui. Curentul o să-l poarte către mare, și gândul ăsta îl încântă. O să-și găsească sfârșitul în ocean, precum cliperele lui sabordate, precum ultimul dintre moștenitorii săi. Ia o înghițitură lacomă de whisky, își pierde echilibrul, se răsucește și cade încă o dată la pământ, suspinând și înjurând cămășile albe și bentițele verzi și macetele ude.

În cele din urmă se târăște pe pragul unei uși și se odihnește, strângând cu o mână slăbită

sticla de whisky rămasă intactă ca prin minune. O leagănă la piept, ca pe o ultimă fărâmă prețioasă de jad, zâmbind și râzând fiindcă nu s-a spart. N-ar vrea să-și irosească economiile de-o viață de dragul pietrelor de caldarâm.

Ia încă o înghițitură. Se holbează la licărul lămpilor cu metan de deasupra capului. Disperarea e culoarea metanului tocmai bun pentru ardere, care pâlpâie, verde și gazos, viu în beznă. Verdele îl ducea cândva cu gândul la coriandru, la mătase și la jad, dar acum pentru el nu mai înseamnă decât bărbați însetați de sânge, cu bentițe ca însemn al patriotismului, și nopți de căutări flămânde prin gunoaie. Și pâlpâirea felinarelor. Un întreg oraș verde. Un întreg oraș al disperării.

Pe trotuarul celălalt aleargă o umbră, rămânând tot timpul în întuneric. Tranh se apleacă în față, îngustându-și ochii. La început o ia drept o cămașă albă. Dar nu. Înaintează mult prea ferit. E o femeie. O fată. O făptură frumoasă, fardată. O ispită care pășește sacadat, spasmodic, ca o…

O fată mecanică.

Tranh zâmbește larg, rictusul de încântare al unui schelet surprins la vederea acelei creaturi nefirești furișându-se în noapte. O fată mecanică. Fata mecanică a lui Ma Ping. Imposibilitatea întrupată.

Se strecoară din umbră în umbră, o creatură

încă și mai îngrozită de cămășile albe decât o cartelă galbenă geriatrică. Stafia fragilă a unei copile smulse din habitatul ei firesc și instalată într-un oraș care detestă tot ce reprezintă ea: moștenirea ei genetică, creatorii ei, concurența ei nefirească – lipsa fantomatică a unui suflet. Ea a fost acolo în fiecare noapte, în timp ce el fura miezul pepenilor aruncați. A fost acolo, clătinându-se prin întunericul încins, în timp ce el se ferea de patrulele cămășilor albe. Și, sfidând totul, ea a supraviețuit.

Tranh se silește să se ridice. Se clatină, beat și nesigur pe picioare, apoi pornește pe urmele ei, cu o mână încleștată pe sticla de whisky, cu cealaltă sprijinindu-se de pereți, agățându-se când i se slăbește genunchiul rănit. E o prostie, un capriciu, dar fata mecanică i-a luat în stăpânire imaginația tulburată de alcool. Vrea să urmărească această creație japoneză neverosimilă, această intrusă pe un pământ străin, mai disprețuită chiar decât el însuși. Poate ca s-o protejeze de pericolele nopții. Ca să poată pretinde că nu e caricatura scheletică și beată a unui bărbat, că de fapt mai e încă tigru.

Fata mecanică merge pe cele mai întunecate dintre aleile cufundate în beznă, la adăpostul negurii, ascunsă de cămășile albe care ar înhăța-o și ar terciui-o înainte de a avea timp să protesteze. Pisicile-demon urlă la trecerea ei,

adulmecând o creație inginerească tot atât de cinică precum ele însele. Regatul e infestat cu molime și cu animale, asediat de atât de mulți monștri zămisliți de bioinginerie, încât nu li se mai știe numărul. Mici precum ciucurele cenușiu numit *fa’gan,* sau mari ca megadenții, sosesc întruna. Și, în timp ce Regatul se străduiește să se adapteze, Tranh se furișează pe urmele unei fete mecanice, și amândoi sunt tot atât de invazivi ca rugina bășicată dintr-un durian, și tot atât de bineveniți.

Pentru cineva care se mișcă atât de neuniform, fata mecanică se deplasează destul de repede. Lui Tranh îi vine greu să țină pasul cu ea. Genunchiul lui scârțâie și scrâșnește, iar el strânge din dinți de durere. Uneori cade, cu un mormăit înăbușit, dar o urmărește totuși. În fața lui, fata mecanică se ascunde în alte întunecimi, o dâră în mișcare nesigură. Mersul ei spasmodic îi trâmbițează natura neomenească, oricât de frumoasă ar fi. Oricât de inteligentă, oricât de puternică, cu pielea oricât de suplă, e o creatură mecanică și e menită să fie slugă – și e marcată ca atare printr-o specificație genetică, trădându-se la fiecare pas nefiresc.

În cele din urmă, când Tranh are impresia că piciorul lui o să cedeze definitiv și că n-o să mai poată continua, fata mecanică se oprește. Stă în gura întunecată a unei clădiri înalte dărăpănate,

a unui turn la fel de înalt și de prăpădit ca acela care-l adăpostește pe el însuși, o altă carcasă a vechii Expansiuni. Muzica și râsetele se strecoară în jos, coborând de la mare înălțime. La ferestrele etajelor de sus plutesc siluete conturate de lumină roșie, siluete de femei dansând. Strigăte de bărbați și bătăi de tobă. Fata mecanică dispare înăuntru.

Cum o fi să intri într-un astfel de loc? Să cheltuiești bani gârlă, în timp ce femeile dansează și cântă melodii senzuale? Tranh regretă dintr-odată că și-a cheltuit ultimul baht pe whisky. Acolo ar fi trebuit să moară. Înconjurat de plăceri ale cărnii pe care nu le-a mai cunoscut de când și-a pierdut țara și viața. Își țuguie buzele, chibzuind. Poate reușește să între, blufând. Încă mai poartă hainele de la Frații Hwang. Poate încă mai pare un gentleman. Da. O să-ncerce și, dacă pățește și rușinea de a fi dat afară, dacă e umilit în public încă o dată, ce contează? Oricum va fi mort în curând, plutind pe apele fluviului către mare, pentru a li se alătura fiilor săi.

Începe să traverseze strada, dar genunchiul îi cedează și cade. Salvează sticla de whisky mai mult datorită norocului decât dexterității. Ultimele înghițituri de lichid chihlimbariu licăresc în lumina metanului. Se strâmbă și se ridică în șezut, apoi se târăște înapoi, pe pragul unei uși. O să se odihnească mai întâi. Și-o să

termine băutura. Probabil că fata mecanică o să stea acolo multă vreme. Are timp să-și revină. Și, dacă o să cadă iarăși, măcar n-o să irosească alcoolul. Înclină sticla și o duce la buze, apoi își lasă capul obosit să se sprijine de perete. O să-și tragă pur și simplu răsuflarea.

Din clădirea înaltă izvorăsc râsete. Tranh se trezește cu o tresărire. Un bărbat apare împleticindu-se din umbra portalului: e beat, hohotește. Alții se revarsă pe urmele lui. Râd, înghiontindu-se unii pe alții. Trag afară, după ei, femei care chicotesc. Fac semn către ricșele care așteaptă pe alee clienți chercheliți. Se împrăștie încetul cu încetul. Tranh înclină sticla de whisky. Descoperă că e goală.

Alți doi bărbați ies din burdihanul clădirii înalte. Unul e Ma Ping. Celălalt e un *farang* care nu poate fi decât șeful lui Ma. *Farang*-ul își flutură degetele către o ricșă. Se urcă și face din nou cu mâna, în semn de rămas-bun. La rândul său, Ma își ridică mâna și ceasul lui cu aur și diamante scânteiază sub lumina metanului. Ceasul lui Tranh. Istoria lui Tranh. Bijuteria lui de familie e o străfulgerare în întuneric. El se încruntă. Își dorește s-o poată smulge de la încheietura mâinii lui Ma.

Ricșa *farang-ului* pornește, cu lanțurile neunse ale bicicletei scrâșnind și cu un hohot de bețiv, lăsându-l pe Ma Ping singur în mijlocul străzii. El râde pentru sine însuși, pare să se întrebe dacă

să se întoarcă în bar, apoi râde iarăși și se răsucește, dând să traverseze către Tranh.

Acesta se retrage în beznă, nedorind să fie surprins de Ma într-o asemenea stare. Nedorind să mai îndure și alte umilințe. Se ghemuiește cât mai adânc sub cadrul ușii, în timp ce Ma se împleticește pe stradă, în căutarea unei ricșe. Dar, pe moment, toate au fost luate. Niciuna nu mai stă la pândă sub ferestrele barurilor.

Ceasul de aur de la încheietura lui Ma scânteiază din nou în lumina metanului.

Pe stradă se materializează siluete palide, poleite cu verde, trei bărbați mergând pe jos, cu ten de culoarea mahonului, aproape negru în întuneric, contrastând puternic cu albul încrețit al cămășilor lor. Bastoanele negre li se răsucesc cu nepăsare, agățate de încheieturile mâinilor. La început, Ma pare să nu-i vadă. Cămășile albe se apropie, nonșalante. Vocile li se aud cu ușurință în tăcerea nopții.

— Te plimbi pe-afară târziu.

Ma ridică din umeri, zâmbește cu o oarecare neliniște.

— Nu tocmai. Nu e chiar atât de târziu.

Cei trei se strâng mai aproape.

— Târziu pentru o cartelă galbenă. Ar trebui să fii acasă acum. Ai ghinion dacă stai pe-afară după ora stingerii pentru cartelele galbene. Mai ales cu aurul ăla galben la încheietură.

Ma își ridică mâinile, într-un gest defensiv.

— Nu sunt o cartelă galbenă.

— Accentul tău spune altceva.

Ma își duce mâinile la buzunare, bâjbâie prin ele.

— Serios. O să vedeți. Uitați-vă.

O cămașă albă vine cu un pas mai aproape.

— Am spus eu că poți să te miști?

— Actele mele. Uitați-vă...

— Scoate mâinile din buzunare!

— Uitați-vă la ștampilele mele!

— Mâinile-afară!

O străfulgerare de baston negru.

Ma țipă, își prinde cotul în palmă. Alte lovituri cad în ploaie. Ma se ghemuiește, încercând să se ferească. Înjură:

— Nimade bi!

Cămașa albă râde.

— Cartela asta galbenă vorbește.

Unul dintre cei trei își flutură bastonul, jos și rapid, și Ma se prăbușește urlând, se încolăcește în jurul piciorului rănit. Cămășile albe se strâng mai aproape. Unul îl lovește peste față, făcându-l să se dezdoaie, apoi îi plimbă bastonul pe piept, întinzând sângele.

— Are haine mai frumoase decât tine, Thongehai.

— Probabil s-a furișat peste graniță cu fundul plin de jad.

Unul dintre ei se lasă pe vine, studiază fața lui Ma.

— E adevărat? Te căci jad?

Ma scutură frenetic din cap. Se rostogolește într-o parte și începe să se târască. Din gură i se prelinge o șuviță de sânge negru. Își târăște după el un picior, fără să-i fie de vreun folos. O cămașă alba îl urmărește, îl răstoarnă cu o lovitură de bocanc și își pune piciorul pe fața lui. Ceilalți doi inspiră scurt și se retrag cu câte un pas, șocați. Să bați un om e una…

— Suttipong, nu.

Bărbatul pe nume Suttipong își privește colegii peste umăr.

— Nu-i nimic. Cartelele astea galbene sunt la fel de rele ca rugina bășicată. N-au nicio importanță. Toți vin cerșind, cer mâncare când avem și așa destul de puțin pentru ai noștri, și uite. Dă cu piciorul în încheietura lui Ma. Aur.

Ma icnește, încearcă să-și scoată ceasul.

— Ia-l. Poftim. Te rog. Ia-l.

— Nu poți să-l dai, cartelă galbenă, că nu-i al tău.

— Nu… cartelă galbenă. Ma are răsuflarea tăiată. Vă rog. Nu țin de Ministerul vostru.

Mâinile lui bâjbâie prin buzunare, caută înnebunit, sub privirile cămășii albe. Își scoate actele și le flutură în aerul fierbinte al nopții.

Suttipong ia hârtiile, le aruncă o privire. Se apleacă mai aproape.

— Și compatrioților noștri le e frică de noi, credeai că nu?

Azvârle actele la pământ, apoi lovește, iute ca o cobră. Una, două, trei, loviturile cad în ploaie. E foarte rapid. Foarte metodic. Ma se strânge ghem, încercând să se protejeze. Suttipong face un pas înapoi, răsuflând greu. Își flutură mâna către ceilalți.

— Învățați-l ce-nseamnă respectul.

Cei doi se privesc cu îndoială, dar, la îndemnurile lui Suttipong, îl iau la bătaie pe Ma, adresându-și unul altuia strigăte de încurajare.

Câțiva bărbați ies din baruri și se împleticesc pe stradă, dar la vederea uniformelor albe se întorc înăuntru în fugă. Cele trei cămăși albe sunt singure. Și, dacă scena mai e privită și de alți ochi, atunci aceștia nu se arată. În cele din urmă, Suttipong pare mulțumit. Îngenunchează și scoate vechiul Rolex de la mâna lui Ma, îl scuipă în față și le face semn colegilor lui să i se alăture. Îi întorc spatele și se îndepărtează, trecând cu pași mari pe lângă ascunzătoarea lui Tranh.

Cel pe nume Thongehai se uită înapoi.

— Ar putea face plângere.

Suttipong clatină din cap, cu atenția concentrată asupra Rolex-ului pe care-l ține în mână.

— Și-a-nvățat lecția.

Pașii li se pierd în întuneric. Muzica se strecoară în jos din cluburile adăpostite de clădirea înaltă. Strada e tăcută. Tranh stă în

așteptare vreme îndelungată, uitându-se după alți vânători. Nimic nu mișcă. De parcă întregul oraș i-ar fi întors spatele chinezului din Malaysia care zace zdrobit în stradă. Într-un târziu, Tranh iese șchiopătând din întuneric și se apropie de Ma Ping.

Ma îl zărește și ridică o mână fără vlagă.

— Ajutor.

Încearcă să pronunțe cuvintele în thailandeză, apoi din nou în engleza *farang-ilor* și în cele din urmă în malaysiană, de parcă s-ar fi reîntors în copilărie. Apoi pare să-l recunoască pe Tranh. Face ochii mari. Zâmbește slab, întredeschizându-și buzele crăpate și pline de sânge. Vorbește în mandarină, limba comercială a frăției lor.

— *Lao pengyou.* Ce cauți aici?

Tranh se ghemuiește lângă el, îi privește pielea crăpată a feței.

— Am văzut-o pe fata ta mecanică.

Ma închide ochii, încearcă să zâmbească.

— Atunci mă crezi?

Are ochii atât de umflați încât sunt mai tot timpul închiși și dintr-o tăietură din sprânceană îi curge sânge, prelingându-se în voie.

— Da.

— Cred că mi-au rupt piciorul.

Încearcă să se ridice, icnește și cade. Își examinează coastele, își coboară mâna în jos, către fluierul piciorului.

— Nu pot să merg.

Inspiră scurt când își pipăie un alt os rupt.

— Ai avut dreptate în privința cămășilor albe.

— Cuiul care se saltă coboară înapoi, bătut cu ciocanul.

Ceva din tonul lui Tranh îl face pe Ma să ridice ochii. Studiază chipul celuilalt.

— Te rog. Îți dau mâncare. Găsește-mi o ricșă.

O mână îi rătăcește în jurul încheieturii celeilalte, bâjbâind după ceasul pe care nu-l mai are, încercând să-l ofere. Încercând să se târguiască.

Asta înseamnă soartă? se întreabă Tranh. Sau noroc? își țuguie buzele, meditând. Soarta a făcut ca propriul lui ceas strălucitor să atragă cămășile albe, cu bastoanele lor nemiloase? Norocul l-a adus să-l vadă pe Ma prăbușindu-se? El și Ma Ping mai au încă de făcut un soi de tranzacție karmică mai amplă?

Îl privește pe Ma implorând și își aduce aminte că a concediat un funcționar tânăr, cu atât de multe vieți în urmă, trimițându-l să-și împacheteze lucrurile după o ciomăgeală și avertizându-l să nu se mai întoarcă niciodată. Dar pe atunci era un om important. Iar acum e atât de mărunt. Tot atât de mărunt ca funcționarul pe care l-a bătut cândva. Poate mai mărunt. Își strecoară mâinile sub spinarea lui Ma, îl ridică.

— Mulțumesc, icnește Ma. Mulțumesc.

Tranh își plimba degetele prin buzunarele lui, căutând metodic, vrând să găsească banii pe care e posibil să-i fi lăsat cămășile albe. Ma geme, se silește să rostească o înjurătură în timp ce-l înghiontește Tranh. Acesta își numără prada, drojdia din buzunarele lui Ma, care în ochii lui pare totuși o avere. Îndeasă monedele în propriul său buzunar.

Respirația lui Ma e scurtă, gâfâită.

— Te rog. O ricșă. Atât.

Abia reușește să pronunțe cuvintele.

Tranh își lasă capul pe-o parte, meditând, cu instinctele luptându-se între ele. Oftează și clatină din cap.

— Un bărbat își face singur norocul, nu mi-ai spus așa? Zâmbește subțire. Propriile mele cuvinte arogante, ieșind dintr-o gură tânără, obraznică.

Clatină iarăși din cap, uluit de proporțiile ego-ului său anterior, și își sparge sticla de whisky de pietrele caldarâmului. Cioburile sunt împroșcate. Și scânteiază, verzi, în lumina metanului.

— Dacă aș mai fi un om important… Tranh se strâmbă. Dar, pe de altă parte, presupun că suntem amândoi dincolo de astfel de iluzii. Îmi pare foarte rău pentru asta.

Cu o ultimă privire în lungul străzii întunecoase, implântă sticla spartă în gâtul lui Ma. Tânărul tresare și sângele i se răspândește

în jurul mâinii lui Tranh. El se retrage brusc, ferindu-și hainele de la Frații Hwang de noul izvor de sânge. Plămânii lui Ma bolborosesc și mâinile i se ridică spre sticla înfiptă în gât, apoi cad în lături. Respirația lui umedă încetează.

Tranh se înfiorează. Îi tremură mâinile, parcă paralizate de un șoc electric. A văzut atât de multă moarte și a împărțit atât de puțină. Iar acum Ma zace în fața lui, un alt chinez-malaysian mort, și nimeni nu poartă vina, în afară de sine însuși. Din nou. Își înăbușă impulsul de a voma.

Se întoarce cu spatele, se târăște la adăpostul întunericului de pe alee și se ridică. Își încearcă piciorul beteag. Pare să-l susțină. Dincolo de beznă, strada e tăcută. Leșul lui Ma zace în mijlocul ei, ca o grămadă de gunoi. Nimic nu mișcă.

Se răsucește pe călcâie și șchiopătează de-a lungul străzii, ținându-se de pereți, sprijinindu-se când genunchiul amenință să-i cedeze. După câteva cvartale, felinarele cu metan încep să se stingă. Pâlpâie unul câte unul, dispărând în tăcere, de parcă o mână uriașă ar străbate trotuarele, stingându-le ca pe lumânări, pe măsură ce Ministerul Lucrărilor Publice taie gazul. Strada rămâne într-o beznă desăvârșită.

Când Tranh ajunge în sfârșit pe Surawong Road, șoseaua lată și neagră e aproape lipsită de trafic. Doi bivoli indieni bătrâni trag, placizi, o

căruță cu roți de cauciuc sub lumina stelelor. În spatele lor călătorește un fermier fantomatic, bombănind încetișor. Urletele de împerechere ale pisicilor-demon zgârie aerul fierbinte al nopții, dar asta e tot.

Apoi, din spate, se aude scârțâitul unui lanț de bicicletă. Zăngănitul roților pe pietrele pavajului. Tranh se întoarce, așteptându-se în mare parte să dea cu ochii de cămăși albe răzbunătoare, dar nu e decât o ricșă, trepidând pe bolovani. El ridică o mână, arătând scurt un baht abia dobândit. Ricșa încetinește. Transpirația de pe picioarele ca niște frânghii ale unui bărbat lucește în lumina lunii.

— Unde mergi?

Tranh studiază fața lată a omului cu ricșa, căutând indicii ale trădării, indicii că e un vânător, dar celălalt nu face altceva decât să privească bahtul din mâna lui. El își silește paranoia să se dea dusă și se urcă pe scaunul ricșei.

— La fabricile *farang.* Pe malul fluviului.

Celălalt se uită peste umăr, surprins.

— Toate fabricile sunt închise. Lucrul pe timp de noapte consumă prea multă energie. Acolo bezna e neagră.

— N-are importanță. Există un post liber. Se vor ține interviuri.

Bărbatul se saltă în picioare pe pedale.

— Noaptea?

— Mâine. Tranh se afundă mai adânc în scaun. Nu vreau să-ntârzii.

Greg Egan - Călărind crocodilul

Privind înapoi, spre secolul anterior, este evident că scriitorul australian Greg Egan a fost unul dintre numele importante apărute în SF în anii 1990 și este, probabil, unul dintre cele mai însemnate talente apărute pe această scenă în ultimele decenii. Deja unul dintre cei mai cunoscuți scriitori australieni ai genului, Egan ar putea fi cel mai bun autor de hard Science fiction de la Greg Bear încoace, și continuă să-și amplifice aria tematică, puterea și stilul sofisticat. În ultimii câțiva ani, a devenit un colaborator frecvent al revistelor *Interzone* și *Asimov’s Science Fiction,* povestirile apărându-i însă și în *Pulphouse, Analog, Aurelis, Eidolon,* precum și în alte publicații; multe dintre textele sale au apărut în seria antologiilor „The Best of the Year”, iar în 1995, a figurat în votul final pentru Premiul Hugo, cu povestirea sa „Cocoon”, laureată a premiilor Ditmar și Asimov’s Readers. În 1999 a câștigat Premiul Hugo pentru nuvela „Oceanic”. Primul său roman, *Quarantine*[19], a apărut în 1992; al doilea, *Permutation City,* a primit Premiul John W. Campbell Memorial, în 1994. Printre celelalte volume ale sale se numără romanele *Distress*[20],

[19] *Carantină* (Ed. Teora, 1996, şi Ed. Nemira, 2007).
[20] *Distres* (Ed. Teora, 1997).

Diaspora, Teranesia, Schild's Ladder[21] și *Incandescence* și culegerile de povestiri *Axiomatic, Our Lady of Chernobyl, Luminous*[22], *Dark Integers and Other Stones, Crystal Nights and Other Stories* și *Oceanic.* Cea mai recentă creație a sa este romanul *Zendegi* și în prezent lucrează la un nou roman, *Orthogonal.* Deține un site Web personal la www.netspace.net.au/~gregegan/

Explorarea mai profundă a viitorului îndepărtat de către Egan a putut fi înregistrată, până acum, doar în povestirea sa, „Border Guards”. Aici, ne duce destul de departe, într-un viitor al unei rase umane cu caracteristici îmbunătățite și transformate, pentru a ne pune o întrebare profundă și fundamentală: este posibil să trăiești *prea* mult? Să ai *prea* mult succes? Să fi dobândit mereu tot ceea ce ai vrut? Să atingi un punct în care să nu mai ai nimic semnificativ de făcut, când universul nu mai are niciun fel de surprize pentru tine? Iar dacă răspunzi „da”, și ești *sincer,* ce se întâmplă când universul intervine cu o serie de surprize *nou-nouțe* și un întreg grup de noi mistere de rezolvat?

I

[21] *Scara lui Schild* (Ed. Nemira, 2007).
[22] *Luminescent* (Ed. Teora, 2000).

În cel de-al trei mii trei sute nouălea an al mariajului lor, Leila și Jasim începură să contemple perspectiva morții. Cunoscuseră dragostea, crescuseră copii și fuseseră martorii înfloririi generațiilor de progenituri ale lor. Călătoriseră în zeci de lumi și trăiseră în mijlocul a mii de culturi. Se instruiseră singuri de multe ori, dovediseră teorii și dobândiseră, apoi abandonaseră, sensibilități și abilități artistice. Nu trăiseră în toate manierele posibile, departe de asta, dar unde-ar mai fi multitudinea, dacă fiecare individ ar încerca să epuizeze permutațiile existenței? căzuseră de acord că existau unele experiențe pe care toată lumea ar trebui să le încerce, și altele cu care numai o mână de oameni, în toate timpurile, trebuiau să-și bată capul cu ele. Nu aveau nicio dorință de a renunța la idiosincraziile lor, de a-și smulge personalitățile din nișa în care le așezaseră cu multă vreme în urmă, și cu atât mai puțin să înceapă să scormonească mecanic printr-o enumerare plicticoasă a tuturor persoanelor care ar fi putut fi ei. Fuseseră ei înșiși, iar pentru asta făcuseră aproape totul.

Totuși, înainte să moară, voiau să încerce ceva măreț și cutezător. Nu că viețile lor ar fi fost incomplete, în trebuință de o izbucnire finală a afirmării. Dacă vreo calamitate, puțin probabilă, le-ar fi interzis șansa de a orchestra această încheiere, nici cei mai apropiați dintre

prietenii lor n-ar fi remarcat absența ei, cu atât mai mult să se și plângă de asta. Nu exista niciun imbold estetic de satisfăcut, niciun dureros vid existențial de umplut. Totuși, era ce-și doreau amândoi, iar odată ce-și împărtășiseră unul altuia acest lucru, în inima lor luaseră hotărârea.

Alegerea proiectului nu era cine știe ce povară; această sarcină nu necesita decât răbdare. Știau că o vor recunoaște când li se va înfățișa. În fiecare noapte, înainte de culcare, Jasim o întreba pe Leila:

— N-ai descoperit-o încă?

— Nu. Dar tu?

— Deocamdată nu.

Uneori, Leila visa că o aflase în visele ei, dar înregistrările dovedeau contrariul. Câteodată, Jasim era sigur că sarcina pândea chiar sub suprafața gândurilor sale, dar când plonja ca să verifice, nu găsea nimic, doar o fantezie a luminii.

Trecură anii. Își ocupară existența cu plăcerile simple: grădinărit, înotul pe coama valurilor, discuțiile cu prietenii, încercarea de a ține pasul cu descendenții lor. Deveniseră pricepuți în găsirea unor hobby-uri care puteau suporta repetiții. Cu toate astea, dacă n-ar fi fost aventura fără de nume care-i aștepta, ar fi dat cu zarul în fiecare seară și ar fi căzut de acord că un șase-șase le pune capăt definitiv.

Într-o seară, Leila se afla singură în grădină, privind cerul. De pe planeta lor natală, Najib, se deplasaseră până la stelele cele mai apropiate, cu planete locuite, sacrificând, cu fiecare dintre călătorii, numai câteva decenii. Aleseseră aceste limite pentru a nu se îndepărta de prieteni și familie, și nici nu simțiseră asta ca pe o constrângere. Era adevărat, civilizația din Amalgam învăluia întreaga galaxie, iar un călător din convingere putea petrece și două sute de mii de ani ca să se întoarcă acasă, dar ce-ar fi avut de câștigat dintr-o astfel de odisee exagerată? Zecile de lumi din vecinătate ofereau suficientă varietate pentru orice călător, iar dacă tărâmurile cele mai îndepărtate erau pline cu noutăți de primă mână, sau repetiții fără sfârșit, nu prea părea să conteze. Să ai un scop, o destinație era un lucru, în timp ce să te îneci într-o mulțime copleșitoare de lumi, doar de amorul artei, părea de-a dreptul lipsit de sens.

O destinație? Leila acoperi cerul cu informații. Majoritatea lor, din necesitate perimate de mii de ani. Acolo se aflau lumi cu vedere spre nebuloase spectaculoase și grupuri de stele, priveliști a căror existență putea fi garantată că va rămâne așa până călătoreau într-acolo să le admire, însă admirarea lor directă ar fi, oare, mai spectaculoasă decât imersia în imaginile fără cusur ale bibliotecii din Najib? Să dispari

așa, timp de zece mii de ani, doar ca să te trezești sub un nor de gaze verzi și violete, indiferent cât era de grozav, părea ceva teribil de dezamăgitor.

Stelele palpitau de propria lor dilatare, cerșindu-i atenția. Arhitectura de aici, râurile, festivalurile! Chiar dacă aceste atracții turistice ar fi putut supraviețui mileniilor, chiar dacă unele erau, literalmente, unice, nimic n-o putea convinge că ar fi fost un preludiu potrivit pentru moarte. Dacă ea și Jasim ar fi format o legătură afectivă capricioasă, cu secole în urmă, cu o lume aflată pe partea cealaltă a galaxiei, despre care se zvonea că ascunde o mare frumusețe sau stârnea interesul, și dacă s-ar fi vorbit s-o caute când nu ar mai fi avut nimic altceva de făcut, atunci respectarea acestei promisiuni s-ar putea să fi meritat călătoria, chiar dacă i-ar fi adus într-o lume în ruină. Totuși, nu aveau nicio asemenea destinație binecuvântată și, oricum, era prea târziu ca să cultive una acum.

Privirea Leilei urmări o diminuare a publicității, care o duse până în conglomeratul de stele din centrul galaxiei. Discul Căii Lactee aparținea Amalgamului, ale cărui specii ancestrale se contopiseră, efectiv, într-o singură civilizație, dar miezul central era locuit de ființe care refuzaseră orice formă de comunicare cu cei din jurul lor. Toate tentativele de trimitere a probelor în miez – fără a mai pune la socoteală

proiectarea sporilor necesari pentru crearea infrastructurii pentru călătorie – au fost respinse cu blândețe, dar ferm, iar intrușii au fost repeziți înapoi, de unde veniseră. Distanții își menținuseră tăcerea și izolarea încă de dinainte de a fi existat însuși Amalgamul.

Ultimele noutăți asupra subiectului aveau cam douăzeci de mii de ani, dar acest statu-quo se menținea de aproape un milion de ani. Dacă ea și Jasim călătoreau spre marginea cea mai lăuntrică a domeniului Amalgamului, șansele erau excepțional de mari ca Distanții să nu-și schimbe manierele între timp. De fapt, n-ar fi nicio problemă dacă toți Distanții și-ar deschide, brusc, frontierele: acest dezgheț netrâmbițat ar fi el însuși un lucru extraordinar de văzut. Dacă provocarea rămânea intactă, cu atât mai bine.

Îl chemă pe Jasim în grădină și-i arătă abundența de stele neatinse de istoriile conservate.

— Încotro mergem? întrebă el.

— Pe cât de aproape de Distanți putem.

— Și ca să facem ce?

— Să încercăm să-i observăm, zise ea. Să încercăm să aflăm ceva despre ei. Să încercăm să realizăm un contact pe orice cale putem.

— Nu crezi că s-a mai încercat asta și înainte?

— De un milion de ori. Nu însă și în ultimul timp. Poate că, în vreme ce interesul dinspre partea noastră s-a mai diminuat, ei s-au

schimbat, devenind mai receptivi.

— Sau poate că nu, zâmbi Jasim.

La început, păruse cam năucit de propunerea ei, dar ideea părea să fi încolțit acum în el.

— Ne aruncăm într-o problemă foarte, foarte dificilă. Dar nu este zadarnic. Nu chiar.

Îi luă mâinile într-ale lui.

— Hai să vedem cum ne simțim mâine dimineață.

Dimineața erau amândoi convinși. Se vor așeza la porțile acestor străini atât de greu de abordat și vor încerca să-i scoată din indiferență.

Își convocară familia din toate colțurile Najibului. Aveau niște strănepoți și ceva descendenți mai îndepărtați, stabiliți prin alte sisteme stelare, aflați la decenii distanță dacă te deplasai cu viteza luminii, dar deciseră să nu-i mai aștepte acasă pentru această despărțire finală.

Două sute de persoane s-au înghesuit în casa și grădina fizice, în vreme ce alte două sute s-au cuibărit în aripa virtuală. Au avut loc discuții, cu mâncare și muzică, la fel ca la oricare altă celebrare, iar Leila încercă să înlăture orice urmă de solemnitate atunci când i se părea că se strecoară printre ei. Pe măsură ce noaptea trecea, de fiecare dată când săruta un copil sau un nepot, de fiecare dată când îmbrățișa câte un vechi prieten, se gândea că asta ar putea fi

chiar pentru ultima oară. Trebuia să fie și o ultima oară, nu mai putea suporta încă zece mii de ani, dar o parte din ea făcea spume la gură și se zbătea ca un animal prins la înghesuială la gândul că fiecare atingere caldă pierea în neant.

Pe măsură ce se apropiau zorii, petrecerea migră în întregime spre imaterial. Invitații se îmbrăcară în veșminte elegante, din mituri și xenologie, sau doar glumeau și se jucau cu trupurile lor iluzorii. Totul era foarte calm și tihnit, nimic din excesele suprarealiste pe care și le amintea din tinerețea ei, dar Leila tot simțea o umbră de amețeală. Când fiul ei, Khalid, își făcu urechile să crească și să se rotească, această prostioară amicală aduse un mesaj dur: mașinăriile din casă îi separaseră mintea de trup, la fel de fără niciun cusur ca întotdeauna, însă, de data asta, nu se va mai întoarce niciodată în aceeași carne.

Răsăritul soarelui aduse primele cuvinte de rămas-bun. Leila se sforță să dea drumul tuturor mâinilor întinse, să-și descleșteze mâinile de pe fiecare trup inexistent. Îi șopti lui Jasim:

— Și tu te smintești?

— Bineînțeles.

Treptat, mulțimea se subție. Aripa deveni tăcută. Leila se pomeni trecând dintr-o încăpere în alta, de parcă ar mai fi putut da peste cineva rămas în urmă, apoi își aminti că-i zorise chiar ea să plece pe ultimii dintre ei. Copiii ei și

prietenii retrăgându-se înlăcrimați pe hol. Ocoli tristețea neconsolată, apoi se ridică deasupra ei și se duse să-l caute pe Jasim.

O aștepta lângă camera lor.

— Ești pregătită să adormi? o întrebă el cu blândețe.

— De un eon întreg, făcu ea.

II

Leila se trezi în același pat în care se culcase. Alături, Jasim încă dormea. Fereastra îi dezvăluia zorii zilei, dar nu era priveliștea obișnuită a stâncilor și oceanului.

Leila puse casa s-o informeze pe scurt. După douăzeci de mii de ani – călătorind mai mult sau mai puțin cu viteza luminii, oprindu-se doar pentru câte o microsecundă sau două, la diferite stații de etapă, pentru a fi curățați și amplificați – pachetul de informații cuprinzându-i pe amândoi sosise în siguranță la Nazdeek-be-Beegane. Această lume nu era aglomerată și fusese modificată pentru a o face compatibilă cu o serie de stiluri metabolice. Casa negociase un loc unde puteau trăi înconjurați de confortul pe care și-l doreau.

Jasim se agită puțin, apoi își deschise ochii.

— Bună dimineața. Cum te simți?

— Mai bătrână.

— Chiar așa?

Leila se opri ca să reflecteze în mod serios.

— Nu. Câtuși de puțin. Dar tu?

— Mă simt bine. Mă întrebam doar ce-o fi afară.

Se înălță ca să privească pe fereastră. Casa fusese instanțiată pe întinsul unei câmpii vaste și pustii, acoperită cu tulpini joase de vegetație verde și galbenă. Puteau mânca aceste plante, iar casa inițiase, deja, o grădină cu mirodenii, în timp ce ei dormeau. Se întinse de umeri.

— Hai să preparăm micul dejun.

Coborâră la parter, pășind cu trupurile lor proaspăt realizate, apoi merseră în grădină. Aerul era neclintit, soarele deja cald. Casa pregătise unelte utile pentru recoltare. Din cauza naturii călătoriei lor veniseră cu mâna goală și nu aveau niciun fel de rude aici, nu tu veri de gradul al cincisprezecelea sau prieteni de-ai prietenilor. Natura Amalgamului făcea să fie, oricum, bineveniți, iar mașinăriile care supravegheau această lume în folosul locuitorilor ei își dăduseră toată silința să le ofere cele mai bune condiții.

— Așadar, asta-i viața de după? cugetă Jasim, secerând tulpinile galbene. Foarte rustic.

— Vorbește numai în numele tău, ripostă Leila. Eu nu-s moartă încă.

Puse secera jos și se aplecă să smulgă una dintre plante cu tot cu rădăcină.

Mâncarea pe care și-o gătiră fu îndestulătoare,

dar fadă. Leila rezistă tentației de a-și amplifica percepția gustativă; prefera să înfrunte provocarea găsirii unor rețete decente, care va constitui un contrapunct folositor la sarcina mult mai descurajantă pe care voiau s-o încerce aici.

Își petrecură restul zilei rătăcind prin împrejurimi, explorând vecinătatea lor imediată. Casa se conectase la un pârâu din apropiere, pentru apă, iar lumina solară, conservată, oferea întreaga energie de care aveau nevoie. De pe niște dealuri aflate cam la o oră de mers, dădură cu ochii de un câmp cu o altă clădire, însă se deciseră să mai aștepte puțin înainte de a se prezenta vecinilor lor. Aerul avea un miros ușor bizar, datorită seriei de componente necesare pentru susținerea altor stiluri de metabolism, însă nu era ceva prea intruziv.

Venirea nopții îi luă prin surprindere. Chiar și înainte ca soarele să fi apus, o puzderie de stele începură să-și facă apariția dinspre est, iar pentru un moment Leila crezu că acele puncte albe pe fondul albastrului tot mai palid erau niște fenomene atmosferice exotice, poate chiar niște nori mici, formându-se în stratosferă pe măsură ce temperatura scădea. Când deveni cât se poate de clar ce se întâmpla, îi făcu semn lui Jasim să se așeze lângă ea, pe malul pârâului, și să privească răsărind stelele miezului galactic.

Ieșeau la iveală într-un moment când Nazdeek

se afla între soarele ei și centrul galactic. La amurg, jumătate din teritoriul uluitor al Distanților se întindea dinspre orizontul estic spre zenit, cu stelele deplasându-se într-un marș lent spre apus, pe fondul cerului tot mai întunecat, pentru a-și dezvălui și mai mult din splendoarea lor.

— Crezi că merită să mori pentru asta? glumi Jasim în drumul spre casă.

— Am putea pune capăt acestei experiențe chiar acum, dacă te simți lipsit de orice ambiții.

Îi strânse palma într-a lui.

— Dacă asta durează zece mii de ani, sunt gata.

Era o noapte blândă, ar fi putut dormi și afară, însă spectacolul era mult prea incitant. Rămaseră jos, la parter, în aripa fizică. Leila privi încâlceala ciudată a umbrelor proiectate de mobilierul care aluneca de-a lungul pereților. Vecinii ăștia nu dorm niciodată, se gândi ea. Când o să le batem la ușă, ne vor întreba de ce ne-a trebuit atât timp.

III

Sute de observatoare gravitau în jurul Nazdeekului, construite și apoi abandonate de alții, veniți aici în aceeași misiune. Când Leila văzu centura de reziduuri spațiale originară, cartografiată în fața ei – orbite menținute cu

scrupulozitate și curățate de roboții-santinelă vreme de eoni – se simți ca și cum ar fi descoperit mormintele predecesorilor lor, întinzându-se pe câmpul din spatele casei cât vedeai cu ochii.

Nazdeek era pregătit să le ofere resurse pentru a azvârli în vid încă un pachet de instrumente, dacă asta doreau, însă multe dintre observatoarele abandonate erau perfect funcționale, iar majoritatea fuseseră lăsate într-o stare docilă, gata să accepte instrucțiuni de la oricine.

Leila și Jasim stăteau în sufragerie și treziră mașinării după mașinării, după milenii de hibernare. Unele, după cum se dovedi, nu erau deloc în adormire, ci își continuaseră supravegherea sistematică, acumulând date multă vreme după ce proprietarii lor își pierduseră orice interes.

În zonele stelare aglomerate ale centrului galactic, efecte gravitaționale disruptive făceau ca formarea de sisteme planetare să fie mai rară decât în restul galaxiei, iar orbitele să fie mai puțin stabile. Cu toate acestea, fuseseră găsite și planete. De pe Nazdeek puteau fi urmărite câteva mii, iar un observator le monitorizase spectrul atmosferic în ultimele douăsprezece milenii. În toate acele lumi, în toți acești ani, nu apăruseră semne de compoziții atmosferice desprinse de modelele plauzibile,

pur geochimice. Asta însemna că nu existau viață autentică și nici industrii rudimentare. Nu dovedea că aceste lumi ar fi fost nelocuite, ci sugera că fie Distanții se străduiseră din răsputeri pentru a evita să lase semnături chimice, fie că trăiau într-o cu totul altă manieră decât oricare dintre civilizațiile care formau Amalgamul.

Dintre cele unsprezece forme de biochimie găsite răspândite în jurul discului galactic, toate dăduseră naștere, în cele din urmă, la sute de specii dotate cu rațiune. Din multitudinea de civilizații ieșite din aceste rădăcini, toate conțineau culturi care-și oferiseră flexibilitatea de a exista ca software, însă ele conțineau și culturi care persistau într-o existență corporală. Leila n-ar fi renunțat nici ea, de bunăvoie, la acest mod, dar, în vreme ce era ușor să-ți imaginezi acest act făcut de o subcultură, părea ceva extraordinar la nivelul unei specii întregi. Într-un fel, civilizația îngemănată din Amalgam își datora existența faptului că existau la fel de multe varietăți culturale în cadrul aceleiași specii, precum și între o specie și cealaltă. În această explozie de diversitate, suprapunerea de interese devenea inevitabilă.

Dacă Distanții constituiau excepția, iar cultura lor materială se redusese la doar câteva procesoare discrete – fiecare cu necesitățile energetice ale unui țânțar – atunci găsirea lor

devenea imposibilă.

Desigur, acest cel mai rău caz nu putea fi chiar adevărat. Singurul motiv pentru care se presupunea că Distanții chiar existau era faptul că un anumit component al culturii lor azvârlea înapoi toate sondele trimise în protuberanță. Indiferent cât erau de discrete acele mașinării, cu siguranță că nu erau rare: ținând cont că reușiseră să urmărească, să intercepteze și să inverseze traiectoriile a miliarde de sonde individuale, trimise pe mii de rute diferite, constrângerile relativiste ale fluxurilor de informații sugerau că Distanții mențineau un fel de prezență aproape lângă fiecare stea de la marginea miezului.

Leila și Jasim cerură să fie informați de Nazdeek asupra celor mai recente tentative de pătrundere în protuberanță, însă, după patruzeci de mii de ani, datele de bază nu se schimbaseră. Nu exista nicio limită precis desenată care să marcheze teritoriul Distanților, dar de la un punct, într-o zonă de frontieră de aproximativ cincizeci de ani-lumină lățime, toate sondele trimise au încetat să mai funcționeze. Semnalele celor care aveau la bord radiofaruri sau transmițătoare încetau fără niciun preambul. Peste vreun secol sau mai mult reapăreau aproape la același punct, deplasându-se în direcția opusă: spre locul de unde veniseră. Cele care fuseseră recuperate și

examinate se dovediră a fi neatinse, însă jurnalele lor de bord nu conțineau niciun fel de date privind deceniile lipsă.

Jasim spuse:

— Distanții ar putea fi morți și îngropați. Au realizat gardul perfect, dar acum le-a supraviețuit și le păzește ruinele.

Leila respinse asta cu emfază.

— Nicio civilizație care s-a extins la mai mult de un sistem solar n-a dispărut vreodată cu desăvârșire. Uneori s-au transformat devenind de nerecunoscut, însă niciuna nu a pierit fără descendenți.

— Acesta-i doar un fapt istoric, nu o lege universală, insistă Jasim. Dacă e să ne certăm tot timpul stând în Amalgam, nu vom ajunge niciunde. Dacă Distanții n-ar fi cu totul deosebiți, nici n-am fi aici.

— Asta-i adevărat, dar n-am să accept că sunt morți până nu văd dovezi.

— Ce-ar putea constitui o dovadă? În afară de milionul de ani de tăcere?

— Tăcerea poate însemna orice. Dacă sunt morți cu adevărat, vom găsi altceva, ceva cert.

— Cum ar fi?

— Când vom vedea, vom ști.

Inițiară proiectul în profunzime, evaluând datele provenite de la vechile observatoare, oprindu-se doar să adune hrana, să mănânce și să doarmă. Rezistaseră tentației de a face

planuri detaliate pe Najib, gândindu-se că orice abordare trasată de ei în avans avea toate șansele de a deveni perimată, odată ce aflau rezultatele ultimelor investigații. Acum că sosiseră și găsiseră scena absolut neschimbată, Leila își dori să fi venit înarmați cu unele opțiuni clare pentru a se descurca în situația pe care ar fi putut-o anticipa înainte de plecare.

De fapt, cu toate că s-ar fi simțit ca niște amatori rupți de realitate, înapoi, pe Najib, acum că Distanții deveniseră singura lor *raison d'être,* era mult mai greu să se relaxeze și să se răsfețe cu acel gen de speculații care ar putea da roade, din moment ce abordările sistematice dăduseră greș. După ce veniseră de la douăzeci de mii de ani-lumină pentru asta, nu-și puteau petrece timpul visând cu ochii deschiși, întorcând problemele pe toate fețele într-un colț al minții, în vreme ce se lăsau seduși de ritmul idilei rurale de pe Nazdeek. Așa că studiau tot ce se mai încercase până atunci, căutând, metodic, o nouă abordare, sperând că – din întâmplare, dacă nu din alt motiv – ar putea rata vreun punct mort crucial, care le afectase munca predecesorilor lor.

După șapte luni, fără niciun rezultat sau inspirație, Jasim îi scoase, în cele din urmă, din rutină.

— Nu ajungem niciunde, zise el. E vremea să admitem asta, să dăm totul la o parte și să ne

vizităm vecinii.

Leila se holbă la el de parcă l-ar fi văzut pierzându-și mințile.

— Să-i vizităm? Cum? Ce te face să crezi că ne-ar lăsa înăuntru?

El zise:

— Vecinii. Mai ții minte? Pe deal. Cei care s-ar putea, de fapt, să vrea să discute cu noi.

IV

Vecinii lor publicaseră o declarație sumară conform căreia, în principiu, salutau contactul social, dar că s-ar putea să treacă ceva timp până să răspundă. Jasim le trimise o invitație, întrebându-i dacă le-ar face plăcere să le viziteze casa, apoi așteptă.

După numai trei zile, sosi și răspunsul. Vecinii lor nu voiau să-i facă să-și modifice casa în mod fizic, așa că preferau să nu fie corporali în acel moment. Ținând cont de cerințele mai puțin drastice pe care le reclamau specia lui Leila și Jasim atunci când se întrupa, n-ar dori, mai degrabă, să vină ei în vizită?

Leila spuse:

— De ce nu?

Stabiliră data și ora.

Sumarul vecinilor includea toate detaliile biologice și sociologice necesare pregătirii întâlnirii. Biochimia lor era pe bază de carbon,

respirau oxigen, dar foloseau un replicator diferit față de ADN-ul lui Leila și Jasim. Fenotipul lor ancestral semănă cu un șarpe mare și blănos, iar când se întrupau, trăiau în cuiburi de mai mult de o sută de indivizi. Mintea indivizilor era într-o armonie perfectă, dar solitudinea era pentru ei un concept străin și tulburător.

Leila și Jasim porniră la drum pe la sfârșitul dimineții, ca să ajungă la destinație pe la începutul amiezii. Pe cer se vedeau niște nori joși și grei, dar cerul nu era complet acoperit, iar Leila observă că atunci când soarele ajungea în spatele norilor, putea distinge câteva dintre cele mai strălucitoare stele de la marginea protuberanței galactice.

Jasim o admonestă ferm:

— Nu te mai uita atât. Asta-i ziua noastră liberă.

Clădirea Șerpilor era un cilindru jos, mare, asemănător cu un rezervor de apă, și se dovedi că era plin cu un fel de mușchi jilav, cu miros pătrunzător. Când sosiră la intrare, trei dintre gazdele lor îi așteptau în întâmpinare, încolăciți pe pământ, lângă gura unui tunel larg, ieșind din mușchi. Trupurile lor erau aproape la fel de late ca ale oaspeților și de vreo opt sau zece metri lungime. Capetele lor aveau doi ochi frontali, dar celelalte organe de simț nu erau la vedere. Leila le putu distinge gurile și știa, din sumar, câte rânduri de dinți se aflau acolo, dar

tăieturile late și trandafirii rămaseră închise, aproape pierdute prin blana cenușie.

Șerpii comunicau prin bufnituri surde, de joasă frecvență, iar sistemul lor de nomenclatură era complex, așa că Leila îi etichetă, mental, pe cei trei cu nume alese la întâmplare, ușor exotice – Tim, John și Sarah – și-și reglă translatorul ca să fie posibil ca ea să recunoască intuitiv care cine era și cine i se adresa, precum și semnificația gesturilor lor.

— Bun venit la noi acasă, spuse Tim cu entuziasm.

— Mulțumim că ne-ați invitat, răspunse Jasim.

— A trecut ceva timp de când n-am mai avut vizitatori, explică Sarah. Așa că suntem cu adevărat încântați să vă vedem.

— Cât timp a trecut de-atunci? întrebă Leila.

— Douăzeci de ani, zise Sarah.

— Dar noi am venit aici pentru o viață tihnită, adăugă John. Așa că ne-am așteptat să fie așa, o vreme.

Leila se îndoia că un clan de vreo sută de indivizi ar putea găsi, vreodată, o viață tihnită, dar poate că intruziunile nedorite din afară erau de natură diferită față de dramele de familie.

— Vreți să intrați în cuib? întrebă Tim. Dacă nu doriți să intrați, n-o să ne supărăm, dar toată lumea ar dori să vă vadă, iar unii dintre noi nu se simt prea bine în exterior.

Leila privi spre Jasim. El îi spuse discret:

— Putem trece la vederea în infraroșu, și ne putem ajusta pentru a tolera mirosul.

Leila căzu de acord.

— Bine, îi spuse Jasim lui Tim.

Tim se strecură în tunel și dispăru cu o mișcare rapidă și elegantă, apoi John le făcu oaspeților semn cu capul să-l urmeze. Leila intră prima, împingându-se pe panta blândă cu genunchii și coatele. Planta cultivată de Șerpi pentru cuib forma o suprafață răcoroasă, uscată, elastică. Îl putea zări pe Tim la circa zece metri în față, ca pe un vierme gigantic și luminos, strălucind din cauza căldurii corporale, încetinind acum ca s-o lase să-l ajungă din urmă. Ea privi înapoi la Jasim, care acum arăta chiar și mai ciudat decât Șerpii, cu fața și brațele pătate cu ciudate fâșii strălucitoare, din cauza efortului.

După câteva minute, ajunseră într-o încăpere de mari dimensiuni. Aerul era umed, însă după îngustimea tunelului atmosfera părea răcoroasă și proaspătă. Tim îi conduse spre centru, unde-i așteptau ca să-i salute o mulțime de alți Șerpi. Dădură ocol, entuziasmați, oaspeților, lansând bufnituri de încântare și bun venit. Leila simți un val de adrenalină; știa că ea și Jasim nu erau în niciun pericol, dar dimensiunile și energia creaturilor erau copleșitoare.

— Ne puteți spune de ce ați venit pe Nazdeek? întrebă Sarah.

— Desigur.

Pentru o clipă, două, Leila încercă să-i întâlnească privirile, însă, la fel ca toți ceilalți Șerpi, și ea se mișca fără încetare, un gest pe care translatorul lui Leila îl categorisi drept un semn de căldură și entuziasm. Cât despre lipsa schimbului de priviri, translatorii Șerpilor, care descifrau unele aspecte ale comportamentului uman privind politețea, deveneau de nefolosit în astfel de circumstanțe și nu aveau cum să interpreteze greșit acțiunile ei.

— Am venit aici să aflăm cât mai multe despre Distanți, zise ea.

— Distanții?

În prima clipă, Sarah păru doar perplexă, dar apoi traducătorul Leilei sugeră o urmă de ironie.

— Dar nu ne oferă nimic.

Pe moment, Leila rămase fără glas. Implicația era subtilă, dar indubitabilă. Cetățenii Amalgamului aveau un protocol rezervat pentru curiozitatea lor reciprocă: publicau câte un rezumat care expunea în mod clar orice fel de informații voiau ei ca oamenii, în general, să cunoască despre ei, și mai preciza dacă erau acceptate și alte întrebări despre ei. Oricum, un cetățean era perfect îndreptățit să nu publice niciun rezumat, iar acea decizie îi era respectată. Când nu era publicată nicio informație și nu era lansată nicio invitație, nu mai aveai altceva de făcut decât să-ți vezi de

ale tale.

— Din câte putem spune, nu ne oferă absolut nimic, spuse ea, dar s-ar putea să fie o neînțelegere, un eșec al comunicării.

— Au trimis înapoi toate sondele, răspunse Tim. Chiar credeți că n-am înțeles ce înseamnă asta?

Jasim interveni:

— Asta înseamnă că nu vor să pătrundem, fizic, în teritoriul lor, să ne plasăm mașinăriile în apropierea caselor lor, dar nu sunt convins că asta ar dovedi că nu au nicio dorință de comunicare.

— Ar trebui să-i lăsăm în pace, insistă Tim. Au văzut toate sondele, așa că știu că suntem aici. Dacă vor să ia contact, vor face asta la vremea hotărâtă de ei.

— Să-i lăsăm în pace, repetă un alt Șarpe.

Afirmația fu reluată în cor și de alții din încăpere.

Leila rămase pe poziție.

— Nu avem nicio idee câte specii și culturi diferite s-ar putea afla în miez. Una dintre ele trimite înapoi sondele spațiale, dar, din câte presupunem, ar putea exista alte câteva mii care să nici nu aibă habar că Amalgamul a încercat să ia contact cu ei.

Sugestia declanșă o serie de dispute, unele între oaspeți și gazde, altele între Șerpi. În tot acest timp, Șerpii au continuat să-i înconjoare

entuziaști, iar alții au intrat în încăpere să vadă și ei noutatea reprezentată de acești străini.

Când vociferările pe tema Distanților se calmară suficient cât să-i poată permite să schimbe subiectul, Leila o întrebă pe Sarah:

— Voi de ce ați venit pe Nazdeek?

— Pentru că este departe de rutele importante. Aici, putem reflecta netulburați asupra lucrurilor.

— Dar ați putea avea același grad de intimitate oriunde. Depinde de ce scrieți în prezentarea voastră.

Răspunsul lui Sarah era impregnat cu o nuanță de amuzament.

— Pentru noi, ar fi o grosolănie inimaginabilă să tăiem toate contactele într-un mod explicit. Mai ales cu alții din specia noastră ancestrală. Pentru a duce o viață tihnită, a trebuit să reducem probabilitatea de a întâlni pe cineva care să vrea să ne caute. A trebuit să facem efortul de ne îndepărta, fizic, de toți, pentru a putea obține beneficii.

— Cu toate astea, ne-ați întâmpinat, pe mine și Jasim, cu mare bucurie.

— Bineînțeles că da. Însă această întâlnire va fi suficientă pentru alți douăzeci de ani.

Cam atât despre resuscitarea vieții lor sociale.

— La ce anume reflectați în această stare de solitudine?

— La natura realității. La foloasele existenței.

La motive pentru a trăi și la motive pentru a nu trăi.

Leila simți cum i se încrețește pielea de pe antebrațe. Aproape că uitase că-și fixase o întâlnire cu moartea, indiferent cât era de nesigură ora.

Explică tuturor cum ea și Jasim se deciseseră să se lanseze într-un proiect grandios înainte de moarte.

— O abordare interesantă, comentă Sarah. Am să mă mai gândesc la asta.

Se opri, apoi adăugă:

— Cu toate că nu sunt sigură că ați rezolvat problema.

— Ce vrei să spui?

— Va fi cu adevărat mai ușor acum să-ți alegi momentul potrivit ca să renunți la viață? Nu cumva ai înlocuit, doar, o alegere delicată cu una și mai dificilă: să decizi când ai epuizat toate posibilitățile de contactare a Distanților?

— Sună ca și cum nu ne-ai da vreo șansă de reușită.

Leilei nu-i era teamă de posibilitatea eșecului, dar sugestia că era inevitabil făcea ca lucrurile să fie cu totul altfel.

Sarah răspunse:

— Suntem aici, pe Nazdeek, de cincisprezece mii de ani. Nu prea acordăm atenție lumii din afara cuibului, dar chiar și din această stare de izolare, i-am văzut pe mulți rupându-și gâtul de

această stâncă.

— Deci când veți accepta ideea că propriul vostru proiect e terminat? contraatacă Leila. Dacă încă nu ați obținut ceea ce căutați de cincisprezece mii de ani, când vă veți recunoaște înfrângerea?

— N-am idee, recunoscu Sarah. La fel ca voi, n-am nicio idee.

V

Când drumul înainte apăru pentru prima dată, n-a fost nimic care să-l deosebească de o mie de alarme ivite până acum.

Era în cel de-al șaptesprezecelea an al lor pe Nazdeek. Își lansaseră propriul observator – dotat cu ultimele rafinamente culese de prin toată galaxia – cu cincisprezece ani mai înainte și, de-atunci, confirmase rezultatele nule ale predecesorilor lor.

Se cufundaseră într-o rutină tacticoasă, explorând sistematic posibilitățile pe care observația nu le exclusese încă. Pendulând între scenarii care, în mod clar, nu duceau nicăieri – prezența în miez a unei civilizații extravertite, bogate din punct de vedere energetic, gata să riște, căutând contacte prin toate mijloacele care-i stau la dispoziție – și numărul infinit de posibilități care, de la această distanță, nu puteau fi deosebite de absența oricăror urme de

viață și de absența tuturor mașinăriilor, cu excepția uneia rudimentare, dar eficiente, pe post de paznic al porții, din când în când, din fluxurile de date bolboroseau până la suprafață dovezi ispititoare, dar numai pentru a se disipa apoi în statistici insignifiante la o supraveghere continuă.

De pe Nazdeek puteau fi distinse zeci de miliarde de stele zăcând în teritoriul Distanților, unele dintre ele evoluând sau interacționând violent pe o scară temporală la nivel de ani sau luni. Găurile negre le jupuiau și le înghițeau companionii. Stele neutronice și pitice albe furau combustibilul nou și apoi străluceau ca nove. Grupuri de stele se ciocneau și se sfâșiau unele pe altele. Dacă adunai destul de mult timp datele despre această menajerie, te puteai aștepta să dai peste orice. Leila n-ar fi fost surprinsă să se plimbe prin grădină într-o noapte și să găsească un semn de bun venit desenat pe cer, înainte ca tiparul întâmplător al novelor să pălească, iar mesajul să se dizolve din nou în aleatoriu.

Când telescopul lor cu raze gamma surprindea o lucire a ceva ciudat – nucleul unui anumit izotop de fluor, destrămându-se după o stare de excitare, când nu era niciun fel de sursă apropiată pentru o astfel de radiație care să fi putut pune nucleul în acea stare – ar fi constituit doar încă un fapt aleatoriu, inexplicabil,

adăugându-se unui morman înalt cu astfel de evenimente. Când același licăr a fost observat din nou, nu foarte departe, Leila se gândi că dacă un nor de gaze, cu conținut bogat de fluor, putea fi afectat într-un loc de către o sursă invizibilă de radiații, nu trebuia să fie surprinzător dacă același lucru se întâmpla în altă parte, în același nor.

Se mai întâmplă o dată. Cele trei evenimente se aliniau în spațiu și timp într-o manieră care sugera un puls scurt de raze gamma, sub forma unui fascicul foarte îngust, lovind în trei puncte diferite din norul de gaze. Totuși, în muntele de date adunate de predecesorii lor, coincidențe mult mai șocante decât aceasta se petrecuseră de sute de mii de ori.

Cu cea de-a patra străfulgerare, echilibrul numerelor începu să se clatine. Razele gamma secundare ajunse pe Nazdeek nu dezvăluiau decât o amprentă firavă și distorsionată a radiației originale, însă toate cele patru străfulgerări aveau coerența unei singure raze înguste. În miez, existau mii de surse de raze gamma cunoscute, dar frecvența radiației, direcția razei și profilul temporal al pulsului nu se potriveau cu niciuna dintre ele.

Arhivele scoaseră la iveală câteva zeci de ocazii când același fel de emisii au fost văzute din nucleele de fluor, în condiții similare. N-au fost niciodată mai mult de trei evenimente

conectate, însă o secvență se întâmplase pe o direcție nu departe de cea actuală.

Leila se opri lângă pârâu și începu să modeleze posibilitățile. Dacă raza lega două obiecte în zbor propulsat, orice predicție era imposibilă. Dacă receptorul și transmițătorul se aflau în zbor inerțial și făceau corecții doar ocazional, datele trecute și actuale combinate îi puteau oferi o previziune plauzibilă privind viitoarea orientare a razei.

Jasim privi simularea ei, o bulă din stele și ecuații, proiectată mental, plutind deasupra apei.

— Întreaga traiectorie va depăși limitele, zise el.

— Nu mai spune!

Teritoriul Distanților era mai mult sau mai puțin sferic, ceea ce-l transforma într-un ansamblu convex: nu puteai ajunge între oricare două puncte din interiorul său fără să intri în teritoriul propriu-zis.

— Dar privește cât de mult se împrăștie raza. Din datele obținute de la fluor, aș zice că are o lățime de zeci de kilometri în momentul când ajunge la receptor.

— Așadar, s-ar putea ca nici să n-o intercepteze? Să lase o parte din ea să ajungă în discul galactic?

Nu părea convins.

Leila spuse:

— Uite, dacă au făcut chiar tot posibilul să ascundă asta, în primul rând nu am fi văzut niciodată semnalele.

— Norii de gaze cu mult fluor sunt extrem de rari. Evident, au recepționat o frecvență care n-ar fi împrăștiată în circumstanțe obișnuite.

— Da, însă aceasta este doar o chestiune de primire a semnalului prin mediul local. Noi alegem singuri frecvențele care nu vor interacționa cu nicio substanță a cărei prezență să fie posibilă de-a lungul traseului, însă nicio alegere nu-i perfectă, și acceptăm asta. Mie mi se pare că au făcut același lucru. Dacă ar fi fost niște puriști fanatici, ar comunica prin metode complet diferite.

— Bine.

Jasim se întinse spre model.

— Așadar, unde am putea merge și să fie în direcția privirii?

Răspunsul scurt era „nicăieri”. Dacă raza nu era complet blocată de ținta sa vizată, s-ar împrăștia considerabil, în drum spre discul galactic, dar nu s-ar lăți atât de tare încât să treacă peste fie și un singur punct unde Amalgamul ar avea vreun avanpost de orice fel.

Leila spuse:

— E ceva prea bun ca să ratăm. Trebuie doar să plasăm un observator decent în calea ei.

Jasim fu de acord.

— Și trebuie s-o facem înainte ca aceste

noduri să decidă că s-au abătut prea aproape de ceva periculos și să-și pornească motoarele pentru o corecție de curs.

Trecură în revistă posibilitățile. Oriunde-și stabilise Amalgamul prezența, infrastructura deja prezentă pe teren putea converti datele în orice fel de obiect material. Să te transmiți pe tine însuți într-un asemenea loc, împreună cu toate cele necesare, era simplu ca bună ziua: viteza luminii era singura constrângere. Pretențiile excesive asupra resurselor locale puteau fi refuzate, însă cererile modeste erau rareori respinse.

Mult mai dificilă era construirea, la locul faptei, a ceva nou, folosind materia primă, dar fără să existe un receptor; în acest caz, în locul informației pure, nu numai că trebuia să cheltui energie propulsând sporii la viteze relativiste – un cost care creștea progresiv ca urmare a masei scutului protector – după care trebuia să pierzi o mulțime din timpul câștigat cu o fază îndelungată pentru frânare, altfel sporul va ajunge la țintă cu suficientă energie încât să se transforme în plasmă. Interacțiunile cu mediul interstelar puteau fi utilizate pentru încetinirea sporului, evitând necesitatea de a plimba mai multă masă pentru a o folosi ca propulsie la operațiunile de frânare, însă întreaga procedură era dezgustător de ineficientă.

Și mai greu era să aduci ceva substanțial în

orice punct din vastul spaţiu dintre stele. Fără materii prime la îndemână la destinaţie, totul trebuia transportat din altă parte. Cel mai bun punct de pornire era, de obicei, trimiterea unui spor ingineresc într-un nor de comete, cu o slabă legătură gravitaţională cu steaua sa asociată, însă nu orice nor de acest fel era uşor de prelucrat şi totul cerea timp şi cantităţi obscen de mari de energie.

Pentru a aranja livrarea unui observator la cel mai accesibil punct de pe linia de vedere a razei, călătorind la viteza corectă, ar fi necesari cincisprezece mii de ani. Iar asta numai dacă culturile locale, care posedau cele mai apropiate facilităţi, şi care aveau drept de veto privind folosirea materiilor prime, acceptau imediat cererea lor.

— Cât timp trece între corecţiile de rută? se întrebă Leila.

Dacă constructorii acestei reţele ipotetice erau eficienţi, nodurile puteau pluti o vreme în spaţiul interstelar fără niciun fel de probleme, dar în miez totul se consuma mai repede decât în discul galactic, iar necesitatea de a contracara efectele gravitaţionale ar putea surveni mult mai curând. Nu exista nicio cale de a face o predicţie consistentă, însă puteau aprecia lejer că intervalul era între opt şi zece mii de ani.

Leila se strădui să se împace cu realitatea.

— Vom încerca din această poziție și dacă suntem norocoși am putea surprinde ceva. Dacă nu, vom încerca din nou dacă raza se mută.

Trimiterea primului observator în căutarea razei ar fi în van; chiar și cu deplasarea inerțială actuală a nodurilor, punctul de observare s-ar deplasa cu o viteză la o fracțiune din cea a luminii față de stelele locale. Amplificată de distanțele enorme străbătute, o mică schimbare de direcție în miez ar putea trimite raza într-o abatere laterală de ani-lumină până în momentul când ar atinge discul galactic.

— Așteaptă, zise Jasim.

Mări regiunea din jurul căii proiectate a razei.

— Ce cauți?

El se adresă hărții:

— Există două avanposturi ale Amalgamului așezate într-o linie dreaptă care să intersecteze raza?

Harta îi răspunse pe un ton ușor neîncrezător:

— Nu.

— Am sperat prea multe. Atunci există trei pe un plan care să intersecteze raza?

Harta glăsui:

— Există între zece și optsprezece triple care întrunesc această condiție.

Leila își dădu brusc seama la ce se gândea el. Râse și-l strânse de braț.

— Ești complet nebun!

Jasim rosti:

— Lasă-mă, mai întâi, să stabilesc cifrele, iar după aceea n-ai decât să mă ironizezi.

Își reformulă întrebarea adresată hărții:

— Printre câte din aceste triple ar putea trece raza, intersectând triunghiul pe ale cărui vârfuri se situează?

— De la a zecea până la a șasea.

— Cât de aproape de noi este cel mai apropiat punct de intersecție a razei cu oricare dintre aceste triunghiuri, dacă distanțele sunt măsurate via cea mai proastă variantă a celor trei avanposturi, cel care face traiectoria să fie cea mai lungă?

— La șapte mii patru sute douăzeci și șase de ani-lumină.

Leila comentă:

— Frânare prin coliziune. Cu trei componente?

— Ai o idee mai bună?

Mai bună decât dublu față de cea mai rapidă metodă convențională?

— Nu-mi vine nimic în minte. Lasă-mă să mă gândesc.

Frânarea în mediul interstelar rarefiat era un proces lent. Dacă voiai să livrezi rapid o încărcătură într-un punct aflat, fortuit, undeva, pe o linie dreaptă între două avanposturi existente, puteai lansa două pachete separate, din două locuri diferite și le puteai lăsa să se „ciocnească” când se întâlneau, sau, mai degrabă, le lăsai să se frâneze magnetic unul pe

altul. Dacă aranjai ca pachetele să aibă impuls egal și opus, se vor opri fără a mai fi nevoie să arunci masă de reacție sau să te agăți de molecule în trecere, iar o parte din energia lor cinetică ar putea fi recuperată sub formă de electricitate și înmagazinată pentru o utilizare ulterioară.

Orientarea și sincronizarea trebuiau să fie perfecte. Pachetele relativiste nu efectuau corecții de traiectorie în timpul deplasării, iar datele disponibile la fiecare loc de lansare despre locul precis al celuilalt reprezentau, întotdeauna, o predicție potențial imperfectă, nu o declarație faptică temeinică. Chiar și cu prodigioasele resurse astrometrice și de calcul ale Amalgamului, obținerea unor alinieri milimetrice la distanțe de mii de ani-lumină nu mai putea fi garantată.

Acum Jasim voia să facă trei dintre aceste încărcături să se întâlnească, să execute un dans electromagnetic elaborat și să termine atingând viteza adecvată pentru continuarea urmăririi țintei în mișcare, raza.

Seara, întorși acasă, lucrară cot la cot la diverse simulări. Era ușor să găsești modele care funcționau dacă totul mergea perfect, însă ei Continuară să caute cea mai robustă varietate, cu toleranța cea mai mare la micile erori de aliniament. La frânarea standard, cu două corpuri, soluția obișnuită presupunea ca

primul pachet să fie de forma unui cilindru, pentru a trece printr-o gaură din celălalt pachet. După ce treceau unul prin celălalt, cele două pachete se îndepărtau din nou, câmpurile magnetice fiind comutate de la respingere la atracție. Urmau mai multe „ricoșeuri”, iar în decursul procesului o cantitate cât se poate de mare de energie cinetică se convertea, gradat, în curenți de superconductivitate, pentru înmagazinare, în vreme ce restul se disipa sub formă de radiație electromagnetică. Ca să determini trei obiecte să se întâlnească într-un anumit unghi nu numai că asta însemna ca sincronizarea și poziționarea să fie și mai decisive, dar distrugea orice simetrie simplă, axială, introducând riscuri mai mari pentru stabilitate.

Sosiră zorii înainte ca ei să se oprească asupra unui model optim, care efectiv să împartă problema în două. În primul rând, pachetul unu, o sferă, va întâlni pachetul doi, un tor, străbătând deschizătura din mijloc, apoi săltând înainte și înapoi de șaptesprezece ori. Planul torului va face unghi cu direcția lui de deplasare, permițând sferei să-l abordeze frontal. Când cele două obiecte vor ajunge, în final, să se distanțeze unul de celălalt, ele vor avea o componență a vitezei lor care le va duce direct spre pachetul trei, un cilindru cu o gaură axială de sondă.

Din cauză că interacțiunile electromagnetice sunt la fel ca în cazul cu două obiecte – autocentrare, stabilitate intrinsecă – un mic grad de eroare de aliniament la fiecare din aceste întâlniri n-ar fi fatal. În cazul obișnuit pentru două obiecte, cu toate că nu necesita pachetul combinat, după ce toate salturile și disiparea de energie se terminau, deplasarea era atât de precis determinată, încât se putea trece printr-un alt cerc îngust.

Nu existau însă garanții, iar la sfârșit, rezultatele vor fi în mâinile altor oameni. Puteau trimite solicitări în direcția celor trei avanposturi, cerând ca aceste obiecte să fie lansate în momentele necesare, pe traiectoriile necesare. Trebuințele energetice se aflau pe undeva pe la marginea regulilor de politețe, și era posibil ca una sau mai multe solicitări să fie, pur și simplu, respinse.

Jasim izgoni modelele cu un gest din mână, apoi se întinseră pe covor, unul lângă celălalt.

— N-am crezut niciodată că vom ajunge atât de departe. Chiar dacă este vorba de un miraj, nu mi-a trecut niciodată prin minte că vom găsi unul care să merite urmărit, zise el.

Leila răspunse:

— Nu știu la ce m-am așteptat. La un soi de mare sminteală: vreo luptă îndelungată, obositoare și amuzantă, resimțită ca și cum ai rătăci ani în șir prin junglă și ai sfârși-o

pierzându-te cu totul.

— Și apoi?

— Te predai.

Jasim rămase tăcut o vreme. Leila putea simți că punea el ceva la cale, dar nu insistă.

— Să ne deplasăm chiar noi până la acest observator, sau să așteptăm aici rezultatele? zise el.

— Ar trebui să mergem. E clar! Nu vreau să zac și să aștept pe aici timp de cincisprezece mii de ani. Putem lăsa observatoarele din Nazdeek să caute mai multe raze de fluorescență și rezultate de transmisie, așa că vom afla de ele oriunde am ajunge.

— Asta are noimă.

Jasim șovăi, apoi adăugă:

— Când plecăm, nu vreau să lăsăm nicio copie de rezervă.

— Ah.

Călătoriseră de la Najib fără să lase nimic din ei în urma; dacă transmiterea lor nu ar fi reușit, din cine știe ce motiv, să ajungă pe Nazdeek, nu ar fi existat nicio copie de rezervă a informațiilor lor care să fie resuscitată pentru reluarea vieții întrerupte. Deplasarea prin rețelele de comunicații stabilite în Amalgam comporta doar riscuri neglijabile. Dacă se avântau spre locul ipotetic al acestei stații-gata-să-fie-asamblată pe nicăieri, era cu totul posibil să se îndrepte spre infinit, fără a mai fi instantiați din nou.

— Te-ai săturat de ce facem? Sau de ceea ce-am devenit? întrebă Leila.

— Nu-i vorba de asta.

— Această ocazie nu-i ceva de genul „fii totul sau nimic”. Acum că știm cum să căutăm razele, sunt sigură că o vom depista și pe-asta după ce se modifică. Dacă insistăm, am mai putea găsi câteva mii.

— Știu, zise el. Nu vreau să ne oprim. Nu vreau să-i punem capăt. Dar vreau să risc să-i pun capăt. Doar o dată. Cu toate că nu înseamnă nimic.

Leila se ridică și-și lăsă capul pe genunchi. Putea înțelege ce simțea el, dar asta tot o tulbura.

— Deja am realizat ceva extraordinar. De un milion de ani, nimeni n-a mai găsit un indiciu ca acesta. Dacă vom lăsa asta posterității, se va merge până la capăt, putem fi siguri. Însă vreau, cu disperare, să fiu eu cel care face asta. Împreună cu tine, zise Jasim.

— Și pentru că vrei cu atâta stăruință, trebuie să accepți și posibilitatea de a pierde?

— Da.

Exista ceva ce nu mai încercaseră niciodată. În tinerețea lor, nu și-ar fi riscat niciodată, cu bună știință, viața. Erau mult prea îndrăgostiți, prea nerăbdători să-și trăiască viața încă netrăită; miza era insuportabil de mare. În anii amurgului lor, pe Najib, ar fi fost ceva simplu de

făcut, dar ar fi constituit o plăcere de-a dreptul insipidă.

Jasim se ridică și-i luă mâna.

— Te-am rănit cu toate astea?

— Nu, nu.

Clătină din cap meditativă, încercând să-și adune gândurile. Nu voia să-și ascundă simțămintele, însă voia să și le exprime cu precizie, nu să le expulzeze din ea cu o grabă nedumerită.

— Întotdeauna am crezut că vom ajunge împreună la final. Că vom atinge un anumit loc din junglă, ne vom uita de jur-împrejur, vom schimba o privire și vom ști că am ajuns. Fără măcar să fie nevoie s-o spunem cu glas tare.

Jasim o trase spre el.

— Bine, îmi pare rău. Uită tot ce-am spus.

Leila îl împinse, iritată, de lângă ea.

— Nu-i ceva ce poți să retragi. Dacă ăsta-i adevărul, atunci asta este. Lasă-mi doar ceva timp ca să mă decid ce vreau.

Lăsară subiectul deoparte și se îngropară în muncă: perfecționarea proiectului pentru noul observator, pregătirea solicitărilor de remis celor trei avanposturi. Una dintre planetele către care-și vor trimite cererea aparținea Șerpilor, așa că Leila și Jasim se duseră să le viziteze cuibul pentru a doua oară, pentru a cere sfaturi cu privire la cea mai bună cale de a cerși acest favor. Vecinii lor părură și mai

entuziasmați să-i vadă din nou decât la vestea că în mantia veche de un milion de ani a discreției Distanților apăruse o mică spărtură. Când Leila conduse, ușor, discuția spre acest punct, Sarah îi spuse:

— Sunteți aici, acum, oaspeții noștri în carne și oase. Sunt convinsă că voi fi moartă de mult înainte ca Distanții să facă la fel.

Leila se gândi: Oare de ce fel de lăcomie stranie sufăr? Pot fi onorată de creaturi care s-au ridicat din țărână dintr-o moleculă total diferită decât strămoșii mei. Pot sta împreună cu ei și discuta filosofia vieții și a morții. Amalgamul și-a alăturat, deja, orice participant din galaxie, doritor de o conversație vastă. Iar eu vreau să mă duc și să trag cu urechea la Distanți? Doar pentru că o fac pe inabordabilii de un milion de ani?

Trimiseră cereri pentru construirea a trei module, care să fie lansate de cei trei colaboratori ai lor, încă în necunoștință de cauză, precizând numărătoarea inversă până la nanosecundă, dar lăsând o marjă de discuții de zece ani asupra proiectului. Leila se simțea optimistă; indiferent cât de bazat devenise cuibul din Nazdeek, bănuia că nicio cultură cu posibilități de deplasare prin spațiu nu putea rezista șansei de a arunca o privire după draperie.

Aveau de așteptat treizeci și șase de ani

înainte de a putea urma și ei, în siajul petițiilor lor; la punctul culminant al decalajului de zece ani, modulele noului observator vor călători cu o viteză la o fracțiune dintr-un procent sub cea a luminii, așa că aveau nevoie de un avans.

Dinspre miez nu mai apărură niciun fel de străfulgerări edificatoare de raze gamma, dar Leila nici nu se aștepta la vreuna prea curând. Trimiseseră vestea descoperirii lor spre alte lumi din apropierea teritoriului Distanților, astfel ca, în cele din urmă, o mie de alte grupuri, cu puncte de observație diferite, vor căuta același gen de dovezi și vor găsi propriile lor căi de explorare și interpretare a lor. Era, oarecum, dureros, să-și împrăștie în toate cele patru zări descoperirea atât de greu făcută, pentru a fi folosită de oricine – poate chiar să fie depășiți, iar alții să fie răsplătiți cu o recompensă mult mai mare – însă și ei s-au folosit de generozitatea predecesorilor lor, atunci când au sosit pe Nazdeek, iar magnitudinea brută a problemei lor făcea ca orice cramponare de propriul lor mic triumf să fie o perversiune.

Iar când, în cele din urmă, sosi și ziua plecării lor, Leila ajunse la o decizie. Înțelegea necesitatea lui Jasim de a risca totul, iar într-un fel, chiar accepta asta. Dacă-și imaginase întotdeauna că vor termina asta împreună – chinuindu-se, umăr la umăr, până când drumul înainte se va fi pierdut, iar arboretul se închidea

peste ei – atunci *asta* ar fi ceea ce-ar risca. Va aduce partea întunecată în propriul lui pariu.

Când casa le despărți mințile pentru a le trimite să caute raza, Leila lăsă o copie a sa înghețată pe Nazdeek. Dacă la momentul prevăzut nu ajungea nicio veste despre sosirea lor cu bine, se va trezi și va continua cercetările.

Singură.

VI

— Bun venit pe Trident. Suntem onorați de prezența celui mai distins dintre oaspeții noștri.

Jasim stătea lângă pat, agitând un stegulet triunghiular. Roșu, verde și albastru pe la colțuri, amestecate cu albul din centru.

— De cât timp ești treaz?

— De vreo oră, spuse el.

Leila se încruntă, apoi el adăugă pe un ton de scuze:

— Dormeai foarte profund și n-am vrut să te deranjez.

— Eu ar trebui să fiu cea care-ți urează bun venit, zise ea. Tu ești cel care s-ar putea să nu se mai fi trezit niciodată.

Fereastra dormitorului dădea spre o priveliște uluitoare a cerului înstelat. Nu era o perspectivă spre miez - de acum, Leila putea recunoaște ușor spectrul distinctiv al stelelor din regiune - dar chiar și aceste stele din discul galactic erau

atât de tăioase și strălucitoare încât nu semăna cu niciun cer văzut de ea vreodată.

— Ai fost jos? întrebă ea.

— Nu încă. Am vrut să hotărâm asta împreună.

Casa nu avea o aripă fizică aici; micul observator nu dispunea de nicio masă în plus pentru frivolități de genul întrupării lor, darămite să mai comită și alte sminteli arhitectonice în plin spațiu cosmic. „Jos“ nu ar fi nimic altceva decât o imagine pe care erau liberi s-o conceapă după bunul plac.

— Totul a funcționat, rosti ea, nevenindu-i să creadă.

Jasim își întinse brațele.

— Suntem aici, nu?

Priviră reconstruirea primelor două module care soseau împreună. Sincronizarea și traiectoriile erau aproape de perfecțiunea la care puteau spera, iar magneții de superconductibilitate fuseseră construiți la un asemenea standard de puritate și omogenitate, încât îmbrățișarea magnetică părea o simulare idealizată. În momentul când cele două piese se îmbinară, cel de-al treilea modul se afla la numai câteva minute distanță. O discrepanță insesizabilă dintre realitate și predicția în transfer a impulsului în radiații făcea compoziția să se deplaseze la un unghi ușor diferit de cursul său așteptat, dar când întâlni cel de-al

treilea modul, câmpurile magnetice se angrenau încă într-o configurație stabilă, și mai exista energie de rezervă pentru ghiontul dat ansamblului final pentru a fi perfect în linie cu balansul razei Distanților.

Amalgamul se ridicase la nivelul așteptărilor: trei lumi, pline de ființe cu care nu se întâlniseră niciodată, care nu le datorau nimic, cu care nu împărtășeau nici măcar aceeași moștenire moleculară, fiecare deviase suficientă energie cât să-și ilumineze toate orașele lor timp de un deceniu și urmaseră instrucțiunile date de străini până la ultimul atom, până la nanosecundă, pentru a face să funcționeze totul.

Ce se întâmpla acum depindea în întregime de Distanți.

Tridentul funcționa de aproximativ o lună când proiectanții săi veniseră să-și ocupe locul. Până acum, nu observase niciun fel de semnale cu raze gamma ieșind din protuberanță. Acel puls deosebit pe care Leila și Jasim îl văzuseră declanșând fluorescență se va fi epuizat de mult, bineînțeles, însă utilitatea localizării lor actuale a fost afirmată pe baza a trei prezumții: Distanții vor folosi aceeași rută pentru multe alte transmisiuni de date; o parte din radiația purtătoare de informații va trece de receptorul intenționat; iar cele două noduri ale rețelei au continuat să meargă inerțial suficient de mult

timp ca datele împrăștiate să sosească, totuși, aici, de-a lungul aceleiași traiectorii previzibile.

Fără aceste trei componente suplimentare, livrate de către cei mai puțin credibili dintre partenerii lor, Tridentul va fi inutil.

— Jos, spuse Leila. Poate vreo verandă cu pereții de sticlă?

— Îmi place cum sună.

Convocă un plan al casei și schiță câteva idei, apoi coborâră ca să le încerce la scară naturală.

Stătuseră pe orbită în jurul Najibului și călătoriseră întrupați spre cele trei lumi ale sale, frumoase, asemănătoare și golașe, însă nu mai fuseseră niciodată astfel în spațiul interstelar. Sau, cel puțin, nu fuseseră niciodată conștienți de asta.

Încă nu erau cu adevărați întrupați, dar nu aveai nevoie de carne și oase ca să simți vidul din jurul tău; să fii conștient și comutat la o descriere onestă a mediului tău înconjurător era suficient. Cea mai aproape dintre lumile susținătoare ale Tridentului se afla la șase sute de ani-lumină depărtare. Distanța până la Najib era incomensurabilă. Leila pășea încoace și-ncolo pe verandă, privind spre stele, ezitantă în trupul său virtual, nesigură sub falsa gravitație.

Trecuseră douăzeci și opt de mii de ani de când plecaseră de pe Najib. Toți copiii lor și nepoții lor mai mult ca sigur că aleseseră

moartea, cu mult timp în urmă. Niciun mesaj nu fusese trimis după ei pe Nazdeek; Leila ceruse ea însăși această tăcere, temându-se că ar fi insuportabil de dureros să afle vești, zi de zi, cărora să nu le poată da niciun răspuns semnificativ, despre evenimente la care ea n-ar putea participa niciodată. Acum regreta asta. Ar fi vrut să citească despre viețile nepoților ei, așa cum ar face-o cu biografia unui strămoș. Voia să afle cum se terminaseră lucrurile, așa ca un călător în timp ce era.

Trecu o a doua lună de observare, nimic nou. Un flux de date, ajuns până la ei de pe Nazdeek, era la fel de irelevant. Pentru că orice nou indiciu privitor la localizarea razei ajuns la Nazdeek și apoi trimis pe Trident străbătea drumul cu mii de ani mai mult decât trecerea directă a razei înseși, așa că, dacă Nazeek găsea dovezi că raza rămăsese „încă" pe traiectorie, toate acestea erau vești depășite despre un puls pentru care nu fuseseră acolo să-l intercepteze. Oricum, dacă Nazdeekul raporta că raza se deplasase, cel puțin asta le-ar fi pus imediat capăt chinurilor, spunându-le că Tridentul a fost construit prea târziu.

Jasim aranjă pe verandă o grădină de legume și crescu, la lumina stelelor, plante comestibile exotice. Leila se conformă și mâncă alături de el; era un joc nevinovat. Ar fi putut imagina orice în jurul casei: peisaje de pe oricare din

planetele vizitate de ei, desenate din amintirile lor, orice lume imaginară. Dacă această mică prefăcătorie era suficientă pentru a-i ajuta să-și mențină sănătatea mintală și să-i ancoreze de realitate, atunci așa să fie.

Din când în când, Leila simțea câte unul dintre cele mai ciudate accese de izolare induse de Trident: iată, cunoașterea întregii galaxii nu mai era la vârful degetelor ei. Descrierea lor drept călători codificase vastele amintiri personale, declarative și episodice, iar printre bagajele lor erau incluse biblioteci prodigioase, însă ea era obișnuită să aibă mult mai mult la dispoziție. Fiecare planetă populată deținea un depozit de informații care erau, pur și simplu, prea voluminoase pentru a fi stocate pe Trident, împreună cu un flux constant de exabyți de știri trimise de alte lumi. Oriunde te aflai în galaxie, unele știri erau deja vechi, teorii ademenitoare, deja discreditate, unele date cu totul ieșite din uz. Deși, Leila o știa, existau și miliarde de fapte confirmate riguros – rezultate a milioane de ani de gândire, experiment și observații – care dispăruseră dincolo de posibilitățile ei de acces.

Întrebări, la care orice copil din Amalgam s-ar fi așteptat să i se răspundă instantaneu, necesitau o mie două sute de ani până primeau o replică.

Nu-i veni în minte niciun fel de astfel de întrebare, dar mai apăreau momente când

simplul fapt că lucrurile stăteau chiar așa o făcea să se simtă insuportabil de dezrădăcinată, plutind în derivă nu numai față de trecutul și semenii ei, ci și față de civilizația însăși.

Tridentul țipă:

— Date!

Leila era pe cale să înregistreze o vedere pentru Șerpii de pe Nazdeek. Jasim se afla pe verandă, udându-și plantele. Leila se întoarse tocmai la timp ca să-l vadă trecând prin perete, după ce comandase cărămizilor să se despartă ca o cortină din tifon.

Se așezară unul lângă altul, privind primirea fluxului de analiză.

Un puls de raze gamma, de frecvența așteptată, provenit din exact locul care trebuia, tocmai trecuse peste Trident. Raza era masiv atenuată de distanță, fără a mai pomeni că mare parte din energie fusese interceptată de posesorul ei îndreptățit, dar scăpase destul și ajunsese suficient pe Trident încât observatorul să descifreze natura pulsului.

Fără nicio îndoială, era modulat cu informații. Existau modificări repetate, precise, de fază în radiație, de neimaginat în componența oricărei surse naturale de raze gamma, și care ar fi fost lipsite de sens în oricare rază produsă artificial cu oricare alt scop decât comunicarea.

Pulsul avusese o durată de trei secunde,

transportând cam zece la puterea douăzeci și patru de biți de date. Mare parte din încărcătură părea să fie întâmplătoare, însă asta nu excludea un conținut cu înțeles; sugera o criptare eficientă. Rețeaua Amalgamului trimitea date criptate prin canalele clasice, sigure, precum acesta, iar cheile necesare pentru decodificarea lor se expediau printr-un al doilea canal cuantic. Leila nu se așteptase nicio clipă să pună mâna pe informații necriptate, dezvăluind, într-o clipită, secretele Distanților. Să aibă o dovadă clară că în miez exista cineva care discuta cu altcineva și să fie confirmată o parte din canalul lor de legătură însemna o satisfacție suficientă. Dar nu era numai atât. Între mesajele propriu-zise, Tridentul identificase secvențe scurte, ordonate, necriptate. Până la un anumit grad, totul se făcea pe ghicite, însă având o cantitate atât de mare de date, măsurile statistice constituiau indicatori puternici. O parte din date păreau să fie informații despre trafic, adrese pentru mesajele transportate prin rețea. O altă parte părea să constituie informații despre traiectoriile curente și viitoare ale nodurilor. Dacă Tridentul decriptase cu adevărat asta, puteau calcula unde să-l poziționeze pe succesorul său. De fapt, dacă-l plasau pe succesorul său suficient de aproape de miez, era posibil să mențină constant acest

observator în zona de dispersare a razei.

Jasim nu putu să reziste ideii de a o face pe avocatul diavolului.

— Știi, asta ar putea fi doar o parte a ceea ce ne aruncă înapoi toate sondele, discutând cu o altă componentă a sa. Distanții înșiși ar putea fi, de fapt, morți, în vreme ce sistemul lor de securitate continuă să duduie de flecărelile sale paranoide.

Leila zise cu voioșie:

— Las-o mai moale cu ipotezele. Nu înghit momeala.

Se întoarse să-l îmbrățișeze și se sărutară.

— Am uitat și cum să sărbătorim. Și acum ce facem? zise ea.

El își plimbă, ușor, vârful degetelor de-a lungul brațului ei.

Leila deschise peisajul, creând o a patra dimensiune spațială. Îi luă mâna, o sărută, și i-o puse pe inima ei pulsând. Trupurile li se reconfigurară, terminațiile nervoase acoperind toate suprafețele, în interior și exterior.

Jasim intră în ea, iar ea în el, topologia mediului ambiant schimbându-se pentru a-i învălui pe amândoi într-o îmbrățișare mutuală. Din viața lor dispăru totul, în afară de plăcere, triumf și prezența fiecăruia, pe cât de apropiată ar putea fi vreodată.

VII

— Sunteți aici pentru Petrecerea de Ascultare?

Heptapodul chitinos, care rătăcea pe strada aglomerată cu un cărucior cu mâncare, dăruind-o la întâmplare, cu mărinimie, îi oferi Leilei o tavă cu gustări preparate conform preferințelor ei și ale lui Jasim. O acceptă, apoi se opri pentru a permite ca Tassef, planeta pe care tocmai puseseră piciorul, să o informeze asupra înțelesului întrebării. Oamenii din întreaga regiune, îi explică Tassef, călătoriseră până pe această lume pentru a asista la un eveniment special. Cu aproximativ cincisprezece mii de ani înainte, o emisie de informații dinspre rețeaua Distanților fusese interceptată de un observator din apropiere. Izolate, aceste emisii însemnau foarte puțin; oricum, localnicii sperau că măcar unul dintre observatoarele menționate în apropiere de Massa, pe partea cealaltă a miezului galactic, ar fi putut intercepta scurgeri de date incluzând și multe dintre pachetele identice cu informații, transmise cu patruzeci de mii de ani înainte. Dacă astfel de observații au avut loc, cu adevărat, vestea conținutului lor exact ar trebui acum, în sfârșit, să fie pe cale să ajungă pe Tassef prin rutele mai lungi, din interiorul discului galactic, ale rețelei Amalgamului. Odată ce ar putea fi comparate cele două observații, va deveni clar care mesaje

din sesiunea de Ascultare răzbătuseră în acea parte din rețeaua Distanților care puteau fi testate de pe Tassef. Comparația ar propulsa proiectul de cartare a tuturor adreselor simbolice văzute în pachetele de date, pe localizări fizice reale.

Leila spuse:

— Nu pentru asta am venit noi, dar acum că știm, vom fi și mai încântați să ne aflăm aici.

Heptapodul emise un ciripit înțeles de Leila drept un salut grațios de bun venit, apoi își reluă drumul prin mulțime.

— Îți amintești când mi-ai spus că toată lumea se va plictisi de Distanți în vreme ce noi suntem încă în tranzit? întrebă Jasim.

— Am spus că, în cele din urmă, se va întâmpla așa. Dacă nu în deplasarea asta, în următoarea.

— Da, însă ai zis asta acum cinci deplasări.

Leila se încruntă, pregătindu-se să-l corecteze, dar când verifică, își dădu seama că era adevărat.

Nu se așteptaseră ca Tasseful să fie atât de aglomerat când îl aleseseră drept destinație, cu circa zece mii de ani înainte. Planeta le oferi o mică încăpere din acest oraș, Shalouf, și impuse o limită de o mie de ani a prezenței lor acolo, dacă doreau să rămână întrupați fără să adopte cetățenia locală. În ultimii cincizeci de ani veniseră aici peste un miliard de vizitatori,

anticipând veștile despre observațiile de pe Massa, dar incapabili să prezică momentul când acestea vor sosi pe Tassef deoarece detaliile privind traiectoriile observatoarelor erau încă pe drum.

Ea mărturisi:

— Nu m-am gândit niciodată că un miliard de oameni și-ar pregăti planurile de călătorie pe baza unui asemenea puzzle.

— Planurile de călătorie? Jasim râse. Noi am ales să ne aranjăm moartea în funcție de același lucru.

— Da, dar noi suntem doar niște ciudați.

Jasim făcu un gest spre strada aglomerată.

— Nu cred că ne putem concura la o asemenea scară.

Rătăciră prin oraș, sorbind din atmosfera de carnaval, persistentă de decenii întregi. Erau oameni de toate fenotipurile întâlnite de Leila mai înainte, ba chiar mai mult: bipezi, patrupezi, hexapozi, mergând, târșâindu-și picioarele, târându-se, gonind ori înălțându-se mult deasupra străzii cu aripi penate, solzoase sau membranoase. Unii erau izolați în atmosfera lor preferată, alții, precum Leila și Jasim, aleseseră să se întrupeze într-un înlocuitor organic care nu respecta chiar toate instrucțiunile chimice ancestrale. Fizica și geometria legaseră mâinile evoluției și multe încercări de rezolvare a acelorași probleme se reuneau în răspunsuri

similare, însă diferiții replicatori ai galaxiei încă mai controlau zvârcolelile lor idiosincratice. Când Leila permise translatorului ei să eșantioneze cacofonia de voce și semnale, la întâmplare, se simți ca și cum întregul disc galactic, întregul Amalgam, s-ar fi întâlnit în această mică metropolă.

De fapt, majoritatea călătorilor veniseră de la doar câteva sute de ani-lumină ca să fie aici. Ea și Jasim preferaseră să excludă din rezumat locul lor în istoria Ascultării, iar Leila se surprinse pășind prin mulțime cu o anumită îngâmfare, ca și cum ar fi fost cineva cu o înțelepciune nerecunoscută, amuzat de înflorirea târzie și, fără îndoială, superficială a interesului față de mase. La o examinare mai amănunțită, orice simțământ de cunoaștere superioară era greu de justificat când majoritatea acestor oameni ar fi evoluat impregnați de idei cu care ea se acomoda doar cu mare întârziere. Fusese proiectată o nouă generație de observatoare, în vreme ce ea și Jasim se aflaseră în tranzit, bazată pe „gloanțe puternice”: femto-mașinării[23], ciorchini de protoni și neutroni stabili numai pentru o trilionime de secundă, lansați la viteze ultrarelativiste, astfel că dilatarea timpului le

[23] Femto - o formulare combinată, folosită în numele unităţilor de măsură de 10^{-15} (o cvadrilionime) mai mici decât unitatea denumită la baza cuvântului. Origine: Daneză, norvegiană *femt (en)* cincisprezece (n. tr.).

permitea să supraviețuiască destul de mult pentru a se ciocni de alte componente și să se combine în minuscule observatoare din raze gamma, de scurtă durată. Trucul de bază cu care fusese construit Tridentul evoluase de la o procedură de unică folosință la un fenomen de miniaturizare produsă în masă, cu miliarde de gloanțe puternice, fiind, literalmente, trase încontinuu de pe mii de planete din jurul discului interior.

Femto-mașinăriile însele erau o idee veche, însă a fost nevoie de provocările tehnologice ale Ascultării pentru a motiva pe cineva să mai scoată câteva trucuri din ele. Istoricii înțeleseseră dintotdeauna că, pe termen lung, progresul tehnologic era o asimptotă orizontală: odată ce oamenii aveau tot, mai mult sau mai puțin, din ceea ce își doreau și era fizic posibil, orice schimbare suplimentară va lua exponențial mai mult timp pentru a fi realizată, ceea ce diminuează rezultatele și conferă motive mai puține pentru același efort. Amalgamul va petrece, probabil, un eon apropiindu-se târâș de finalul său, însă aceasta era dovada că doar schimbările de circumstanță puteau încă declanșa o renaștere, două, modeste, fără a fi necesară vreo descoperire științifică nouă și radicală, nici măcar o nouă tehnologie originală.

Se opriră să se odihnească într-o piață, lângă

o fântână mică, bolborosind de hidrocarburi aromatice. Localnicii din Tassef, patrupezi cu piele lucioasă și alunecoasă, se jucau în jeturile negre și lipicioase, apoi se lingeau unii pe alții.

Jasim își feri ochii de soare.

— Am avut un copil la bătrânețe, apoi i-am văzut nepoții prosperând. Nu știu ce-a mai rămas de făcut, glăsui el.

— Nu.

Leila nu se grăbea să moară, dar gustaseră timp de cincizeci de mii de ani din consecințele descoperirii lor. Sosiseră în urma veștilor despre semnalele din raze gamma, în timp ce dădeau ocol discului interior, petrecând conștienți mai puțin de un secol, în timp ce goneau dintr-o lume într-alta. La început, căutaseră un nou rol vital pe care să-l joace, dar ajunseseră, încet, să accepte faptul că avalanșa declanșată de ei îi depășise. Hărți fizice și logice ale rețelei Distanților erau alcătuite la fel de repede pe cât permiteau legile fizicii. Miliarde de oameni, de pe mii de planete, împrăștiate în jurul limitei interioare a teritoriului Amalgamului, își împărtășeau observațiile, pentru a ajuta la asamblarea pieselor scheletului rețelei vecinilor lor evazivi. Când acel proiect se va fi terminat, nu va fi sfârșitul lumii, dar ar putea marca începutul unui hiatus îndelungat. Datele criptate, clasice, nu vor mai produce niciodată nimic altceva decât rutele de trafic; niciun fel de

ingeniozitate n-ar putea să ducă la extragerea conținutului. Cheile cuantice, capabile să deschidă accesul spre date, presupunând că Distanții ar fi folosit așa ceva, ar fi absolut imune la orice furt, copiere, sau eșantionare pe ascuns. Iar într-o bună zi, se va întâmpla încă un progres major, și atunci totul se va schimba din nou, însă voiau ei să aștepte o sută de mii de ani, un milion de ani, doar ca să vadă ce va mai urma?

Amabilii heptapozi – nu localnicii, ci vizitatori de pe o planetă aflată la treizeci de ani-lumină, care, fără îndoială, își asumaseră, dintr-un soi de instinct, datoria ospitalității – păreau să se arate ori de câte ori cineva era flămând. Leila încercă să-l atragă pe acesta, al doilea, într-o conversație, dar heptapodul se scuză politicos ca să plece în graba mare să hrănească pe altcineva.

— Poate că asta-i tot. Vom aștepta veștile de pe Massa, apoi vom sărbători o vreme, și punem punct, zise Leila.

Jasim îi luă mâna.

— Și mie mi se pare corect așa. Nu sunt sigur, dar nici nu cred că voi fi vreodată.

— Ești obosit? rosti ea. Plictisit?

— Nici vorbă, răspunse el. Mă simt satisfăcut. Cu ceea ce-am făcut noi, ceea ce-am văzut noi. Și nu vreau să diluez asta. Nu vreau să hoinăresc la nesfârșit, privind cum se

estompează, până începem să ne simțim, din nou, ca pe Najib.

— Nu.

Rămaseră în piață până la lăsarea amurgului și priviră stele din miez apărând pe cer. Văzuseră această aglomerație uluitoare și strălucitoare din toate unghiurile posibile, însă Leila nu se sătura niciodată de această priveliște.

Jasim scoase un oftat amuzat și exasperat.

— Acel loc minunat, enervant, de neatins. Cred că întregul Amalgam va fi mort și dispărut de mult, fără să fi pus nimeni piciorul pe acolo.

Leila simți un val subit de iritare, care se adânci într-un sentiment de repulsie.

— Este doar un loc, la fel ca oricare altul! Stele, gaze, praf, planete. Nu este vreun tărâm metafizic. Nu este nici măcar foarte departe. Propria noastră planetă natală se află la o distanță de douăzeci de ori mai mare.

— Propria noastră planetă natală nu are un gard de netrecut în jurul ei. Dacă chiar am vrea asta, am putea să ne întoarcem acolo.

Leila devenise sfidătoare:

— Dacă chiar am vrea, am putea intra în miez.

Jasim râse.

— Ai citit ceva în mesajele acelea și nu mi-ai relatat și mie? Cum se spune paznicilor de acolo „Sesam, deschide-te”?

Leila se ridică și convocă o hartă a rețelei

Distanților, pentru a se suprapune cu priveliștea lor, săgetând cerul cu conuri înguste de lumină violetă. Un con apăru cu vârful înainte, ca un cerc minuscul: raza a cărei dispersare a ajuns în apropiere de Tassef. Își lăsă mâna pe umărul lui și focaliză imaginea pe cercul acela. Se deschise înaintea lor ca un tunel îmbietor.

— Știm de unde provine raza. Nu știm însă, cu siguranță, dacă traficul desfășurat între aceste noduri specifice decurge în ambele direcții, dar am găsit exemple din belșug de locuri unde se întâmplă asta. Dacă orientăm un semnal de aici, înapoi, pe direcția dispersării și-l facem să fie destul de lat, atunci n-o să atingem doar nodul de emisie, vom atinge și receptorul.

Jasim rămase tăcut.

— Cunoaștem formatul datelor, continuă ea. Știm care este traseul informației. Putem trimite pachetele de date spre un nod din partea cealaltă a miezului, unuia unde dispersarea iese din Massa.

— Ce te face să crezi că vor accepta pachetele? întrebă Jasim.

— Nu există nimic ce să nu înțelegem din formatul lor, nimic care să nu poată fi scris și de noi.

— Nimic din partea necriptată. Dar dacă există o autorizație, sau chiar o verificare, în partea criptată, atunci orice pachet fără aceasta va fi respins ca zgomot de fond.

— E adevărat, se învoi ea.

— Chiar vrei să faci asta? spuse el.

Mâna ei era încă pe umărul său, iar ea-i putea simți încordarea crescându-i în trup.

— Absolut.

— Ne transmitem de aici la Massa, ca date necriptate, format clasic, pe care le poate citi oricine, oricine să le poată copia, modifica sau altera?

— Acum o clipă ziceai că ne-ar respinge ca zgomot de fond.

— Asta-i cea mai mică dintre temerile noastre.

— Poate.

Jasim se zgribuli, iar trupul său aproape că intră în convulsii. Dădu drumul unui șuvoi de obscenități, apoi scoase un sunet ca și cum s-ar fi înecat.

— Ce-i cu tine? Este vreun soi de test? Dacă spun că blufezi, atunci admiți că-i o glumă?

Leila clătină din cap.

— Și nu, asta nu-i răzbunarea pentru ce-ai făcut în drum spre Trident. Asta-i șansa ta. Asta-i ceea ce așteptam noi să facem, nu Ascultarea, aia nu înseamnă nimic. Miezul se află chiar înaintea noastră, dar ne putem apropia mai mult de ei, mai mult decât oricine altcineva până acum.

— Dacă o ținem tot așa, ne-ar putea face orice.

— Nu sunt barbari. Nu ne-au declarat război.

Chiar și sporii tehnici s-au reîntors neatinși.

— Dacă le infestăm rețeaua, asta-i mai rău decât un spor tehnic.

— Să infestăm! Niciuna dintre aceste rute nu este aglomerată. Trecerea câtorva exabiți nu înseamnă nimic.

— N-ai nicio idee cum vor reacționa.

— Nu, mărturisi ea. Nu am. Dar sunt gata să aflu.

Jasim se ridică.

— Am putea să trimitem un mesaj-test, mai întâi. Apoi să mergem pe Massa și să vedem dacă a sosit în siguranță.

— Am putea face asta, consimți Leila. Ar fi un plan deștept.

— Deci ești de acord?

Jasim îi dărui un zâmbet precaut, înghețat.

— Vom transmite un mesaj-test. Trimite o enciclopedie. Trimite niște salutări într-o limbă universală.

— Bine. Prima dată vom trimite aceste lucruri. Însă nu aștept mai mult de o zi după aceea. Nu mă duc la Massa pe calea cea lungă. Am să o iau pe scurtătură. Trec prin miez.

VIII

Amalgamul fusese atât de generos cu Leila, iar interesul local în Distanți atât de intens, încât aproape uitase că, de fapt, nu era

îndreptățită la un flux nelimitat și necondiționat de resurse, care să fie folosit în orice fel presupus de obsesia ei.

Când ceru Tassefului mijloacele necesare construirii unui emițător de raze gamma de energie înaltă, pentru a-l aținti spre miez, o interogă timp de o oră și apoi răspunse că întreaga chestiune necesita o consultare îndelungată și extinsă. Își dădea seama că nu avea rost să protesteze că, în comparație cu găzduirea unui miliard de invitați, timp de două secole, costurile unui asemenea demers ar fi fost neînsemnate. Problema agasantă era nu consumul de energie, sau vreo altă consecință la fel de microscopică pentru confortul și facilitățile localnicilor din Tassef. Problema era dacă nu cumva acțiunile propuse de ea ar fi putut fi considerate drept nedorite și agresive de către Distanți și dacă nu cumva acest afront ar fi putut provoca vreo formă de represalii.

Nenumărate sonde și spori fuseseră returnați din miez, cu blândețe și răbdare, neatinși, însă reveniseră târându-se la mai puțin de viteza luminii. Un fascicul de raze gamma nu putea fi interceptat și returnat înainte de a-și fi atins ținta programată. Cu toate că Leilei i se părea grosier ca rețeaua să prefere să respingă datele, nu era ceva deplasat să presupui că sensibilitățile Distanților s-ar putea să difere, în acest punct, de ale sale.

Jasim părăsise Shaloufful, plecând spre un oraș aflat pe partea cealaltă a planetei. Sentimentele Leilei în această privință erau amestecate; întotdeauna era dureros atunci când se separau, însă reamintindu-i-se că nu erau irevocabil sudați împreună îi aducea și un simțământ de netăgăduit de pace și libertate. Îl iubea dincolo de orice limite, dar asta nu însemna ultimul cuvânt în toate chestiunile. Nu era sigură dacă nu cumva nu va renunța, până la urmă, și nu va muri în pace, alături de el, când vor veni veștile din Massa; existau momente când totul i se părea de-a dreptul pervers, masochist și o fudulie să fugă de acel final calm și demn, doar pentru a încerca să încheie modesta lor revoluție cu o sminteală nouă și spectaculos de periculoasă. Nu era nici pe de-a-ntregul convinsă că Jasim nu se va răzgândi și el și s-o ia de mână în timp ce se aruncau împreună de pe stâncă.

După ce au trecut atâtea luni, fără a fi luată nicio decizie vizavi de cererea ei, niciun fel de vești de pe Massa și nicio uvertură din partea soțului ei, Leila deveni oratoare, călătorind din oraș în oraș, și-și prezentă planul de a tăia o cale prin inima protuberanței galactice. Cuvintele și imaginea sa fură convertite într-un forum virtual, dar prezența ei fizică era o cale prin care atrăgea atenția asupra cauzei sale, iar pelerinii la Petrecerea Ascultării, la fel și

tassefienii, se îmbulzeau în locurile de întâlnire când venea ea. Stăpânea stilul și limba locală, dar le lăsă sub influența unor manierisme străine potrivite. Faptul că se ivise un zvon, potrivit căruia ea era unul dintre Primii Ascultători, nu-i afectară cifrele participării publicului.

Când ajunse în orașul exilului autoimpus al lui Jasim, îl căută în van prin public. În timp ce se plimba prin noapte, o cuprinse un sentiment de panică. Nu simțea teamă pentru ea însăși, dar gândul că poate el murea aici, singur, i se păru de nesuportat.

Rămase pe stradă, plângând. Cum de se ajunsese la asta? Fuseseră pregătiți pentru un eșec glorios, pregătiți să fie zdrobiți sub tăcerea implacabilă a Distanților, iar în loc de asta, fructele strădaniei lor se risipiseră în întregul disc galactic, revigorând mii de culturi. Cum de putea fi atât de amar gustul succesului?

Leila își imagină cum îl strigă pe Jasim, îl găsește, îl ține din nou în brațe, reparând rănile lor.

Totuși, înlăuntrul ei rămăsese o așchie de oțel. Privi în sus, spre cerul învăpăiat. Distanții erau acolo, așteptând, provocând-o să se arate înaintea lor. Să ajungă până aici, apoi să se retragă de pe margine pentru consolarea unei îmbrățișări familiare ar descalifica-o. Nu se va retrage.

Sosiră veștile de pe Massa: cu patruzeci de mii de ani înainte, dispersia dinspre cealaltă parte a miezului fusese surprinsă la timp. Fascicule vaste de date se potriveau cu observațiile pe care Tassef le ținuse în așteptarea acestui moment, timp de cincisprezece mii de ani.

Mai mult chiar: în câteva minute se succedară rapoarte despre alte corelări, trimise de alte observatoare. În timp ce mesajul de pe Massa era retransmis pe cuprinsul întregului disc interior, fusese găsită o întreagă cascadă de mesaje în concordanță cu alte bănci de date.

Văzând unde fuseseră aruncate pachetele de date din flux, adresele lor abstracte deveniră locuri concrete, localizări fizice din interiorul miezului. În timp ce Leila stătea în piața centrală din Shalouf, în amurg, absorbind rapoartele, rețeaua Distanților devenea tot mai substanțială, tot mai puțin eterică, cu fiecare minut ce trecea.

Străzile din preajma ei erupeau în semne de bucurie: strigăte poliglote, ciripituri și țârâieli, miresme de sărbătoare și schimbări vii de pigmentație. Izbucniri de luminescență se răspândiră prin toată piața. Chiar și heptapozii, neobosiți și sobri, își abandonaseră cărucioarele cu hrană să se așeze pe spate, rotindu-se de încântare. Leila se învârti primprejur, sorbind informația, poruncindu-i translatorului ei să-i

imprime adânc în minte sensul fiecărui gest disparat și sunet, unificând caleidoscopul într-o singură încărcătură emoțională.

Pe măsură ce stelele din miez își făceau apariția, Tasseful oferi tuturor o imagine suprapusă, cu noile rute cartografiate strălucind ca niște autostrăzi aurii. De peste tot în jurul ei, Leila recepționa semnalele celor care se alăturau priveliștii: reprezentanți ai tuturor civilizațiilor, tuturor speciilor, orice replicator, puteau acum vedea drumurile secrete ale Distanților pictate pe cer.

Leila străbătu străzile din Shalouf, simțind acut absența lui Jasim, dar fiind mult prea familiarizată cu durerea pentru a putea fi copleșită de ea. Dacă bucuria acestui moment era înăbușită, toate celebrările vor fi năpăstuite acum în același fel. Nu se putea aștepta la nimic altceva. Se va obișnui.

Tasseful i se adresă:

— Cetățenii au ajuns la o decizie. Vor da curs cererii tale.

— Sunt recunoscătoare.

— Există o condiție. Transmițătorul trebuie să fie construit la cel puțin douăzeci de ani-lumină distanță, fie în spațiul interstelar, fie în regiunea circumstelară a unui sistem nelocuit.

— Înțeleg.

În acest fel, în eventualitatea în care Distanții aveau să se simtă amenințați până la punctul în

care acest lucru să provoace o replică distrugătoare, Tassef ar fi supraviețuit unui act de violență, cel puțin la scară stelară, dirijat împotriva transmițătorului însuși.

— Te sfătuim să pregătești planurile finale pentru echipament și să le trimiți atunci când ești sigură că-și vor îndeplini menirea.

— Desigur.

Leila se întoarse în camera sa și revizui planurile pe care le proiectase deja. Anticipase că tassefienii vor vrea o marjă considerabilă de siguranță, așa că se apucase și calculase economisirile de energie pentru scenarii detaliate, implicând sporii tehnici și patruzeci și șapte de nori de comete, care intrau în jurisdicția Tassef. Nu fură necesare decât câteva secunde pentru identificarea celui mai bun care să îndeplinească toate condițiile, și-l depuse fără nicio ezitare.

Pe străzi, Petrecerea Ascultării continuă. Pentru miliarde de pelerini, asta era suficient: vor pleca acasă, se vor reîntoarce la nepoții lor și vor muri fericiți știind că văzuseră, în sfârșit, ceva nou în lume. Leila îi invidia; fusese o vreme când și ei i-ar fi fost suficient.

Părăsi încăperea și se alătură petrecerii, flecărind, râzând, dansând cu străinii, lăsându-se purtată de val. Apoi răsări soarele, se duse acasă, pășind ușor peste trupurile adormite care umpleau strada.

Sporii tehnologici erau din ultima generație: proiectile puternice, lansate aproape la viteza luminii, care-și pierdeau impulsul plonjând în inima unei stele și apoi se reconstruiau la densitatea atomică în timp ce se descompuneau în atmosfera stelară. De fapt, femto-mașinăriile muribunde construiau nano-mașinării, după aceleași planuri precum cele purtate de ele însele la nivel de densități nucleare, și continuau să se reproducă până la norul de comete și să înceapă munca adevărată, de extracție a materiilor prime și de construire a transmițătorului de raze gamma.

Leila contemplă posibilitatea de a le urma, trimițându-se ca semnal emis cu ajutorul unui transmițător încă neconstruit. Nu va fi o tărășenie atât de mare precum cea a lui Jasim, cu Tridentul; gloanțele puternice fuseseră folosite deja cu succes în acest fel, în cazul a sute de stele similare.

Până la urmă, decise să aștepte pe Tassef un semn că transmițătorul fusese construit fără probleme și că se testase, se aliniase și se calibrase singur. Dacă avea de gând să mărșăluiască orbește în miez, ar fi fost absurd să se împiedice și să cadă prematur, înainte ca măcar să fi ajuns în prag.

Când sosi ziua, în centrul Shaloufului se adunară cam zece mii de oameni pentru a-i ura

călătorului o deplasare în siguranță. Leila ar fi preferat să dispară fără nicio zarvă, dar după ce făcuse atâtea pentru a-și susține cauza, renunțase la intimitatea sa, iar tassefienii păreau să considere că le datora această explozie de culoare și ceremonie.

La patruzeci și șase de ani după Petrecerea Ascultării, majoritatea pelerinilor reveniseră acasă, însă dintre cei câteva sute care mai zăboviseră prin Shalouf, aproape toți veniră să asiste la curioasa adnotare la evenimentul principal. Leila nu era sigură că toată lumea de aici credea că rețeaua Distanților nu va face și altceva decât s-o trimită înapoi, direct în disc, însă simpatia exprimată de acești privitori părea autentică. Cineva se deranjase chiar să scoată la iveală o propoziție, scrisă în cea mai veche limbă supraviețuitoare a strămoșilor speciei ei: *safar bekheyr,* fie-ți călătoria binecuvântată. O scriseseră pe tot cerul, în grafia antică pe care ea o văzuse ultima dată cu optzeci de mii de ani înainte, iar acum o împrăștiaseră în mulțime fonetic, pentru ca toți cei întâlniți în cale să-i facă urări de bine, pline de speranțe.

Tassef, delegatul neînsuflețit al tuturor cetățenilor planetei, se adresă mulțimii înșirând tot felul de baliverne ceremoniale, cam sumbre. Mintea Leilei rătăcea aiurea, oprindu-se la observația că, probabil, era părtașă la o execuție publică. Nu conta. Își luase rămas-bun

de la prieteni și familie cu mult timp în urmă. Când va trece prin poarta de ceremonii, care fusese mânjită cu un amestec precum catranul, considerat de tassefieni drept culmea frumuseții, își va închise ochii, amintindu-și de ultima ei noapte pe Najib, lăsând mileniile de după să se prăbușească într-un vis. Până la urmă, toată lumea alegea moartea și nimeni nu putea avea un sfârșit perfect. Mai bine să te bazezi pe propriile judecăți imperfecte, mai bine să-ți transformi viața în ceva anost decât să trăiești pe vremurile când natura te ștergea, pur și simplu, la nimereală.

Când Tassef tăcu, din mulțime se ridică o voce familiară.

— Încă mai ești hotărâtă să faci această prostie?

Leila privi în jos, spre soțul ei.

— Da, sunt.

— Nu te-ai mai putea răzgândi?

— Nu.

— Atunci vin cu tine.

Jasim își făcu loc prin mulțimea uluită, urcându-se pe scenă.

Leila i se adresă între patru ochi:

— Ne faci de râs pe amândoi.

El îi răspunse în același fel:

— Nu fi meschină. Știu că te-am rănit, însă vina aparține amândurora.

— De ce te porți așa? Ți-ai făcut foarte clar

cunoscute preferințele.

— Crezi că mă pot uita la tine cum te avânți în primejdie și să nu-ți fiu alături?

— Erai gata să mori dacă Tridentul ar fi eșuat. Erai gata să mă lași în urmă, atunci.

— Am spus și eu o dată ce gândesc, iar atunci nu mi-ai dat de ales. Ai insistat.

O luă de mână.

— Știi că m-am ferit de tine, în toată această vreme, pentru că am sperat că te va face să te răzgândești. Am dat greș. Așa că, iată-mă.

Leilei i se înmuie sufletul.

— Vorbești serios? Vii cu mine?

— Orice-ți fac ție, să ne facă asta amândurora, zise el.

Leila nu avea niciun argument împotrivă, nicio urmă de furie, niciun fel de falsă amabilitate. Îl dorise dintotdeauna alături de ea, la sfârșitul vieții, și nu-l va respinge acum.

I se adresă lui Tassef:

— Încă un pasager. E voie?

Bugetul energetic permitea o mie de ani de transmisiuni de testare lansate în urma ei; Jasim nu va fi decât un punct minuscul de date suplimentare.

— E voie.

Tassef se apucă să explice mulțimii adunate ce schimbare intervenise, la fel și tuturor gură-cască risipiți pe întreaga planetă.

— Vom împleti datele amândurora într-un

singur pachet. Nu vreau să ajung pe Massa și să descopăr apoi că pe tine te-au trimis din greșeală pe Jahnom, zise Jasim.

— Prea bine.

Leila făcu schimbările necesare. Niciunul dintre Ascultători nu știa, până acum, că veneau și niciun mesaj trimis în direcția lor nu-i putea avertiza din timp, însă informațiile trimise în miez aveau să fie precedate de instrucțiuni pe care oricine din Amalgam le-ar considera clare și fără niciun fel de ambiguități, cerându-se ca descrierile lor să fie materializate numai dacă erau recepționate pe Massa. Dacă erau găsiți într-o altă dispersie de date pe trasee, nu voiau să fie întrupați de mai multe ori. Iar dacă nu ajungeau la Massa, asta era.

Cel de-al doilea discurs al Tassefului se termină. Leila privi mulțimea pentru ultima oară și lăsă ca iritarea provocată de ceremonia bombastică să se disipeze în amuzament. Dacă s-ar fi numărat printre cei teferi la minte, ar fi putut, cu ușurință, să se arate și ea pe aici, să privească un cuplu de smintiți antici încercând să pășească pe un drum imaginar de pe cer și să le ureze *safar bekheyr.*

Îl apucă strâns de mână pe Jasim și se îndreptară spre poartă.

IX

Degetele Leilei se împreunară, cu palmele goale. Se simțea ca și cum era în cădere, dar sub privirile ei nu părea să se miște nimic. Tot ce putea vedea era un fundal aflat la depărtare, ale cărui magnitudine și apropiere erau imposibil de evaluat: mii de stele albastre, intense, pe fundalul întunecimii spațiului.

Se uită în jur, după Jasim, însă era absolut singură. Nu putea vedea niciun vehicul sau vreo altă mașinărie care ar fi putut s-o debarce în acest vid. Sub ea nu era nici măcar o planetă, sau o stea izolată, cea mai strălucitoare, spre care să se îndrepte. Deși era absurd, totuși respira. Toate celelalte aparențe îi indicau faptul că plutea în vid, probabil prin spațiul interstelar. Plămânii i se umpleau și se goleau. Aerul, precum și pielea ei, nu era nici fierbinte, nici rece.

Cineva sau ceva o întrupase, sau poate că o rula ca pe un program. Nu se afla pe Massa, era sigură de asta; nu vizitase niciodată planeta aceea, însă niciunde în Amalgam un oaspete n-ar fi fost tratat așa. Nici măcar unul sosit neanunțat, prin dispersia de informații ieșite din miezul galactic.

Leila spuse:

— Mă ascultați? Mă înțelegeți?

Își auzea propriul ei glas, sec, lipsit de orice rezonanță. Acustica era perfect de înțeles într-un loc vast, fără curenți de aer, dacă nu cumva

chiar fără aer.

Oriunde în Amalgam, *știai* dacă ești întrupat sau nu; era în natura tuturor corpurilor, fie ele virtuale sau reale, ca întreaga cunoaștere declarativă, în detaliu, să se afle acolo, la îndemână. Aici, când Leila încercă să convoace aceeași informație, mintea ei rămase goală. Era ca o absență ciudată, simțită pe Trident, când fusese separată de depozitarele civilizației, însă aici amputarea pătrunsese din plin înlăuntrul ei.

Trase adânc aer în piept, dar nu se simțea nici urmă de iz, nici măcar o undă a propriului ei miros corporal, la care s-ar fi așteptat, dacă întrupa fenotipul său ancestral, sau oricare forme de corporale surogat, adoptate de ea atunci când mediul o cerea. Se ciupi de pielea de pe antebraț; se simțea mai aproape de pielea ei originală decât oricare dintre substitutele pe care le purtase vreodată. Se poate să-i fi compus acest trup din ceva remarcabil de aproape de original și inert, din punct de vedere chimic, punând-o apoi într-un container imens, cu aer, dar începea să simtă duhoarea puternică de sintetic. Aer și piele deopotrivă, făcute din biți și nu atomi, bănuia ea.

Așadar, unde era Jasim? Îi rulau și programul lui, într-un decor separat? îi strigă numele, încercând ca sunetul explorator să nu fie prea plângăreț. Înțelegea prea bine acum de ce

încercase, atât de insistent, s-o țină departe de acest loc și de ce nu reușise el să rămână pe loc: gândul că Distanții ar putea face ceva de nedescris conștiinței lui neajutorate, într-un loc unde ea nu putea spera să ajungă sau să vadă, era ca o lamă încinsă la roșu, lipită de piept. Tot ce putea face era să încerce să-și decupleze panica și să reprime posibilitatea aceasta. Bine, era singur aici, dar la fel sunt și eu și nu-i chiar rău. Prin analogie, dacă nu abuzaseră de ea, de ce să-l fi rănit pe Jasim?

Se strădui să rămână calmă. Distanții catadicsiseră să-i acorde conștiință, însă nu se putea aștepta la nivelul de facilități cu care era obișnuită. Pentru început, era perfect normal ca gazdele ei să nu poată sau să nu dorească să o conecteze la o sursă de informații echivalentă cu bibliotecile din Amalgam, și poate că absența unei cunoașteri somatice nu era cu mult diferită. Decât s-o inducă intenționat în eroare cu privire la trupul său, poate că examinaseră canalele de date relevante și deciseseră că orice-ar fi băgat în ele ar fi condus la erori. Înțelegerea descrierii transmise de ea, suficient de bine încât să o ducă la nivel conștient, era ceva, însă asta nu garanta că știau cum să traducă detaliile tehnice ale instanțierii sale în propriul ei limbaj.

Iar dacă scuza ignoranței-plus-cinste era prea groasă pentru a putea fi înghițită, nu era greu

să te gândești la Distanți ca la niște secretoși patologici, fără a fi însă malefici. Dacă voiau să păstreze tăcerea cu privire la felul în care o aduseseră la viață, ceea ce ar fi dezvăluit ceva despre ei, și asta era de înțeles. Nu era nevoie s-o facă de dragul de a o chinui.

Leila cercetă cerul din jur și simți o tresărire de recunoaștere. Memorase pozițiile stelelor cel mai apropiate de nodul-țintă, locul spre care ar fi trebuit dirijată prima ei transmisiune, iar acum, pe fundal, se contura un model al elementelor care se potriveau în constelații distincte. I se arăta cerul privit din acel nod. Asta nu dovedea nimic despre localizarea ei actuală, însă cea mai simplă explicație era că Distanții o instanțiaseră aici, în loc s-o trimită în rețea. Stelele se aflau în pozițiile prevăzute de ea pentru momentul sosirii, așa că dacă aceasta era realitatea, întârzierea cu care se decisese să se trateze cu intrusul fusese minimă. Nu avuseseră loc deliberări care să dureze o mie de ani, informația nu fusese transmisă vreunui factor de decizie îndepărtat. Ori Distanții înșiși erau prezenți aici, ori mașinăriile nodului erau atât de sofisticate încât era posibil ca ei să fi fost aici. N-ar fi putut fi trezită dintr-o întâmplare; trebuia să fie un act deliberat. O făcea să se întrebe dacă Distanții se așteptaseră la așa ceva în acest mileniu.

— Și-acum, ce urmează? întrebă ea.

Gazdele ei rămaseră tăcute.

— Mă azvârliți înapoi pe Tassef?

Sondele, cu traiectoriile lor inversate, nu aveau nicio înregistrare a experienței; poate că Distanții nu încorporau aceste noi amintiri în descrierea ei, înainte de a o returna. Își întinse mâinile, rugătoare.

— Dacă aveți de gând să ștergeți această amintire, atunci de ce nu-mi vorbiți mai întâi? Sunt complet în mâinile voastre, mă puteți trimite în mormânt cu secretele voastre. De ce m-ați mai trezit, dacă nu vreți să discutați?

În tăcerea care se lăsă, Leila își imagină un răspuns: ca s-o studieze. Faptul că anumite chestiuni legate de comportamentul ei n-ar fi putut fi niciodată descifrate prin examinarea descrierii ei statice era o certitudine matematică; singura cale credibilă de a prevedea ce-ar face ea în orice scenariu dat era s-o trezească și s-o pună să se confrunte cu situația. Desigur, s-ar putea să fi ales ca mai înainte s-o trezească de ori de câte ori ar fi dorit ei, fără a-i permite să aibă amintiri despre instanțierile de dinainte. Avu parte de un moment de amețeală existențială brută: aceasta ar putea fi a mia, a miliarda secvență dintr-o serie extrem de vastă de experimente, făcute în timp ce temnicerii ei permutau zeci de variabile pentru a-i cataloga răspunsurile.

Amețeala trecu. Orice era posibil, însă prefera

să dezbată ipoteze mai plăcute.

— Am venit aici să discutăm, spuse ea. Înțeleg că nu vreți ca noi să trimitem mașinării, dar trebuie să existe și ceva despre care să putem vorbi, ceva ce am putea învăța unii de la alții. În disc, de fiecare dată când se întâlnesc două civilizații capabile de călătorii în spațiu, află că au ceva în comun. Unele interese sau avantaje mutuale.

La auzul propriului său discurs onest, disipându-se în atmosfera virtuală înconjurătoare, Leila începu să râdă. Argumentele pe care i le prezentase, timp de secole, lui Jasim, prietenilor ei de pe Najib, Șerpilor de pe Nazdeek păreau acum ridicole, stânjenitoare. Cum ar putea ea să se confrunte cu Distanții și să pretindă că ar avea ceva să le ofere, ceva ce nu examinaseră și respinseseră, deja, cu sute de mii de ani înainte? Amalgamul nu încercase niciodată să-și ascundă natura. Distanții îi priviseră, îi studiaseră de departe și, în mod conștient, aleseseră izolarea. Să apară aici și să înceapă să înșire avantajele contactului cu ei, de parcă așa ceva n-ar fi trecut niciodată prin mintea gazdelor sale, era, pur și simplu, insultător.

Leila tăcu. Chiar dacă-și pierduse încrederea în rolul ei de emisar cultural, cel puțin dovedise, spre propria ei satisfacție, că aici exista ceva mult mai inteligent decât gardul-catapultă

întâlnit de sonde. Distanții n-o îmbrățișaseră, însă întreaga operațiune nu fusese în van. Să te trezești în miez, chiar și în tăcere, era chiar mai mult decât avusese vreodată dreptul să viseze.

— Vă rog, acum aduceți-l pe soțul meu, și apoi vă vom lăsa în pace, spuse ea.

Rugămintea ei fierbinte primi același răspuns ca și până atunci. Leila rezistă tentației de a se lansa, din nou, în speculații despre variabilele experimentului. Nu credea că o civilizație cu o vechime de un milion de ani era interesată în testarea rezistenței ei la izolare, lipsind-o de companionul său și urmărind-o să vadă cât timp trece până când va încerca să se sinucidă. Distanții nu acceptau ordine din partea ei; foarte bine. Dacă nu era nici subiectul unui experiment menit s-o facă să-și piardă mințile, nici vreun oaspete de preț, căruia să i se îndeplinească orice dorință, atunci trebuia să existe un alt fel de relație între ei, pe care încă nu o înțelegea. Dintr-un anumit motiv, era necesar să fie conștientă.

Se întinse spre cer, căutând un indiciu în nodul propriu-zis, sau orice altă caracteristică nebăgată în seamă, dar la fel de bine era posibil ca ea să existe acum într-o hartă stelară, chiar dacă era una curățată de toate adnotările obișnuite. Calea Lactee, planul stelar care împărțea cerul, era ascunsă aici de norii groși de gaze și praf, dar Leila avea reperele ei; știa

ce direcție ducea mai adânc în miezul galactic, și care înapoi spre disc.

Contempla soarele îndepărtat al Tassefului cu simțăminte amestecate, așa cum s-ar uita un marinar în urma sa, aruncând o ultimă privire spre uscat. În timp ce dorul după o priveliște familiară i se amplifica, în apropierea ei apăru un cilindru de lumină violetă, circumscriindu-se pe direcția privirii ei. Pentru prima dată, Leila simți că starea de imponderabilitate dispăruse: o accelerație ușoară o ducea înainte, de-a lungul unei traiectorii imaginare.

— Nu! Așteptați!

Își închise ochii și se făcu ghem. Accelerația încetă și când își deschise pleoapele, tunelul de lumină pierise.

Se lăsă să plutească fără vlagă, fără să mai dea nicio atenție vreunui aspect de pe bolta cerească, așteptând să vadă ce se va întâmpla dacă-și va menține mintea eliberată de orice dorință de a se deplasa.

După o oră scursă în acest fel, fenomenul tot nu se mai repetă. Leila își întoarse privirea în direcția opusă, spre miez. Își debarasă mintea de orice urmă de timiditate și nostalgie, imaginându-și fiorii dați de afundarea și mai adâncă în acest teritoriu violent, spectaculos și străin. La început, mediul nu-i răspunse în niciun fel, dar mai apoi își concentră foarte intens atenția în direcția celui de-al doilea nod,

cel spre care sperase că-i va fi direcționată transmisia ei, de la primul nod, în drumul său spre miezul galactic.

Aceeași lumină violetă, aceeași mișcare. De data asta, Leila mai așteptă câteva clipe înainte să întrerupă vraja.

Dacă nu era vorba de un joc sadic, fără niciun rost, Distanții îi ofereau o alegere clară. Se putea întoarce pe Tassef, în Amalgam. Putea anunța că încercase cu degetul și aceste ape misterioase și supraviețuise ca să povestească tot. Sau putea să plonjeze în miez, pe cât de adânc își putuse imagina vreodată, și să vadă unde o ducea rețeaua.

— Nicio promisiune? întrebă ea. Nicio garanție că am să ies afară pe partea cealaltă? Niciun tel de intimități de contact, pentru a mă ademeni mai departe?

Gândea cu glas tare, neașteptându-se la vreun răspuns. Începea să fie convinsă că gazdele sale îi priveau pe străini prin prisma unui simț solid, însă foarte bine conturat, al obligației. Au trimis înapoi, proprietarilor lor, sondele automate, lăsându-le intacte cu mare scrupulozitate. O treziseră pe această intrusă pentru a-i oferi o alegere: voia, cu adevărat, să meargă acolo unde sugerase transmisiunea, ori se aventurase până aici ca un copil care doar avea nevoie să-și găsească drumul spre casă? Nu i-ar face niciun rău și ar trimite-o în călătorie

fără consimțământul ei, însă acestea erau limitele datoriei și grijii lor. Nu-i erau îndatorați cu absolut nimic. Nu trebuia să beneficieze de urări de bun venit, de ospitalitate, de conversație.

— Ce se întâmplă cu Jasim? îmi veți da o șansă să mă consult cu el?

Se puse pe așteptat, imaginându-și fața lui, dorindu-i prezența, în speranța ca ei să-i citească gândurile dacă vorbele ei îi depășeau. Dacă ar putea decodifica o aspirație spre un punct pe cer, cu siguranță că această dorință de a avea companie n-ar fi atât de dificil de înțeles? Încercă diferite variante, bazându-se pe structura abstractă a datelor lor îmbinate din transmisiune, sperând ca asta ar putea clarifica obiectul dorinței sale, dacă aspectul lui fizic nu însemna nimic pentru ei.

Rămase singură.

Stelele care o înconjurau pronunțau singurele opțiuni aflate la dispoziția ei. Dacă voia să fie cu Jasim pentru ultima oară, înainte de a muri, trebuia să facă aceeași alegere ca și el.

Simetria cerea ca el să se confrunte cu aceeași dilemă.

Cum ar gândi el? S-ar putea să fie tentat să se retragă, în siguranța de pe Tassef, dar se reconciliase cu ea în Shalouf cu singurul scop de a o putea urma în primejdie. El ar înțelege că voia să intre și mai adânc, ar vrea să-și croiască

drum până la Massa, deschizând scurtătura prin miez, dovedind-o sigură pentru viitorii călători.

Ar înțelege chiar și faptul că ea ar putea avea un acces de vinovăție în decursul acestei prezumtive linii a raționamentului și că ar fi capabilă să contemple ideea de a face la rândul ei un sacrificiu? El înfruntase necunoscutul pentru ea, și deja se aleseseră cu recompensa: ajunseseră mai aproape de Distanți decât oricine altcineva în istorie. De ce nu putea fi suficient atât? Din câte-și putea da seama, era posibil ca gazdele sale să nici n-o mai trezească înainte de Massa. La ce-ar renunța ea dacă s-ar întoarce acum?

Mai mult chiar, ce-ar putea aștepta Jasim din partea ei? Să mărșăluiască neobosită, urmându-și obsesia până la capăt, sau să pună dragostea pentru el pe primul plan?

Posibilitățile se multiplicau într-o regresie infinită. Se cunoșteau unul pe celălalt pe cât de bine se puteau cunoaște doi oameni, dar nu-și purtaseră și mintea celuilalt înlăuntrul lor.

Leila pluti prin tărâmul de stele întrebându-se dacă Jasim luase deja decizia. După ce băgase de seamă că Distanții nu erau torționarii de care se temuse el, o luase deja spre Tassef, satisfăcut că, aflată în mâinile lor, nu era expusă niciunul pericol? Sau se gândise că experiența lor într-un singur nod nu însemna nimic? Aici nu era Amalgamul, această cultură

putea fi de o mie de ori mai segmentată.

Ciclul de presupuneri și dubii nu ducea nicăieri. Dacă ar încerca să-l urmeze până la sfârșit, ar fi paralizată. Nu existau niciun fel de garanții; nu putea decât să aleagă cel mai mic rău posibil. Dacă se întorcea pe Tassef, doar ca să afle că Jasim trecuse singur prin miez, ar fi fost ceva de nesuportat: pierderea lui ar fi fost în van. Dacă s-ar fi întâmplat așa ceva, ar putea încerca să-l urmeze, reîntorcându-se imediat spre protuberanță, dar ar fi cu secole, deja, în urma lui.

Dacă-și continua drumul spre Massa și Jasim ar fi cel care s-a retras, cel puțin ar ști că se afla în siguranță. Ar mai ști și că el nu fusese îngrijorat până la disperare pentru ea, că indiferența benignă a Distanților, la primul nod, fusese suficientă pentru a-l convinge că ei nu-i vor face niciun rău.

Acesta era răspunsul pentru ea: trebuia să continue întregul drum până pe Massa. Cu speranța, dar fără promisiunea că Jasim se gândise să facă la fel.

Luase decizia, însă mai zăbovi prin spațiu. Nu pentru că ar fi avut dubii, ci pentru că nu voia să renunțe atât de ușor la ocazia pentru care luptase atât de mult. Nu știa dacă vreunul dintre Distanți o privea și o asculta, citindu-i gândurile, examinându-i dorințele. Poate că erau atât de indiferenți și lipsiți de orice

curiozitate, încât delegaseră tot în seama programelor fără viață, instruindu-și doar mașinăriile să o asiste cât timp îi lua să se decidă unde voia să meargă. Totuși trebuia să mai facă o ultimă încercare de a ajunge la ei, altfel n-ar putea muri împăcată.

— Poate că aveți dreptate, spuse ea. Poate că ați fost cu ochii pe noi în ultimul milion de ani și ați băgat de seamă că nu avem nimic să vă oferim. Poate că tehnologia noastră e înapoiată, filosofia naivă, obiceiurile noastre, bizare, manierele noastre, îngrozitoare. Dacă este adevărat că suntem mult în urma voastră, ați putea totuși să ne puneți măcar pe direcția cea bună. Să argumentați, cumva, de ce-ar trebui să schimbăm ceva.

Tăcere.

Atunci Leila glăsui:

— Bine, iertați-mi impertinența. Trebuie să vă spun, cinstit, că nu vom fi ultimii care nu vă vor da pace. Amalgamul este plin de seminții care vor încerca să găsească metode de a ajunge până la voi. Asta va continua vreme de milioane de ani, până când vom ajunge la convingerea că vă înțelegem. Dacă asta vă ofensează, nu ne judecați prea aspru. Nu putem face altceva. Așa suntem noi.

Își închise ochii, încercând să se asigure că nu mai era nimic ca să regrete că rămăsese nerostit.

— Vă mulțumesc că ne-ați permis să trecem în siguranță, adăugă ea. Dacă asta-i ceea ce ne oferiți, sper ca poporul meu să vă întoarcă favoarea, într-o bună zi, dacă există vreun loc unde vreți să ajungeți.

Își deschise ochii și căută cu privirea destinația ei: tot mai adânc în rețea, spre miez.

X

Munții de lângă orașul Astraahat începeau cu o pantă leneșă, care promitea o călătorie lejeră, însă, treptat, deveni tot mai abruptă. La fel și vegetația, pitică și rară la poalele muntelui, devenea tot mai deasă și mai înaltă pe măsură ce urcai.

Jasim spuse:

— Ajunge.

Se opri și se lăsă pe bastonul de alpinist.

— Încă o oră, se rugă Leila.

El căzu pe gânduri.

— Ce zici de jumătate de oră de odihnă, apoi jumătate de oră de mers?

— O oră de odihnă, una de mers.

El scoate un hohot obosit.

— Bine. Câte una din fiecare.

Își croiră amândoi drum prin vegetația deasă până ajunseră la un loc unde se puteau așeza.

Jasim îi turnă în palme apă din bidonul său, iar ea se spălă pe față. Rămaseră tăcuți o vreme,

ascultând zgomotele nefamiliare ale sălbăticiei. Sub umbrarul pădurii se lăsase amurgul, iar când Leila se uită spre peticul de cer de deasupra lor, putu zări stelele din miez, ca pe niște mărgele minuscule, translucide.

Uneori, totul părea un vis, însă trăirea nu înceta niciodată cu adevărat. Distanții o treziseră la fiecare nod, îi arătaseră priveliștea, o lăsaseră să aleagă. Văzuse mii de spectacole, dintr-o parte a miezului în cealaltă: nove canibale, grupuri uluitoare de stele nou-născute, pitice albe, gemene, în curs de coliziune. Văzuse și gaura neagră din centrul galaxiei, discul ei de acreție strălucind cu raze X, sfâșiind lent stelele în bucăți.

Era posibil să fi fost o minciună foarte sofisticată, o simulare plauzibilă, însă fiecare detaliu accesibil de pe observatoarele de pe disc confirma cele văzute. Dacă fusese schimbat ceva, sau i s-ar fi ascuns ceva, trebuie că erau mărunțișuri. Poate, artefactele Distanților înșiși fuseseră scoase din peisaj, cu toate că Leila credea că acestea erau la fel ca și urmele lăsate de ei în teritoriu, atât de subtile încât oricum nu era nimic de ascuns.

— Unde ești? întrebă aspru Jasim.

Ea-și coborî privirea și-i răspunse cu blândețe:

— Sunt aici, cu tine. Îmi aminteam doar.

Când se treziseră pe Massa, înconjurați de Ascultători ovaționând în delir, au fost întrebați:

— Ce s-a întâmplat acolo? Ce-ați văzut?

Leila nu știa de ce-și ținuse gura, întorcându-se spre soțul ei, în loc să dea imediat drumul poveștii, cu toate detaliile. Poate că n-a știut, pur și simplu, de unde să înceapă.

Indiferent de motiv, Jasim a fost cel care a răspuns primul.

— Nimic. Am trecut prin poarta de pe Tassef și acum suntem aici. De cealaltă parte a miezului.

Timp de aproape o lună, ea refuză, pur și simplu, să-l creadă. Nimic? Nu ai văzut nimic? Trebuie să fie o minciună, o glumă. Vreun soi de răzbunare.

Nu asta era natura lui, și o știa prea bine. Totuși, se agățase și ea de această explicație cât putuse de mult, până când devenise imposibil să mai creadă acest lucru, și atunci îi ceruse iertare.

Șase luni mai târziu, un alt călător se disipase din miez. Unul dintre pelerinii radicali de la Petrecerea Ascultării le călcase pe urme și o luase pe scurtătură. La fel ca Jasim, acest heptapod nu văzuse nimic, nu avusese nicio experiență.

Leila se străduise să-și lămurească de ce fusese, probabil, tratată altfel. Era sfârșitul teoriei sale conform căreia Distanții se simțeau obligați moral să se asigure că fiecare pasager din rețeaua lor știa ce face, doar dacă decideau că acțiunile lor erau suficiente ca să

demonstreze intrușilor din disc, luați în considerare la modul generic, că făceau o alegere responsabilă. Se putea ca doar un eșantion funcțional, o versiune conștientă a vecinilor lor, să le fie de ajuns ca să ajungă la concluzia că înțelegeau tot ceea ce voiau să știe? Era posibil ca acest capriciu, de fapt, să fie o parte din strategia menită de a atrage și mai mulți vizitatori cu posibilitatea apetisantă ca oricare dintre ei, cu puțin noroc, să aibă parte de ceva mult dincolo de toți predecesorii lor? Sau fusese parte dintr-un plan de a-i descuraja pe intruși prin învăluirea cu incertitudine a experienței? Cel mai simplu act de descurajare ar fi respingerea tuturor transmisiunilor nedorite, iar promisiunea cea mai eficientă ar fi oferirea câtorva cuvinte clare de bun venit, dar dacă ar fi urmat astfel de reguli rezonabile Distanții n-ar mai fi fost ei.

— Știi ce cred eu? vorbi Jasim. Ai vrut atât de mult să te trezești, încât nu te-au putut refuza. Și-au dat seama că mie nu-mi păsa atât. Pur și simplu.

— Și ce-a fost cu heptapodul? S-a dus singur. Nu eșantiona ceva pe drum, pentru a supraveghea pe altcineva.

El dădu din umeri.

— Poate că a acționat într-un impuls de moment. Mie mi s-au părut cu toții nefiresc de dornici, indiferent de ce făceau. Poate că

Distanții sunt capabili să le perceapă dispozițiile mult mai bine.

— Nu cred un cuvânt, zise Leila.

Jasim își întinse mâinile într-un gest de resemnare.

— Sunt sigur că m-ai putea convinge în cinci minute, dacă te-aș lăsa. Dar dacă am fi coborât dealul și-am fi așteptat următorul călător venit din miez, și apoi pe următorul, până când motivul pentru care unii au beneficiat de marele tur, iar alții nu ar deveni clar, cu toate astea ar mai fi încă o întrebare, apoi încă una. Dacă aș vrea să trăiesc încă zece mii de ani, m-aș ocupa de altceva. Iar în această ultimă oră…

Vocea i se stinse.

— Știu. Ai dreptate, spuse Leila.

Se așeză, ascultând ciripitul și bâzâitul ciudat, emise de creaturi despre care nu știa nimic. Ar fi putut absorbi fiecare fapt înregistrat despre ele, într-o clipă, însă nu-i păsa, nu avea nevoie să știe așa ceva.

După ei ar mai putea veni cineva, să-i descifreze pe Distanți, sau să perfecționeze acea încercare frustrantă și turbulentă odată cu stadiul următor. Ea și Jasim au fost inițiatorii, iar asta era destul. Ceea ce realizaseră era mai mult decât își imaginaseră vreodată, acasă, pe Najib. Totuși, acum venise vremea să se oprească, atâta vreme cât mai erau ei înșiși: extinși de experiență, însă nu desfigurați

dincolo de orice posibilitate de recunoaștere.

Își terminară apa, bând-o până la ultimele picături. Lăsară bidoanele în urmă. Jasim o luă de mână și urcară împreună, atacând versantul umăr la umăr.

Elizabeth Bear & Sarah Monette - Insula câinilor

Elizabeth Bear s-a născut la Hartford, Connecticut, și locuiește acum în Deșertul Mojave, lângă Las Vegas. A câștigat Premiul John W. Campbell pentru cel mai bun nou scriitor, în anul 2005. Povestirile ei au apărut în *SCI FICTION, Interzone, The Third Alternative, On Spec* și altele. Povestirea „Tideline” a primit Premiul Hugo în 2008, iar nuvela „Shoggoths in Bloom“ a primit Premiul Hugo în 2009. Este autoarea a trei romane SF de mare succes, *Hammered, Scardown* și *Worldwired,* după care au urmat nu mai puțin de treisprezece romane și culegerea de proze scurte *The Chains That You Refuse.* Cele mai recente cărți ale ei sunt *The White City* și *The Sea Thy Mistress.*

Sarah Monette s-a născut și a crescut în Oak Ridge, Tennessee, unul dintre orașele secrete ale Proiectului Manhattan. Terminându-și doctoratul în teatrul Renașterii engleze, acum locuiește și scrie într-o casă veche de nouăzeci și nouă de ani din Upper Midwest. Primul ei roman, *Melusine,* a fost publicat în 2005. Cel mai recent roman al său este *Corambis,* alături de culegerea de texte scurte *The Bone Key.* Proza ei scurtă a apărut în multe publicații, printre care *Strange Horizons, Aeon, Alchemy* și

Lady Churchill's Rosebud Wristlet. A primit patru mențiuni de onoare de la *The Year's Best Fantasy and Horror.* Site-ul lui Sarah Monette este www.sarahmonette.com.

În povestioara șugubeață care urmează, autoarele demonstrează că, deși forțele cenzurii și ale represiunii sunt prezente pretutindeni și în orice vremuri, există și aceia care nu vor precupeți niciun efort pentru ca operele de artă să nu piară de pe pământ...

Lumina avea să ardă destul.

Sir Edmund Tylney, chinuit de durere și duhnind din pricina dinților stricați, stătea în fața bufetului și își sfărma un cub de zahăr în vinul alb și sec, făcând ca un prundiș galben-nisipiu să se așeze pe fundul cupei. Agită băutura, s-o îndulcească, apoi o luă cu el la masa de citit, unde îl aștepta un vraf de coli in-cvarto, tăiate de-a lungul îndoiturilor cu un cuțit de buzunar.

Așeză paharul pe masă, în lumina soarelui, și își trase taburetul, târșâind pe covorașele de trestie picioarele scurte pentru a-l potrivi și se așeză. Întinse mâna stângă după vin, mâna dreaptă după manuscris, trăgându-le pe amândouă lângă el, peste tăblia prinsă în cuie a mesei. După care frunzări cu unghia foile din cea mai ieftină hârtie dictando de la Speilman.

Aplecându-se în lumină, tresărind când vinul

îndulcit îi străfulgera dinții la fiecare sorbitură, citi.

Întoarse ultima filă, parțial acoperită cu un scris cursiv, dând pe gât ultima înghițitură vinovată din cupă. Tylney își scoase propriul cuțit de buzunar, tăie un vârf nou la un condei și – pe un sfert curat de coală – începu să scrie documentul de rigoare. Acest Jonson era lipsit de experiență, fără doar și poate. Dar Tom Nashe ar fi trebuit să știe mai multe.

Tylney înghiți cu nesaț încă o cupă de vin, înainte să-și pună sigiliul pe respingere, bând numaidecât, înainte ca dinții să înceapă să-l doară. Se știa, fără vanitate, drept un om isteț – inteligent, citit. Trebuia să fie, ca să-și facă treaba ca maestru de ceremonii și cenzor al reginei, căci dramaturgii erau de asemenea isteți și își camuflau satirele sub straturi de vorbe de duh și vicleșug. Cu cât mai buni dramaturgii, cu atât mai bună piesa și cu atât mai atent trebuia să fie Tylney.

Insula câinilor era o piesă bună. Vioaie, spirituală. Foarte iscusită, așa cum era de așteptat de la Tom Nashe și nou-venitul Jonson. Iar ochiul pătrunzător și îndelung exersat al lui Tylney vedea satira la fiecare pagină, zeflemisindu-i – printre o mulțime de alte ținte mai puțin însemnate – pe Elizabeth, consiliul ei privat și pe Lordul Șambelan.

Nu putea fi jucată.

SAMSON CEL-DEVOTAT-CAUZEI
De ce se numește Insula câinilor?

WITWORTH
Fiindcă aici sunt oameni asemeni câinilor sălbatici. De sunt mulți la număr, sfârtecă un leu, dar dacă leul se repede la unul ce-i singur, câinele se smerește și se întoarce cu burta-n sus.
Iară de leul doar i-o cere, își sfâșie fârtații.

SAMSON CEL-DEVOTAT-CAUZEI
Dar nu e drept așa? Căci, negreșit, un câine trebuie să cinstească un leu.

WITWORTH
Dar pe insula aceasta, până și leul e un câine.[24]

Nu putea fi jucată, dar a fost. Câteva zile mai târziu, în ciuda respingerii, Jonson și Oamenii Contelui de Pembroke puseră în scenă *Insula câinilor,* la Teatrul Swan. În aceeași zi, Jonson și actorii principali erau în lanțuri, la Marshalsea, interogați cu gingășie de propriul torționar al reginei, Topcliffe însuși. Celălalt autor, Thomas

[24] Toate citatele sunt din ediţia Seria Poeţi Emeriţi a *Insulei câinilor,* publicată de Anthony Baldassare (University of Nevada Press, Las Vegas, 2006).

Nashe, fugi din oraș, spre a scăpa de arest. Iar The Theatre, The Curtain și The Swan, cele mai de seamă teatre ale Londrei, lâncezeau, cu spectacolele interzise.

Insula câinilor lâncezea și ea, așezată morman în colțul biroului lui Tylney, apăsată de cuțitașul lui (între ascuțiri). Zăcea cu fața în jos, cu paginile împodobite de scrisul mai multor condeie. Cerneala neagră, mată, din gogoși de ristic, nu începuse încă să se decoloreze, și nici căldura verii să se domolească atunci când Tylney, în mod previzibil, fu onorat de vizita Maestrului Jonson.

Încheieturile groase ale dramaturgului erau și acum înroșite de mușcături de purici și julituri de cătușe, în contrapunct cu broderia unor cicatrice mai vechi care-i brăzdau mâinile masive. Un păr neadecvat de scurt i se cârlionța deasupra feței pocite, ciupite de vărsat. Trecea de un metru optzeci acest Ben Jonson. Fusese soldat în Țările de Jos.

Se aplecă să pătrundă prin cadrul ușii, dar înăuntru se îndreptă, pășind lateral după ce închise ușa, astfel că în spate avea peretele.

— Ați ars hârtiile lui Tom.

— A părăsit Londra. Trebuie să ne asigurăm cu privire la piesă, la toate copiile ei.

— Toate? În ciuda grosolanei lui bravade, tinerețea lui Jonson se trădă în naturalețea cu care își dezvălui surprinderea. E doar o piesă de

teatru.

— Maestre Jonson, spuse Tylney, înălțând mâinile în fața lui, o ia în derâdere pe regină. Mai mult de-atât, i-ar putea încuraja pe alții s-o ia în derâdere pe regină. Asta e sedițiune.

Venindu-și în fire, Jonson pufni. Începu să se plimbe, cu pași mici și iuți, se întoarse și o luă de la capăt.

— Iar spionii Parrot și Poley, care au fost întemnițați împreună cu mine? Gândeați că am a le spune ceva?

— Nu erau spionii mei, răspunse Tylney. Probabil ai lui Topcliffe. Poate să fi crezut că ai de împărtășit ceva de interes pentru el. Vreo simpatie papistașă, Maestre Jonson? Legături scoțiene?

Jonson se opri în cel mai îndepărtat punct al traseului său și aținti cu privirea pereții căptușiți cu panouri de lemn. Balta hoinară de soare îi încălzea acum cizmele. Întinse o mână, așeză patru vârfuri boante de degete și un deget mare pe perete – podindu-și palma – și își lăsă capul în jos, astfel că brațul îi ascundea cea mai mare parte a feței. Cealaltă mână, observă Tylney, șterse în treacăt suprafața bufetului, lăsând în urmă ceva pe jumătate ascuns lângă călimară.

— E de prisos să stărui pentru înapoierea manuscrisului, presupun.

— Distrus, zise Tylney, fără să-și lase ochii să cadă asupra paginilor de pe birou. Și, de parcă

asta ar fi fost toată stăpânirea pe care și-o putea pretinde, întrebarea îi țâșni de pe buze: De ce s-o faci, Maestre Jonson? De ce s-o scrii?

Jonson ridică dintr-un umăr masiv.

— Fiindcă e o piesă bună.

Zadarnic să ceri rațiune de la un poet! E ca și cum ai conversa cu o pisică. Tylney ridică clopoțelul, aflat pe birou, în colțul opus manuscrisului care trebuia să fie deja distrus, și sună, o chemare pentru secretarul său.

— Du-te acasă, Maestre Jonson.

— Încă n-ați isprăvit cu mine, Sir Edmund, răspunse Jonson, când ușa se dădu în lături – nu era o amenințare, doar un adevăr.

Nu era secretarul obișnuit, ci un ins înalt, subțirel, cu părul negru și ondulat, cu răsuflarea înmiresmată și dinți albi, frumoși.

— Nu, zise Tylney. Așteptă țăcănitul clanței, înainte de a adăuga: Nu-mi închipui c-am isprăvit.

ANGELL
Tuns-ai oile, Groat?

GROAT
Tuns, dar lâna lor e doar argint.

Îi înmânează lui Angell o pungă.

ANGELL

Atunci trebuie să fii Iason și să găsești lâna de aur; sau poate trebuie doar tunsă mai aproape de piele.

GROAT

Nu le-o fi frig oilor, fără de lână?

ANGELL

Poate să le crească alta. Și, credinciosule Groat, ce protimisești tu, să le fie frig oilor tale sau să se înfierbânte stăpânul tău?

GROAT

Dacă-i după mine, oile n-au decât să dârdâie.

Tylney așteptă până când pașii lui Jonson se stinseră, apoi mai așteptă încă puțin. Când se convinse că nici secretarul, nici scriitorul nu se întorc, ocoli masa în vârful picioarelor și ridică punga zornăitoare pe care o lăsase Jonson. O săltă în mână, un gest profesionist, și se încruntă. Grea.

O puse la loc, acolo unde o așezase Jonson, și se duse să taie zahăr de pe căpățână și să-și mai pregătească o cupă de vin tare, ca să-l bea în timp ce recitea piesa de teatru. De data aceasta, citi mai repede, stând în picioare unde lumina era mai bună, așezând cupa pe bufet, lângă călimară și mita lui Jonson. Întoarse fiecare pagină, până la ultima, iar când isprăvi,

era isprăvit și vinul.

Cântări manuscrisul în mână și îl privi încruntat, sugându-și dinții măcinați de durere.

Era august. În cămin nu ardea focul.

Azvârli manuscrisul pe bufet, așeză mituiala deasupra, încuie ușa în urma lui și se duse să-i spună secretarului – vărul obișnuitului flăcău, spunea el, care era la pat, cu frisoane – că poate să plece.

WITWORTH

Aceea e Moll Douăparale. I se spune Regina Câinilor.

SAMSON CEL-DEVOTAT-CAUZEI

Din ce pricină?

WITWORTH

Fiindcă, dacă un om cuvântă despre ea ceva ce nu ar trebui, își asmute dulăii să-l facă să nu mai sufle o vorbă.

Sir Edmund Tylney zăcea treaz în noapte. Îl chinuiau dinții și, dacă ar fi avut un strop de judecată, și i-ar fi scos în iarna aceea. Nici strop de minte, gândi el. Nici cât o pisică. Sau un poet. Și zăcea în pat și nu putea dormi, bântuit de imaginea hârtiilor de pe bufet, sub povara pungii lui Jonson. Ar fi trebuit să le ardă în după-amiaza aceea.

Avea să meargă să le ardă acum. Poate să le mai citească o dată, doar să se încredințeze că nu avea cum să salveze această piesă. Uneori făcea sugestii, corecturi, găsea soluții – prin tăieturi și adăugiri – ca o piesă de teatru să poată fi jucată fără niciun pericol. Uneori autorii consimțeau și piesa era salvată.

Deși Jonson era un nou-venit, Tylney știa deja că nu era receptiv la adaptări. Dar era o piesă bună. Poate că exista o șansă.

Tylney se sculă și păși în noapte, în papuci și cămașă, pomenindu-se, cu lumânarea în mână, înapoi la ușa biroului său. O descuie – zăvorul mișcându-se silențios în încuietoarea bine unsă – și o împinse în fața lui, fără să se ostenească să ridice lumânarea sau măcar să ridice privirea de la scosul cheii din broască.

Știa unde trebuia să fie fiecare lucru.

Raza strălucitoare care îl orbi veni ca un fulger, ca scânteia prafului de pușcă în scobitura flintei, și Tylney țipă și ridică o mână, să-și ferească ochii, amintindu-și, chiar și în panica lui, să nu încline lumânarea. Cineva înjură într-o limbă străină; o mână grea se închise pe încheietura lui Tylney și îl trase în birou, trântind ușa cu umărul, înainte ca el să apuce să țipe din nou.

Cel care îl ținea era puternic. Era un om voinic și tânăr, cu mâini fine, fără bătături.

— Jonson, gâfâi el, încă pe jumătate orbit de

fulgerul tăcut, cu pete rozalii dansându-i în fața ochilor. Vei fi spânzurat pentru asta!

— Sir Edmund, se auzi un glas blând, peste zăngănitul de metal. Îmi pare rău.

Prea blând să fie Jonson, după cum acele mâini, așa mari cum erau, erau prea fine pentru un soldat. Nu Jonson. Înlocuitorul secretarului. Tylney își scutură capul dintr-o parte în alta, încercând să alunge punctele din fața ochilor. Clipi, și aproape că putea să vadă, în lumina difuză pe care o răspândea lumânarea în biroul său. Dacă se uita cu coada ochiului, reușea să distingă obiectele din încăpere și ce fusese mutat. *Insula câinilor* fusese luată de pe bufet, draperiile apropiate peste ferestre și fixate în partea de jos cu punga lui Jonson. Cam un sfert dintre pagini erau întoarse.

— Am să țip și am să scol toată casa, zise Tylney.

— Ai sculat-o deja, răspunse secretarul. Eliberă încheietura lui Tylney, de îndată ce acesta se sprijini de marginea mesei, și se întoarse la manuscris.

— Există o singură ieșire din această cameră.

Iar Tylney era cu spatele la ea. Auzea forfotă, un glas strigă, căutând sursa acelui țipăt.

— Sir Edmund, ferește-ți ochii. Secretarul ridică ceva în dreptul unui ochi, o bucată plată de metal, nu mai mare decât un medalion și chiar semănând cu un medalion, cu o gaură

rotundă în mijloc.

Tylney nu-i dădu ascultare, ci păși înainte și-l apucă pe secretar de braț.

— Ce faci?

Bărbatul se opri, în mod vădit pe punctul de a-l îmbrânci pe Tylney la podea, și îl fixă cu privirea:

— Fir-ar a naibii! făcu el. Bine, uite, încerc să salvez piesa asta de teatru.

— De foc?

— De uitare, răspunse el. Lăsă brațul jos și întoarse medalionul, ca Tylney să-i poată vedea spatele. Degetul lui arătător trecu peste câteva mici ridicături marcate cu simboluri roșii, și Tylney rămase cu răsuflarea tăiată. Ca printr-o cameră obscură, imaginea unei pagini din *Insula câinilor* se perinda pe o bucățică de sticlă încastrată pe dosul plăcuței, vie și strălucitoare ca în lumina zilei. Nu era pagina la care piesa era deschisă. Mă numesc Baldassare, zise secretarul – vrăjitorul. Sunt aici să ocrotesc această piesă. Era pierdută.

— Demonii chemați de Jonson, șopti Tylney, tocmai când cineva bătu la ușă.

Ușa se zgâlțâi, dar nu se deschise. Probabil că Baldassare își însușise cheile când îl târâse pe Tylney înăuntru și încuiase în timp ce acesta era încă orbit. Dar lumina lumânării se vedea, cu siguranță, pe sub ușă. Servitorii trebuiau să știe că Tylney era aici.

Era biroul lui personal și, din cele două chei, el avea una. Cineva va trebui să trezească administratorul pentru cealaltă.

Putea să țipe. Dar Baldassare l-ar putea omorî înainte ca oamenii casei să spargă ușa. Iar vrăjitorul îl ațintea cu privirea, cu o sprânceană ridicată, de parcă aștepta să vadă ce va face.

Tylney nu scoase niciun sunet și ușa se zgâlțâi încă o dată, înainte ca pașii să se retragă.

— Un simplu istoric, răspunse Baldassare, după o tăcere de un minut sau două.

— *Istoric?* Dar piesa nu are nici trei luni!

Baldassare clătină din cap.

— De unde vin eu, e mult mai veche. Și e… Șovăi, părând să caute cuvântul potrivit: E *moartă.* Nimeni n-a citit-o vreodată, nici n-a văzut-o jucată. Majoritatea oamenilor nici măcar nu știu că a existat cândva. Atinse hârtiile cu vârfurile degetelor, mângâindu-le. Lasă-mă s-o iau. Lasă-mă să-i dau viață.

— E sedițiune. Tylney apucă marginea manuscrisului, un gest extrem de îndrăzneț, și îl trase de sub mâna lui Baldassare.

— E strălucită, zise Baldassare și Tylney nu putea să-l contrazică, dar strânse hârtiile la piept.

Vrăjitorul fusese ciudat de blând cu el, ca un tânăr cu un bărbat mai în vârstă. Poate că putea miza pe asta. Poate. Era de datoria lui s-o apere pe regină.

Baldassare continuă:

— Nimeni nu va ști, nimeni nu o va citi, până când tu și Elizabeth și Jonson și Nashe veți fi de mult în mormânt. Nu va face niciun rău. Îți jur.

— Cuvântul unui vrăjitor, zise Tylney.

Făcu un pas înapoi și se împinse în ușă. Cheile nu erau în broască. Trebuiau să fie în mâna lui Baldassare.

— Vrei să se piardă pe vecie? Sincer? Baldassare întinse mâna și Tylney se dădu la o parte. În colț, ultimul loc unde se putea retrage.

— Sir Edmund! strigă cineva de pe coridor.

De dincolo de ușă, Tylney auzi zornăitul cheilor, zgomotul lor în broască.

— Vei fi spânzurat, îi spuse el lui Baldassare.

— Poate, răspunse vrăjitorul, fluturând un zâmbet ce-i dezveli dinții albi, perfecți. Dar nu astăzi.

O ultimă privire lungă, plină de regret, spre hârtiile mototolite la pieptul lui Tylney și, aruncând cheile pe podea, atinse ceva de la încheietura mâinii cu care ținea bucata de metal și dispăru într-o pâlpâire de aer, în timp ce Tylney se uita cu gura căscată după el.

Ușa se dădu în lături, încadrând, pe fundalul întunecat, silueta lui John, administratorul.

Tylney tresări.

— Sir Edmund? Bărbatul se apropie, cu o lumânare într-o mână și cheile în cealaltă. Sunteți bine?

— Destul de bine, răspunse Tylney, străduindu-se să nu-și lungească gâtul după bărbatul dispărut. Putea *susține* că în camera lui de lucru a apărut un demon, fără să greșească prea mult. Putea susține asta, dar cine l-ar crede? Înghiți în sec și slăbi din strânsoare manuscrisul pe care îl ținea la piept. Am scăpat cheile.

Administratorul îl privi neîncrezător.

— Ați strigat, milord.

— M-am împiedicat, atâta tot, răspunse Tylney. M-am temut pentru lumânare. Dar totul e bine. Așeză manuscrisul pe masă și netezi paginile, iar administratorul se ghemui, să caute cheile căzute. Îți mulțumesc pentru grijă.

Cheile erau reci și grele și zornăiră, lovindu-se una de alta, când administratorul i le întinse. Tylney le așeză pe masă, lângă lumânare și lângă manuscris. Ridică punga cu bani de pe pervazul ferestrei, trase draperiile în lături și așeză banii înapoi peste manuscris, înainte de a deschide larg obloanele, fără să-i pese de aerul nopții. Era o noapte neclintită de vară, cu duhoarea Londrei ridicându-se din canale, însă te puteai pomeni oricând cu un curent de aer și Tylney nu avea poftă să alerge după hârtii prin colțuri.

Lumânarea abia pâlpâia.

— Sir Edmund?

— Asta e tot, John. Mulțumesc.

Administratorul se retrase în tăcere, luându-și cu el lumânarea și cheile. Lăsă ușa căscându-se în întuneric. Tylney zăbovi lângă masă preț de o clipă, privind spațiul pustiu.

El și John aveau singurele chei. Baldassare venise și plecase ca un diavol ieșit din Iad. Fără duhoarea de pucioasă, totuși. Poate mai degrabă ca un înger. Sau ca o amintire, care putea să treacă prin orice cameră din casa lui Tylney, prin orice teatru din Londra, fără să lase nicio urmă.

Tylney se lăsă jos, cu genunchii pocnind, și puse un vreasc în șemineu. Se ridică și se uită la manuscris, cu un sfert dintre pagini întoarse acolo unde se afla, pe masa de scris, și cu celelalte trei sferturi mototolite și netezite grosolan. Întoarse încă o pagină, citi un rând scris de mâna lui Jonson și altul de mâna lui Nashe. Buzele i se întinseră peste dinții dureroși și Tylney chicoti în barbă.

Așeză paginile la loc. Nici câtă minte are o pisică. Era târziu ca să facă focul. Putea să ardă manuscrisul de dimineață. Înainte de a înapoia mita lui Jonson. Avea să încuie ușa în urma lui, ca nimeni să nu intre sau să iasă. Existau doar două rânduri de chei.

Sir Edmund Tylney stinse lumânarea și urcă anevoie scările, prin obișnuita beznă.

Dimineață, avea să se ocupe de arderea manuscrisului.

Ken MacLeod - Oamenii autostrăzii

Ken MacLeod a absolvit Glasgow University în 1976 ca licențiat în științe, specialitatea zoologie. După ce a desfășurat o activitate de cercetare în biomecanică la Brunei University, a lucrat ca analist-programator la Edinburgh. Acum a devenit scriitor cu normă întreagă și este considerat în mod unanim drept unul dintre cei mai interesanți autori de SF ai anilor ’90, opera sa punând accent pe politică și economie, lucru ce se întâmplă rar în space opera de tip nou, păstrând totuși în narațiune acțiunile de mare anvergură, cu desfășurare rapidă, toate acestea fiind calități tipice ale genului. Primele două romane ale sale, *The Star Fraction* și *The Stone Canal,* au câștigat fiecare Premiul Prometheus. A mai publicat romanele *The Sky Road, The Cassini Division, Cosmonaut Keep, Dark Light, Engine City, Newton’s Wake*[25]*, Learning the World, The Highway Men, The Execution Channel* și *The Night Sessions.* Cele mai recente cărți publicate sunt romanul *The Restoration Game* și culegerea de texte scurte, *Strange Lizards from Another Star.* Povestirile sale au apărut în Antologiile Dozois numerele 19 și 23[26]. Trăiește în West Lothian, Scoția, cu soția

---

[25] *Vânătorii de fulgere,* Ed. Tritonic, 2006.
[26] „O speţă de concordie”, în *The Year’s Best Science Fiction,* vol. 1 (Ed. Nemira, 2007).

și copiii.

În povestirea de față, ne conduce într-o lume viitoare sumbră și diminuată, care este totuși animată de un procent surprinzător de speranță – semințe de speranță dispersate aleatoriu, care încolțesc în cele mai neașteptate domenii.

I
Tăierea cu diamant

Murdo Mac a observat primul. Stătea de veghe cu arma în mână, la înălțime. Ca să vadă cât mai departe în față. Eu trebuia să fiu cu ochii lipiți de drum. La un moment dat, Murdo a bătut în tavanul cabinei. Semnal de oprire. Am frânat cu grijă. Dimineața devreme, suprafața drumului era înghețată și înșelător de alunecoasă. Ne aflam la jumătate de kilometru de marginea unui sat situat nu departe de Dingwall. Mai curând un șirag pierit de case, ca mai toate satele din Highlands. Și, la fel ca acestea, era pustiu. Știam sigur asta.

Am coborât geamul. Înăuntru a năvălit aerul rece. Murdo a vârât capul în interior. Se îmbujorase la față, deși avea gluga îmblănită a hanoracului trasă peste cap.

— Care-i treaba? l-am întrebat.

— Ceva nu e în regulă cu casele de colo, a spus el. Cu toate astea, să mă bați, dar nu-mi dau seama ce anume e anapoda.

M-am uitat în lateral, către Euan Campbell. Mi-a întins binoclul. Mi-am proptit coatele pe volan și am reglat lentilele. Cele cinci ori șase case erau într-o curbă a drumului din fața noastră. Le vedeam pe toate. Aveau acel aspect tipic pentru Highlands care le făcea să fie nelalocul lor. Ca niște case din suburbii, agățate pe dealuri. Cu grădini năpădite de buruieni, cu anexe părăginite, ferestre mari și arcuite, acum negre și căscate ca niște ochi orbi.

Asta era.

— Ferestrele nu au geam, am zis eu. *Niciuna* dintre ele. Și geamurile nu sunt sparte. Doar lipsesc. I-am pasat binoclul lui Murdo. Uită-te și tu.

A încercat să învârtă rotița de reglare a focalizării. Cam greu cu mănuși groase. Când s-a uitat a scos un sunet de mirare.

— Asta este, a spus el, înapoindu-mi binoclul.

— Asta nu înseamnă mare lucru, a zis Euan.

— Dar nu e în regulă, a insistat Murdo.

— Potolește-te, i-am zis. O să înaintăm cu fereală.

Murdo și-a retras capul de la geam. Verificând în oglinda de pe aripă, am văzut că se furișase din nou în adăpostul rezervat cercetașului. De forma unui butoi mare, acesta era prins în bolțuri de partea din spate a cabinei camionului, chiar înapoia șoferului. Avea un scaun scund și un strat de blindaj fixat pe interior. Nu oferea

nicidecum confort. De aceea, stăteam de veghe pe rând.

Am băgat în viteză, iar camionul mare a pornit la drum. Trei sute de metri. Două sute. O sută. Prima casă avea în față doi scoruși de munte înalți, care crescuseră în golul unde fusese cândva poarta. Nu se putea spune că acei copaci aduseseră casei prea mult noroc. Am frânat și am oprit motorul.

Nu am auzit decât cântecul unei mierle și cârâitul întrebător al unei ciori moțate venind de undeva de pe deal.

— Mă duc să arunc o privire, am spus. Cu un bufnet surd făcut de cizmele înalte din cauciuc și cu un pocnet scos de impermeabil, am sărit din cabină. Murdo, să mă acoperi.

Propria voce mi a sunat până și mie cam speriată.

— Suntem în China, cumva? m-a luat Murdo în balon.

— Tu ești acela care ne-a băgat în răcori, am ținut să-i reamintesc.

— Cum spui tu, Jase.

Și Murdo și-a împins pe spate gluga, punându-și în schimb o cască pe cap. Capătul țevii puștii s-a ițit peste marginea de sus a butoiului.

Am înaintat pe fâșia năpădită de iarbă unde fusese odată o alee. O tricicletă din plastic, având culorile spălăcite, zăcea între buruieni. Am dat un șut unei mingi dezumflate de fotbal

ca să o îndepărtez din drumul meu și am pășit peste un ghiveci spart, după care m-am uitat la fereastra mare aflată în dreapta ușii. Am aruncat o privire înăuntru, la încăperea dinapoia ferestrei goale, ca să mă asigur. O canapea putredă, lipită de peretele îndepărtat, un borcan de cafea, o cană mucegăită. Astea nu reprezentau pericole. Am privit în jos, spre rama ferestrei. Deasupra lemnului crăpat și a vopselei scorojite mai erau probabil doi centimetri și ceva de geam. Arăta la fel de jur-împrejurul ramei. Geamul fusese decupat. M-am mutat la fereastra din cealaltă parte a ușii – o altă încăpere pustie, un scaun din plastic în mijlocul podelei – și am constatat același lucru. Mai departe în jurul casei era fereastra minusculă a băii de la parter. De-a lungul celor patru laturi ale ramei rămăsese un centimetru de geam vitrat.

Am făcut ferigile și urzicile înghețate să trosnească sub tălpi, apoi am pus piciorul pe plasa slăbită a gardului și am ajuns la următoarea casă părăsită. Am constatat aceeași situație la toate ferestrele.

— Cineva a scos geamul decupându-l cu un diamant, am spus eu, când am revenit în camion.

— Cu un diamant! m-a luat Euan în râs. Ce altceva mai lipsește?

— De ce și-ar fi bătut cineva capul? am zis eu.

La Inverness se putea cumpăra geam cât cuprinde.

— Ca să se scutească de deplasarea până la Inverness, a spus Murdo.

— Ne pierdem vremea aici, a spus Euan.

— Mai putem sta un minut, am zis eu.

M-am întors și am pornit spre cea de-a cincea casă din șir. Era mai mică decât celelalte și nu avea grădină. Geamul ferestrei de la camera din față era decupat ca la celelalte. În încăpere am văzut un pat cu tăblie înaltă lipit de peretele îndepărtat. Încăperea nu arăta ca un dormitor. Mi-am imaginat o persoană bolnavă stând întinsă acolo și privind afară.

Să privească în afară. Brusc, mi-am dat seama că mă uitam la toate din direcția nepotrivită. *Chiar* mă uitasem anapoda. M-am apropiat de ușă și am împins. S-a deschis. Dincolo de prag am descoperit un hol îngust cu trepte la câțiva pași depărtare în față. Am observat o mulțime de zgârieturi pe pereți și pe balustradă, dar și pe podeaua care dădea în cameră. Când m-am uitat mai atent, am văzut că zgârieturile duceau direct spre picioarele patului.

Fusese adus târâș până în cameră. Asta când podeaua rămăsese goală, după ce covoarele și toate celelalte lucruri fuseseră scoase din casă.

M-am așezat pe pat, făcând arcurile să scârțâie, și am privit afară pe fereastra goală. Am văzut șoseaua și un zid scund din piatră. Un

petic de iarbă crescută năvalnic de cealaltă parte. Apoi landa din spate și dealurile din depărtare. Umbre lungi făcute de stâlpii scurți ai unor garduri. În timpul primăverii și verii, iarba gălbuie și înghețată acum era cu siguranță o pajiște verde și frumoasă. Oile sălbatice coborau de pe dealuri să pască acolo. Oile sau căprioarele. Acestea coborâseră acum de pe dealuri, trecând de landă și ajungând în văile înguste.

„M-am prins!” am spus în sinea mea. Am ieșit pe ușă și am traversat șoseaua într-o clipă. Am sărit șanțul și zidul și am ajuns pe pajiște, unde am cercetat pe jos la picioarele zidului din partea cealaltă. Știam ce caut, dar am avut cu adevărat noroc să descopăr ceva: o sclipire de oțel. M-am aplecat și am cules de jos un bolț de șase inchi cu un vârf bont la un capăt. Celălalt capăt era cioplit, având patru porțiuni înguste ridicate ca niște aripioare de-a lungul său. Arăta ca o rachetă de jucărie.

O săgeată de arbaletă.

— Casa este o ascunzătoare, le-am spus lui Euan și Murdo când am revenit la camion. Probabil pentru vreo doisprezece oameni. Au scos ferestrele, au târât scaune și canapele și tot ce le-a trebuit ca să stea comod, și au stat acolo așteptând o ciurdă de căprioare ori vreo turmă de oi ca să vină și să pască iarba. Animalele nu au cum să-i vadă, nici nu pot să-i

miroasă. Iar ei nu trebuie decât să aștepte și să tragă cu arbaleta în ele. În felul ăsta poți doborî zece animale dintr-o încercare. Poate chiar mai multe.

— Foarte frumos, a spus Murdo.

Nu mi-am dat seama dacă se referea la activitatea mea de detectiv sau la măcelul pe care îl descoperisem.

— Dar de ce nu au spart ferestrele, pur și simplu? a întrebat Euan.

— Ca să nu facă zgomot, a spus Murdo.

— Ca să nu-i audă cine? Căprioarele? a zis Euan.

— Probabil, am spus eu, deși nu eram chiar atât de sigur de asta.

— Nu e mare distracție să tragi în animale, a zis Euan.

— Dar n-au făcut-o din distracție, am spus eu.

— Da, a acceptat Murdo. Și, fiindcă veni vorba de mâncare, mă așteaptă micul dejun la Lochcarron, și ajungem acolo abia peste două ore, dacă avem noroc.

— Dejun? Păi, sendvișul cu șuncă pe care l-ai mâncat la Dingwall ce a fost?

— O gustare.

— Mai curând ospăț nocturn, a zis Euan. Era atât de întuneric încât am avut impresia că-mi pipăi soția.

— Eu eram, am spus eu. M-ai făcut să mă îngrijorez.

II
Pușca fumegândă

Înainte de a ne întoarce în cabină, Euan a fumat o țigară rulată. Nimeni nu s-a plâns. De când apăruse povestea cea mare, îl luam cu ușurelul și îi toleram prostul obicei. Poate că acum, când auziți asta, lucrurile s-au uitat cu totul. Dar cu certitudine că vă amintiți numele lui Jin Yang.

Jin Yang, chiar așa. Omul care declanșase totul. Era un promotor de muzică rock, și tocmai făcuse cea de-a doua vizită la Edinburgh Fringe. Succes pe toată linia. Adevărat afacerist în stil mare, a încheiat tot soiul de contracte cu artiști care să dea spectacole la Beijing. Era în avionul de întoarcere acasă, care tocmai pleca de pe aeroportul din Edinburgh. Îi sare capsa în timp ce este aprinsă semnalizarea de fixare a centurilor de siguranță, și se ia la harță cu o păpușică. Și treaba devine ceva mai fizică decât cu vorbe. El nu are habar că ea este instruită în artele marțiale. Asta face parte din politica de prevenire a deturnărilor, înțelegeți? Iar ea nu știe că el este și maestru în kung fu. Lucrurile scapă ceva mai mult de sub control și exact când a prins-o într-un blocaj al capului, el s-a trezit cu un glonț de cauciuc în creștet. Tras de un polițist în civil care călătorea cu avionul

acela. Un alt element de politică antideturnare. Detectiv al aerului, după cum îi numesc americanii.

Așa se face că tipul din China cade, iar după aceea, încep cu toții să se uite unul la altul. Peste tot sunt împrăștiate bucăți de oase și creier, dar și sânge. Copiii urlă. Adulții urlă. Șoc deplin și panică. Și detectivul cerului vede, ieșind din buzunarul scaunului defunctului domn Yang, două cărți. Sunt în chineză, dar au titlurile scrise și în engleză pe coperta interioară. Una dintre ele este Coranul. Cealaltă cuprinde o selecție a cuvântărilor unui lider chinez.

Detectivul cerului transmite toate acestea către șefii lui de la sol, folosind radioul aparatului de zbor. Toată lumea îl aude vorbind. Apoi, un alt pasager chinez, așezat cu câteva rânduri mai în spate, sare în sus și începe să răcnească. Detectivul se întoarce spre el, cu pistolul pregătit de tragere. Între timp, jumătate dintre pasageri se apucă să le povestească de incident prietenilor sau familiei, folosindu-se de telefoanele mobile. Socotesc că vor muri cu toții, și au dreptate.

Pentru că semnul acela care obișnuia să îi prevină pe pasageri să nu folosească mobilele sau computerele sau aparatele de jocuri când avionul decolează ori aterizează are o justificare. Aparatele acestea pot interfera cu comenzile avionului. Ei bine, acest lucru s-a

întâmplat în cazul cu pricina. Avionul a fost rechemat la sol, evident. Dar la apropierea de aeroport s-a întâmplat ceva neprevăzut. În acea zi, deasupra zonei Firth of Forth era o ceață densă. Pilotul trebuia să zboare după instrumente. Instrumente care fuseseră deranjate din cale afară de telefonul fistichiu al unui mare amator de computere, care vorbește în acest timp cu amica lui ca să-i spună că o iubește sau cine știe ce nerozie.

Zbor controlat de la sol, așa se cheamă procedura. În cazul de față, solul este docul naval de la Rosyth. Unde se află andocat cel mai mare portavion britanic pentru reechipare în vederea plecării într-o misiune în Marea Chinei de Sud. Iar în Marea Chinei de Sud este un pic de deranj în legătură cu Taiwanul – o insulă mare ce se vrea independentă și în legătură cu care chinezii sunt foarte sensibili.

Și bum.

Un titlu de ziar apărut a doua zi sună: AL QAEDA CHINEZEASCĂ BOMBARDEAZĂ ROSYTH. Și asta scrie tocmai în *The Guardian,* domnule. Lectorul meu de la Tellford College avea ziarul pe pupitrul lui. *Record* se mulțumea să scrie: BOMBE COMUNISTE.

Majoritatea efectivelor armatei britanice se aflau deja în Iran. China nu era foarte departe de acel loc, se putea pleca în marș într-acolo. Yankeii s-au ocupat de problemele grele, ca de

obicei. Japonia a cam cântărit lucrurile, dacă nu din alt motiv măcar din obișnuință, după cum văd eu situația. După doi ani de război, băieții noștri erau într-un rahat până peste cap. Nici nu aveau habar de unde vine următorul atac – de la comuniști, musulmani, japonezi, secta Falun Gong, sau de cine știe unde.

Între timp, mașinăria oficială macină și macină. Ancheta inițiată de guvern cerne resturile dezastrului rezultat în urma incidentului de la Rosyth. Ia declarații din partea oricărui martor supraviețuitor. Și redactează un raport.

Care ne spune trei lucruri importante despre Jin Yang.

Unu – că e dintr-o zonă chineză unde există o minoritate musulmană. De aici și Coranul aflat în buzunarul scaunului.

Doi – e om de afaceri și membru al Partidului Comunist. Așa se explică prezența cărții cu cuvântări ținute de o oficialitate chineză. Totul despre faptul că dezvoltarea afacerilor și realizarea prosperității reprezintă calea către un viitor glorios. Jin Yang trebuia să înghită chestii din astea și să le maimuțărească din când în când ca să-și mulțumească șefii.

Trei – Jin Yang era fumător înrăit, așa cum sunt mulți chinezi. La prima vizită făcută la Festival Fringe, se simțise foarte bine. A încheiat contracte în încăperi înțesate de fum.

La aeroport, a ras jumătate de pachet de țigări în holul de plecări doar ca să-și potolească starea de agitație. Acolo exista chiar și o încăpere specială destinată acestui scop. Toate bune. A doua oară, câțiva ani mai târziu, apăruse interdicția asta cu fumatul. A avut parte de o vizită mai puțin plăcută. A încheiat o mulțime de contracte în pragul ușilor. În drum spre casă, a trecut prin filtre de securitate și a stat blocat în aeroport, unde a aflat că încăperea Airstream, destinată fumătorilor, fusese desființată de multă vreme. Zborul lui avea întârziere. Nimeni nu știa când avea să fie gata aparatul pentru cursă. Chiar dacă putea trece înapoi prin cordoanele de securitate, se temea că pierde zborul, iar apoi ratează și legătura. Prin urmare, era blocat.

Vreme de trei ore și jumătate.

Nu a fost vorba de încercare de deturnare. Nicio legătură cu Al Qaeda. Și nici nu a avut vreo legătură cu guvernul chinez. A fost vorba doar de furie de aeroport.

Și așa s-a declanșat războiul.

Și de aceea am stat cu toții foarte răbdători și am așteptat ca Euan să-și termine țigara rulată, după care ne-am întors la camion pentru lunga deplasare până la Lochcarron.

III
Franken-Oameni

Două ore mai târziu, am oprit la Lochcarron. Călătoria nu decursese chiar prost. Razele soarelui se reflectau orbitor din stratul de zăpadă când am ajuns pe pantele dealurilor, însă eram dotat cu un sistem eficient de protecție. Gheața neagră era criminală în văgăuni, însă camionul avea pneuri bune. Conțineau nu știu ce tip nou de fibre de carbon. Ofereau o tracțiune miraculoasă. Și nici nu am dat de bandiți ori lupi.

— Când eram mic, zăpada era deja topită pe vremea asta, a spus Euan. Auzi, să ai linia de zăpadă la cincizeci de metri altitudine în luna martie! Atunci era în mod obișnuit la două sute de metri.

Lochcarron era la un kilometru sau doi în afara drumului nostru. Am trecut de capătul șoselei care ducea spre locul în care mergeam să lucrăm. Acea șosea tăia capul brațului de mare, spre vechea linie ferată. Pe distanță de un kilometru și jumătate de-a lungul acesteia, se puteau vedea cabinele de lucru de un galben-intens și tamburul mare și negru care ținea cablul ce ieșea șerpuind din apă. Lochcarron este practic un kilometru de case înșirate de-a lungul țărmului nordic. În dimineața aceea, apa brațului de mare era ca sticla. Șirurile lungi de

dealuri ce se înălțau de pe ambele țărmuri se oglindeau în apă ca două lame zimțate. Pantele dealurilor erau negre de cenușă și de cioturile copacilor care fuseseră nimiciți de frig în Marele îngheț și arseseră în incendiile de pădure din vara următoare. De-a lungul culmilor acoperite de zăpadă ale dealurilor se ridicau instalații eoliene înalte. Era greu de văzut dacă vreuna dintre elicele lor se învârtea. Unii dintre pilonii moriștilor de vânt stăteau înclinați. Alții erau culcați pe o dungă. Țin minte vremea când fermele eoliene reprezentau un lucru ce ținea de viitor. Însă vântul avusese alte idei.

Când am pătruns, am făcut camionul să încetinească, am trecut peste o porțiune acoperită cu iarbă ce obișnuia să fie cândva un teren de golf și un petic înconjurat de ziduri care slujește încă drept cimitir. În jurul laturii unui deal, până aproape de satul propriu-zis. Cafeniul pietrelor funerare și cenușiul decorațiunilor cu pietriș ale caselor vechi se amestecau cu culorile strălucitoare ale clădirilor noi. Albastre, roz, galbene, verzi. Sugerau mai curând niște mașini decât clădiri. Din ele ieșeau tot felul de țevi și antene. Zidurile lor erau acoperite cu straturi groase, izolatoare. Acoperișurile abrupte țâșneau în sus ca niște pălării de vrăjitoare. Casele vechi erau acoperite de prelate care acumulau energia solară.

Hotelul era una dintre construcțiile vechi.

Beton care se măcina, peticit cu straturi izolatoare. Acum nu mai arăta a hotel. Era mai degrabă o cafenea și loc de oprire pentru alimentare și luarea unei gustări. Două camioane de aprovizionare și două sau trei mașini mici tocmai se alimentau, având cabluri roșii de curent și furtunuri verzi de biocombustibil înfipte în coastele lor. În spatele plasticului gros al vitrinei principale, cafeneaua era aglomerată. Am parcat imediat după colțul clădirii – bateriile noastre de combustibil erau încă bine încărcate, iar rezervorul de biocombustibil era pe jumătate plin. Am intrat toți trei tropăind. Ne-a întâmpinat aerul cald, mirosind a cafea și a șuncă prăjită. Aproximativ doisprezece oameni stăteau în jurul meselor. Ca de obicei, toți ne-au țintuit cu privirile. Costumele astea de culoare galbenă pe care scrie AUTOSTRADĂ atât pe față, cât și pe spate atrag atenția oricui. Te dau de gol oriunde ai fi. Tocmai îmi lăsam pe spate gluga și trăgeam fermoarul din față când am auzit și prima remarcă răutăcioasă. Unul dintre indivizii ale căror camioane erau reîncărcate afară – am văzut asta după jacheta Tesco de pe spătarul scaunului – s-a aplecat și i-a spus unui șofer de la Federal Express cu care împărțea masa:

— Întârziați. Prea proști ca să se înroleze.

Venind de la un camionagiu, replica aceea era cam exagerată. Am ignorat-o. Nu i-am răspuns

cu: „Camionagii. Prea fricoși ca să lupte.” M-am mulțumit să mă îndrept spre tejghea, unde am comandat o cană cu cafea și șase sendvișuri cu șuncă.

Din păcate, era destul de adevărat. Meseria de camionagiu este una deosebită. Asta înseamnă că dacă ești șofer de camion poți scăpa de recrutare. Însă camionagiul avea dreptate de la un cap la celălalt. Cu excepția că noi *suntem* recrutați. Doar că nu pentru armată. Armata are nevoie de oameni care pot mânui arme și dispozitive sofisticate din punct de vedere tehnic. La fel ca industriile civile, treaba aceea cu Carbon Glen. Oameni care au fost buni la școală. Restul – cei care nu pot sau sunt mediocri ca soldați ori ca lucrători specialiști în tehnologie – sunt măturați spre autostradă. În zilele noastre nu ai posibilitatea de a intra în șomaj ori de a te da bolnav. „Să spuneți ca mine, da, ori vă ia autostrada”, după cum obișnuia să afirme prim-ministrul.

Sigur, nimeni nu mai construiește acum drumuri și șosele. Vechiul Minister al Autostrăzilor a preluat toate lucrările publice. Una dintre acestea a fost izolarea termică. Conductele cu probleme au reprezentat prima intervenție de urgență.

Vara trecută, înainte de Marele Îngheț, a fost necesară efectuarea multor lucrări de izolații. Tocmai de aceea toți cei care lucrăm la

autostradă suntem numiți întârziați. Ei, bine, asta pe de o parte. Pe de altă parte, termenul de „întârziat” a devenit un soi de înjurătură față de oameni ca noi. A devenit un soi de modă imediat după ce a ieșit din uz cel de „huligan”.

Asta nu mă deranjează defel. Mi-am dorit dintotdeauna să fiu un „întârziat”. Asta se întâmpla când pe stradă, după colț, se instalau țevi noi de alimentare cu apă. Eu și banda mea eram mardeiași. Nu eram chiar atât de răi pe cât susțineau oamenii. De acord, într-o noapte, am spart toate geamurile unui excavator JEB. Dar socoteam că oamenii care instalau țevile erau grozavi. Purtau căști galbene din plastic și veste de plastic de un galben-deschis și cizme înalte de cauciuc, înnoroite. Arătau tare. Arătau cam așa cum voiam să fim și noi când vom crește mari. Ca ei și ca piloții de pe avioanele de luptă și ca personajele din filmul *Marele furt de mașini.* Și, ia gândiți-vă. Trebuie să termini universitatea ca să ajungi pilot de luptă. Doi dintre amicii mei au murit doi ani mai târziu în timp ce puneau în practică marele furt de automobile. Întoarcerile cu ajutorul frânei de mână trase nu prea ies ca lumea pe drumurile de țară. Ciudată chestie.

În fine.

În afara camionagiilor, ceilalți indivizi care ne-au măsurat din ochi erau localnici. Cinci băștinași și cinci nou sosiți în acele locuri.

Băștinașii erau suspicioși, ca de obicei. Ne-au aruncat priviri suficient de lungi cât să-și dea seama că noi nu aveam de gând să-i atacăm. Apoi și-au întors ochii de la noi. Spinările lor erau la fel de ospitaliere ca acelea ale unor arici strânși ghem.

Patru dintre coloniști stăteau ceva mai relaxați în jurul unei alte mese. Două perechi, am bănuit eu. Accent englezesc, ori poate scoțian mai spălat…

— …Așadar, Malcolm și-a vândut apartamentul din New Town și a cumpărat…

O pauză neașteptată. S-au uitat la noi, iar apoi ne-au măsurat cu superioritate. La baza nasului fiecăruia se vedea câte o virgulă neagră, precum jumătatea inferioară a unei rame de ochelari. Asta era ultima găselniță a celor de la Carbon Glen. Se părea că mutrele noastre nu figurau nicăieri online ca fiind acelea ale unor tipi răi, pentru că oamenii au ridicat privirile și au continuat să discute.

— …un funcționar internațional, care lucrează la Organizația Mondială a Muncii, și ea este foarte îngrijorată…

Chestia asta cu verificarea noastră reprezenta o insultă la fel de mare ca aceea proferată de camionagiu. O simplă privire la mutrele *lor* mi-a sugerat că acei oameni suferiseră tratamentul *Reversibil.* Asta ar trebui să dea ceasul înapoi, dar nu se întâmplă așa. Nu chiar. Netezește

pielea și mai întinde mușchii. Mai ajută și oasele și încheieturile, din câte mi s-a spus. Însă în niciun caz nu poate șterge definitiv semnele îmbătrânirii. Așa ceva este ilegal în Scoția, pentru că îți afectează genele într-un fel sau altul. Există legi care interzic modificările genetice de anvergură, ce Dumnezeu. *Oamenii* care se opun modificărilor genetice sunt tot mai numeroși. Însă puținii polițiști care există în Highlands sunt prea ocupați – ori au prea mult bun-simț – ca să-i depisteze pe cei ce sunt numiți Franken-oameni. Iar zona geme de asemenea specimene.

Femeia de la tejghea, o localnică lată în șolduri, care sigur nu beneficiase de tratamentul Reversibil, continua să vâre felii de șuncă în rulouri atât de proaspete, că am simțit mirosul lor, când am observat un al cincilea colonist care ne verifica.

Era o femeie, iar ea era cât se putea de ursuză. Avea părul strâns în codițe încâlcite. Nu arăta rău la față, pe care și-o clătise cu apă în ultimele două zile. Atârnată pe spătarul scaunului ei, se vedea o jachetă din piele. În acele momente, era îmbrăcată cu un pulover de lână, fără nicio formă. Picioare lungi, în niște pantaloni din tweed. Labele picioarelor vârâte în ghete cu catarame, proptite pe un scaun din plastic. Stătea la o masă mică, singură, în apropiere de fereastra care dădea roată unei

părți a tejghelei. Avea în față un ceainic alb și o ceașcă de ceai verde. Alături de acestea, pe masă, se vedea un maldăr de copii ale unor pagini de ziar apărute în acea zi.

Femeia ne-a măsurat din cap până în picioare cu un aer lenevos, apoi și-a îndreptat din nou privirea spre hârtiile ei. După ce ne-am așezat la masa liberă de lângă ea, femeia nu ne-a mai acordat deloc atenție. Și-a coborât picioarele de pe scaun și s-a aplecat în față, către paginile tipărite. Am reușit să îi percep mirosul. Am simțit o adiere de sudoare, lână și ceva ce amintea de ceai.

Mi-am terminat sendvișul cu șuncă și am început să beau a doua ceașcă de cafea. Mă jucam cu proiectilul de arbaletă, răsucindu-i între degete. Discutam despre treaba pe care trebuia să o facem în acea zi, când am simțit privirea cuiva pe ceafă. M-am întors și am văzut-o pe femeiușcă uitându-se concentrată la mine, apoi spre mâinile mele. Ba nu, se uita chiar la ceea ce frământam în mâini. Apoi și-a mutat privirea în altă parte. Și-a pus jacheta cu câteva numere mai mare, și-a luat geanta mare de umăr, s-a ridicat și a ieșit din cafenea.

IV
Ailiss

— Frumos fund, a zis Euan.

— Gata, băieți, am spus eu, după ce am urmărit-o cum iese, ar cam fi vremea să îi urmăm exemplul.

— Dar nu putem păși la fel, a replicat Euan, dându-se din nou la mine.

Am dat aprobator din cap, ca să îi confirm că eram chit. Euan începuse deja să-și ruleze țigara. Și-a plimbat limba încoace și încolo peste zona de lipire. Merita urmărit.

— Gata, mișcă-ți fundul, i-am spus. Poți merge ca veghetor, om de pază. Și poți fuma cât poftești.

Nu eram convins că asta îmi convenea.

Și, în timp ce înaintam pe stradă, am văzut-o pe fata din cafenea mergând încet pe marginea drumului. Geanta Tesco o apăsa într-o parte. Am încetinit camionul și am coborât geamul de la cabină.

— Vrei să te ducem până undeva?

Fata a deschis gura și a spus ceva. Din colțul ochiului am văzut două forme înaintând, întunecate și ascuțite ca niște săbii ninja. Imediat ce mi-am rotit capul ca să le urmăresc, le-am văzut plutind pe deasupra brațului de mare la aproximativ douăzeci de metri înălțime. Sunetul avioanelor de vânătoare a bubuit pe deasupra noastră la un moment după ce acestea dispăruseră.

— Poftim? am făcut eu.

— Te-am întrebat unde mergi.

— Spre Strathcarron, i-am răspuns.
— Bine, a zis ea.
A traversat șoseaua și a trecut prin fața camionului. Murdo i-a deschis portiera și s-a mutat, îngrămădindu-se pe locul din mijloc al banchetei. Fata a urcat și s-a așezat. Și-a lăsat geanta jos, între ghete, și a trântit portiera. Când s-a întors cu un zâmbet pe față și cu o expresie de mulțumire, părul ei a fluturat, iar eu am reușit să văd că nu avea un telefon fixat la ureche.
Am lăsat volanta motorului să mai muște o dată și am eliberat frâna. Apoi am alunecat afară din sat. Am aruncat o privire în lateral.
— Cum te cheamă? am întrebat-o.
— Ailiss, mi-a răspuns, privind înainte și în jur, ca un copil aflat la etajul superior al unui autobuz.
— Pe mine mă cheamă Jase, am spus. Iar el este Murdo.
— Nu sunteți din locurile astea, a zis ea.
Mi-am dat seama că ea era din acele locuri. Accentul ei semăna puțin cu acela al lui Euan.
— Sunt din Glasgow, am zis eu. Murdo e din Stornoway.
— Oamenii autostrăzii vin din toate părțile, ne-a prevenit Murdo. Nici tu nu arăți ca o localnică.
— M-am născut în Strome, a spus ea. Și a împuns cu degetul mare peste umăr. La opt kilometri în josul șoselei.

— O colonistă albă la a doua generație, a zis Murdo.

— Știi cam multe despre mine, nu crezi? a spus ea.

— Mi se întâmplă, i-a răspuns Murdo. Tu ai…

Mi-am dat seama ce avea să spună în clipa următoare. M-am bucurat că eram suficient de aproape ca să îl îmboldesc binișor cu cotul în coaste.

— Ce e? a făcut el.

— Nu o sâcâi pe domnișoară, am zis eu.

— Făceam doar conversație cu ea.

— Bine, dar procedează altfel, am spus eu, rămânând cu ochii ațintiți asupra șoselei. Ailiss, îmi pare rău de toate astea.

Ea a făcut un semn nepăsător cu mâna.

— Nicio problemă. S-a întors spre Murdo. Ai dreptate, părinții mei erau din sud. Erau niște oameni foarte obișnuiți, strângeau rășină de pin pentru aromaterapie…

Și a continuat o vreme pe această temă.

Însă eu am văzut unde a dus mâna în timp ce vorbea, poate fără să-și dea seama ce făcea. Mâna i-a mers spre genunchi, apoi s-a furișat spre partea de sus a ghetei.

— Stau dincolo de Strathcarron, a spus ea când eu am încetinit la intersecția cu drumul secundar.

— Foarte bine, am spus. O să te lăsăm la șantier. De acolo, va trebui să mergi pe jos sau

să aștepți altă ocazie.

— O să merg pe jos, a zis ea.

— Înseamnă că nu e departe, da? a zis Murdo, încă iscodind-o.

— Nu e deloc departe, i-a răspuns ea. Undeva dincolo de Strathcarron.

Ei, eu știu cu certitudine că dincolo de Strathcarron nu există nimic. Nici la Strathcarron nu e nimic, în afara fostei gări, a câtorva case părăsite și a ruinelor unui restaurant. Iar pe dealurile din spate nu există decât pustiul. Era la fel chiar și înainte de îngheț. Nu sunt nici oameni între acel loc și Kintail. Și, fiindcă veni vorba, nici animale. Ți-ar fi greu să găsești până și oi moarte cât să hrănești o cioară.

Mi-am ținut gura în legătură cu toate astea, și m-am uitat insistent la Murdo, sugerându-i să procedeze la fel.

Am traversat podul peste Carron și am oprit puțin înainte de capătul drumului ce ducea la șantier, la două sau trei sute de metri depărtare de fosta gară.

— Mulțumesc, a spus Ailiss.

A sărit din cabină, și-a tras geanta după ea, a fluturat mâna drept salut și, după ce a închis portiera, a pornit pe drum. Capătul brațului de mare era în dreapta ei, iar șantierul, în stânga. Nu s-a uitat nici într-o parte, nici în cealaltă, dar nici în urmă.

— Ei, bravo, a spus Euan când a coborât din postul de observație pe scara camionului, uite o fată care nu se teme de bandiți.

Eu și Murdo am râs.

— Ce e? s-a mirat Euan.

Mi-a întins pușca pe geamul cabinei. Am prins-o în rastelul din spatele banchetei.

— E înarmată, am spus eu. Cel puțin cu șiș, dar poate că avea și pistol. Și locuiește pe dealuri, dincolo de Strathcarron. Am făcut semn către lanțul de dealuri din fața noastră.

— Și în geanta aceea nu avea hrană, a spus Murdo, decât niște zahăr și un pachet de biscuiți. Era plină cu alte chestii, baterii și dezinfectante.

— Și ce înseamnă asta? a întrebat Euan.

Am repornit motorul, am întors pe podețul acoperit de pământ și am pornit spre șantier. Când agentul de pază a fluturat un scanner spre noi, am aruncat o privire pe drum ca să văd dacă venea vreo mașină. Nu era niciuna. Fata ajunsese deja la două sute de metri depărtare, și mergea iute.

— E bandit, am spus eu.

V
Lucrul pe șantier

Adusesem cu noi un excavator Caterpillar, care se afla în bena camionului. Coborârea lui a

fost anevoioasă. Cu mănușile noastre groase ne-a venit greu să manevrăm lanțurile, dar erau prea reci ca să le atingem cu degetele goale. Lacătele masive și brățările erau înghețate bocnă. A trebuit să le batem îndelung cu un ciocan ca să le slăbim. Rampele de coborâre înțepeniseră. Am fost nevoiți să topim gheața de pe ele cu o lampă cu gaz, după care Euan a condus excavatorul până pe sol. Tocmai trecuse cu șenilele dincolo de marginea platformei și înainta foarte încet, așteptând ca mașinăria să se încline pe panta rampelor, când am văzut un nor negru spre vest. Departe, în josul brațului de mare. Până când excavatorul a ajuns pe sol, Lochcarron nu se mai vedea.

Am privit în jur. Era ciudat să stai scăldat în razele puternice ale soarelui și să vezi norul acela înaintând ca un zid. Pe toată întinderea șantierului – erau cam douăzeci de oameni care lucrau acolo – lumea răcnea, trăgând prelate peste echipamente, oprind aparatura și fugind să-și caute adăpost. Doar agenții de pază și-au păstrat calmul. Armurile lor erau prea rezistente ca să sufere din cauza unei furtuni.

— E vremea s-o ștergem, băieți, am zis eu.

Euan a sărit din cabina excavatorului și a încuiat portiera. Murdo și-a tras gluga pufoaicei peste cap și s-a îndreptat spre cel mai apropiat hangar. Pe rând, am ridicat cu greutate cele două scânduri ale rampei până în bena

camionului și am ridicat oblonul, după care l-am asigurat cu bolțuri.

Am auzit un șuierat venind dinspre marea aflată la aproape două sute de metri depărtare.

Am alergat după Euan către ușa în dreptul căreia Murdo stătea între alți oameni, privind dincolo de noi și făcând semne cu mâna. Chemându-ne, îndemnându-ne să ne grăbim. O rafală de vânt ne-a împins ca o mână gigantică lăsată pe spinările noastre. Șuieratul a devenit un muget bubuitor. Am reușit să pătrundem la adăpost când grindina de mărimea mingilor de golf a început să lovească asfaltul. Bilele de gheață se izbeau atât de tare de sol încât se sfărâmau. Am simțit o arsură pe față și mi-am acoperit ochii. Ne-am retras cu toții mai în interior, lipindu-ne de mașini, scule și colaci de țeavă.

Vreme de zece minute s-a instalat un întuneric dens ca noaptea. Treptat, pământul din fața noastră a devenit alb. Grindina bubuia pe acoperiș. Vedeam cum cristalele ricoșau din ferestrele laterale ale depoului, și m-am întrebat cum de nu plesneau. Apoi m-am gândit că probabil erau făcute din geam călit, la fel ca și parbrizul camionului și geamurile de la cabina excavatorului. Asta m-a trimis cu gândul la altceva, dar nu am reușit să identific precis acest ceva. În zgomotul acela abia dacă reușeai să gândești limpede.

Apoi, ploaia cu grindină a încetat la fel de brusc precum începuse. Cerul a rămas acoperit, și vântul bătea cu putere, însă valul de ploaie urcase pe valea îngustă. Am mers afară, iar bucățile de gheață au scrâșnit sub tălpile ghetelor noastre.

— Chiar avea nevoie pământul de așa ceva, a spus Euan.

— Da, asta o să facă bine la recoltă, a zis Murdo.

— Da, adevărat, însămânțările de primăvară au nevoie de apă, am spus eu.

Am continuat discuția asta de fermieri până când a încetat să mai fie distractivă. Asta nu a durat mult.

Am pornit în frunte și ne-am îndreptat spre domul galben unde se afla biroul de șantier. Când am intrat tropăind, o fetișcană localnică s-a uitat la noi dinapoia mesei ei de lucru.

— Inginerul de șantier? am întrebat eu.

— Se întoarce imediat, a zis ea.

— Bine, am spus.

Degetele ei se mișcau pe tastatură, însă urmărea știrile. Acestea se derulau pe un ecran fixat pe perete, alături de un calendar. Martie era o fată în pielea goală stând pe o stâncă udă, într-un loc unde era cald. Aprilie era pesemne o fată fierbinte șezând pe o stâncă dezgolită, într-un loc umed. Pe ecran, știrea de senzație era că un oraș siberian se scufundase doi metri într-o

singură noapte. Acolo se topesc toate, iar noi înghețăm. Copii ruși, purtând uniforme militare, ajutau oamenii să urce în camioane lungi, cu roți mari și late. Restul știrilor erau cele obișnuite. Camion-capcană în Teheran. O ambuscadă la Kabul.

— Bodach a cam avut de lucru, a spus Euan.

Bodach – bătrânul – este numele dat de localnici lui Osama bin Laden. Nimeni nu știe dacă mai trăiește sau nu. Poate că se bucură de tratamentul Reversibil, dar nu desfășoară o activitate sănătoasă. Filmulețele în care manifestă o bucurie răutăcioasă încă apar când și când. Dar asta nu dovedește nimic. Ai putea spune același lucru și despre Mick Jagger.

Un bărbat în costum și purtând cizme de cauciuc a intrat grăbit, având aspectul cuiva care tocmai a fost plecat să urineze. Cureaua era mai strânsă cu o gaură decât ar fi trebuit peste burta lui mare, iar părul rărit stătea lipit de țeastă după cei peste douăzeci de ani în care purtase cască de protecție. Avea obrajii îmbujorați, sprâncene nisipii și ochi albaștri foarte pătrunzători.

— Liam Morrison, a zis el și ne-a întins mâna.

— Am adus excavatorul, am spus eu, după ce ne-am prezentat.

— Bine, a încuviințat. S-a dus până la birou și a ridicat o filă. Planul, Kelly?

— E pe aici, pe undeva, a zis ea. L-am găsit.

Lângă peretele curbat a bâzâit o imprimantă. Kelly s-a ridicat și a revenit cu un metru de hârtie. Liam s-a uitat în jur, căutând un loc pe care să îl desfășoare, apoi i-a ridicat, lipindu-l de perete.

— Asta e linia șanțului. Este marcată deja pe sol. De la râu până la gară. Stâlpi galbeni și sârmă verde, să nu uitați. Cea roșie este pentru conducta de canalizare.

Ne-am uitat la desen și ne-am vârât bine în cap cele spuse de el.

— Bun, am încheiat eu.

— Mai bine luați desenul, ne-a sfătuit Liam. Să nu-l udați. Am izbucnit cu toții în râs, iar Liam a dat din cap, după care am ieșit.

— Auzi, să nu-l udăm, a mormăit Euan.

— După ce a făcut pipi... am spus eu. Dar ca șef e politicos.

— Și-a permis și el o glumă nevinovată, a spus Murdo. Lipsa de apă era ceea ce ne adusese în acel loc. Furtuna însoțită de grindină era modalitatea obișnuită în care apa cădea din cer prin această zonă. Și nici asta nu e în cantități prea mari, nici nu plouă, nici nu ninge prea mult. Când cade, ploaia vine în rafale grele care se transformă în viituri. Zăpada care cade, atât cât cade, se depune pe culmile dealurilor și nu se topește suficient de repede. Zona Highlands suferă de secetă. De aceea hidrocentralele care au ținut luminile aprinse pe vremuri nu primesc

suficientă apă pentru a funcționa. Energia eoliană s-a dovedit a fi o iluzie, deoarece vremea a cam luat-o razna. Fie este perfect calmă, astfel că elicele nu se rotesc deloc, fie este atât de furtunoasă, încât pilonii sunt doborâți la pământ.

Și iată-ne urcând în cabina excavatorului și pregătindu-ne să săpăm un șanț prin care să poată trece un cablu. Un capăt al cablului era înfășurat pe malul râului Carron. Restul lui mergea de-a lungul albiei râului și traversa zona de maree și fundul brațului de mare. Adică de la noua centrală nucleară de pe o insulă micuță, situată între gura brațului de mare Carron și insula Skye. Insulița se numește Eilean Mor, ceea ce înseamnă Insula Mare. Centrala electrică a fost construită acolo pentru că insula este nelocuită, astfel că nu are cine să se plângă, dar și pentru că este ușor de asigurat paza. În îngusta strâmtoare Skye, există suficienți militari și destul armament să-l sperii chiar și pe Bodach.

Prima parte a sarcinii noastre este de a săpa un șanț de la Carron până în spatele gării. Calea ferată era o rută gata realizată, care traversa ținutul până la Loch Luichart. La Loch Luichart, cam la douăzeci de kilometri în interiorul continentului, era una dintre centralele hidroelectrice uscate despre care vă spuneam. Cineva a decis că acesta trebuia să fie locul pe

unde să se transmită energia în rețea. Poseda toate echipamentele necesare, dar stăteau nefolosite.

Trenurile nu mai circulă pe linia Kyle – sunt prea multe alunecări de teren – astfel că șinele erau libere pentru transportul echipamentului greu. Acesta urma să vină dintr-o zi în alta de la Inverness. Apoi, va porni încet înapoi, săpând un șanț de-a lungul căii ferate în timp ce se retrage. Același procedeu ingenios se va folosi pentru așezarea cablului. Noi nu trebuia decât să mergem fără grabă din urmă, să acoperim la loc șanțul și să așezăm plăci de protecție prefabricate din beton pe porțiunile unde cablul trebuia să traverseze zone stâncoase.

Totul era cât se putea de clar. Însă mai întâi trebuia să săpăm șanțul pe o distanță de două sute de metri, într-un sol care era pe cale să înghețe, devenind tare ca piatra. Avea să ajungă teren permanent înghețat în curând. Iar după aceea, teren mlăștinos, dacă Alaska și Siberia puteau fi luate drept modele. Însă aceasta avea să fie o problemă abia peste ceva vreme.

Liam Morrison își făcuse treaba cu teodolitul și cu instrumentul de trasare cu laser. Cei doi asistenți ai lui (mi-am dat seama de asta după numele de pe desen) își făcuseră și ei treaba cu jaloane și sârmă. Linia pe care o trasaseră și care trebuia urmată de șanț se întindea de la

malul stâng al râului Carron până la est de gară. Simplu.

Singurele instrucțiuni primite erau să săpăm până la adâncimea de un metru pe tot parcursul. După ce Murdo a manevrat excavatorul spre malul râului, am aliniat mașina și eram pregătiți să ne apucăm de treabă. Doar un semnal, și gata.

Nici nu se putea ceva mai simplu.

VI
Bilețele de amenințare

Mașinăria noastră era atât de nouă, încât se vedea că vopseaua galbenă și neagră încă nu apucase să se prăfuiască. Era un model nou și perfecționat. Avea un troliu mare cu lanț. La cupa de săpat avea anexată și o foreză. Alături de foreză exista și duza unei suflante de aer cald, alimentată de la motor, pentru înmuierea solului înghețat.

Și atunci, eu ce căutam în șanț cu un târnăcop, o lopată și răngi? De ce făcusem doar cincizeci de metri spre sfârșitul celei de-a doua zile de la sosire?

Am pus aceste întrebări pe un ton nu tocmai politicos.

— Trăim în Era Glaciară, omule, mi-a explicat Euan, proptindu-se în coada lopeții, ținând un lanț, fumând o țigară și dând sfaturi de sus.

Când s-au retras, gheţarii au lăsat în urma lor o sumedenie de bolovani.

— În ritmul ăsta, am spus eu, vârând un capăt al răngii sub unul dintre numiţii bolovani, vor fi tot aici când se întorc gheţarii.

— Atunci nu mai avem mult de aşteptat, a spus Murdo, dinapoia manetelor de comandă din cabina excavatorului.

— Mai bine mi-ai da cablurile flexibile, am zis eu.

Cu un zuruit, Euan a azvârlit cablul în jos. La capătul lui se găsea un mănunchi din cabluri confecţionate din nu ştiu ce carbon ciudat şi special. Acelea erau flexibilele. Dacă întindeai două dintre aceste cabluri, le înfăşurai în jurul vreunui obiect, apoi împreunai capetele, acestea se răsuceau ca nişte şerpi şi formau un nod. Aceasta era rezolvarea pentru problemele pe care le întâmpinam în acele momente: bolovani prinşi în adâncime. (Dar şi cioturi de copaci, automobile îngropate şi altele asemenea.)

Necazul era că trebuia să creezi suficient spaţiu liber în jurul obstacolului, ca să le poţi înnoda. M-am opintit în rangă. Bolovanul s-a clintit câţiva centimetri. Solul care se dovedise dur chiar şi pentru freză pentru a fi sfărâmat s-a fărâmiţat brusc şi a alunecat în golul creat. Acesta s-a umplut complet. M-am opintit încă o dată. Ştiam că treaba putea fi dusă până la

capăt. Deja reușisem asta de vreo douăzeci de ori. Pe câmpia aceea, oamenii cultivaseră ovăz, cartofi și napi vreme de sute de ani. Era de crezut că ei scăpaseră de toți acei bolovani. Se părea că îi scoseseră doar de la adâncimea la care ajungea lama plugului, ceea ce însemna, nu un metru, și nici măcar jumătate de metru.

— De ce nu săpați șanțul pe după bolovanii ăștia? întrebase Liam, mișcându-și mâna ca să sugereze înaintarea sinuoasă a unui pește.

— Păi, știi ce vom descoperi dacă am proceda astfel?

— Alți bolovani?

— Ai priceput bine.

— A, în fine. Continuați, domnilor.

Așa se face că am continuat. La al doilea efort asupra rângii, am reușit să urnesc din nou bolovanul. Am văzut spațiul negru care a apărut sub el.

— Ajută-ne, am zis.

Euan și-a părăsit postul de lucru și a sărit în șanț, după care a înfășurat o pereche de cabluri flexibile în jurul bolovanului. Capetele se înnodau singure. În același timp, fâșii adezive minuscule ieșeau din cablu și se lipeau de piatră ca niște fire de iederă. Am lăsat ranga să se așeze la loc. Ne-am îndreptat de spate și am privit la ea preț de o clipă.

— Nu va ține, am zis eu. E prea aproape de partea de sus.

Euan a întins încă cinci cabluri flexibile peste suprafața liberă, după care a tras de lanț.

— Se vor lipi ca brațele unei caracatițe de o mască de față, a susținut el.

— Bine, atunci eu nu mai stau pe aici, am spus.

Ne-am chinuit să ieșim din șanț, ne-am tras înapoi, ca să ne ferim de orice pericol, apoi i-am făcut semn lui Murdo că putea acționa.

Troliul a scos un scheunat. Lanțul s-a întins. Tensiunea a crescut. Lanțul și cablurile flexibile au țâșnit prin aer ca niște bice demente și au plesnit când au lovit cabina excavatorului.

— Cam asta a fost treaba, a spus Euan. Mai facem o încercare?

Am privit împrejur. Soarele era în spatele Atlanticului. Spre răsărit, cerul roz decupa fața unui uriaș de pe munte. Acela căruia localnicii îi spuneau Nasul lui Wellington.

— Hai să încheiem ziua de muncă aici, am propus eu.

Ne-am spălat, apoi am mâncat câte ceva la cantină. După aceea am reușit să profităm de un „ia-mă, nene” din partea unui student irakian refugiat care lucra acolo și ținea tare mult să-și facă prieteni. Slavă cerului pentru prezența unui musulman acolo. În fine, musulmani de treabă, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Ei nu au motive să se plângă dacă trebuie să șofeze de la vreun bar până acasă. Am oferit primul rând

și am comandat un suc de portocale pentru tânărul Farhad și câte ceva jumi-juma pentru mine și băieți. Sticlele de whisky aveau pe ele etichete care arătau boala de ficat a acelei luni. Iar pe suporturile pentru paharele de bere erau prezentate o largă varietate de răni înregistrate în accidente de circulație. Barul fusese construit într-o seră. Ferestrele lui mari fuseseră acoperite de multă vreme cu spumă izolatoare. Asta arăta că proprietarii erau ori prea meschini, ori prea săraci pentru a dubla geamurile. De aceea lumina era gălbuie. Înăuntru se aflau în jur de douăzeci de persoane, obișnuitul amestec de localnici amatori de băutură și de oaspeți ceva mai puțin amețiți. Vreo două echipe de oameni de pe șantier. Mai toți muncitorii care lucrau pe șantier preferau să bea în locurile de cazare. Nu am văzut niciun detector de fum conectat la cea mai apropiată secție de poliție, asta a fost prima constatare. O atmosferă bună din toate punctele de vedere, așa se putea afirma. După prima noastră noapte petrecută acolo, oamenii încetaseră să se mai holbeze după noi. Cât am mers cu tava spre masa noastră, m-am uitat dur la ei.

— Cauți pe cineva? m-a întrebat Euan.

— Îi duce dorul banditei lui, a spus Murdo.

Era adevărat, însă am respins ideea. Descoperisem că Ailiss mă obseda de câteva

zile. Stătusem cu ochii în patru, dar nu o zărisem nici pe șosea, nici în sat.

— Voiam să-ți pun o întrebare, a spus Euan. De ce ai zis că este bandită?

Farhad s-a arătat îngrijorat.

— Aveți bandiți prin zonă?

— Doar câțiva rebeli pe dealuri, a spus Murdo.

— Nu-l induceți în eroare pe băiat, am zis eu, apoi m-am întors spre Farhad. Nu seamănă cu teroriștii kurzi sau cu ce mai știi tu. Aici vorbim de grupuri restrânse de tineri care trăiesc sus pe munte. Se autodenumesc coloniști ai noului secol. Unii dintre ei se ocupă de furturi, dar mărunte. Rareori se întâmplă ca ei să surprindă vreun camion de aprovizionare pe un drum nu prea circulat. Tocmai de aceea sunt numiți bandiți.

— Dar de ce fac așa ceva? a întrebat Farhad.

Am ridicat din umeri.

— Ca să facă rost de mâncare.

— Nu, voiam să știu de ce trăiesc în munți.

— Ca să scape de… am făcut un gest larg – de toate astea.

Nu știam precis ce voiam să sugerez și nici spre ce făcusem semn cu mâna. Era vorba de anunțurile de avertizare, de detectoarele de fum și de camerele cu circuit închis. Ori mă refeream la localnicii care beau la greu, dar și la nou-veniții cu atitudini degajate. Ori poate făceam referire la televizorul care clipea undeva

și la aerul apăsător din acel loc, mirosind a sudoare, parfumuri ieftine, mâncare și băutură. La lumina gălbuie și la ferestrele acoperite cu pături. La toate astea și la marele rahat care spunea că noi suntem niște „întârziați”.

Farhad s-a arătat totuși nelămurit.

— E vorba de imoralitate?

— Da, de asta este vorba, a spus Murdo. De imoralitate și de beție.

La ora închiderii, am pășit afară, în noaptea întunecată, luminată doar de cerul plin de stele. Acestea nu erau concurate aici de luminile publice. Dinspre dealurile de la sud, peste brațul de mare, a răsărit o scânteiere care a urcat cu repeziciune pe cer. Ajunsă aproape deasupra capetelor noastre, s-a iluminat orbitor preț de o secundă sau două, apoi s-a stins.

— Ce a fost asta? am întrebat eu.

— Stația Spațială, a zis Murdo.

— Dar a fost abandonată, am spus.

— Da, a confirmat Murdo, dar a rămas acolo.

— Înainte de război, chinezii au trimis oameni pe Marte, a spus Euan.

— Doi bărbați și o femeie, a zis Farhad, deschizând ușa furgonetei.

— Poate că au rămas acolo, a spus Murdo.

— Mda, am zis eu. Cu un letcon și o mașină de cusut. Ca să facă mărfuri pe care să ni le vândă după război.

— După război, a spus Euan batjocoritor.

— În copilărie, a zis Murdo, i-am auzit pe mulți vorbind așa.

Când ne-am întors pe șantier, m-am oprit la computer și am făcut cerere pentru o zi liberă. Nu avea să se întâmple nimic până duminică, de aceea voiam să hoinăresc.

VII
Dealurile întunecate

Șantierul a fost tăcut duminică, deși am îndoieli că s-au dus mulți oameni la biserică. Dimineața, când am ieșit pe poartă, vremea era frumoasă și rece. Cer albastru, la fel și apa brațului de mare. Un calm plat. Prin cap se fugăreau un vers sau două dintr-un vechi cântec de-al tatei: *Du-mă înapoi spre dealurile întunecate, dealurile întunecate din…*

Dealurile întunecate din Lochcarron. A, da.

Degetele mele se jucau cu săgeata de arbaletă, aflată încă în adâncul buzunarului de la hanorac, scoțând clinchete când se lovea de niște mărunțiș și un briceag. O pisică a pufăit spre mine de la fereastra goală a vechii gări, iar asta m-a făcut să tresar. Dincolo de toate celelalte mirosuri emanate de ruine – cenușă umedă, urină de motan, mucegai și bălării – persista o adiere vagă de dezinfectant. Lăsată de folosirea unui produs, Jeyes Fluid, care pătrunsese bine în scândurile podelei. Asta mi-a

adus aminte de coridoarele școlii și de birourile autostrăzii.

Am traversat șinele ruginite și am găsit o poartă căzută între stâlpii de gard deplasați din loc. O cărare acoperită de buruieni ducea spre dealuri. Am urmat-o. M-am bucurat că aveam ghete înalte. Iarba ascundea pietre alunecoase care mi-ar fi putut provoca o entorsă fără nicio problemă dacă aș fi călcat prost. Pe pantele de la poale am văzut câțiva iepuri și, ici și colo, câte o turmă de oi care se sălbăticiseră. Aceste oi sălbatice arătau iuți și fioroase, având blana lungă și picioare asemenea. Nu arătau nicidecum a oi de fermă. Evoluția există, dom'le, indiferent ce ar spune yankeii. Fiecare turmă era păzită de un berbec cu fața neagră și ochi gălbui, care nu mă scăpa din ochi cât treceam prin dreptul oilor. Mă simțeam ca și cum aș fi fost urmărit de satana.

Când și când, mă uitam înapoi, ca să admir peisajul. După o vreme, curbura dealului a ascuns brațul de mare. Ajunsesem deasupra liniei zăpezii, într-o lume în care predominau negrul și albul. Gheață, zăpadă veche și teren pârjolit. Doar unele locuri aveau culoare. Licheni oranj pe pietre, ca niște vopsea împrăștiată. Câteva mlădițe verzi pe o porțiune caldă, care beneficia de soare mai toată ziua, unde apa picura din țurțuri pe smocurile cafenii de iarbă moartă.

Pe la ora zece am trecut pe lângă două lacuri minuscule, înghețate, și mergeam de-a lungul unei văi mici și înguste. Dealurile mai înalte dominau orizontul din fața mea. Locul acela se numea Pădurea Attadale. Ca mai toate locurile numite păduri din Highlands, nici acesta nu avea copaci. Nimic nu crește mai înalt decât iarba neagră. Poteca fusese năpădită, devenind doar o dâră făcută probabil de oi. Dar la acea înălțime nu erau oi, și drumul acela fusese călcat nu cu multă vreme în urmă. Iar asta însemna oameni. Se putea spune că eram pe calea cea bună.

Nu mă îngrijorau lupii sau urșii. De-a lungul văii ceva mai mari, aceștia puteau crea probleme, dar nu aici. În niciun caz în pustietatea aceea. Chiar dacă Attadale și Glen Affric, aflată ceva mai la sud, se numărau printre locurile unde acele animale fuseseră readuse cu ani în urmă. Pe atunci, cam în același timp cu ideea energiei eoliene, acțiunea impresionase. Dar dăduse greș din același motiv. Schimbările climatice. Toată lumea crede că în Highlands sunt lupi, dar ei se află la sud, și sunt o pacoste acolo. La Glasgow au ajuns să viețuiască pe lângă pubelele de gunoi.

Am continuat să urc. După un timp, am început să descopăr indicii care confirmau că potecuța aceea era făcută de oameni. Cum ar fi o scândură mânjită cu smoală, care reprezenta

o treaptă pe pantă. Pietre stivuite într-o parte a potecii pentru a alcătui un zid scund, sau răspândite pe o distanță de un metru sau doi, fiind plăcute sub tălpi.

Un firicel de fum păta cerul în fața mea. Am adulmecat aerul și am prins miros de lemn ars și o substanță chimică bizară.

Am urcat o pantă care dădea spre o adâncitură străjuită de un deal înalt și povârnit. M-am oprit și am privit cu mirare.

La fundul adânciturii era un lac înghețat, lat de câțiva metri și lung de aproape o sută de metri. De-a lungul lui se înșirau câteva clădiri scunde. Cea mai apropiată semăna cu o casă veche și întunecată, cu ziduri construite din pietre, fără mortar. Peste acoperișul înclinat era așezată o prelată ce înmagazina energia solară. Iar prelata era asigurată cu bolovani care atârnau legați de frânghii la colțuri. Fumul ieșea din hornul acelei case. Următoarea clădire era o seră lungă. Apoi încă o casă închisă la culoare, și o altă seră. În spatele lor se vedeau câteva magazii, cu ziduri din piatră și acoperișuri din pământ cu iarbă, și acestea având prelate energetice. Alte asemenea prelate erau așezate pe acoperișurile adăposturilor pentru păsări. Două capre slăbănoage erau legate undeva pe panta dealului și pășteau.

Abia am apucat să văd toate acestea când am auzit un zbârnâit foarte rapid și un declic

puternic. Ceva s-a mișcat la marginea câmpului meu vizual și m-am întors. Un puști apăruse din spatele unui bolovan. Mă țintea cu o arbaletă.

Am dus brațele în lateral, îndepărtându-le de corp.

— Lasă aia jos, am spus eu.

A continuat să țină arma ațintită spre mine. Îi cam tremura mâna, dar nu îndeajuns ca să-l atac. A vârât mâna rămasă liberă în interiorul hanoracului – ceva încropit din blănuri și materiale sintetice – și a scos un fluier. A suflat cu putere în el. Țiuitura mi-a răsunat în ureche chiar și după ce s-a stins ecoul stârnit de dealuri.

— Să nu încerci vreo șmecherie, a zis el, străduindu-se să pară dur. Asta nu a făcut ca glasul să-i sune mai puțin pițigăiat.

— Pentru asta aș putea să-ți dau o săgeată de rezervă, am spus eu.

S-au auzit zgomote de uși trântite și din clădiri au apărut în goană câțiva oameni. Am surprins niște mișcări bruște pe panta dealului, doar niște puncte negre care apăreau și dispăreau.

Trei oameni au venit repede pe potecă și s-au oprit în spatele băiatului. Doi tipi bărboși și Ailiss.

— Bună, Ailiss, am spus.

— Îl cunoști pe individul ăsta? a întrebat-o bărbosul numărul unu.

Nu părea prea încântat.

— L-am cunoscut recent, a spus ea. Și s-a încruntat spre mine. Jase?

— Eu sunt, am confirmat.

— E unul dintre „întârziați”, a spus ea.

— Ce te aduce aici? a întrebat bărbosul numărul doi. Avea accent britanic.

Am ridicat din umeri.

— Am ieșit la plimbare. Am zi liberă.

— Sabatul, a spus Ailiss, ca și cum și-ar fi amintit ceva amuzant. Ei, bine. Nu-i nimic rău în asta.

— Vrei să-i zici puștiului să nu mai țină arma îndreptată spre mine?

— Da, a spus ea. Bagă arma la loc, Nichol.

Puștiul s-a strâmbat, dar a ascultat-o. A coborât arbaleta și i-a slăbit coarda.

— Nu faci bine, am zis. Nu-i poți amenința pe toți cei care se plimbă pe aici.

— Nu amenințăm pe nimeni, a spus Ailiss. Asta, în mod obișnuit. Doar că acum suntem puțin cam agitați.

— Da, poți s-o mai spui o dată, am zis. Nu aveam habar de ce oamenii aceia ar trebui să fie agitați. În fine, nu-mi place să fiu amenințat.

— Am crezut că erai bandit, a spus Nichol. Ori zombie, refugiat sau soldat.

Bărbosul numărul unu a părut încurcat.

— Copiii învață tot felul de lucruri, a spus el.

— Vino în casă la un ceai, mi-a propus Ailiss.

Am bănuit că încercau să repare primirea atât

de nefericită.

— Mulțumesc, am spus. Mi-ar prinde bine un ceai.

Puștiul a mers alături de mine pe potecă.

— Ce fel de nume e ăsta, Jase? a întrebat el.

— E o prescurtare.

— Poftim?

— Jason, am zis.

— Nu sună rău.

— E ca și cum al doilea nume ți-ar fi Mason.

— Jason Mason, Jason Mason, a intonat el.

— Nu așa de tare, am zis.

— Cum îmi plătești tăcerea? a întrebat el fălos.

— Te-ai uitat prea mult la televizor, da?

— Nu mă uit la televizor, a spus el. Însă citesc mult.

Am scos săgeata de arbaletă din buzunar și am fluturat-o în fața lui.

— Dacă-ți dau asta te liniștești?

— Da, sigur.

I-am întins-o.

— Mulțumesc, a spus el. A ridicat-o în aer și a pornit țopăind și strigând: Uite ce-am căpătat de la Jason Mason!

Copii.

VIII
Locul verde

Puștiul s-a întors și a pornit sprințar în susul pantei de unde apăruse, făcându-mi din mers un semn de salut cu capul. Cei doi bărbați și Ailiss m-au condus spre ușa primei case. Am intrat aplecându-ne de mijloc, pentru că ușa era scundă. În vatră ardeau scânduri rupte și alte resturi de lemne. Unele bucăți aveau pe ele urme de vopsea sau de tencuială. Asta dădea acel miros de substanțe chimice. Însă focul era vesel și pe plită se vedea un ceainic. Am preferat ceai negru și tare, cu zahăr. Nu mi-a oferit nimeni vreo prăjiturică, și nici n-am cerut. Bărboșii mi-au spus cum îi chema. Martin și Angus. Am bănuit că depășiseră douăzeci de ani și m-am întrebat cum de nu fuseseră recrutați. Arătau și păreau suficient de inteligenți ca să intre în armată. Nu i-am întrebat nimic în privința asta. Becul care atârna din tavan nu ardea, astfel că toată lumina dinăuntru venea pe fereastră. Mobilierul era alcătuit din niște fotolii deformate și rupte și o canapea deșelată, plus o servantă și un dulap. Pe podea, covoare și carpete stăteau în strat gros, iar altele erau bătute în cuie pe pereți. Pe covoarele prinse pe pereți se vedeau fotografii, extrase din ziare și cărți poștale. O mulțime de fotografii arătau ca și cum ar fi fost imprimate de pe Net. Peisaje luxuriante, pline de verdeață – cum să spun, cam istorice. Copaci și flori, păsări și albine. De trei cuie bătute în perete erau agățate trei

arbalete, ceva mai sus o pușcă, apoi două puști cu aer comprimat. Cutii de metal cu proiectile și săgeți, dar și o cutie cu cartușe pe un raft. Cutia era cafenie și ceruită și capacul avea un desen ce sugera vechimea. Toate proveneau din perioada dinainte de interzicerea folosirii lor, am bănuit. Cu certitudine nu erau furate de la armurierii autostrăzii sau de la polițiști.

Nu am zărit vreun televizor, așa cum spusese și copilul. Și nici măcar Internet wireless. Însă de fiecare perete stăteau proptite maldăre de cărți, pe hârtie. Puteai crede că făceau parte din sistemul de izolație termică.

O bucătărie ceva mai răcoroasă în partea din spate a casei. Țevile de apă erau căptușite cu bucăți de covor sau cu sârmă. De chiuvetă stăteau rezemate un târnăcop ruginit, o lopată și o sapă. Pe perete era aninată o seceră. Am arătat spre ea.

— La ce vă folosește asta?

Ailiss s-a uitat spre obiect.

— A, la seceră te refereai. A zâmbit. Va avea rostul ei. Vom avea din nou recolte. Ovăzul este rezistent. Am văzut o parcelă sau două cu ovăz sălbăticit pe drumul spre Ardaneaskan.

— Ailiss este optimistă, a spus bărbosul numărul unu, adică englezul. Părea iritat dintr-un anumit motiv. A ridicat din umeri. Am găsit-o, atâta tot. Ailiss crede că o va folosi cândva.

Ailiss i-a aruncat o privire ce sugera că mai

găsise o utilizare pentru seceră. Însă după aceea, s-au uitat unul la altul, apoi la mine și au surâs ca mormonii.

— Ailiss, faci tu pe gazda bună? a zis Angus, tipul care era scoțian. Eu și Martin trebuie să ne întoarcem la treabă. Ne întâlnim la capătul celălalt.

— Pe curând, băieți, a spus Ailiss.

Și-au tras fermoarele hanoracelor și glugile și au ieșit pe ușă. Eu mi-am golit cana de ceai.

— Ei, și acum, a început Ailiss, părând puțin stânjenită, să fac pe gazda bună, Jason Mason.

— Jase, am corectat-o eu.

— Cum vrei, a zis ea. M-a scos afară pe ușa din dos. Spatele casei era săpat în coasta dealului. Ailiss s-a întors spre stânga și m-a condus de-a lungul unui șanț zidit, prin dreptul unei afumători care mirosea a ceva ce nu era doar carne.

— Brânză de capră, m-a informat Ailiss, când m-a văzut strâmbând din nas.

— Voi ați construit toate astea? am întrebat-o.

Ea aruncat o privire în urmă.

— Doar serele. Nu și casele. Când le-am găsit, ele aveau doar zidurile întregi, pricepi?

— Și câți locuiți aici?

De data aceasta nu s-a mai uitat înapoi.

— Nu-ți pot spune.

— Mi-ai spus deja.

Ea a râs. Fără nicio explicație.

Însă mi-a arătat totul. În seră creșteau roșii și alte legume, iar între șiruri erau verdețuri aromatice. Apa picura din țevi peste tot, încălzită de soare și de energia solară. Existau chiar și câțiva metri pătrați de cartofi. Îngrășământul venea de la iepurii și caprele din adăposturile aflate în spate. Alte feluri de carne – căprioară și de oaie de la animalele sălbăticite – atârnau la rece în afumătoare sau se murau în butoaie cu sare. În cea de-a doua casă i-am cunoscut pe părinții lui Nichol, care coseau pieile de animale cu ață pescărească folosind o mașină de cusut cu pedală. Aceștia s-au mulțumit să ridice ochii spre noi, fără a spune prea multe. Cât am fost condus peste tot, am văzut probabil vreo alți șase oameni venind dinspre dealuri sau îndreptându-se către ele, unii cu lemne, alții aducând iepuri vânați. Aproape toți, fără excepție, nu au făcut altceva decât să se uite încruntați la mine.

— Cred că geamul acela călit v-a costat o avere, am spus când am ajuns în cea de-a doua seră.

— Am luat geamurile de la casele abandonate, a spus Ailiss.

Așa cum bănuisem de mult.

— Diamantele de tăiat sticla sunt lucruri folositoare, am spus. Iar casele părăsite reprezintă ascunzători utile.

— A, deci ai văzut asta?

— Da, pe drumul de la Dingwall. Cum ați adus carnea până aici?

Ea a ridicat din umeri.

— Am împrumutat o mașină.

— Da, ați împrumutat o mașină.

Nu am comentat.

— Nu, serios a fost împrumutată, a întărit ea. Am făcut asta cu alți coloniști din Black Isle.

Stătea foarte aproape de mine, iar mirosul ei straniu și sărat se amestecase cu acela de aer proaspăt emanat de pământ și de plante.

— Ailiss, am zis.

Ea a fost cât pe ce să-mi răspundă, când ușa s-a deschis, iar cei doi bărboși, Martin și Angus, au intrat în seră. Ailiss a făcut brusc un pas înapoi și a lovit cu șoldul un ghiveci cu o plantă. A mormăit ceva și s-a întors să adune pământul și să pună planta înapoi în vas. Martin și Angus s-au rezemat de marginea unei mese din lemn.

— Ei, acum ai văzut ce avem aici, a spus Angus.

— Da, și vă mulțumesc. Aveți un loc frumos. Dar nu înțeleg de ce trăiți astfel.

Angus s-a uitat în lateral, spre Martin. Ridicându-se, englezul masiv s-a aplecat puțin în față. Și-a prins mâinile la spate, împingându-și în același timp barba înainte.

— Supraviețuire, a spus el. Lumea se scufundă. Centura grânelor din America e bântuită de tornade. Gheața se topește în toate

zonele unde obișnuia să dăinuiască, și alte locuri, unde nu s-a cunoscut frigul, îngheață. Țițeiul e pe terminate, și noi suntem amestecați într-un război care ar putea să devină nuclear dintr-o clipă în alta. Gheața din Groenlanda e cât pe ce să alunece în mare. Într-un fel sau altul, orașele sunt sortite pieirii. Trăim așa cum toată lumea va fi silită să o facă mai devreme sau mai târziu.

— Asta este o prostie nemăsurată, am spus eu.

— Poftim? s-a mirat el, părând puțin derutat.

— Vouă vă place să trăiți astfel. N-am nimic cu asta. Dar nu vă amăgiți că veți supraviețui situației ce ar putea să apară. Doar dacă sunteți în stare să țeseți singuri prelate solare și să produceți oțel pentru coardele arbaletelor voastre. Fără a mai vorbi de direcția din care bate vântul.

Martin s-a uitat de parcă ar fi înțeles rostul vorbelor mele.

— La ce te referi?

Am arătat cu degetul.

— Bate dinspre vest. Și ce se află la vest de aici? O centrală nucleară și cel mai mare depozit de proiectile nucleare de când Rosyth a fost aruncată în aer. Dacă toate proiectilele acelea încep să explodeze, o să pieriți laolaltă cu noi toți, doar că voi o să dispăreți primii.

— Ia stai puțin… a început Angus.

Martin a făcut un semn cu mâna.

— Nu mai avem ce discuta, a spus el. Cu oameni ca el este inutilă orice încercare.

— Foarte bine, am spus. Atunci o să plec. Vă mulțumesc pentru ceai. Ajuns în pragul ușii, m-am uitat peste umăr. Poate ne mai întâlnim în sat, Ailiss.

— Poate, a zis ea și s-a uitat în altă parte. La revedere.

IX
Duminică noaptea

Eram la jumătatea drumului de coborâre când am primit un apel de la Murdo, care voia să știe unde naiba eram. I-am spus că mă plimbam pe dealuri și că acum coboram. El mi-a zis că nu eram întreg la minte. Eu i-am explicat că nu era mama mea, astfel că discuția n-a mai continuat multă vreme. Însă restul coborârii mi-a făcut plăcere, și am ajuns înapoi pe șantier cam pe la mijlocul amiezii. Am mâncat o plăcintă cu carne de porc și am băut o cutie de bere. M-am dus apoi în camera mea din cabana „întârziaților”, mi-am dat jos ghetele și m-am întins ca să prind un somn de sabat.

La ora șapte, în cantină eram doar o mână de oameni, printre care eu, Murdo, Farhad, secretara Kelly și Liam, inginerul de șantier. Ne-am așezat la aceeași masă cu mâncarea de

cină, care fusese încălzită la microunde.

— Ți-ai găsit femeia-bandit? m-a întrebat Murdo.

— Da, am răspuns. Au un locșor undeva sus, după Attadale.

— Ai făcut ceva progrese cu ea?

— Mai eram aici dacă progresam? am zis eu.

Murdo a râs.

Liam și-a lăsat jos furculița și m-a măsurat.

— Ce înseamnă treaba asta cu bandiții?

— Nu sunt bandiți, a spus Murdo, înainte ca eu să apuc a deschide gura. Sunt doar braconieri și haimanale.

— Cu toate astea, a zis Liam, mai bine să ascultăm ce are Jase de spus despre asta.

Le-am vorbit despre așezare, trecând peste momentele mai jenante.

— E îngrijorător, a spus el.

— Ce poate crea îngrijorare?

— O bandă înarmată care trăiește atât de aproape de magistrala energetică? Asta nu vă îngrijorează?

— Hai să fim serioși, am spus. Nu reprezintă o amenințare pentru nimeni. Și, oricum, există coloniști ai noului ev pretutindeni. De-a lungul văii, în primul rând.

Liam a dat aprobator din cap.

— Întocmai. Nu am fost luați în serios. Reprezintă un risc de securitate.

— Ba nu! i-am tăiat-o eu. La o adică, de ce ar

vrea să avarieze cablul de putere? Ei consideră că lumea se va duce foarte curând de râpă, fără a mai fi nevoie de intervenția lor.

— Grupurile care trăiesc potrivit unor astfel de credințe pot deveni foarte agresive, a spus Liam. Sectele care propovăduiesc sfârșitul lumii nu așteaptă întotdeauna deznodământul, știți prea bine asta. Câteodată, ele încearcă să îl producă. Ori sunt influențate ori… a făcut o pauză, și a împuns cu degetul – în ele se infiltrează oameni care manifestă o abordare extremistă.

Murdo a râs în hohote.

— Crezi cumva că oamenii ăștia lucrează pentru Bodach?

— Ori poate pentru alți extremiști, desigur, a spus Liam. Fie că știu asta, fie că nu.

Pe neașteptate, mi-a pierit orice poftă de mâncare.

— Nu sunt o sectă, am spus, și nici extremiști. Sunt doar – și am făcut un gest din umeri – derutați de vremuri.

— Dar singur ai povestit că ai fost amenințat de un copil, a zis Liam.

— Un băiețel care se juca de-a soldații!

— Da, dar cu o armă mortală, a spus Liam și a lăsat impresia că gândea profund. Îți dai seama, chestia cu protecția minorilor… M-am întrebat ce fel de educație primește acest copil.

— Știe să citească, am precizat.

Liam s-a mulțumit să surâdă.

— O să mă mai gândesc, a spus el. Apoi a aruncat o privire spre Kelly. Ai trecut asta în programul meu?

Secretara a confirmat cu o mișcare din cap.

Ceva mai târziu în acea seară, l-am surprins pe Liam într-un colț al coridorului vorbind singur. Apoi mi-am dat seama că vorbea la telefon. Am sperat că dăduse telefon acasă, dar nu puteam băga mâna în foc.

X
Senzația de luni dimineața

M-am trezit pe la șapte, tocmai când se lumina de zi. Însă nu lumina m-a făcut să mă trezesc. Și nici ceasul deșteptător nu pornise. Am rămas întins uitându-mă fix la cifrele mici și roșii de pe cadranul ceasului încastrat în patul de deasupra capului meu și m-am întrebat ce anume mă deșteptase. Apoi am auzit: o vibrație profundă, îndepărtată, a cărei intensitate creștea din clipă în clipă.

Un elicopter. Sunetul acela mi s-a părut întotdeauna ca o amenințare. Iată că vine un elicopter care vrea să-ți ia capul.

Mi-am trecut picioarele peste marginea patului și m-am ridicat. Toți ceilalți din cabană au continuat să doarmă adânc. Am lipăit desculț până la ușă, am ieșit cu fereală și m-am uitat

de-a lungul cabanei. Cu toate că purtam îmbrăcăminte călduroasă, am simțit că îngheț, dar am reușit să văd tocmai până la lac. Era cenușiu, și deasupra lui atârna un plafon jos de nori. Elicopterul era ca un punct negru și umflat, care se îndrepta drept spre mine. În momentul când a trecut peste sat, s-a înclinat spre stânga față de mine și a descris un arc spre sud. Era unul dintre acele elicoptere Chinook, având două motoare. Un aparat transportor de trupe.

Zgomotul asurzitor făcut de el s-a dispersat deasupra șantierului. Aparatul a zburat la mică înălțime peste Strathcarron și a trecut dincolo de linia orizontului. A dispărut înapoia dealurilor, dar eu l-am auzit în continuare. Duduitul apăsat al motorului a rămas constant. Am bănuit că survola o anumită zonă.

— Așa își încheie cariera bandiții tăi, a spus Murdo, apărut brusc în spatele meu.

M-am întors. Stătea ca și mine, purtând o vestă și indispensabili, tremurând, și privea după elicopter. Mi-a venit să îi trag una peste mutra satisfăcută, dar sumbră. Asta se întâmplă cu oameni ca el, se așteaptă la ce este mai rău, și nu sunt dezamăgiți prea des.

— Cum adică, să trimită soldați după niște coloniști ai noului ev? am spus eu. Ce-i cu tine? Ar fi doar un exercițiu pentru ei ca să-i termine.

Murdo a clătinat din cap.

— Nu te amăgi Știi prea bine ce forțe au fost

trimise, a zis el și a pufnit. Sunt convins că oamenii de la Serviciile Sociale vor apărea curând. Imediat după ce soldații izolează locul.

— Mai bine-mi țineam gura, am spus eu.

— Pentru un băiat din Glasgow, înveți destul de repede.

Mi-a venit din nou să-l pocnesc, însă m-am mulțumit să lovesc cu pumnul în palma deschisă a celeilalte mâini.

— Trebuie să facem ceva!

Mi-a aruncat o privire ciudată.

— Noi, spui? Vorbește pentru tine. Și, la o adică, ce am putea face noi doi?

— Putem merge până acolo să vedem dacă avem posibilitatea de a-i ajuta.

— Nu ne putem pune cu soldații.

— Bineînțeles, dar am putea culege oamenii care scapă. Sau i-am putea ajuta să-și mute ce au.

— Asta ar fi posibil, a spus Murdo. Gata, mă bag și eu în treaba asta.

M-am răsucit pe călcâie, gata să mă reped spre camion. Murdo m-a prins de umăr.

— Întâi îmbracă-te, a spus el. Și nu uita să faci pipi.

Zece minute mai târziu eram în cabina camionului, eu, Murdo și Euan. De data asta nu mai aveam pe nimeni plasat pe acoperiș, drept om de veghe. Ori, mai curând, eram cu toții de veghe, sper că înțelegeți ce vreau să spun.

Euan ne afuma din plin cu fumul țigării lui, ceea ce, pentru creierul lui, reprezenta un demaraj dis-de-dimineață. Am deschis un geam și am pornit încălzirea la maximum. Pe jumătate adormit, agentul de securitate de la poartă ne-a făcut semne de rămas-bun când am ieșit. Probabil că s-a arătat nițel surprins când am virat spre stânga și am pornit în viteză spre Strathcarron.

La trecerea de nivel cu calea ferată, am săltat serios. Am virat din nou stânga, apoi dreapta, pe fostul drum. Roțile erau în afara drumului și de o parte, și de cealaltă, însă pneurile cu aderență bună și-au făcut treaba.

— Cât de departe putem urca? a întrebat Euan, în timp ce ne luptam cu prima pantă mai abruptă.

— Oricum mai departe decât acest loc, am spus eu.

Camionul s-a hurducat aplecându-se întâi în jos, apoi în față.

Am săltat cu toții pe banchetă. Mă cam speria ceea ce se afla înaintea noastră, dar îmi plăcea acea cursă. Câteva clipe mai apoi am pătruns aproape în interiorul norului. Apoi, norul s-a desfăcut, dezlănțuind o ploaie măruntă și înghețată, ale cărei picături înțepau ca firele de nisip purtate de furtună. Am închis geamurile și am pornit ștergătoarele și farurile. Scârțâitul și bufnetul surd al ștergătoarelor la capăt de cursă

au devenit curând cele mai puternice zgomote ce se auzeau în cabină. Vizibilitatea se redusese la aproape o sută de metri. Urcam și coboram, dar mai mult urcam.

Apoi, am mers în sus și drept și am privit spre valea îngustă, unde se afla așezarea. Am oprit acolo, lăsând motorul să meargă la ralanti, ținând piciorul pe pedala de frână. Camionul stătea aplecat în față pe pantă. Elicopterul aterizase imediat sub noi, pe malul lacului lung și îngust, care arăta acum mare și negru în contrast cu fâșia albă de zăpadă.

Vreo doisprezece soldați, cu costume blindate de culoare neagră și având pe cap căști cu vizor, au înconjurat așezarea. Cei care locuiau în acel loc, fiind cam egali ca număr cu soldații, stăteau grupați pe drum, ghemuiți. Serele sticleau din cauza geamurilor sparte. Din cele două case se ridica un fum negru și urat mirositor.

— Iisuse, omule, au incendiat acoperișurile! a exclamat Murdo.

Părea că se îneacă de furie, sau de fum. Euan a lovit cu pumnul în bordul camionului. Și a albit la față, așa cum i se albiseră și pumnii.

— Aprobări, a spus el. Aprobări de securitate!

A dus mâna în spate după pușca aflată în rastel. L-am prins de încheietură și i-am smuls mâna de lângă armă.

Doi soldați au venit în goană în susul pantei

spre noi. Au venit de o parte și de alta a camionului, au sărit pe scări și au lovit cu pumnii în geamuri. Am apăsat cu degetul mare pe comutatorul de lăsare a geamului.

— Oprește motorul și coborâți din cabină imediat! mi s-a ordonat.

— Imediat, am zis eu.

Soldații au sărit la sol și au rămas cu puștile îndreptate spre noi. M-am uitat la ceilalți.

— Gata, băieți, le-am zis. A venit vremea să acționăm.

Am deschis portierele. Murdo și Euan au sărit pe partea lor. Eu am oprit motorul și am sărit prin stânga.

Nici nu am atins bine solul când camionul a început să ruleze înainte.

Jur că nu plănuisem așa ceva. Sincer, fusesem atât de intimidat, încât făcusem exact ceea ce îmi spuseseră soldații. Adică, oprisem motorul și coborâsem.

Nu spuseseră nimic despre frâna de mână.

Uriașul camion al autostrăzii s-a hurducat în josul pantei. Am auzit răcnete, apoi împușcături. Vreme de câteva momente, am avut impresia că soldații și-au închipuit că aveau de a face cu un atac sinucigaș. Apoi am observat că trăgeau în cauciucuri. Abia dacă am avut vreme să mă gândesc că aceea era o acțiune inteligentă.

Cele două pneuri din față au explodat imediat ce roțile au pătruns pe drum, acolo unde descria

o curbă față de malul lacului, chiar în fața caselor. Botul camionului s-a înfipt în pământ. Adevărat, acea porțiune a camionului s-a oprit din mișcare. Însă restul mastodontului a continuat să înainteze. Partea lui din spate s-a înălțat în aer și a părut să rămână atârnată acolo preț de o clipă. Apoi s-a rostogolit în față și s-a prăbușit ca un copac retezat, exact peste elicopter. Combustibilului din rezervoarele aparatului de zbor și circuitelor electrice ale camionului le-au trebuit doar câteva secunde ca să se găsească și să fuzioneze. Asta s-a întâmplat la momentul potrivit, pentru că toată lumea era întinsă la pământ când s-a produs explozia rezervorului de combustibil. Nu a fost genul de explozie care azvârle resturi pretutindeni. A fost o minge de foc, iar aceasta a aruncat în jur vapori de benzină care, arzând, au reușit să mă ardă și pe mine la ceafă.

Când am ridicat privirea, rămășițele camionului și elicopterul erau învăluite de o masă uriașă de flăcări și fum. Semăna cu ceea ce vezi la televizor în fiecare zi, când se dau reportaje din Teheran. Soldații au alergat către elicopter, dar s-au oprit când căldura s-a dovedit prea puternică. Apoi, dintr-o parte a epavelor ce ardeau a apărut o siluetă din care șiroia apa. Era pilotul, care sărise din elicopter când văzuse camionul venind spre el, și căzuse probabil prin gheața de la suprafața lacului. M-

am simțit ușurat când l-am văzut teafăr.

M-am ridicat și, privind în jur, am observat că în toată agitația aceea nebună, oamenii așezării dispăruseră. O șterseseră. Fugiseră prin valea îngustă, apoi urcaseră pantele ca niște căprioare. L-am văzut pe comandantul grupului de soldați Uitându-se după ei prin binoclu. Apoi a lăsat jos instrumentul, a clătinat din cap și a arătat spre noi.

Ca la un semn, șase soldați au alcătuit un cordon și au pornit în susul dealului, spre noi.

— S-ar părea că am încurcat-o, a spus Murdo.

— S-o tulim de aici! a propus Euan.

— N-are rost, am replicat eu. Or să ne împuște.

— S-ar părea că asta e ideea, a aprobat Murdo.

Dar nu eram atât de disperați. Mai ales în acele momente.

Am ridicat mâinile deasupra capetelor și am așteptat să fim luați în șuturi și paturi de armă.

XI
Al doilea Jin Yang

Soldații erau probabil la douăzeci de metri în josul pantei față de noi când am auzit un bâzâit ciudat, și am văzut scânteieri de lumină venind dinspre versantul dealului din fața noastră. Apoi, o secundă mai târziu, a urmat un *di-di-di*

sacadat.

M-am aruncat la pământ și m-am făcut una cu iarba. I-am văzut pe cei șase soldați răsucindu-se și căzând în fața mea. I-am văzut prăbușindu-se și pe ceilalți, care rămăseseră lângă lac. Totul s-a terminat în câteva secunde. Am rămas cu mâinile prinse pe după cap, apoi m-am ridicat și am vărsat.

Pe panta dealului aflat în partea îndepărtată a lacului au apărut siluete întunecate care au început să coboare. Bărbați, femei, copii, aproape douăzeci cu totul, mult mai mulți decât văzusem cu o zi în urmă. Doi dintre ei duceau în mâini arme automate. Aceștia erau Martin și Angus. Mă întrebasem de ce nu fuseseră recrutați. Mă înșelasem. Își făcuseră stagiul. Și udată ce-ai fost în armată, mi-au zis ei mai târziu, nu este chiar atât de greu să găsești modalități de a-ți procura arme. Pe piața neagră se comercializează până și muniție capabilă să străpungă blindaje.

Dar asta s-a întâmplat mai târziu.

În acele clipe, în timp ce puștii îi jefuiau pe soldații morți, Ailiss s-a apropiat de noi cu fața înnegrită și având o pușcă în mână. Când ne-a zâmbit, doar dinții au sclipit albi, în contrast cu fața mânjită de funingine.

— *Sclipitoare* idee! a spus ea. Dumnezeule, sunteți niște eroi, băieți. Să îndreptați camionul chiar așa spre ei…

— Lui i-a venit ideea asta, a spus Murdo, arătând spre mine.

Ailiss m-a strâns în brațe în mod primejdios, fără să dea drumul puștii.

M-am uitat la Murdo și Euan. Ei mi-au întors privirea. Mi-am dat seama ce gândeau în acele momente. Acum nu ne mai puteam întoarce. În primul rând, grupul nu ne-ar fi lăsat să plecăm. Din motivul foarte clar că puteam povesti tot ce știam. Într-un fel sau altul.

Ca și sărmanul Jin Yang, chinezul care fusese luat drept terorist, nici eu nu avusesem în minte să declanșez un război. Însă o făcusem. Războiul de acasă, războiul veteranilor și al coloniștilor, al evacuaților și al întârziaților. Război care a căpătat constant proporții, așa cum crește și nivelul mării. Război în care suntem încă prinși. Dacă aș fi știut ce se va întâmpla, poate aș fi plecat și aș fi riscat, chiar dacă asta ar fi însemnat să mă aleg cu un glonț în spate. Nu știu ce să mai zic acum, după atâția ani. În orice caz, atunci nu am avut habar. Știam doar că Ailiss se uita la mine cum nu o făcuse nimeni vreodată. Sugerând că era *mândră* de mine.

„Întârziați”, am gândit. Prea proști pentru a fi recrutați. Dar niciodată prea fricoși pentru a riposta.

— Da, am spus. A fost ideea mea.

Stephen Baxter - Misterul din Pacific

Ca mulți dintre colegii săi la începutul unui secol nou, scriitorul britanic Stephen Baxter s-a implicat mai mult de un deceniu în revitalizarea și reinventarea genului „hard-science“ pentru o nouă generație de cititori, rezultând niște lucrări în pas cu ultimele descoperiri științifice, care abundă de idei noi, ciudate, și care deseori sunt plasate într-un orizont cosmic destul de atroce.

În 1987, Baxter și-a publicat prima povestire în revista *Interzone* și de atunci a devenit unul din colaboratorii frecvenți ai acesteia, dar povestirile sale au apărut și în *Asimov's Science Fiction, Science Fiction Age, Analog, Zenith, New Worlds* și altele. Este unul dintre cei mai prolifici scriitori noi de Science fiction și a devenit rapid unul dintre cei mai populari și apreciați. În anul 2001 a apărut de două ori pe lista finală a premiilor Hugo și a câștigat deopotrivă Premiul Cititorilor Revistei *Asimov's* și Premiul Laboratorului Analitic *Analog's,* fiind unul din puținii scriitori care au obținut ambele premii în același an. Primul roman al lui Baxter, *Raft,* a apărut în 1991 și a fost primit cu mare entuziasm, fiind urmat rapid de alte romane la fel de apreciate, precum *Timelike Infinity, Anti-Ice, Flux* și pastișa la H.G. Wells – o continuare a

romanului *Mașina timpului (The Time Ships*[27]*)* – care a câștigat Premiul Memorial John W. Campbell și Premiul Philip K. Dick. Dintre celelalte cărți ale sale, enumerăm: *Voyage, Titan, Moonseed, Mammoth, Book One: Silverhair, Manifold: Time, Manifold: Space, Evolution, Coalescent, Exultant, Transcendent* și trei romane în colaborare cu Arthur C. Clarke, *Time's Eye, Sunstorm* și *Firstborn.* Povestirile sale au fost cuprinse în volumele *Vacuum Diagrams: Stones of the Xeelee Sequence, Traces* și *The Hunters of Pangaea,* pe lângă acestea apărând și nuveleta *Mayflower II.* Cele mai recente cărți ale sale sunt romanul *Weaver* și culegerea *Resplendent.*

În povestirea care urmează, autorul ne conduce într-o lume alternativă, care se dovedește a fi *mult* mai diferită de a noastră decât pare la prima vedere.

Nota editorului: Epopeea întoarcerii cuirasatului aerian *Reichsmarschall des Grossdeutschen Reiches Hermann Goering* pe cerul Londrei și faptele eroice ale echipei mixte compuse din personal RAF și Luftwaffe la abordarea epavei acestui *schlachtschiff* a pus în umbră povestea membrilor echipajului său decedați de mult și descoperirile făcute de aceștia în timpul încercării de a traversa Pacificul – în măsura în care pot fi înțelese aceste descoperiri. De aceea, cu acordul familiei, BBC

---

[27] Apărută în două volume, *Corăbiile timpului* şi *Pierdut în timp* (Ed. Nemira, 1999).

a hotărât să facă publică transcrierea jurnalului personal de bord al ziaristei Bliss Stirling. Domnișoara Stirling a absolvit Matematica la Colegiul Girton, Cambridge, și în timpul serviciului militar obligatoriu în RAF a activat în cadrul Unității de Recunoaștere Fotografică. A fost angajată mai mulți ani drept cartograf în Reich, la cartografierea Kommissariatelor estice, pentru Generalplan Ost. A fost, de asemenea, o aviatoare de seamă. La momentul dispariției sale, avea doar douăzeci și opt de ani.

15 mai 1950. Ziua 1. Mi-am luat Spitfire-ul de la baza RAF din Medmenham și am zburat pe cerul senin ca lacrima al Angliei. Am pilotat Spit-uri peste tot în lume, în colonii pentru RAF și în Asia, în operațiuni de colaborare cu Luftwaffe. Dar un Spit este făcut să zboare pe cerul de vară al Angliei – am regretat întotdeauna că sunt prea tânără să zbor în Războiul Ciudat, chiar dacă nu s-a tras la mânie.

Iar azi am avut parte de o adevărată aventură, am zburat să atac *Goering*-ul, Bestia, cum i-a spus Churchill mereu înainte de a demisiona. M-am cățărat pe el, potrivindu-i traiectoria estică la o viteză constantă de două sute douăzeci de noduri, spre centrul Londrei – *eu* am potrivit-o, Bestia nu se putea îndepărta de mine. Nici de la sol nu e greu de zărit, o cruce neagră pictată pe cer. Și pe măsură ce te apropii, este mai degrabă ca și cum ai zbura pe lângă o clădire, un zgârie-nori din New York sau poate

Germania, decât o întâlnire cu o altă aeronavă.

Eram încântată. Cine nu ar fi fost? La bordul acestui avion imens urma să iau parte la încercarea de a înconjura lumea pentru prima dată în istoria omenirii, o faptă mai vitejească decât a marilor exploratori din trecut: urma să investigăm Misterul din Pacific. Cu condiția ca mai întâi să aterizez pe afurisitul de avion.

M-am rotit deasupra Bestiei, apoi am mers de-a lungul spinării sale, venind dinspre pupa pe deasupra cozii sale, care doar ea are înălțimea catedralei St Paul. Pe spatele Bestiei exista o platformă nituită unde trebuia să-mi așez Spit-ul. Am numărat cele patru aripi celebre ale sale, cu motoarele grele și avioanele teleghidate, și am văzut turelele strălucitoare din vârful aripilor, de la coada și botul avionului. Se spune că Bestia are *propria* sa artilerie antiaeriană. Câteva zmee mici și noduroase, despre care am aflat mai târziu că germanii le numeau „șarete”, erau parcate la baza aripilor. Totul este vopsit în negru și decorat cu crucile negre ale armatei aeriene germane. Deși se zvonea că în burta sa se află un generator atomic, este greu de crezut că un asemenea monstru poate zbura, și aproape cred că este imposibil să aterizeze.

Și, ca întreaga tehnologie nazistă, este seducător de frumoasă.

Am făcut destule aterizări pe portavioane, dar încercarea finală printr-o pădure de antene

radio și catarge care măsurau indicii aer/temperatură a fost mai înspăimântătoare decât oricare dintre ele. Cu toate acestea, mândria nu avea să-mi îngăduie nici cea mai mică ezitare. Am pus jos roțile fără urmă de zgâlțâitură, cârligul opritorului s-a prins de cabluri și m-am hurducat până când avionul s-a oprit, înaintea barierelor de protecție. Pe spatele Bestiei stătea un tip într-un fel de salopetă din cauciuc, legat de punte ca să nu fie zburat. Mi-a făcut semn să parchez sub aripa unei turele.

Așa că m-am rostogolit până acolo. Bliss Stirling, reporterița, pe puntea *Goering*-ului! Undeva sub noi, știam asta, era Londra. Dar spatele Bestiei este atât de lat încât nu vezi solul atunci când stai pe ea…

Ziua 2. Atracția principală a zilei a constituit-o prânzul costisitor în ceea ce doctorul Ciliax numește „unul din restaurantele mai mici ale *schlachtschiff-ului”*, unde sunt numai tacâmuri din argint și alimente provenite din provinciile Germaniei Mari, vită poloneză și vin franțuzesc. Parcă ai fi la bordul unui transatlantic, sau poate al unui dirijabil de lux.

În timp ce mâncam, Bestia a înconjurat Germania, pe care Jack Bovell insistă să o numească „Berlin”, spre marea supărare a lui Ciliax. Flote întregi de avioane de alimentare

zburau spre noi cu combustibil, apă, mâncare și alte consumabile, și în jurul nostru roiau biplane încărcate cu camere de filmat, ale căror obiective ne iscodeau.

Jack Bovell se află la bord ca reprezentant al yankeilor, pentru a lua parte la călătorie, la fel cum eu sunt reprezentanta englezilor. Este pilot în USAAF, și la un moment dat, așa i s-a promis, va putea prelua comanda asupra Bestiei, în timpul acestui zbor extrem de important. Noi, reprezentanții, suntem în sarcina lui Wolfgang Ciliax, el însuși ofițer al Luftwaffe, deși ca inginer nu face niciodată aluzie la gradul său. Este unul din proiectanții-șefi ai Bestiei. Noi trei vom petrece mult timp împreună, cred. Ce plăcere.

În această dimineață, Ciliax ne-a luat pe Jack și pe mine să facem turul Bestiei. Bineînțeles, nu ni s-a arătat nimic cu adevărat interesant, de genul „motor atomic“ sau motoare „cu reacție” care se zvonea că vor fi pornite pe unele dintre șarete. De fapt, Ciliax a arătat o rară modestie pentru un cercetător, după părerea mea, nelăsând să-i scape prea multe despre avionul pe care-l iubea.

Dar am fost uimiți de puntea de zbor cât sala de recepție a palatului Buckingham, cu munți de telescriptoare și un imens panou de navigație, condus de câteva dintre puținele femei întâlnite la bord. Există saloane, o

bibliotecă și o sală de dans, iar în mod ostentativ chiar și o mică piscină.

Ne-au însoțit și alți musafiri, majoritatea din clasele superioare ale națiunilor europene ocupate. Eram urmați de o nervoasă echipă de filmare. Se spune că Leni Riefenstahl face un film despre spectaculoasa noastră călătorie, deși ea în persoană nu se află la bord. Și multe figuri sinistre care purtau uniformele negre ale SS. Presat de Jack Bovell, Ciliax insistă că *Goering* este un avion al Luftwaffe, iar SS nu are aici nicio autoritate.

Sub punți, am stat de vorbă într-o cală cât Albert Hall. Ne-am minunat de grandioasele straturi acvifere de combustibil și apă. Și am fost copleșiți de pereții interni transversali dubli și de coca din oțel călit, gros de câțiva centimetri: niturile erau cât pumnul meu.

— Este cu adevărat un cuirasat pe cer, spuse Jack, mai degrabă în silă. Și avea dreptate; originea acestui enorm *schlachtschiff* se află într-adevăr printre titanii mărilor, nu printre niște zmee fragile cum e Spitfire-ul meu.

Jack Bovell are în jur de treizeci de ani, este scund și îndesat – mai scund decât mine – duhnește a fum de țigară, pomadă și coniac și poartă o geacă de zbor ponosită, din piele, chiar și la cină. Cred că este din Brooklyn. Este mai deștept decât pare, sunt sigură.

— A, da, bineînțeles este un *schlachtschiff,*

spuse Ciliax, dar *Goering* este un avion experimental ale cărui scopuri principale sunt, unu, o demonstrație de tehnologie, și doi, o posibilitate ce trebuie explorată. *Goering* este prima navă din istoria omenirii capabilă să investigheze imensitatea Pacificului.

Obiceiul său de a face liste verbale spune multe despre Wolfgang Ciliax. Este destul de tânăr, poate puțin peste treizeci de ani, părul blond lins la spate și ochelari cu lentile cât monedele de un penny.

— O posibilitate ce trebuie explorată, zise Jack cu acreală. Și din acest motiv ne-ați arătat blindajul?

Ciliax zâmbi. Desigur, acesta era motivul.

Fiecare non-german aflat la bordul acestui afurisit de avion este spion, mai mult sau mai mai puțin, inclusiv eu. Indiferent ce descoperim în legătură cu lumea în timpul încercării de a traversa Pacificul, noi, națiunile neutre și ocupate, vom primi o puternică demonstrație a posibilităților tehnologice ale Reich-ului. Toți știu că ăsta-i jocul. Dar Jack încalcă mereu regulile. Într-un fel, este un tip prea nerăbdător pentru sarcina primită.

Din întâmplare, Jack m-a măsurat din cap până în picioare când ne-am întâlnit, iar Ciliax, care nu este complet lipsit de viață, folosește fiecare ocazie să mă atingă pe mână sau să mă bată pe umăr. Jack însă pare cu nasul pe sus.

Pentru el, sunt simbolul unei națiuni de pacificatori, bănuiesc. Iar pentru Ciliax sunt teritoriul ce trebuie cucerit, probabil, ca Asia Centrală. Fără îndoială, în zilele care vor urma ne vom învinge tipologia națională. Dar Bliss nu se va îndrăgosti la bordul *Reichsmarschall des Grossdeutschen Reiches Hermann Goering,* nu cred una ca asta!

Ziua 3. Notă către sine: De urmărit un comentariu făcut de Ciliax despre „iloții” care au grijă de motoarele atomice.

Aceste mașinării sunt închise între pereții sigilați și căptușiți cu plumb, și nimeni nu are voie să intre sau să iasă – în orice caz, nu eu. Motoarele atomice sunt, bineînțeles, un punct de interes pentru noi, spionii. Înaintea acestui zbor, superiorul meu din RAF m-a informat despre planurile naziștilor de a dezvolta din aceeași tehnologie arme de o putere extraordinară. Poate există o colonie de robi *untermenschen,* slavi sau țigani, captivi între acei pereți, care au grijă de mașinăriile strălucitoare ce îi ucid încet-încet, în timp ce noi bem vin și discutăm politică.

După-amiază, am stat într-unul din posturile de observare din burta Bestiei și am transmis pentru BBC. Acesta e jobul meu oficial, de ochi și urechi ai Angliei în timpul remarcabilei misiuni. Tot ne mai învârtim pe deasupra

Germaniei, adică a Berlinului. Vasta activitate de reconstrucție din ultimul deceniu este vizibilă chiar și din aer. Orașul a fost reconstruit în jurul unei rețele axiale de bulevarde, fiecare cu lățimea de o sută de metri. Se zăresc ușor Arcul de Triumf, Piața Poporului și Panteonul Armatei, care găzduiește o coregrafie de milioane. Jack mormăie ceva despre „gigantomania infantilă”, dar trebuie să admiri viziunea naziștilor. Și în timpul acesta avioanele de alimentare urcă spre noi, ca albinele spre o floare imensă…

Ziua 5. Astăzi, un prânz mai puțin plăcut. Era cât pe ce să ne prăbușim.

Am trecut vechea graniță dintre Germania și Polonia, iar acum zburăm deasupra a ceea ce germanii numesc simplu „Ostland”, marea inimă a Asiei. Cu ajutorul lui Ciliax, am zărit noile colonii de orașe fortificate, majoritatea ale soldaților germani veterani, plantate adânc în vechile teritorii sovietice. Acestea sunt înconjurate de proprietăți imense, mai ales de ferme colective, *kolhoz*-uri, luate de la bolșevici. Acolo, fermierii trudesc și plătesc birul coloniștilor germani.

Jack a bombănit și a protestat, plângându-se în modul său american de pierderea libertății și a drepturilor omului. Dar el nu înțelege.

— Rareori americanii înțeleg despre ce este vorba, zise Ciliax cu un dispreț foarte puțin

ascuns. Acolo nu se duce un război pentru libertate, și nici pentru teritoriu. Asia este arena unde se va desfășura războiul final între rase, punctul culminant al unui milion de ani de evoluție umană disparată. Așa cum a scris Führerul, „Ce sarcină ne așteaptă! În fața noastră stau o sută de ani de satisfacție și voioșie.”

Trebuie să spun că Ciliax nu este prea convingător. La bază este inginer, cred. Dar cineva trebuie să muncească pentru cel care ține biciul.

(Notă: De verificat sursa acelui citat din Hitler.)

De când am trecut de Germania, am fost însoțiți de avioane de vânătoare, în special Messerschmitt-uri, care au zburat pe deasupra și pe lângă noi, și Jack Bovell și cu mine ne-am uitat entuziaști după tipuri și variante noi. Și am zărit avioane de vânătoare mai ușoare și mai rapide trecând prin câmpul nostru vizual. Poate sunt acele avioane de vânătoare cu reacție de care am citit, dar pe care nu le-am văzut niciodată de aproape. Cunosc o mulțime de superiori din RAF care regretă faptul că Războiul Ciudat s-a terminat în mai 1940, chiar și numai pentru șansa pierdută de progres tehnic. Acest continent devastat este evident un creuzet pentru un asemenea progres. Jack și cu mine ne-am lungit gâtul și am bodogănit, dorind să vedem mai multe astfel de păsări exotice.

După aceea, a început spectacolul. Eram undeva deasupra Ucrainei.

Un avion de vânătoare a trecut vâjâind prin straturile noastre de escorte. A țâșnit din pământ ca o artificie, urmat de o coloană de fum. M-am întrebat cu voce tare dacă nu cumva avea rachete prinse de coadă. Ciliax murmură ceva, intrigat.

Trebuie să înțelegi că stăteam în fotoliile dintr-un post de observație. Eu aveam chiar un pahar de coniac în mână. Nu era absolut niciun semn de pericol. Cu toate acestea, avionul-rachetă neobservat se apropia. Un huruit adânc făcea să-mi tremure coniacul; Bestia își schimba greoaie cursul.

— Dacă chestia aia ajunge la noi, am zis, putem să facem cu mâna către Sfântul Petru.

— Nu mai spune, zise Jack Bovell.

Ciliax tăcu.

După aceea, un proiectil lansat de artileria antiaeriană trecu pe lângă nasul avionului-rachetă, spulberându-i acoperișul de deasupra cabinei. Avionul căzu și asta a fost tot; nici măcar nu am văzut explozia, când s-a zdrobit de pământ.

Jack își umflă obrajii. Wolfgang Ciliax pocni din degete, pentru încă un rând de coniac.

Ne-am învârtit opt ore deasupra zonei unde a avut loc atentatul.

Ciliax ne-a dus pe mine și pe Jack în cală.

Bombele erau subțiri, din oțel negru și albastru, perfect aerodinamice; păreau niște „submarine verticale minuscule”, cum spuse Jack. Le poți lansa și de la șase mii de metri. Mi s-a părut un alt exemplu superb de tehnologie nazistă, dar Ciliax a zis că bombele sunt proiectate de englezi, făcute sub licență de Vickers Armstrong în Weybridge, proiectantul șef fiind un tip pe nume Barnes Neville Wallis. „Sunt la fel de englezești ca și motoarele Rolls-Royce Merlin care țin *Goering*-ul în aer”, mi-a zis Ciliax, țintuindu-mă prin ochelarii săi, asigurându-se că înțeleg complicitatea. Cred însă că a fost mai mult iritat de faptul că cineva încercase să ridice mâna împotriva frumoasei sale mașinării.

În noaptea aceea, *Goering* a lansat bombă după bombă deasupra zonei de unde se părea că fusese lansat avionul-rachetă. Nu am nici cea mai mică idee dacă asaltul a avut succes sau nu. Echipa de filmare a înregistrat toate astea, în culori.

După lansarea bombelor, ne îndreptăm spre est, spre zorii zilei. Trebuie să încerc să dorm puțin…

Ziua 7. Am traversat deja China, care este subiectul unui program de colonizare al japonezilor, imaginea în oglindă a ceea ce pun la cale germanii, în Vest. Eurasia este un vast teatru de război, cucerire și suferință, un teatru

care pornește de pe coasta Canalului Mânecii. În ce lume trăim!

În orice caz, acum am trecut de toate astea, o bucată apreciabilă din circumferința globului a fost deja parcursă cu succes. Escorta noastră s-a împuținat. Ultimul convoi cu provizii a venit din partea japonezilor; Jack a amenințat că aruncă masa de pește crud prin trapa bombelor.

Iar acum, singuri, ne îndreptăm spre ținta finală: Oceanul Pacific. Suntem atât de sus încât pielea sa argintie strălucește, unduindu-se ușor, ca spinarea unui animal imens.

Lui Jack i-a venit rândul pe scaunul pilotului, la puntea de comandă. După-amiază am primit permisiunea din partea lui Ciliax să urc acolo. Mi-era dor să mă joc la comenzi.

— Am o mică bănuială că mă pricep mai bine decât tine la manșă, i-am spus lui Jack.

Jack râse. Așezat acolo, cu șapca lui ascuțită pe cap și geaca de zbor sub o țesătură de chingi, părea în largul lui pentru prima dată de când îl întâlnisem.

— Îndrăznesc să spun că ai dreptate. Dar Hans este mai bun decât noi.

— Hans?

Hans, după cum am aflat, este computerul de zbor al avionului. Hans poate pilota „singur“ Bestia, chiar și atunci când la manșă se află un om, el preluând majoritatea comenzilor.

— Cred că numele este o glumă a germanilor,

spuse Jack. Vreo traducere la „hands off”[28].

M-am ghemuit lângă scaunul lui, privind afară, deasupra oceanului.

— Ce crezi că vom găsi acolo, Jack?

Jack, lipsit de imaginație, ridică din umeri.

— Doișpe mii de kilometri de ocean, apoi San Francisco.

— Atunci, cum explici faptul că nu a mai traversat nimeni Pacificul până acum?

— Curenții marini, spuse el. Vânturile potrivnice. La naiba, nu știu.

Dar știam amândoi că povestea e mai complicată de-atât. Acesta e Misterul din Pacific.

Rasa umană a venit din Africa; așa a spus Darwin. În Preistorie, ne-am răspândit spre nord și spre est, prin Asia, până în Australia. După aceea, polinezienii au sărit din insulă în insulă. Au parcurs mii de kilometri, ajungând până în Hawaii cu topoarele lor din piatră și bărcile scobite din trunchiuri de copaci.

Dar dincolo de acel punct, Pacificul i-a învins.

Și în timpul acesta, alții au mers spre vest, spre Americi. Nu știe nimeni cum a venit primul „nativ” american din Africa; unii zic că a plutit din Congo la voia întâmplării, deși mi se pare că există un strop de prejudecată rasială în acea teorie. Așadar, când vikingii au traversat Atlanticul de Nord, au dat de nativii cu pielea neagră, iar când au ajuns portughezii, spaniolii

---

28 *Hands off*, în lb. engl., însemnând „jos mâinile” (n. tr.).

și englezii, aceștia au găsit o complicată economie de schimb, jumătate norvegiană, jumătate africană, pe care au început să o extermine. Curând, europenii au ajuns pe Coasta de Vest a Americilor.

Dar dincolo de acel punct, Pacificul i-a învins.

— Aceasta-i întrebarea, i-am spus lui Jack. Pământul este o sferă. Îți dai seama, de exemplu, după umbra curbată pe care o aruncă asupra Lunii în timpul unei eclipse.

— Desigur, zise Jack. Deci *știm* că Pacificul nu poate avea mai mult de douăsprezece mii de kilometri lățime.

— Da, dar exploratorii vestici, inclusiv Magellan și căpitanul Cook, au ajuns foarte departe de coasta Americii. Mii de kilometri. Știm că ar fi trebuit să găsească Hawaii, de exemplu. Și din est, chinezii din Evul Mediu și japonezii din istoria modernă au navigat cu mult dincolo de insulele polineziene. Puțini s-au întors. Cineva ar fi trebuit să reușească până acum. Jack, *Pacificul este prea lat.* Iar acesta e misterul.

Jack pufni pe nas.

— Prostii, iubito, spuse el categoric. Mai rămâne să-mi vorbești de monștrii marini și demonii din cer.

Dar acele vechi legende despre Pacific nu au fost încă desființate, și îmi dădeam seama că unii membri ai echipajului, cei care înțelegeau

engleza, ne priveau circumspecți.

Ziua 8. Serviciul de radiotelegrafie nu funcționează; ultima dintre stațiile japoneze a dispărut și pădurea noastră de stâlpi radiotelegrafiei stă inutilă. Nu poți să nu te simți izolat.

Așadar, noi trei, Ciliax, Jack și cu mine, suntem atrași unul spre celălalt, îngrămădiți în cușca noastră de metal ca oamenii preistorici. În seara aceasta avem o altă cină protocolară, în trei. Ostili unul altuia, bem prea mult și vorbim prea mult.

— Bineînțeles, șoptește Ciliax, zborul unui avion-rachetă durează doar câteva minute, și este complet incontrolabil odată ce este aprins fitilul. Cineva de la sol a știut exact când trece *Goering* pe deasupra. Mă întreb cine le-o fi spus.

Dacă făcuse o aluzie la Jack sau la mine, Jack nu s-a prins.

— Cineva? Cine? În Asia, voi, naziștii, aveți o mulțime de dușmani, Wolfie. Bolșevici, partizani. Voi și japonezii o să vă întâlniți și o să vă atacați reciproc într-o zi…

— Sau poate au fost americanii, spuse încet Ciliax.

— De ce ar ataca America un obiectiv nazist?

— Datorită implicațiilor strategice ale *Goering*-ului. Dacă reușim să traversăm Pacificul? America s-a temut mult timp pentru

vulnerabilitatea Coastei sale de Vest…

Jack miji ochii, dar nu se deranjă să îl contrazică.

În 1940, America se uita într-adevăr nervoasă peste umărul său, la expansiunea agresivă a japonezilor. Dar Pacificul s-a dovedit de netrecut, japonezii nu au venit, și în timpul Războiului Ciudat America a rămas pe poziții, alături de Anglia.

În aprilie 1940, Hitler a invadat Danemarca și Norvegia, iar în mai a înconjurat Linia Maginot, pentru a zdrobi Franța. Războaiele-fulger au creat panică în Cabinetul britanic. Prim-ministrul Chamberlain a fost dat afară pentru proasta gestionare a situației de război.

Dar Hitler s-a oprit. Marea Nordului era frontiera lui, a spus; nu voia conflicte cu „verii săi anglo-saxoni”.

Churchill a respins categoric propunerile lui Hitler, continuând să lupte. Dar Lordul Halifax, ministrul de externe, a considerat acceptabile condițiile lui Hitler. În timp ce Churchill s-a retras furios pe băncile din spate, „sperietoarea din pălărie” ajungea după o săptămână prim-ministru, iar după o lună încheia un armistițiu.

Hitler și-a putut canaliza întregile sale eforturi spre Est, și până la Crăciunul din 1941 ocupase Moscova.

Toate astea s-au întâmplat, înțelegi, pentru că japonezii nu au fost în stare să reprezinte o

amenințare pentru americani. Dacă nu ar fi fost imposibil să traverseze Pacificul, atenția Americii s-ar fi îndreptat poate spre vest, nu spre est. Și fără puternicul sprijin de care ne-am bucurat din partea Americii, dacă Hitler nu ar fi fost impresionat să ofere o pace atât de generoasă în 1940 – dacă Hitler ar fi îndrăznit să atace Anglia – germanii s-ar fi trezit luptând pe două fronturi, de vest și de est. Ar fi rezistat Rusia unui atac mai slăbit din partea naziștilor? Ar fi fost oare posibil ca Rusia, Anglia și America să se alieze împotriva naziștilor, chiar și împotriva japonezilor? *Ar fi fost câștigat războiul, în cele din urmă?*

Speculațiile acestea sunt vorbe goale, desigur, subiecte de bârfă prin cârciumi. Dar înțelegi că, dacă Pacificul *ar fi fost* traversat, întregul rezultat al războiului cu germanii ar fi fost diferit, într-un fel sau altul. Și din acest motiv *Goering,* un avion proiectat pentru a pune sub semnul întrebării invincibilitatea oceanului, este cu adevărat o armă de o importanță strategică.

Despre asta am discutat la prânz și cină. Pierduți în vasta arenă pustie a oceanului, ne alinăm cu intimitatea gâlcevilor noastre neînsemnate.

Ziua 10. Poate ar trebui să notez distanțele parcurse, și nu timpul scurs.

Au trecut trei zile de când am lăsat în urmă

Coasta de Est a Asiei. Deasupra mării, nestânjeniți de avioanele de alimentare sau de lansări de bombe, zburăm cu o viteză constantă de două sute douăzeci de noduri. Doar în ultimele patruzeci și opt de ore trebuie să fi străbătut vreo douăzeci de mii de kilometri.

Ar fi trebuit să traversăm *deja* oceanul. Ar fi trebuit să zburăm *deja* deasupra Americii. După reperele astronomice, parcă am zburat pur și simplu în jurul unei planete sferice, de pe care America a fost ștearsă. Geometria cerului nu se potrivește cu geometria Pământului.

Într-un fel, nu m-am așteptat să dăm atât de repede peste acel mister. După zece zile de zbor, tot ne mai îmbrâncim pentru un loc la masă. Și cu toate acestea, navigăm într-un mister atât de straniu încât puteam foarte bine să ne imaginăm că suntem pe Lună.

Încă nu l-am cunoscut pe căpitan, al cărui nume este, după cum mi s-a spus, Fassbender. Chiar și așa, pierduți în mijlocul unui neant impenetrabil, barierele sociale dintre noi sunt la fel de rigide ca pereții de oțel ai Bestiei.

Ziua 15. Azi, plimbare cu șareta. Ce distracție! Am trecut peste un alt grup de insule, mai mare decât celelalte, ca niște conuri întunecate, din bazalt, învăluite de vegetație și recife bleu de corali. Observatorii înarmați cu binocluri și telescoape au susținut că au zărit ceva mișcare

la marginile acestor fragmente împrăștiate de junglă. Prin urmare, căpitanul a ordonat să se coboare șaretele, în recunoaștere.

Eram patru în șareta noastră, eu, Jack, Ciliax și un membru al echipajului care ne-a condus, un băiețandru bondoc pe nume Klaus, de care chiar mi-a plăcut. Amândoi nemții aveau pistoale; eu și Jack, nu. Șareta este un hidroavion cu aripi scurte și groase, bine echipat pentru a ateriza pe spatele Bestiei; un șobolan afurisit.

Am zburat destul de jos, peste poienițe unde leii alergau și urșii imenși mormăiau. Un fel de elefanți, cu blană maronie și colți lungi, arcuiți, s-au ridicat când am trecut, ca și cum ar fi protestat față de huruitul motoarelor noastre.

— Iisuse, spuse Jack. Ce n-aș da să fiu jos printre ei, cu o armă de vânătoare.

Eu și Ciliax am fotografiat și filmat, am luat notițe și ne-am înregistrat comentariile în reportofoane.

Și ni s-a părut că vedem semne lăsate de oameni: pe plajă se ridicau fuioare de fum.

— Extraordinar, spuse Ciliax. Urși de peșteră. Ceva ce seamănă cu niște feline cu colți-pumnal. *Mamuți.* Este o faună nemaiîntâlnită în Europa sau America de la retragerea calotei glaciare.

— Ce s-a întâmplat cu aceste animale? întrebă Jack.

— Le-am vânat până la extincție, am spus.

Probabil.

— Cu ce, cu mitralierele?

Am dat din umeri.

— Topoarele din piatră și săgețile din silex au fost de-ajuns, la un moment dat.

— Așadar, întrebă Jack direct, cum au ajuns *aici?*

— Nivelul mării crește și scade, spuse Ciliax. Când vine gheața, blochează apa lumii. Poate că este și cazul acestui enorm ocean planetar. Poate că apele joase expun un teren care acum este scufundat, sau arhipelaguri de-a lungul cărora se poate pluti.

— Deci, în Epoca de Gheață, am spus eu, am vânat mamuții și speciile imense de leneși, până le-am alungat de pe continent. Dar aceștia au continuat să fugă, și câțiva dintre ei au ajuns pe o insulă sau alta, iar acum ei tot mai fug, îndreptându-se spre est. Și în acest imens ocean, am gândit, era destul loc să tot fugi și să fugi și să fugi. Nimic nu trebuie să ajungă pe cale de dispariție.

— Dar aici sunt oameni, arătă Jack. Am văzut focurile.

Am zburat de-a lungul plajei. Am coborât deasupra unui fel de tabere, așezată în jurul unei vetre. Oamenii, goi, au ieșit fugind din pădure când au auzit zgomotul făcut de noi – iar când ne-au văzut, majoritatea dintre ei au fugit înapoi. Dar am reușit să îi vedem bine și să

facem fotografii.

Erau oameni, într-un fel. Aveau corpul scund și îndesat, cu pieptul larg și fruntea osoasă. Cred că era evident pentru toți ce anume erau, chiar și pentru Jack.

— Neanderthalieni. Ciliax a spus-o primul; este un nume german. O altă specie de – mda, animale – pe care noi, oamenii, le-am gonit din Africa, Europa și Asia.

— Nu par suficient de deștepți pentru a nimici mamuții, așa cum am făcut noi, spuse Jack.

— Sau poate sunt *prea* deștepți, am murmurat eu.

— Ce descoperire remarcabilă, spuse Ciliax. Relicve ale trecutului evolutiv, chiar în timp ce destinul evolutiv al omenirii se decide în inima Asiei!

Regulamentul interzicea aterizările. Șareta ne-a dus înapoi spre siguranța de oțel a Bestiei, și asta a fost tot.

Au trecut opt zile de când am traversat coasta Chinei. Am parcurs de atunci *șaizeci de mii* de kilometri. Poate nu ar trebui să ne surprindă atât de mult descoperirea unor asemenea fiare ciudate, a mamuților și a urșilor de peșteră și a sălbaticilor cu fruntea îngustă.

Și totuși, mergem înainte. Ce mai urmează? Ce palpitant este totul!

Ziua 23. Astăzi, o groaznică furtună electrică.

Am zburat pe sub ce-a fost mai rău, cu motoarele zăngănind în timp ce fulgerele trosneau în jurul stâlpilor de radiotelegrafie. Poate că în acest ocean fără sfârșit există furtuni fără sfârșit – nu știe nimeni, meteorologii noștri nu pot estima.

Dar am trecut de ea. Tehnicienii curajoși s-au târât afară, spre baza aripilor, să verifice Bestia, să înlocuiască un stâlp sau doi, și să îngrijească șaretele. Am vrut să-mi verific Spitfire-ul, dar, după cum se poate bănui, Ciliax nu mi-a dat voie. Cu toate acestea, Klaus mi-a examinat amabil bătrâna pasăre și m-a asigurat că este OK.

Azi-noapte, Ciliax și Jack Bovell s-au dat *amândoi* la mine, unul cu o hotărâre de fier, celălalt mai degrabă cu disperare.

Ziua 25. O zi destul de importantă.

Teoretic, micile noastre provizii de apă și alimente trebuie să ajungă pentru cincizeci de zile. Prin urmare, astăzi, ziua a douăzeci și cincea, este punctul în care ar trebui să ne întoarcem. Și totuși, nu suntem deloc aproape de pământ, nu suntem deloc aproape de dezlegarea marilor mistere ale Pacificului.

Căpitanul ne-a adunat în cel mai mare restaurant – *noi* fiind pasagerii și ofițerii superiori; fetele care spală vasele nu au fost reprezentate, și nici iloții, sufletele pierdute din

compartimentul motorului atomic. Însuși căpitanul, de pe puntea sa de zbor, ne-a vorbit doar prin difuzoare; încă nu i-am văzut fața.

Am discutat dacă să continuăm misiunea. Șeful intendenței ne-a informat cu privire la situația proviziilor noastre, apoi am dezbătut și votat. Un vot dat pe un *schlachtschiff* nazist! Nu mă îndoiesc că Fassbender, căpitanul, luase deja o decizie, înainte de a ne aduna în sufrageria din stejar șlefuit. Dar încerca să ne ridice moralul – chiar se străduia să prevină viitoarele revolte. Cristofor Columb folosise aceleași tactici, mi-a spus Jack, când echipajul lui s-a simțit pierdut în mijlocul unui alt ocean nesfârșit.

Și, precum Columb, căpitanul Fassbender a ieșit victorios. Continuăm, cu jumătate de rație. Echipa de filmare a înregistrat tot, chiar dacă absolut *toți,* cu gândul la mâncare, au votat pentru întoarcere.

Ziua 28. Azi am trecut de un alt grup de insule, un arhipelag destul de mare. Căpitanul Fassbender a ordonat o orbită de câteva ore, în timp ce șaretele au coborât să exploreze zona. Din micul meu grup, doar eu m-am obosit să cobor, cu prietenul meu, Klaus. Jack Bovell nu a răspuns când i-am bătut în ușa cabinei; nu l-am văzut toată ziua. Cred că a băut la greu.

Așadar, eu și Klaus am zburat deasupra

pădurilor și fânețelor. Am zărit niște animale exotice: *semănau* cu elefanții și bivolii și rinocerii. Probabil forme arhaice, dintr-o eră mult mai îndepărtată decât Epoca de Gheață. Fosile vii! Am făcut veselă poze și am luat notițe, visându-mă cum îmi prezint însemnările în fața Societății Geografice Regale, așa cum a făcut Darwin la întoarcerea din voiajul cu *Beagle.*

După aceea, am văzut oameni. Erau goi, înalți, supli, în poziție verticală. Arătau mai „moderni”, dacă acesta e cuvântul potrivit, decât neanderthalienii cu fruntea colțuroasă pe care i-am văzut pe insulele mastodonților, cu mai multe zile în urmă. Totuși, capul lor se retrăgea dinspre frunte; craniul lor rotund conținea probabil puțină materie cenușie, și în ochii lor căprui, frumoși, nu se citea altceva decât uimire. Au fugit din calea noastră, ca și celelalte animale ale savanei.

Poate că erau primitivi, dar se pare că urmau traseul hominizilor, spre est. Am mai făcut câteva poze.

Am început să dezvolt o teorie referitoare la natura lumii și la suprafața oceanului deasupra căruia călătorim – sau mai degrabă la continuumul geometric în care se pare că suntem prinși. Cred că Pacificul este o provocare nu doar pentru gândirea cartografică, ci și pentru cea matematică. (Tocmai am recitit

aceste fraze – ce pompos sună – fata de la Girton nu se dezminte!) Mai trebuie să o discut cu ceilalți. Doar Wolfgang Ciliax are o șansă de a mă înțelege, cred. Prefer să fiu sigură pe mine înainte de a-l aborda.

Categoric, se impune o nouă teorie radicală despre acest ocean al nostru. Gândește-te! De la coasta Asiei, am călătorit deja suficient pentru a înconjura Pământul *aproape de cinci ori,* dacă nu ar fi existat această ciudățenie, această Cută a Lumii.

Pacificul ne învinge, cred, ne zdrobește mințile cu imensitatea sa. După numai trei zile cu haleală pe jumătate, toți bombăne la fel de zgomotos ca și stomacul lor. Și totuși, mergem înainte…

Ziua 33. Mi-a luat douăzeci și patru de ore să mă apuc de scris. După evenimentele de ieri, pare inutil să scriu despre asta. Curaj, Bliss! Indiferent cât de prost stau lucrurile, trebuie să te comporți ca și cum ele nu ar sta așa, spunea întotdeauna mama mea, femeie stoică.

A început atunci când Jack Bovell, pentru a treia zi la rând, nu a ieșit din cabina sa. Pe o navă nu poți să bei în mod necontrolat, nici măcar pe o navă ca aceasta. Și nicio parte din *Goering,* nici măcar cabinele pasagerilor, nu pot scăpa de supravegherea atotputernicului căpitan. Așa se face că Wolfgang Ciliax s-a dus

cu o mână de oameni voinici, membri ai echipajului, la cabina lui Jack. La cererea lui Ciliax, i-am însoțit și eu, în calitate de așa-zis prieten al său la bordul acestui avion.

I-am privit pe nemți spărgând ușa lui Jack. Acesta era beat, dar coerent și agresiv. S-a luat de musculoșii din Luftwaffe și în timp ce era ținut de aceștia, Ciliax a ordonat o cercetare amănunțită a cabinei sale – „amănunțită” însemnând demontarea pieselor de mobilier și a tavanului fals.

Ce-a urmat s-a întâmplat foarte repede. Mi-am dat seama de mult.

Membrii echipajului au găsit un mic transmițător radio, o cutie compactă din piele, plină de tuburi electronice și fire. S-a dovedit că acesta a fost folosit de Jack pentru a atrage atenția acelui avion-rachetă, când zburam deasupra Ucrainei. Așadar, suspiciunile lui Ciliax au fost corecte. Sunt puțin dezamăgită de Jack; era ceva atât de *evident.* În orice caz, această descoperire a iscat multe țipete, și gorilele s-au repezit la Jack. Dar în timp ce făceau asta, Jack ridică mâna dreaptă, în care ținea ceva care mi s-a părut a fi la început o grenadă, și gorilele au dat înapoi.

Ciliax se întoarse spre mine, cu fața întunecată ca un nor de furtună.

— Vorbește cu nebunul ăsta, sau ne omoară pe toți.

Jack se înghesui în colțul cabinei sale devastate, cu fața sângerând și ținând încă dispozitivul în mâna dreaptă ridicată.

— Bliss, gâfâi el. Îmi pare rău că ai ajuns în toată povestea asta.

— Am ajuns în povestea asta de cum am urcat la bord. Dacă vrei să te trezești – Wolfgang îți poate aduce niște cafea…

— Adrenalina și o mamă de bătaie sunt remedii minunate la mahmureală.

— Atunci gândește-te la ce faci. Dacă dai drumul la chestia aia, indiferent ce-o fi, crezi că o să supraviețuiești?

— Nu m-am așteptat să supraviețuiesc nici când am chemat avionul ăla rusesc. Dar nu e vorba de mine, Bliss. Este o datorie.

Ciliax rânji.

— Președintele tău trebuie să fie tare disperat dacă nu a găsit altă cale de a se împotrivi Reich-ului decât prin atacuri sinucigașe.

— Nu are nimic de-a face cu Truman sau administrația sa, spuse Jack. Dacă va fi vreodată întrebat, va nega faptul că are vreo informație despre toate astea, și va spune adevărul.

Ciliax nu era impresionat.

— Negare plauzibilă. Credeam că asta e invenția SS-ului.

— Spune-mi de ce, Jack, am insistat eu.

Se uită la mine.

— Nu înțelegi? Ciliax a spus-o cu gura lui. Este vorba de strategiile globale, Bliss. Dacă reușesc să traverseze Pacificul, germanii vor putea să ne lovească. Și eu trebuie să împiedic asta.

— Dar vor mai fi și alte *Goering*-uri, spuse Ciliax.

— Mda, dar cel puțin mai câștigăm timp, dacă se termină acum – dacă nu află nimeni – dacă Misterul mai persistă puțin. Cineva trebuie să doboare afurisita asta de Bestie. Un avion-rachetă nu a reușit. Dar eu sunt Iona, înghițit de balenă. Râse, și mi-am dat seama că era încă beat.

— Jack, nu! am strigat. În același timp, jumătate din gorilele germane s-au repezit asupra lui, iar ceilalți, inclusiv Ciliax, s-au năpustit pe ușă afară.

Mă așteptasem la o explozie în cabină. M-am făcut mică. Dar a fost doar o bubuitură înfundată, ca un tunet în depărtare. Puntea a început, încet, să se încline…

Ziua 34. Încă nu am murit.

Ne-am mai dumirit. Jack a sabotat principalele legături de control ale *Goering*-ului; dispozitivul pe care-l avea era un declanșator radio. Dar acesta nu prea a funcționat; nu ne-am prăbușit în mare. Tehnicienii s-au chinuit să stabilizeze altitudinea, și chiar să ne mențină în zborul nostru spre est. Această balenă a aerului înoată

încă în elementul său. Dar echipajul nu știe încă dacă mai este sau nu dirijabilă – dacă vom mai putea să ne întoarcem cu ea acasă.

Șase oameni au murit, câțiva membri ai echipajul pe puntea de zbor, doi tehnicieni în timp ce încercau să facă reparații afară. Și Jack, desigur. Aproape omorât în bătaie, a fost adus în fața unei instanțe sumare conduse de căpitan. După aceea, Fassbender l-a încredințat echipajului. L-au spânzurat în cală, apoi, când încă nu-și dăduse ultima suflare, l-au înjunghiat și l-au aruncat în mare.

Nu știu ce a înțeles Ciliax din toate astea. A spus că acestor piloți banali le lipsește inventivitatea celor din SS, cărora fusese silit să îl predea pe Jack. Ciliax are un miez de decență umană, cred.

Deci, zburăm în continuare. Inginerii muncesc din greu, în schimburi, în măruntaiele împrăștiate ale *Goering*-ului. Am mai multă încredere în ingineri decât în zei sau himere, preoți sau politicieni. Dar nu cred că voi mai vedea Anglia vreodată. Iată. Am scris-o, deci trebuie să fie adevărat. Mă întreb ce creaturi marine ciudate se înfruptă din carnea lui Jack…

Ziua 50. O altă cifră rotundă, o altă piatră inutilă de hotar.

Estimez că am călătorit o distanță egală cu cea de la Pământ la Lună. Gândește-te! Poate

că într-un alt univers, geniul german al tehnologiei ar fi dus oamenii într-un astfel de voiaj epic, și nu într-o asemenea călătorie inutilă.

Trecem în continuare peste grupuri și lanțuri de insule. Ieri, pe una din insule, acoperită de o junglă neatinsă de ferigi imense, ca niște pene, am zărit animale exotice alergând în turme, sau privind suspicioase trecerea noastră. Gândește-te la păsări care nu zboară, masive, înalte și cu o nervozitate aviară; la răbdarea imensă, reptiliană, a unui crocodil; combină cele două aspecte și o să înțelegi ce am văzut.

Cum au murit dinozaurii? A fost un imens episod vulcanic, o cometă sau alt foc venit din cer, o ciumă fatală, vreo slăbiciune inerentă rasei reptiliene? Indiferent de cauză, se pare că oricât este de dramatic dezastrul care caută să te doboare, există mereu un loc în care să fugi. Poate că pe acest pământ pliat al nostru *nicio* specie nu a dispărut vreodată. Ce gând minunat!

Dar dacă *erau* dinozauri pe acea insulă, asta nu vom afla niciodată. Avionul nu se mai oprește să orbiteze, pentru că nu poate; șaretele nu mai coboară să investigheze brontozauri. Și ne avântăm spre est, tot mai departe deasupra oceanului, tot mai adânc în trecut, dincolo chiar și de dinozauri.

Viața mea socială a fost un pic dificilă zilele

astea.

Întrucât am rămas fără apă și hrană, comunitatea noastră aeriană se dezintegrează în bisericuțe. Baronii Apei negociază cu Împărații Cantinei, altfel pornesc la război pentru o conductă găurită. Din când în când, aud declarațiile invizibilului căpitan Fassbender, dar nu sunt sigură ce putere mai are cuvântul său. Au existat zvonuri despre o lovitură dată de ofițerii SS. Echipa de filmare nu înregistrează nimic din toate astea. Moralul lor a cedat primul, bieții mielușei.

Ultima dată când l-am văzut pe Wolfgang Ciliax a fost cu zece zile în urmă. Era subtil și viclean; am avut impresia clară că voia să intru într-un soi de harem. Femeile sunt marfa cea mai rară pe nava asta. Femeile și țigările. Îți dai seama ce repede l-am expediat!

Dorm în încăperi baricadate. În măruntaiele Bestiei am provizii de mâncare și apă, țigări și băutură pe care le folosesc la nevoie ca monedă de schimb. Stau deoparte de războaiele mărunte, care într-un fel sau altul se rezolvă singure.

Odată a trebuit să mă parașutez deasupra Malaysiei, și am supraviețuit o săptămână până am ajuns la un post al armatei. Acum este același lucru. Ca și la facultate, de fapt. Ce amuzant!

Nota editorului: Urmează mai multe însemnări fragmentate. Unele sunt nedatate, altele conțin doar notițe matematice sau desene geometrice. A se vedea publicația completă care va apărea în curând, *Analele Psihiatriei.*

Ziua 365. Un an, Dumnezeule! Un an întreg, dacă am numărat corect, deși calendarul este inutil de vreme ce ne-am rotit de atâtea ori în jurul acestui pământ acvatic – sau așa se pare. Și dacă biata Bestie se mișcă încă la viteza ei normală, înseamnă că am călătorit trei milioane de kilometri. *Trei milioane.* Și tot nici urmă de America!

Cred că sunt singură acum. Singură, cu excepția lui Hans cel electronic și poate a șobolanului ciudat.

Mâncarea s-a terminat de mult, în afară de proviziile mele. Războiul dintre Führerii Conservelor de Porc și Țarii Prafului de Ouă a devenit treptat din ce în ce mai fragmentat, până când un tip s-a repezit la altul pentru un muc de țigară. Alții au scăpat, totuși, în șaretele care au coborât învârtindu-se spre câte o insulă pierdută. Klaus a fost unul dintre ei. Sper să supraviețuiască; de ce nu? Poate că o expediție viitoare, mai bine echipată decât a noastră, îi va găsi pe descendenții lor.

Bestia e acum scobită de tot, arsă în mare parte, fără alți locuitori în afară de mine. Am explorat-o de la un capăt la celălalt, căutând urme de mâncare și apă. Singurul loc pe care nu

l-am investigat este cala sigilată a motorului atomic. Indiferent ce supraviețuiește acolo, nu a ieșit până acum la lumină.

Totuși, motorul merge în continuare. Paletele Merlinilor încă se învârt. Chiar și încălzirea funcționează. Trebuie să menționez că, indiferent cât de urât ne-am comportat noi, oamenii fragili, *Reichsmarschall des Grossdeutschen Reiches Hermann Goering* și-a îndeplinit misiunea fără cusur.

Dar nu poate continua la nesfârșit. Prin urmare, am hotărât să-mi pun lucrurile în ordine, începând cu pălăvrăgeala mea geometrică. Am depus un raport complet – cu ecuații, adică – într-un dulap separat. Aceste însemnări de jurnal sunt destinate cititorului mai puțin matematic; de exemplu, mamei mele (sunt pentru tine, mami! — știu că vei vrea să afli ce s-a întâmplat cu mine).

Cu Dumnezeu înainte, dacă vrei. Mergând tot mai departe, fără să se întrevadă capătul călătoriei noastre, am fost obligată să iau în considerare posibilitatea de a nu *exista* vreun capăt – și, după cum se pare, Pacificul nu este doar anormal de vast, ci și, într-un fel, *infinit.* Cum e posibil?

Cel mai mare geometru al nostru a fost Euclid. Ai auzit de el, nu-i așa? A redus toată geometria plană la doar cinci axiome, din care se poate deriva toată acea menajerie de teoreme și

corolare cu care se chinuie elevii de atunci încoace.

Și nici măcar Euclid nu a fost mulțumit de a cincea axiomă, care sună cam așa: *Liniile paralele nu se întâlnesc niciodată.* Pare atât de evident, încât nu mai este nevoie de explicații, două linii perpendiculare pe o a treia, ca șinele de tren, nu se întâlnesc niciodată. Pe un plan perfect, infinit. Dar pe suprafața curbată a Pământului s-ar întâlni: gândește-te la liniile de longitudine care converg la poli. Și *dacă spațiul însuși este curbat*, liniile „paralele” se pot întâlni – sau pot fi divergente, ceea ce este la fel de surprinzător. Dacă permitem slăbirea în acest fel a axiomei lui Euclid, deschidem o ușă către ceea ce fără imaginație numim „geometriile neeuclidiene”. Îți dau un nume: Bernhard Riemann. Einstein i-a furat munca atunci când a dezvoltat teoria relativității.

Într-o geometrie neeuclidiană, poți avea tot felul de efecte ciudate. Circumferința unui cerc poate fi mai mult sau mai puțin „pi“ înmulțit cu diametrul său. Poți chiar să cuprinzi o arie infinită într-o circumferință finită: pentru că, vezi tu, linia care unește două puncte se micșorează pe măsură ce liniile paralele converg. Îți mai dau un nume: Henri Poincaré.

Cred că îți dai seama încotro bat. Se pare că micul nostru glob este un obiect neeuclidian. Geometria lui este *hiperbolică.* Are o rază finită

– așa cum poți vedea dacă îi privești umbra proiectată pe Lună – dar o suprafață infinită, așa cum am descoperit noi, de pe *Goering.* Efectiv, Pământul are o Cută. Pe măsură ce înaintez în Cută, devin tot mai mică și mai mică, văzută de afară – dar eu mă *simt* aceeași Bliss dintotdeauna, și este destul loc pentru mine.

Pare ciudat – ca să mă exprim în termeni moderați! Dar de ce trebuie să ne imaginăm că geometria simplă a unei portocale, de exemplu, se aplică și unui obiect atât de mare, precum o planetă?

Bineînțeles, este doar un model matematic care se potrivește observațiilor; poate sau nu să fie decisiv. Și multe întrebări rămân deschise, precum efectele astronomice, și natura gravitației într-o lume infinită. Las aceste subiecte ca exercițiu pentru cititor.

Cineva s-ar putea întreba care e diferența pentru noi, simpli muritori. Dar cu siguranță geografia ne influențează destinul. Dacă Pacificul s-ar fi putut traversa în Epoca de Piatră, poate printr-un pod de uscat, primii locuitori ai Americii ar fi fost asiaticii, nu africanii care au trecut Atlanticul. Și cu siguranță, în secolul nostru, dacă Pacificul ar fi fost suficient de mic pentru ca America și Japonia să se ciocnească una de cealaltă, războiul îndurat în ultimul deceniu ar fi fost altul.

În plus – ce amuzant să te trezești trăind pe o planetă atât de deosebită, o Lume cu o Cută! Nu crezi?...

Dată necunoscută. Scuze, am renunțat să mai număr. Totuși, nu a trecut prea mult de la ultima însemnare.

Am pus ordine în lucruri, acum sar din navă. De ce?

Punctul unu: Am mâncat toată mâncarea. Mai puțin conservele de porc, firește.

Punctul doi: Cred că se termină lumea, sau cel puțin lumea în care pot trăi. Nu am mai văzut de mult timp un mastodont sau un dinozaur. Încă mai trec peste grupuri de insule, dar acum sunt nelocuite și acoperite de un nămol purpuriu și de un fel de alge. Într-adevăr, foarte vechi, fără îndoială.

Și în fața mea, lucrurile se schimbă iar. Cerul pare verzui, și mă întreb dacă mă apropii de un loc sau un timp unde se termină oxigenul. Mă trezesc noaptea respirând greu, dar, desigur, poate sunt doar niște coșmaruri.

În orice caz, e timpul să sar. Pentru mine este capăt de linie, nu neapărat și pentru *Goering.* Cred că am găsit un mod de a repara echipamentul de pe puntea de zbor: nu este suficient pentru a face nava manevrabilă din nou, dar cel puțin suficient pentru a o întoarce și trimite înapoi de unde a venit, sub comanda

lui Hans. Nu știu cât mai poate zbura. Merlinii au fost întăriți cu lubrifianți și rulmenți pentru o durată mai mare de funcționare, dar desigur, nu mai este niciun inginer care să aibă grijă de ei. Dacă Merlinii rezistă, *Goering*-ul ar putea apărea într-o zi lângă Piccadilly Circus, bănuiesc, și ce priveliște va fi. Bineînțeles, nu știu cum va putea fi oprit, dar las asta drept un alt exercițiu pentru tine, cititorule.

Cât despre mine, intenționez să iau Spit-ul. Nu a mai zburat din Ziua 1, și din câte îmi dau seama este ca nou. Aș putea zbura spre una din acele stânci din mare, acoperite cu nămol.

Sau aș putea zbura spre ceva ce am zărit la orizont, sub cerul verzui. *Lumini.* Un oraș? Uman nu e, cu siguranță, dar cine știe ce ne așteaptă pe partea cealaltă a Cutei Lumii?

Ce trebuie să mai spun înainte de a pleca?

Sper că nu suntem ultimii care trec pe aici. Sper că următorii care vor veni, spre deosebire de noi, vor veni cu gânduri de pace.

Mami, să-mi hrănești pisicile. Îmi pare rău pentru lipsa nepoților. Bea va trebui să completeze această lipsă (scuze, surioară!).

Destul, să nu ud foile cu apă sărată. Aici Bliss Sterling, reporterița de la BBC, predau legătura!

Nota editorului: Aici se încheie manuscrisul. Găsit între pereții etanși de compartimentare, rămâne singura înregistrare scrisă a călătoriei făcute de

Goering, care s-a păstrat la bordul epavei. Niciun material filmat sau înregistrat pe bandă nu a fost recuperat. Jurnalul este publicat în memoria domnișoarei Sterling. Cu toate acestea, întrucât domnișoara Sterling a fost angajată de BBC și Societatea Geografică Regală în mod expres pentru a relata expediția din Pacific, toate aceste materiale au DREPTURI DE AUTOR rezervate de British Broadcasting Conglomerate MEMLII. Semnat PETER CARINHALL, Comitetul de Conducere, BBC.

Carolyn Ives Gilman - Okanoggan Falls

O abordare unică a temei referitoare la invazia extraterestră, deopotrivă dură și plină de compasiune, o poveste în care cel învins încearcă să reziste într-un mod foarte diferit...

Carolyn Ives Gilman și-a publicat textele în *The Magazine of Fantasy Science Fiction, Interzone, Universe, Full Spectrum, Realms of Fantasy, Bending the Landscape* și multe altele. Este autoarea a cinci cărți de non-ficțiune despre istoria indienilor americani și a romanelor SF *Halfway Human* și *Arkfall.* Lucrările sale au apărut în Antologiile Dozois nr. 15 și 19. Trăiește în St Louis, unde este curator de muzeu.

Orașul Okanoggan Falls se întindea pe dealurile încrețite din sud-vestul Wisconsinului – ținutul fermelor de lapte, presărat cu păduri de foioase și pășuni ce păreau moi ca blana de samur. Era un oraș vechi, cu fabrici de cherestea, ascuns adânc în valea abruptă a unui râu, umbrită de copaci bătrâni. În centru se aflau două rânduri de vitrine din cărămidă și feronerie, aliniate paralel cu râul. Într-un fel, orașul oscilase între Scila și Caribda, între concesionare și comercializare. Dacă voiai să cumperi un hamburger pe Strada Principală, trebuia să te duci la Earl’s Cafe, iar pentru

săpun exista doar drogheria Meyer. În parc, unde stătea soldatul din Războiul Civil, în fața vechii Primării invadate de porumbei, domnul Woodward, sfidător, ținea încă ridicat steagul Statelor Unite, ca și cum lumea prezentată la știri era o iluzie, iar națiunea mai era încă o realitate.

Orășelele americane se schimbaseră de când Sinclair Lewis le criticase ca fiind zonele de refulare a unei complezențe de fațadă. Toate astea se mutaseră în suburbii. Oamenii rămași în orașele de provincie aveau un grad mare de țicneală. Existau mai mulți sudori-deveniți-sculptori pe cap de locuitor decât oriunde altundeva, mai mulți fabricanți de păpuși liber-profesioniști, mai multe mașini vopsite extravagant, mai mulți oameni cu opinii ferme și mai multă toleranță pentru toate cele de mai sus.

La fel ca mare parte din vestul central, Okanoggan Falls fusese relativ neafectat de cucerire și ocupație. Puțini erau aceia care văzuseră vreun Wattesoon invadator, altfel decât la TV. La început, au existat câteva mișcări de protest, născute din mândria națională rănită; dar când Wattesoonii au redus efectiv taxele și normativele, volumul plângerilor a scăzut. Oamenii tot nu-i iubeau pe ocupanți, dar atât timp cât Wattesoonii își vedeau de treabă și lăsau populația în pace,

erau tolerați.

Toate astea s-au schimbat sâmbătă dimineață, când Margie Silengo, care trăia într-o rulotă pe autostrada 14, goni spre oraș în Chevroletul său, legănându-se ca un cal de lemn, spunând oricui îi ieșea în cale că un convoi al armatei Wattesooniene trecuse pe lângă casa ei și se îndrepta spre terenurile vechii fabrici, la nord de oraș, părând că intenționează să se instaleze acolo. Aproape în același timp sună telefonul de acasă al primarului, și Tom Abernathy se trezi stând desculț în bucătărie, vorbind pentru prima oară în viața lui cu un căpitan Wattesoonian, care, într-o engleză corectă, oficială, îl informă că Okanoggan Falls urma să fie demolat.

Susan, soția lui Tom, care nu prea înțelesese cum stă treaba cu „ocupația”, se opri din uns sendvișuri cu unt de arahide pentru băieții săi și zise:

— Nu pot spune asta! Cine se cred?

Tom era un lungan molatic, cu încheieturile noduroase și maxilarul proeminent. Funcția de primar nu era singura sa ocupație; conducea una dintre cele mai prospere afaceri din oraș, un depozit angro de materiale de construcții. Ajunsese primar așa cum ajung la conducere cei mai sensibili din toate punctele de vedere: prin autoapărare. Sătul să aibă de-a face cu fosila care conducea orașul încă din anii ’80, Tom

candidase din același impuls care uneori îl făcea să înjure – și s-a trezit ales cu majoritate de voturi, 374 la 123.

Acum se scărpină la ceafă, așa cum făcea mereu când era confuz, și spuse:

— Cred că Wattesoonii pot face cam tot ce vor.

— Atunci, trebuie să-i determinăm să nu mai vrea să ne deranjeze, zise Susan.

Pe scurt, asta făcea să meargă mariajul dintre Tom și Susan. În șaptesprezece ani, de câte ori el spunea că ceva nu se poate face, ea considera asta drept o provocare.

Dar nu se așteptase vreodată ca soția lui să se ia de invadatorii extratereștri.

Ședințele consiliului orășenesc nu erau oficiale, și de obicei puțini oameni rămâneau până la sfârșit. În acea zi, se adunaseră cu toții la Primărie până la ora 5 p.m., când ofițerul Wattesoonian spusese că le va vorbi. Aflaseră deja că nu era vorba doar de Okanoggan Falls; forțele de ocupație se instalaseră la marginea celor patru orașe înșirate pe optzeci de kilometri de-a lungul autostrăzii 14, și căpitanii lor urmau să le vorbească exact la ora 5. Ca majoritatea acțiunilor militare Wattesooniene, și aceasta fusese coordonată fără cusur.

Căpitanul sosi fără prea multă agitație. Două vehicule militare de culoarea nisipului se

deplasară în viteză pe Strada Principală și se opriră în fața Primăriei. Cei doi ocupanți ai unui vehicul coborâră, iar trei soldați din celălalt se așezară astfel încât să țină curioșii la distanță. Armele lor rămăseseră în teacă. Păreau că încearcă să păstreze spiritele calme.

Cei doi care au intrat în Primărie arătau exact ca Wattesoonii de la televizor – niște arătări diforme și îndesate, cu pielea de culoarea prafului, ca niște stropi de noroi amestecați cu pietriș. Purtau obișnuitele uniforme militare bej, care îi acopereau ermetic, ca o folie de plastic, de la gât până la călcâie, dar niciunul din ofițeri nu purta masca sau mănușile pe care le foloseau de obicei invadatorii, atunci când aveau de-a face cu oamenii. Un miros de pietre încinse pătrunse în încăpere odată cu ei – nu era un miros neplăcut, doar unul care în mod obișnuit nu era asociat cu ființele vii.

Într-o engleză studiată, oficială, Wattesoonul mai mare se prezentă drept căpitanul Groton, iar tovarășul său drept aspirantul Agush. Nimeni nu se oferi să le strângă mâna, cunoscând oroarea Wattesoonilor de a atinge carnea lipicioasă a oamenilor.

Consilierii rămaseră tăcuți în spatele rândurilor de pupitre folosite la audieri, în timp ce căpitanul îi privea din locul în care oamenii făceau în mod normal depoziții, dar se știa clar cine deținea puterea. Orășenii se așteptaseră la

niște ordine brutale, hotărâte, astfel că tonul cumpătat al căpitanului Groton veni ca o surpriză plăcută, deși nu era nimic liniștitor în mesajul său.

Wattesoonii doreau să decoperteze o fâșie de optzeci de kilometri din Valea Okanoggan, cu dealuri și păduri.

— Operațiunile noastre vor face terenul nelocuibil, spuse căpitanul Groton. Armata vă va ajuta să vă mutați. Vrem să faceți toate aranjamentele astfel încât mutarea să se realizeze cu rapiditate și în mod pașnic. Exista o nuanță de amenințare în ultimul său cuvânt.

Când termină de vorbit, urmă un fel de tăcere, timp în care consilierii meditau la iminenta distrugere a tot ceea ce iubeau și pentru care trăiau. Imaginea Văii Okanoggan transformate în exploatare minieră plutea în fața tuturor: adio, arțari, adio, liliac, adio, căței, adio, stâlpi de iluminat. Rob Massey, un bătăios editor de ziar, a fost primul care și-a recăpătat vocea.

— Ce vreți să extrageți? spuse el cu asprime. Aici nu există niciun minereu.

— Siliciu, răspunse căpitanul cu promptitudine. Sub calcarul vostru există un strat deosebit de pur.

Se referea la gresia albă, fărâmicioasă – inutilă pentru construcții, folosită ocazional la fabricarea sticlei. Pentru ce anume o voiau era de neînțeles, la fel ca tot ce avea legătură cu ei.

— Vom primi compensații pentru proprietățile noastre? întrebă Paula Sanders, ca și cum niște compensații ar fi fost de-ajuns.

— Nu, răspunse căpitanul pe un ton neutru. Pământul ne aparține.

Ceea ce era exasperant, dar indiscutabil.

— Dar este casa noastră! izbucni Tom. Trăim aici de patru, cinci generații. Am construit această comunitate. Este viața noastră. Nu puteți veni pur și simplu să o faceți una cu pământul.

Suferința din glasul său îl făcu până și pe căpitanul Groton, bulgărele de moloz, să se oprească.

— Ba putem, răspunse el fără răutate. Nu stă în puterea voastră să împiedicați asta. Tot ce puteți face este să vă împăcați cu un fapt inevitabil.

— Cât timp avem? Paula își înghiți cuvintele, ca și cum ar fi avut un gust rău.

— Ne dăm seama că veți avea nevoie de timp ca să vă obișnuiți, așa că suntem pregătiți să vă acordăm două luni.

Încăperea explodă practic de proteste și discuții.

În cele din urmă, căpitanul ridică membrul bont care îi servea drept mână.

— Foarte bine, spuse el. Sunt împuternicit să vă acord o prelungire a termenului. Aveți trei luni.

Mai târziu, au aflat că toți căpitanii din vale au acordat aceeași păsuire. Evident, fusese ceva plănuit dinainte.

Sala mocnea de furie în timp ce căpitanul se pregătea să plece, misiunea lui fiind încheiată. Totuși, înainte să iasă, Susan Abernathy păși în pragul ușii. De afară venea un miros de cafea proaspătă.

— Căpitane Groton, spuse ea, nu vreți să beți o cafea cu noi? Este o tradiție, după ședință.

— Mulțumesc, doamnă, zise el, dar trebuie să mă întorc la bază.

— Susan, se prezentă ea și, contrar tuturor normelor de comportament, îi întinse mâna.

Wattesoonul se feri vizibil. Dar în secunda următoare păru că își revine și, printr-un efort de voință, întinse mâna. Susan i-o strânse cu căldură, privindu-l în ochii săi ca niște pietricele.

— De vreme ce vom fi vecini, cel puțin în următoarele luni, am putea să ne comportăm civilizat, spuse ea.

— Câtă grijă din partea dumneavoastră, doamnă, răspunse el.

— Spuneți-mi Susan, zise ea. Păi, dacă nu puteți rămâne acum, pot să vă invit mâine la cină?

Căpitanul ezită, și toată lumea aștepta o altă eschivare, dar în cele din urmă acesta spuse:

— Foarte bine, Susan.

— Minunat. Vă sun pentru detalii.

După plecarea căpitanului, urmat îndeaproape de aspirantul său, Susan se întoarse spre consilieri.

— Vă aduc o cafea?

— Brrr. Cum ți s-a părut? întrebă fiul ei, Nick.

Susan devenise un fel de celebritate în ochii băieților săi de unsprezece ani, pentru că atinsese un extraterestru.

— Uscat, spuse ea, uitându-se lung spre laptopul de pe masa din sufragerie. Puțin noduros. Cam ca o șopârlă.

În camera alăturată, Tom vorbea la telefon.

— Warren, spui prostii, zicea el. Încă mai putem să obținem niște concesii. Lucrăm la capitolul ăsta. Dar dacă începi să tragi în ei, suntem terminați. Nu vreau să mai aud de vreo vânătoare de broaște, bine?

— Te-ai spălat pe mâini? vru Nick să știe.

Susan dădu drumul mouse-ului și se șterse de brațul lui Nick.

— Bleah, ce scârbos, zise el. Acum am luat microbii de broască.

— Nu le mai spune așa, zise ea cu asprime. Nu este politicos. Diseară va trebui să fii foarte politicos.

— Nu trebuie să-l ating, nu-i așa?

— Nu, sunt sigură că un băiețel dezgustător este ultimul lucru pe care și-l dorește.

În camera alăturată, Tom formase un alt

număr.

— Ascultă, Walt, cred că o să am nevoie de o mașină de patrulare diseară, în fața casei mele. Dacă broasca asta e împușcată pe aleea mea, mâine pe locul casei o să fie un crater fumegând.

— E adevărat? întrebă Nick, căscând ochii.

— Nu, minți Susan. Exagerează.

— Pot să mă duc diseară acasă la Jake?

— Nu, am nevoie de tine aici, spuse Susan, ascunzându-și neliniștea.

— Ce avem la cină?

— Încerc să aflu ce mănâncă ei, dacă mă lași în pace.

— Eu nu mănânc gândaci.

— Nici eu, spuse Susan. Acum du-te de aici.

Tom intră și se prăbuși oftând pe un scaun.

— Întregul oraș fierbe de mânie, spuse el. Efectiv. Paula voia să ne picheteze casa. I-am zis să aibă încredere în tine, că ai un plan. Desigur, habar n-am care-i acesta.

— Cred că planul meu constă în a-i da să mănânce pizza, spuse Susan.

— Pizza?

— De ce nu? Nu găsesc vreo restricție în alimentația lor, și tuturor le place pizza.

Tom își lăsă capul pe spate și se holbă încruntat spre tavan.

— Sigur. De ce nu? Dacă îl omoară, vei fi o eroină. Pentru jumătate de oră, după care vei fi

o martiră.

— Pizza nu a omorât niciodată pe nimeni, spuse Susan și se ridică să aranjeze prin casă.

Familia Abernathy locuia într-o casă mare, cu trei etaje, construită în 1918, cu verandă pe toate laturile, cu turn ascuțit și o grădină mare. Camera de zi avea uși glisante din lemn, ferestre în evantai cu vitralii și un șemineu cu cadrul din lemn. Putea fi o casă la modă, dar în schimb avea un aspect ponosit, liniștit – vrafuri de cărți, covoare orientale roase de cățel, o pianină cu multe machete de avioane. Mobilierul confortabil, uzat, purta urmele vizitelor constante, ale proiectelor școlare și ședințelor. Rar exista o noapte în care familia Abernathy să nu aibă musafiri, însă cina nu era niciodată oficială. Formalitățile erau străine naturii lui Susan.

Lucrase ca asistentă, dar își dăduse demisia, sătulă mai mult de birocrație decât de pacienți. Avea fizicul robust al unei nemțoaice de la țară, și independența aferentă. Părul șaten, tuns deasupra umerilor, îi încadra fața rotundă, veselă. Rareori putea fi văzută purtând ceva mai elegant decât jeanși și o cămașă cu mânecile suflecate. Când a fost ales Tom, au știut cu toții că nu vor avea parte de o soție de primar care să le provoace simțul modei.

În seara aceea, căpitanul Groton sosi exact la timp, într-o mașină cu geamuri fumurii, condusă

de cineva care stătea invizibil, în așteptare. Tom își primi oaspetele în pragul ușii, privind puțin nervos în lungul străzii. Când au ajuns în camera de zi, Susan apăru din bucătărie cu un ciorchine de pahare într-o mână și o sticlă de vin în alta.

— Puțin vin, căpitane? spuse ea.

Ezită.

— Dacă așa e obiceiul. Îmi pare rău că nu sunt familiarizat cu ritualurile voastre alimentare. Știu doar că sunt complicate.

— Este suc de fructe fermentat, ușor amețitor, spuse ea, turnând puțin în paharul lui. Oamenii îl beau ca să se relaxeze.

Apucă cu prudență paharul. Susan îi văzu degetele butucănoase, semănând cu niște cioturi. Ca asistentă, făcea parte din pregătirea ei să simtă compasiune chiar și pentru pacienții mai puțin atrăgători, iar acum era forțată să facă apel la acea deprindere, pentru a nu da atenție înfățișării sale.

— Noroc, spuse ea, ridicând paharul.

Piciorul paharului ținut de căpitanul Groton se rupse pocnind în două. Vinul îi curse pe mână în timp ce el încerca să prindă cioburile.

— Scuze, mormăi el. Vasele voastre sunt fragile.

— Nu-ți face griji pentru pahar, spuse Susan, luându-i paharul, pe care i-l dădu lui Tom. Te-ai tăiat?

— Nu, desigur… Se opri în timp ce încerca să nege, și se holbă la mâna sa. O linie subțire de sânge îi traversa palma.

— Am eu grijă de asta, spuse Susan. Îl luă de braț și îl conduse spre baie.

Abia după ce îi șterse sângele cu un pansament își dădu seama că el nu se ferise de atingerea ei, așa cum făcuse înainte. Zâmbi în sinea ei pentru micile victorii. Dar când scoase o sticlă cu spray dezinfectant, se dădu totuși înapoi, întrebând suspicios:

— Ce-i asta?

— Dezinfectant, spuse ea. Pentru a preveni infecția. Este pe bază de alcool.

— Ah, spuse el. Credeam că-i apă.

Îi pulveriză ușor pe mână, apoi îl bandajă. Căpitanul se uită curios în jurul său.

— Ce-i locul ăsta?

— Este o baie, spuse ea. O folosim pentru… a ne spăla, îngriji și așa mai departe. Aceasta este toaleta. Ridică încet capacul, și el făcu un pas înapoi, vizibil dezgustat. Susan se văzu nevoită să râdă. Este foarte curată. Tur.

— Are apă înăuntru, spuse el cu silă.

— Dar apa nu este murdară, cel puțin nu acum.

— Apa este întotdeauna murdara, spuse el. Colcăie de bacterii. Transmite o mie de boli, și cu toate acestea voi, oamenii, o atingeți fără niciun fel de precauție. Vă lăsați copiii să se

joace în ea. Ba o mai și beți. Bănuiesc că v-ați obișnuit cu ea, trăind pe acest pământ unde murdărește totul. Curge chiar și din cer. Este imposibil să stai departe de ea. Nu ai de ales, decât să te lași udat.

Șocată de imaginea apei ca fiind murdară, Susan spuse:

— Trebuie să fie foarte neplăcut pentru voi să ne ocupați planeta. Cum este lumea voastră?

— Este foarte uscată, zise el. Kilometri întregi de nisip fierbinte, curat, ca în Sahara voastră. Dar populația voastră nu trăiește în zonele care pentru noi sunt locuibile, așa că nici noi nu putem face asta în altă parte.

— Trebuie să beți apă uneori. Metabolismul vostru nu este atât de diferit de al nostru, altfel nu ați putea consuma alimentele noastre.

— Cantitățile mici existente în mâncare ne sunt suficiente. Noi nu o excretăm așa ca voi.

— Așadar, din acest motiv nu aveți băi, spuse ea.

Căpitanul se opri, vizibil încurcat. După aceea își dădu seama ce lipsea din explicația ei.

— Voi folosiți această cameră pentru funcțiile excretorii?

— Da, spuse ea. Trebuie să fie ceva intim.

— Dar voi excretați fluide în public tot timpul, zise el. Din nas, din gură, din piele. Cum poate fi ceva intim?

Pentru o clipă, imaginea oamenilor ca niște

pungi pline cu bacterii o făcu incapabilă să răspundă. După aceea, spuse:

— De aceea venim aici, să ne curățăm.

Căpitanul se uită în jur.

— Dar nu există nicio instalație de curățat.

— Bineînțeles că există. Dădu drumul la duș. Vezi?

Reacționă atât de îngrozit, încât îl opri imediat.

— Înțelegi, pentru noi apa este curată, explică ea. Ne spălăm cu ea. Voi cu ce vă spălați?

— Cu nisip, spuse el. În băi cu nisip uscat, încălzit. Este minunat.

— Cu siguranță. Își imagină nisipul alb, moale. Ca acela de sub calcarul din Okanoggan. Se uită la el, începând să înțeleagă: De asta vreți să...?

— Nu pot spune nimic despre asta, răspunse el. Te rog să nu mă întrebi.

Era tot ce îi trebuia să știe.

Când s-au întors, Tom și băieții erau în bucătărie, așa că li s-au alăturat.

— Scuze, am fost prinși într-o discuție foarte interesantă, spuse Susan vioaie, aruncând spre Tom o privire de genul „îți povestesc mai târziu”. Căpitane Groton, aceștia sunt fiii noștri, Ben și Nick. Băieții se ridicară și clătinară neîndemânatici din cap, evident fuseseră instruiți să nu dea mâna.

— Amândoi sunt ai voștri? întrebă Wattesoonul.

— Da, spuse Tom. Ai copii, căpitane?

— Da. O fiică.

— Câți ani are? întrebă Susan, mai turnându-i niște vin într-o cană.

Groton făcu o pauză atât de lungă, încât Susan se gândi dacă nu cumva spusese ceva care să-l jignească, dar într-un final căpitanul scutură din cap.

— Nu știu. Dilatarea temporală face să fie atât de complicat. Pentru voi ar fi foarte puțin, oricum; anii noștri sunt atât de diferiți.

— Așadar, ea a rămas acasă, pe planeta voastră?

— Da.

— Și soția ta?

— A murit.

— Îmi pare atât de rău. Trebuie să fi fost tare greu să-ți lași fiica acolo.

— A fost necesar. Am fost trimis aici. Mi-am făcut datoria.

Susan se gândi că poate plăcinta cu excreție de vacă nu era un lucru potrivit pentru musafirul ei, așa că începu să scotocească prin bufet, și curând adună mai multe alimente uscate: semințe de soia prăjite, biscuiți, fulgi de mere, semințe de pin și un cartof dulce să le mai înmoaie. În timp ce Tom încerca vitejește să îl antreneze pe căpitan într-o conversație despre pescuit, Susan începu să pregătească pizza pentru familia sa. Câinele lătră la ușa din

spate, și ea îl rugă pe Ben să îi dea să mănânce. Nick începu să se joace cu jocul său Gameboy. Peste tot plutea o stare de perplexitate agreabil de normală.

— Cam ce mâncați voi acasă? îl întrebă Susan pe oaspetele său, când avu ocazia.

Căpitanul scutură din umeri.

— Suntem mai puțin preocupați de mâncare decât voi. Mâncăm orice. Suntem omnivori.

— Ar trebui să ne păzim câinii, murmură Ben.

— Ben! îl mustră Susan.

Căpitanul Groton îi aruncă o privire înghețată.

— Nu ne interesează câinii voștri ca mâncare.

Întreaga familie se holba îngrozită.

— Câinii noștri nu sunt de mâncare! izbucni Ben.

— Atunci pentru ce îi țineți? întrebă căpitanul, rezonabil.

— Pentru companie, spuse Tom.

— Pentru amuzament, zise Ben.

— Pentru că ne amintesc că suntem oameni. Fără alte specii în jurul nostru, am uita, spuse Susan.

— Aha. Înțeleg, zise Wattesoonul. Și noi gândim la fel.

În tăcerea stânjenitoare care urmă, toți oamenii din încăpere se întrebau care erau animalele de companie ale Wattesoonilor.

Îi salvă ceasul cuptorului. Pizza era gata, și curând reveni starea plăcută de perplexitate.

Pe internet, Susan aflase că Wattesoonii erau consumatori frugali, dar căpitanul Groton părea hămesit. Mâncă câte ceva din tot ce Susan pusese pe masă, inclusiv două felii de pizza.

Pentru a-l scuti pe musafirul lor de tulburătoarea priveliște a mesei și veselei mânjite de apă, Susan îl invită afară, să vadă grădina, astfel încât ceilalți să aibă timp să curețe. Ușa cu plasă se închise zgomotos în urma lor și câinele se furișă pe lângă ei, dornic să-l miroasă pe străin, până când Susan îl goni în bucătărie. După aceea, îl conduse pe Wattesoon în lumina amurgului jilav, acompaniată de greieri.

Era o seară tipică pentru vestul central. Curtea se întindea până la malul abrupt al râului, un deal de calcar bătut de intemperii, acoperit cu arbuști de sumac și viță-de-vie. Susan trecu printre bucățile împrăștiate de discuri Frisbee și darts de exterior, spre liniștea din spatele grădinii, unde natura începuse să avanseze. Un leagăn vechi atârna de ciotul unui stejar, și s-au așezat în el, făcând să scârțâie frânghiile. În tăcerea umbroasă, Susan se legănă fără grabă înainte și înapoi, gândindu-se la serile din trecut.

Nu-și dăduse vreodată seama cât de mult iubește acest loc, până când nu a fost forțată să se gândească la pierderea lui. Privind spre

tufișurile întunecate de pe deal, văzu sclipirea tăcută a licuricilor.

— Se poate să ți se pară frumos locul ăsta? spuse ea, fără a încerca să-și ascundă tristețea din glas.

După câteva clipe de tăcere, îl văzu pe căpitan privind în întuneric, pierdut în gânduri.

— Scuze, ce-ai întrebat? spuse el, revenindu-și în fire.

În loc să răspundă, Susan zise:

— Cred că pe toți ne marchează un anumit fel de peisaj, când suntem tineri. Ne putem bucura de alte locuri, dar parcă aparținem numai unuia, până la adânci bătrâneți. Acesta-i al meu.

— Da, spuse el.

— Atunci, poți să înțelegi cum ne simțim? vorbim mult despre investițiile noastre, despre traiul nostru, dar numai ca să ne ascundem durerea. Iubim locul acesta. Suntem legați de el.

Căpitanul nu răspunse imediat, așa că Susan opri leagănul, ca să îl privească.

— Înțeleg, spuse el.

— Serios? zise ea încrezătoare.

— Asta nu schimbă nimic. Îmi pare rău.

Dezamăgită, se holbă la fața lui grosolană. Acum, că se mai obișnuise puțin cu el, nu i se mai părea atât de diform și îndesat. Făcu un gest nervos.

— De ce vouă, oamenilor, vă place atât de

mult să fiți nemulțumiți? Vă place să vă împotriviți, să protestați, până se ajunge la ceva inevitabil. Este o reacție imatură, care vă îngreunează mult viața.

— Dar, căpitane, există unele lucruri pentru care *trebuie* să protestezi.

— Ce lucruri?

— Nebunia. Reaua-voință. Nedreptatea.

O opri, cu mâhnire în glas.

— Lucrurile acestea fac parte din natura lumii. Nu putem face nimic să le prevenim.

— Nici măcar nu poți să încerci? spuse ea.

— Viața nu este dreaptă. Dreptatea este o noțiune a celor nebuni. Împotrivirea aduce numai deziluzie.

— Păi, suntem diferiți. Noi, oamenii, putem îndura o mie de rele, atât timp cât ni se pare drept. Ne luptăm în permanență să facem dreptate, în noi înșine și în societatea noastră. Și în a voastră, dacă ne-ați lăsa.

— Deci, agresivitatea voastră reprezintă un efort de a ne îmbunătăți? spuse Wattesoonul.

Susan râse, surprinsă.

— Vai, căpitane Groton, nu mi-a zis nimeni că poporul vostru are simțul ironiei.

Păru înlemnit de reacția ei, ca și cum i-ar fi părut rău că o provocase.

— Nu râdeam de tine, explică ea în grabă. Cel puțin, nu într-un mod pe care nu ți l-ai dori.

— N-ai de unde să știi ce-mi doresc, spuse el

înțepat.

— A, asta nu știu, spuse ea.

Pentru moment, departe de orice context oficial, părea la fel de dificil și contradictoriu ca orice bărbat.

— Răspunsul tău de adineauri, referitor la dreptate, se hazardă ea. Ai părut trist, ca și cum ai fi vorbit din experiență. Ce s-a întâmplat?

Căpitanul se holbă la ea cu fața aceea împietrită, de granit. Pentru câteva clipe, Susan se gândi că nu-i va răspunde. După aceea, el zise:

— E ceva din trecut. Nu are rost să discutăm despre asta. Ziua de azi este ziua de azi. Accept asta.

Rămaseră tăcuți o vreme, ascultând sunetele vieții din jurul lor. În cele din urmă, Susan spuse:

— Ei bine, marea nedreptate din viața *noastră* se află încă în viitor.

Gândul o copleși. Toată această vale domoală o să dispară în curând, transformată într-o rană deschisă în peisaj. Îi dădură lacrimile, de supărare și de perspectiva pierderii, așa că se ridică din leagăn, să se întoarcă în casă. Când ajunse la veranda din spate, se opri să-și revină, ștergându-și lacrimile de pe față. Căpitanul Groton, care o urmase, spuse uimit:

— Secreți umezeală.

— Da, zise ea. Mai facem asta, din când în

când, în momentele cu mare încărcătură emoțională.

— Aș vrea… începu el, apoi se opri.

— Da? Ce-ai vrea?

— Nu contează, spuse el, îndepărtându-și privirea.

În noaptea aceea, întinsă în pat, Susan îi povesti lui Tom ce aflase.

— Nisip, spuse el neîncrezător. Nemernicii ne mută de aici ca să-și facă baie de nisip.

Nu se simțea indulgent față de Wattesooni. După ce musafirul lor plecă în limuzina cu geamuri fumurii, Tom primi un telefon de la primarul orașului Walker, capitala magazinelor Wal-Mart. Căpitanul însărcinat cu evacuarea lor era o persoană milităroasă și inflexibilă, care le prezentase locuitorilor un set de termene-limită ce nu puteau fi negociate. Veștile venite din Red Bluff erau și mai descurajante. Căpitanul de acolo era un rasist declarat, care considera evacuarea o soluție prea bună pentru populația locală. Forța părea a fi alternativa lui preferată.

— Larry vrea să formeze o rezistență unită, spuse Tom. Un fel de „La naiba, nu plecăm de aici”. Rămânem pe loc, refuzăm să ne facem bagajele. Mie mi se pare cam riscant.

Susan se gândea. În cele din urmă spuse:

— Vor crede că este o reacție imatură.

— Ca a unui copil neascultător? spuse Tom

iritat.

— Nu am zis că sunt de acord. Ci doar ce vor crede.

— Deci, ce *facem?*

— Nu știu. Ne comportăm într-un mod pe care ei să îl asocieze adulților. Rezistăm, fără să pară că rezistăm.

Tom întoarse capul pe pernă, să se uite la ea.

— Cum ai aflat toate aceste lucruri? Mie nu mi-a zis și altceva în afară de vorbăria oficială.

— Ești omologul lui, Tom. Trebuie să fie oficial cu tine. Eu nu contez.

— Sau poate contezi și mai mult. Poate s-a îndrăgostit de tine.

— Te rog!

— Cine ar fi crezut că îmi voi pierde soția în favoarea unui cartof, medită Tom.

Susan rezistă impulsului de a-l lovi cu perna.

— Să știi că este oarecum un filosof.

— Socrate, cartoful, spuse el.

— Mai degrabă, Marc Aureliu. Nu cred că vrea cu adevărat să fie aici. Există ceva în trecutul lui, o tragedie despre care nu vrea să vorbească. Dar l-am putea face mai înțelegător. L-am putea câștiga de partea noastră.

Tom ridică un cot, să se uite foarte serios la ea.

— Dumnezeule, chiar ți s-a destăinuit.

— Eu doar pun lucrurile cap la cap. Problema e că nu știu la ce ne-ar folosi dacă l-am câștiga

de partea noastră. El doar ascultă de niște ordine.

— Iisuse, un prieten în rândul Wattesoonilor este un progres. Mergi mai departe.

— Este un ordin, domnule primar?

— Mata Hari a mea, spuse el, cu zâmbetul său strâmb și bleg pe care ea îl iubea.

Se rostogoli mai aproape, să-și pună capul pe umărul său. Toate problemele păreau mai suportabile în prezența lui.

În săptămânile care au urmat, căpitanul Groton nu prea a fost văzut. Din biroul lui ieșeau încă informări, instrucțiuni și ordine, dar căpitanul în persoană nu era disponibil – era indispus, suna comentariul oficial. Când auzi asta, Susan telefonă la sediul Wattesoonilor, îngrijorată de faptul că ar fi putut avea o reacție la meniul ciudat cu care îl servise. Spre surprinderea ei, căpitanul răspunse la telefon.

— Nu-ți face griji, Susan, spuse el. Nu ai cu ce să mă ajuți.

— Nu te cred, zise ea. Ești atât de pasionat de acceptarea stoică, încât ai putea avea un șoc toxic înainte de a recunoaște că este ceva în neregulă.

— Nu este nimic în neregulă.

— Sunt asistentă medicală, căpitane Groton. Dacă ești bolnav, ai devenit răspunderea mea.

Urmă o pauză enigmatică pe fir.

— Nu este ceva ce-ai putea recunoaște, spuse el într-un final. O boală Wattesooniană.

Îngrijorată, acum că el recunoscuse, Susan întrebă:

— Este gravă?

— Nu este mortală, dacă la asta te referi.

— Pot să te văd?

— Grija ta este măgulitoare, dar nu am nevoie de ajutor.

Și a trebuit să se mulțumească cu asta.

În cele din urmă, Tom îl văzu înaintea ei, la o ședință pe care căpitanul nu a putut să o evite, un raport intermediar cu privire la pregătirile de evacuare.

— Trebuie să fie un gen de artrită, răspunse vag Tom la întrebările lui Susan. Se târâie într-un baston. Este și puțin irascibil.

Neavând încredere într-un bărbat să remarce ceea ce era de remarcat, Susan o sună pe Alice Brody, care fusese și ea la ședință. Aceasta se arătă mai mult decât dispusă să dea amănunte.

— Pare că îl supără ceva, spuse Alice. Dar nu asta e partea ciudată.

Aha, gândi Susan.

— Este *mai înalt*, Susan. Cu câțiva centimetri. Și proporționat diferit. Nu mai e atât de îndesat, dacă înțelegi la ce mă refer. Parcă a pierdut din greutate, dar eu cred că doar i-a fost redistribuită. Și pielea îi arată altfel… e mai netedă, și are o culoare mai naturală.

— Ce crezi că se întâmplă?
— Să fiu a naibii dacă știu.
Acela a fost momentul în care lui Susan îi veni ideea să îl invite pe căpitanul Groton la serbarea de 4 Iulie. Serbarea în sine fusese controversată, în împrejurările date – dar consiliul orășenesc consideră că o zi de petrecere ar ridica moralul tuturor. Wattesoonii o priviră ca pe un ciudat festival al verii și nu sesizară deloc conotațiile naționaliste, așa că singura lor obiecție a fost legată de potențiala tulburare a ordinii publice. Când orășenii au fost de acord să interzică alcoolul, ocupanții s-au înduplecat.
În Okanoggan Falls, ziua de 4 Iulie culmina întotdeauna cu o paradă, un obicei local pentru care oamenii se pregăteau cu cel puțin trei ore înainte. Existau mereu o echipă de drujbiști, o decapotabilă pentru Prințesa Untului, o formație de jazz stil Dixieland pe un camion cu platformă, excavatoare decorate și buldozere în loc de scenă.
Tom urma să meargă într-un Ford de epocă, purtând joben, așa că Susan îi telefonă comandantului Wattesoonilor și îl rugă să o însoțească.
— Va fi o adevărată paradă a Americii de pe vremuri, spuse ea.
Căpitanul ezită.
— Nu vreau să fiu provocator. Concetățenii tăi

poate nu se vor bucura de prezența mea.

— Dacă ai merge pe o platformă, poate. Dar dacă te amesteci în mulțime, și savurezi un cârnat și o limonadă? Unii poate chiar vor aprecia asta. Dacă nu, mă ocup eu de ei.

În cele din urmă, fu de acord, și aranjară să se întâlnească.

— Să nu vii în uniformă, sună ultima ei instrucțiune.

Susan nu avu nici cea mai mică idee despre dilema pe care i-o provocase, până când acesta nu apăru în fața drogheriei Meyer, purtând o adunătură de haine nepotrivite, ce păreau luate de la second-hand. În orice caz, lucrul cel mai remarcabil era faptul că putea să le poarte – ultima dată când îl văzuse, ar fi fost complet imposibil să încapă în haine omenești. Acum, când îl întâmpină, își dădu seama că aveau aceeași înălțime, iar el avea chiar și bărbie.

— Arăți minunat, spuse ea.

— Exagerezi, zise el cu oarecare durere în glas.

— Te simți bine?

— Mai bine, mulțumesc.

— Dar hainele tale. O, Doamne.

— Sunt nepotrivite? întrebă el neliniștit.

Susan privi în jur, la toată acea neglijență estivală americană – bărbați în tricouri lălâi și sandale, femei abia încăpând în maiourile lor.

— Nu, spuse ea. O să te integrezi de minune.

Doar că, pentru un tip cu funcția ta... îl apucă de mână și îl târî în drogherie, îndreptându-se spre raftul cu reviste. Găsi un exemplar din GQ și i-l puse în mână. Studiază-l, spuse ea. O să vezi cum se îmbracă bărbații din elită. Răsfoind alte reviste, găsi câteva exemple de înfățișare mai clasică. Este ceva mai informal, dar de bun-gust. Potrivit în astfel de ocazii, și nu îți scade prestigiul.

Căpitanul studia solemn pozele.

— Mulțumesc, Susan. Îmi este de ajutor.

Ea gândi cu durere că și-ar fi dorit ca și Tom să îi urmeze cu atâta ușurință sfaturile referitoare la stil.

Se îndreptau spre casa de marcat, să plătească revistele, când căpitanul se opri brusc la vederea rafturilor.

— La ce folosesc astea?

— Igienă, îngrijire personală, spuse Susan. Astea sunt pentru curățat dinții. Îi curățăm de două ori pe zi, pentru a preveni respirația urât mirositoare și îngălbenirea dinților. Astea sunt pentru îndepărtarea părului nedorit. Bărbații se bărbieresc în fiecare zi, altfel le crește barba.

— Adică toți bărbații au păr pe față? întrebă căpitanul Groton, ușor îngrozit.

— Da. Cei care nu vor barbă se bărbieresc.

— Dar astea ce sunt? întrebă el arătând spre deodorante.

— Ne dăm cu ele la subraț în fiecare zi, pentru

a preveni mirosurile neplăcute.
— Trăiți în permanent război cu corpul vostru, șopti căpitanul.
Susan râse.
— Așa pare, nu? Privi și ea spre rafturile pline cu șampoane, apă de gură, creme antiacneice, soluții pentru îndepărtarea bătăturilor, săpunuri și alte produse care demonstrau modurile în care fiecare persoană își considera neplăcut propriul corp.
Beth Meyer lucra la casă, așa că Susan i-o prezentă căpitanului Groton. Incapabilă să își ascundă ostilitatea, Beth spuse totuși:
— Sper că veți învăța câte ceva despre noi.
— Magazinul vostru a fost deja foarte instructiv, doamnă Meyer, spuse politicos căpitanul. Nu mi-am dat seama niciodată câtă ingeniozitate dedică oamenii îngrijirii corporale. Sper să mă întorc într-o zi.
— Atât timp cât este deschis, nu vom respinge niciun client, zise Beth.
Afară, lucrurile se precipitau pentru paradă, și era evident că oamenii urmau să o folosească în mod spontan spre a-și exprima frustrarea. Câțiva spectatori purtau panouri de protest, iar de-a lungul trotuarului un întreprinzător local amenajase un stand Înțeapă Barabula, oferind oamenilor posibilitatea ca, pentru câțiva dolari, să fie sadici cu niște cartofi copți. Judecând după resturile de cartof împrăștiate prin stand,

cea mai populară activitate părea a fi explozia petardelor în interiorul cartofilor. Un reporter de la un post TV din afara orașului îi lua un interviu patronului despre înfloritoarea lui afacere. Nimeni nu rostise cuvântul „Wattesoon”, dar toți înțeleseseră ideea.

Inclusiv căpitanul Groton. Susan îl văzu studiind scena, așa că spuse încet:

— E de prost-gust, dar mai bine să o facă așa, decât la modul serios.

— Asta-i o interpretare, zise el puțin încordat.

Susan își reaminti că nu măruntaiele *ei* simbolice împodobeau pereții standului.

Transmițătorul lui radio alese exact acel moment pentru a prinde viață. Susan nici măcar nu își dăduse seama că îl avea la el, ascuns sub cămașa scoasă din pantaloni.

— Scuză-mă, spuse el, după care vorbi în propria sa limbă.

Susan nu știa despre ce se vorbea, dar vocea căpitanului era calmă și profesională. După ce termină de vorbit, îl întrebă:

— Aveți soldați gata să intervină?

O studie o clipă, ca și cum s-ar fi gândit dacă să mintă, apoi spuse:

— Ar fi fost o prostie din partea noastră să nu luăm niciun fel de măsuri.

Lui Susan îi trecu prin minte că el era cel trimis în recunoaștere, profitând de prietenia ei pentru a evalua necesitatea de a folosi forța

împotriva vecinilor ei. Inițial, se simți înfuriată; dar imediat se liniști cu gândul că nu trimisese pe altcineva, mai iritabil.

— Hei, căpitane! Bărbatul de la standul înțeapă Barabula îi remarcase și, încurajat de prezența camerei de filmat, se hotărâse să creeze o scenă atractivă. Vrei să lansezi o rachetă-cartof?

Oamenii din jur râseră nervos, așteptând încremeniți reacția Wattesoonului. Susan gâfâia, gândindu-se cum să-l scape, când el puse o mână sigură pe brațul ei.

— Mi-e teamă că mă veți considera un criminal, spuse el pe un ton relaxat.

Văzură cu toții că înțelesese mesajul de violență subtilă, dar alesese să o ia drept glumă, și nu provocare.

— Nu e vorba de nicio crimă, sunt doar cartofi, spuse patronul. Era un tip dolofan, nebărbierit, purtând un tricou alb murdar. Tonul cu care glumise avea o ușoară nuanță agresivă. Haide, te las să tragi o dată gratis.

Căpitanul Groton ezită, toți erau dornici să vadă ce va face. Într-un final, cedă.

— Foarte bine, spuse el îndreptându-se spre stand, dar insist să plătesc. Fără vreun tratament preferențial.

Patronul, comedian amator, făcu spectacol din alegerea unui cartof lung și subțire, care semăna în mod remarcabil cu clientul său. După

aceea, îi dădu să aleagă arma: baros, topor, petardă sau alte instrumente de tortură.

— Păi, petarda, bineînțeles, se decise căpitanul. Așa-i tradiția azi, nu?

— Tradițională ca și berea.

O parte a mulțimii se simți nemulțumită de interferența Wattesoonilor cu dreptul lor patriotic de a se îmbăta.

Patronul standului îi înmână cartoful și petarda.

— Uite, bag-o înăuntru. După ce căpitanul se conformă, bărbatul puse cartoful în spatele standului, zicându-i: Să-mi spui când ești gata.

Când căpitanul dădu semnalul, bărbatul aprinse fitilul. Așteptară cu respirația tăiată; după aceea, cartoful explodă, împroșcându-l pe patron drept în față. Publicul izbucni în râs. Căpitanul Groton se retrase fluturând prietenește din mână, de parcă ar fi plănuit de mult rezultatul.

— Ai fost foarte de gașcă, îi spuse Susan în timp ce se îndepărtau.

— Aș fi putut distruge barabula cu arma mea, zise el, dar m-am gândit că nu ar fi fost în spiritul evenimentului.

— Porți armă? se holbă Susan. Armele Wattesoonilor erau recunoscute ca fiind îngrozitoare. Ar fi putut spulbera standul și pe toți cei din jurul său.

Căpitanul o privi fără vreo urmă de

amuzament.

— Trebuie să mă pot apăra.

Parada era pe cale să înceapă, iar Susan simțea că escorta o persoană extrem de periculoasă, așa că spuse:

— Hai să găsim un loc unde să stăm, departe de mulțime.

— Aici, zise căpitanul Groton.

Scanase deja terenul și identificase cel mai bun loc pentru supraveghere: veranda unui bloc vechi, unde putea sta cu spatele la perete. Urcă treptele oarecum țeapăn, mișcându-se ca și cum genunchii săi nu ar fi fost obișnuiți să se îndoaie.

Okanoggan Falls se întrecuse pe sine însuși. Era o paradă deosebit de obraznică, plină de platforme cu dublu înțeles, precum cea pe care se afla un grup numit Banjourile Stricate, cântând „Nu mă îngrădi”, sau bannerul purtat de echipa de majorete a liceului, îmbrăcate în costume alb-negre reprezentând vacile Holstein, banner pe care scria „Eu nu vreau să mă mut”. Transmițătorul radio al căpitanului îi tot întrerupea, și Groton vorbea cu o voce calmă, autoritară, persoanei aflate la celălalt capăt.

În final, totul se petrecu fără intervenția vreunui soldat, cu excepția celui de lângă Susan. Când mulțimea începu să se împrăștie, Susan descoperi că ținuse tot timpul pumnii

strânși și se bucură că nimeni nu își dăduse seama de riscul care plutise deasupra lor.

— Acum ce urmează? întrebă căpitanul Groton. Vorbise din punct de vedere militar, ea știa asta; toate pretextele lui de socializare dispăruseră.

— Toți se despart, spuse ea. Unii vor merge la terenul de baseball, pentru un picnic unde se vor aduna fonduri, dar majoritatea nu se vor mai întâlni până diseară, la artificii. Adică pe la nouă jumate, zece.

Căpitanul încuviință din cap.

— Atunci, mă întorc la bază, zise el.

Susan nutrea sentimente contradictorii, dar în final spuse:

— Căpitane... mulțumesc. Cred.

O studie cu atenție.

— Îmi fac doar datoria.

În seara aceea, la știri, serbarea din Okanoggan Falls contrastă cu cea din Red Bluff, unde fusese instaurată starea de asediu, artificiile fuseseră interzise și tancurile Wattesoonilor patrulau pe străzile pustii.

O săptămână mai târziu, când Susan îi telefonă căpitanului Groton, răspunse aspirantul Agush.

— Nu poate să vorbească cu dumneavoastră, spuse el indiferent. Este pe moarte.

— Poftim? zise Susan, gândindu-se că poate

nu a înțeles bine.

— A contractat una din bolile voastre omenești.

— A chemat cineva un doctor?

— Nu. O să moară în curând. Nu are rost.

După jumătate de oră, Susan ajunse la sediul Wattesoonilor cu trusa ei de asistentă în mână. Când aspirantul își dădu seama că are în față o femeie înzestrată cu hotărârea unui nazist, nu se împotrivi, ci o conduse spre biroul căpitanului. Părea în continuare nepăsător față de iminentul deces al superiorului său.

Căpitanul Groton stătea prăbușit într-un scaun, în camera sa spartană, dar intimă. Transformarea din înfățișarea lui era și mai evidentă; acum era înalt și zvelt, chiar și pentru un om, iar trăsăturile sale faciale păreau cu adevărat umane. Într-o lumină mai slabă, ar fi putut trece drept un om obișnuit.

Un om obișnuit excesiv de nefericit. Ochii lui aveau contururi roșii, fața era nebărbierită (Susan remarcă surprinsă prezența părului facial) și vocea răgușită.

— Susan! Tocmai mă gândeam că ar trebui să-ți mulțumesc pentru amabilitatea ta înainte de a… Se opri să strănute.

Preocupată încă de înfățișarea lui, Susan răspunse:

— Devii uman, nu-i așa?

— Microbii voștri cred cu siguranță asta. Tuși

cu spută. Am contractat o boală extrem de dezgustătoare.

Susan își trase un scaun lângă el.

— Ce simptome ai?

Căpitanul scutură din cap, evident gândindu-se că nu era un subiect potrivit.

— Nu-ți face griji. Sunt resemnat că voi muri.

— Te întreb strict din punct de vedere profesional.

Contrar voinței sale, căpitanul spuse:

— Acest corp pare că se dizolvă. Pierde fluide prin toate orificiile. Iată, ți-am zis că este dezgustător.

— Te doare gâtul? Ai nasul înfundat? Tușești și strănuți?

— Da, da.

— Dragul meu căpitan, boala ta se cheamă răceală.

— Nu! protestă el. Sunt chiar cald.

— Probabil din cauză că ai febră. Îi puse mâna pe frunte. Da. Ei bine, din fericire am adus ceva pentru asta. Scoase o sticluță cu aspirină, un antihistaminic, un descongestionam nazal și un medicament pentru suprimarea tusei. Îi dădu în plus și o cutie cu vitamina C.

— Nu ești alarmată? întrebă el nesigur.

— Nu foarte tare. La noi, boala se vindecă în mod normal cam după o săptămână. Întrucât sistemul tău imunitar nu a mai întâlnit-o, în cazul tău nu sunt sigură. Trebuie să fii sincer cu

mine, căpitane. Ai devenit uman și în alte moduri, în afară de înfățișarea ta?

— Cât a trecut? spuse el vag.

— Cât a trecut de când?

— De când te-am văzut prima dată.

Susan se gândi.

— Cam șase săptămâni.

— Atunci, transformarea este foarte avansată. În trei săptămâni nu mă voi mai putea deosebi de unul de-al vostru.

— Și intern la fel?

— Ți-ar trebui un laborator ca să-ți dai seama de diferență.

— În cazul acesta, ai fi în siguranță să fie sigur dacă te tratăm ca și cum ai fi uman. Voi fi atentă, totuși. Se uită prin cameră, după un pahar cu apă. Unde este ba… Era un apartament Wattesoonian; bineînțeles că nu exista baie. Știa deja că ei nu excretau decât niște granule tari, fără miros. De unde pot lua un pahar cu apă?

— Pentru ce? Căpitanul părea ușor dezgustat.

— Ca să bei cu aceste pilule.

— Să beau?

— Vrei să spui că nu ai băut nimic?

— Noi nu avem nevoie de lichide…

— O, Doamne. Probabil ești și deshidratat. Va trebui să-ți schimbi câteva obiceiuri, căpitane. Stai aici. Trebuie să dau o fugă la magazin.

Cumpăra cantități mari de sucuri de fructe,

apă îmbuteliată, șervețele și, după o secundă de ezitare, hârtie igienică – deși nu se bucura că va trebui să îi explice la ce folosește. Cumpără, de asemenea, săpun, un prosop de față, apă de gură, gel de ras, un pachet de aparate de ras din plastic, o găleată și un lighean. Că îi place sau nu, va trebui să învețe.

Susan se confruntase cu pacienți în diferite stadii de alienație mintală, dar niciodată nu trebuise să învețe pe cineva cum să fie uman. Când l-a convins să înghită pastilele și un suc de portocale, i-a explicat scopul cumpărăturilor sale într-un limbaj simplu, concret. I-a arătat cum să își sufle nasul și i-a explicat cum funcționau vezica și intestinele, precum și necesitatea de a se spăla cu apă și săpun. Când a terminat, căpitanul arăta mai disperat ca înainte.

— Noi nu avem cunoștință de faptul că ascundeți aceste deficiențe corporale, spuse el. Mă tem că am făcut o gravă eroare de judecată.

— Ești soldat, zise ea. Nu mai dramatiza, adaptează-te.

Pentru o clipă, căpitanul se holbă, mirat de tonul ei autoritar. După aceea, îl văzu adunându-și curajul de parcă ar fi trebuit să îndure dezmembrarea și moartea.

— Ai dreptate să mă cerți, spuse el. Eu am ales asta. Nu trebuie să mă plâng.

Curând, antihistaminicul începu să îi dea o

stare de somnolență, așa că îl convinse să se întoarcă în pat.

— E mai bine dacă dormi, îi spuse ea. Mai ia niște pastile la patru ore și bea o sticlă cu apă de fiecare dată când te trezești. O să simți o presiune și nevoia de a elimina lichid, folosește găleata. Nu te abține, este foarte rău. Sună-mă dimineață.

— Pleci? întrebă el neliniștit.

Așa intenționase, dar ezită văzând expresia sa nefericită. O făcu să-și dea seama că acum putea cu adevărat să citească expresiile de pe fața lui. Își trase un scaun și se așeză.

— Trebuie să recunosc, tovarășii tăi de aici nu par prea înțelegători.

Căpitanul rămase tăcut câteva clipe, uitându-se posomorât în tavan. Într-un final, spuse:

— Le e rușine.

— De ce anume? De tine?

— De ceea ce devin.

— Adică uman? Atunci, sunt niște habotnici.

— Da. Trebuie să înțelegi, Susan, armata nu atrage întotdeauna persoane de cea mai bună calitate.

Își dădu seama atunci că medicamentele, sau păsuirea din fața morții, îi învinseseră reticența obișnuită. Se afla acum într-o poziție ciudată, comandantul forței ocupante se baza pe ea în starea care l-a luat prin surprindere. Ar fi fost evident o violare a eticii medicale dacă ar fi

încercat să afle de la el secrete militare sau politice. Dar informarea personală și culturală era oare permisă? Luă rapid o decizie: nimic care să-l rănească. Cu prudență, spuse:

— Nu știam că voi, Wattesoonii, aveți acest talent… această aptitudine… de a vă schimba înfățișarea.

— Funcționează doar cu speciile asemănătoare, spuse el somnoros. Nu eram siguri că ne sunteți suficient de apropiați. Se pare că sunteți.

— Cum faci?

Căpitanul rămase tăcut multă vreme, apoi zise:

— O să-ți povestesc într-o zi. Este o trăsătură care ne-a fost de folos la adaptarea pe alte planete. Planete mult mai deosebite de a noastră, decât aceasta.

— De aceea te-ai schimbat? Ca să te adaptezi mai bine?

— Nu. Am simțit că este cel mai bun mod de a îndeplini ordinele.

Susan așteptă să-i explice; întrucât el nu o făcu, îl întrebă:

— Ce ordine?

— Supravegherea evacuării la timp și cu agitație minimă. M-am gândit că, dacă arăt ca un om, voi face populația locală să coopereze. Am vrut să mă considerați uman. Atunci nu știam ce dezavantaje sunt.

— Păi, nu cred că ne-ai fi putut păcăli, oricum, spuse Susan, ușor sceptică. Acum te poți răzgândi?

— Nu. Procesul cameleonic este parte a biologiei noastre reproductive. Nu ne putem răzgândi nici în legătură cu asta.

Menționarea reproducerii aduse în discuție un alt subiect la care ea se gândise adesea.

— De ce nu se află aici nicio femeie Wattesooniană?

Subiectul păru că îi provoacă o emoție intensă.

— Aproape invariabil, femeile noastre mor după ce nasc, spuse el încordat. Singurele care supraviețuiesc, de regulă, sunt cele fără copii, și sunt rare. Dacă nu ar fi fost frecvente nașterile multiple, am fi avut dificultăți în menținerea populației. Vedem ușurința cu care nașteți voi, femeile umane, și vă invidiem.

— Nu a fost întotdeauna așa, spuse Susan. Și noi obișnuiam să murim la fel de des. Dar nu ne-am împăcat cu gândul. Ne-am îmbunătățit medicina până când am rezolvat problema.

— Nici noi nu ne-am împăcat cu gândul, zise el încet.

Susan își dădu seama.

— Asta s-a întâmplat cu soția ta?

— Da.

Îi studie fața.

— Cred că ai iubit-o foarte mult.

— Am iubit-o. Prea mult.

— Nu te poți învinui pentru moartea ei.

— Pe cine ar trebui să dau vina?

— Pe doctori. Pe cercetătorii care nu găsesc leac. Pe societatea care nu consideră o prioritate suficient de mare găsirea unei soluții.

Căpitanul râse.

— Este un răspuns foarte uman.

— Ei bine, *noi* ne-am rezolvat problema.

Se gândi atât de mult la răspunsul ei, încât Susan crezu că a adormit. Dar tocmai când se ridica să verifice, el spuse:

— În viață, cred că este mai bine să fii călător, să treci detașat de bine și de rău. Mai ales de bine, pentru că acesta întotdeauna dispare.

— Nu întotdeauna, zise Susan cu blândețe.

Îi aruncă o privire întunecată.

— Întotdeauna.

Apoi adormi cu adevărat.

În seara aceea, după ce băieții urcară în camerele lor, Susan îi povesti totul soțului său, la un pahar de vin. Câteva din detaliile medicale îl făcură să tresară.

— Au. Bietul nemernic. Sună mai rău decât pubertatea, totul se întâmplă în doar nouă săptămâni.

— Tom, chiar l-ai putea ajuta. Sunt lucruri pe care i le-ai putea spune, ca de la bărbat la bărbat, lucruri pe care eu nu pot…

— Ba nu, nu aș putea, zise Tom. În niciun caz.

Susan protestă.

— Dar sunt lucruri legate de anatomia masculină – vrei să-l pun *eu* în gardă?

— Mai bine să o faci tu, spuse Tom.

— Ești un laș, replică ea.

— Ba bine că nu. Uite ce e, bărbații nu vorbesc despre asemenea lucruri. Cum aș putea să deschid subiectul? Și mai ales, de ce? S-a băgat singur în toată povestea asta. A fost o strategie militară. A recunoscut chiar și în fața ta: a vrut să ne manipuleze, să cooperăm în a fi cuceriți. Nu știu de ce te porți ca și cum ai fi responsabilă pentru el.

Tom avea dreptate. Susan își studie vinul din pahar, minunându-se de propria sa reacție. Se agita ca și cum căpitanul Groton ar fi fost pacientul, nu dușmanul ei. Îi manipulase în mod intenționat sentimentele, și reușise.

Ei bine, gândi ea, jocul ăsta se poate juca și în doi.

Urma să fie o vară petrecută nu la plajă, nu la pescuit și nici pe terenul de baseball. Toți erau ocupați cu împachetatul, sortatul și pregătirile de mutare. Susan îi mobiliză pe Nick și Ben în podul și subsolul casei, să se ocupe de partea mai ușoară, împachetatul și adunatul, dar partea mai grea îi revenea în întregime ei: luarea deciziilor. Ce să ia, ce să lase. Totul era un fel de referendum despre viața ei, trebuia să

aleagă ce merită păstrat și ce nu. Niciun obiect nu era un simplu obiect: erau doar amintiri, cuprinse în jucăriile vechi și murdare, în felicitări, în bulbii de flori și în cuverturi. Toate momentele mici, minuscule, care formau împreună tabloul vieții sale. Într-un fel, trebuia să se separe pe ea însăși de locul care o crease, să devină un obiect dezrădăcinat.

Vara era punctată de ceremonii triste, precum cea în care au început să dezgroape morții din cimitir, ziua în care macaraua a scos din parc statuia soldatului din Războiul Civil și ultima slujbă la biserică, înainte de a scoate ferestrele cu vitralii. În mod paradoxal, după plecarea morților orașul păru și mai bântuit de stafii.

Protestele nu încetară. Red Bluff era într-o stare de revoltă fățișă; un lunetist împușcase trei soldați Wattesoonieni, și armata începuse perchezițiile din casă în casă, pentru a dezarma populația. În Walker, mitingurile furioase erau televizate, rezidenții țipau și plângeau.

În Okanoggan Falls, negociau. Wattesoonii plăteau acum pentru mutarea clădirilor istorice mai importante, iar districtul școlar urma să fie păstrat neatins după mutare. Căpitanul Groton acceptase chiar să prelungească termenul-limită cu încă două săptămâni din septembrie, pentru ca fermierii să poată aduna recolta – concesiune pe care și căpitanii din Red Bluff și Walker au fost forțați să o facă, în silă, în cele

din urmă.

Căpitanul devenise o figură cunoscută în oraș – nu mai folosea o limuzină, ci conducea un SUV închiriat pentru a supraveghea contractorii, a se întâlni cu grupurile civile, sau pur și simplu pentru a lua masa la Earl’s Cafe și a pălăvrăgi cu ospătărița. La exterior, nu mai avea nicio trăsătură Wattesooniană, în afară de stângăcia cu care făcea un nod sau prindea mingea de baseball. Se transformase într-un bărbat înalt, distins și în vârstă, cu părul grizonant, ale cărui maniere erau la fel de impecabile ca și ținuta. În context social era rezervat, dar ocazional ceva îl amuza, și atunci râdea îngăduitor. În același timp, o autoritate de oțel se ascundea dincolo de suprafață.

Femeile din Okanoggan începuseră să remarce. Începuseră să se apropie și să îl atragă în conversație – cu insistență, călduros, râzând sfioase; iar el era extrem de atent, dar enervant de nehotărât. Lumea începuse să vorbească despre faptul că se ducea în fiecare săptămână să ia cina în casa Abernathy, indiferent dacă Tom era sau nu acolo. Au remarcat când Susan l-a dus la frizer, și când s-au dus împreună să viziteze mall-ul din La Crosse. Buna dispoziție a lui Susan începuse să le irite pe celelalte femei, așa cum nu se mai întâmplase niciodată până atunci, și ochii lor o urmăreau când trecea pe lângă ele.

— Cu siguranță a sărutat mult broasca aia, de s-a transformat într-un prinț, spuse Jewell Hogan la salonul de înfrumusețare, și remarca sa fu considerată atât de spirituală, încât o repetă întregul oraș.

În ceea ce o privea, Susan găsise un motiv în plus să-și iubească viața în Okanoggan Falls, înainte de a o pierde. Juca un joc care îi dăduse vieții sale o întorsătură exotică, entuziasmul care îi lipsise. Era datoria sa patriotică să se gândească în fiecare dimineață la felul în care se putea apropia și mai mult de un bărbat pasionant de atractiv și de puternic, care în mod limpede se bucura de compania ei și se baza pe ea în feluri neobișnuit de intime. În ultima lună dinainte ca totul să fie distrus, viața ei devenise aproape perfectă.

Între pregătirile pentru mutarea afacerii sale și îndatoririle de primar, Tom lipsea adesea în nopțile în care căpitanul Groton venea la cină. Susan știa ce se bârfește – Nick îi spusese rușinat că băieții îl necăjesc pe seama mamei sale – dar nu avea de gând să se lase oprită de o meschinărie.

— Așteaptă până or să vadă rezultatele, îi zise ea lui Nick.

O făcuse să se gândească la faptul că trebuia să înceapă cumva să aibă rezultate.

Căpitanul Groton se familiarizase deja cu mâncărurile tradiționale din Midwest – mâncare

de fasole verde, salată de fructe în aspic, fasole cu cârnați – și cu ritualurile comune în care erau consumate. Așa că Susan se distra gătindu-i preparate ceva mai îndrăznețe. Gusturile lui erau mult mai puțin conservatoare decât cele ale lui Tom, și aproape de fiecare dată îi lăuda eforturile. Într-una din nopțile în care Tom urma să se întoarcă târziu, comandă o pizza pentru băieți și pregăti creveți cu orez sălbatic, coriandru, anghinare și smântână, la care adăugă foarte puțin ardei roșu și un strop de lămâie. Au mâncat în sufragerie, și au consumat mai mult vin decât de obicei.

Căpitanul îi povesti cum savantul amator care administrează groapa de gunoi, într-unul din nenumăratele eforturi de a-i împiedica pe Wattesooni să-și pună planurile în aplicare, încercase să îl convingă că sub oraș se afla îngropat un important sit arheologic, ce conținea o comoară. Chiar îi arătase o hartă veche în franceză și fotografia unui obiect metalic având gravat un misterios însemn.

Susan râse, puțin amețită de vin.

— Și tu ai căzut de fazan?

Căpitanul Groton o privi amuzat.

— Nu, nu am căzut.

Engleza lui era atât de bună, încât până atunci Susan nu folosise nicio expresie pe care el să nu o cunoască.

— Este o expresie. Cred că te-a luat peste

picior.

— M-a luat peste picior. Și eu trebuia să cad?

— Nu, nu, spuse ea. Este un fel de a spune. A cădea de fazan înseamnă a fi păcălit. Pe de altă parte, a-ți cădea cu tronc înseamnă a fi îndrăgostit de cineva.

Căpitanul medită îndelung.

— Voi folosiți același cuvânt pentru a fi păcălit și a fi îndrăgostit?

Nu se mai gândise până atunci.

— Cred că da. Poate înseamnă că trebuie să îți faci iluzii pentru a te îndrăgosti. *Este* implicată o doză mare de autoamăgire. Dar și mult adevăr.

Deveni brusc conștientă cât de serios o privea, ca și cum subiectul ar fi fost de mult în mintea lui. Când li s-au întâlnit privirile, simți pentru o clipă o reacție chimică spontană; după aceea, el își îndepărtă privirea.

— Și când zici „Okanoggan Falls[29]”, la ce te referi, la păcăleală sau la dragoste?

— A, la dragoste, fără îndoială.

— Dar dacă ar fi vorba de păcăleală, nu mi-ai spune, afirmă el zâmbind ușor.

— Nu te păcălesc, căpitane, zise ea încet. Și, puțin surprinsă ea însăși, spunea adevărul.

Urmă un moment de tăcere. Apoi, Susan se ridică de la masă, lăsându-și jos șervetul.

— Hai să mergem în grădină, spuse ea.

O urmă afară, în noaptea fierbinte de vară.

[29] *To fall* (engl.) - a cădea (n. tr.).

Era sfârșitul lunii august; grădinile din jur erau tăcute, se auzeau doar bâzâitul cicadelor prin copaci și oftatul meditativ al aparatelor de aer condiționat. Când ajunseră la iarba mai înaltă de sub copaci, căpitanul se opri și respiră aerul parfumat.

— Singurul lucru care mă surprinde de când am devenit uman este pielea, spuse el. Este atât de sensibilă, de trează.

— Deci, acum îți place să fii uman? întrebă ea.

— Există câteva avantaje, spuse el, privind-o fix.

Intelectul ei îi spunea că ar fi trebuit să schimbe subiectul, să insiste pe subiectele de interes public, dar interesul său personal îi cuprindea mintea, făcând gândirea imposibilă. Era puțin amețită de băutură, altfel nu ar fi spus-o cu voce tare.

— La naiba! Este atât de nedrept. De ce un bărbat atât de perfect trebuie să fie extraterestru?

Un bărbat obișnuit ar fi luat asta drept o invitație. Căpitanul Groton ezită, apoi cu mare reținere îi luă cast mâinile într-ale sale.

— Susan, spuse el, trebuie să-ți explic ceva, altfel te-aș păcăli. Trase aer în piept să se calmeze, în timp ce ea privea nedumerită cât era de timid. Forma aceasta pe care am luat-o, continuă el, nu este un accident. Pe planeta mea, când o femeie alege un bărbat, acesta

devine așa cum și-l dorește ea. Este funcția trăsăturii cameleonice. Fără asta, am fi dispărut cu mult timp în urmă. Zâmbi ușor. Bănuiesc că natura și-a dat seama că bărbații nu pot fi vreodată așa cum își doresc cu adevărat femeile, până când nu sunt creați de femei.

Susan se chinuia să înțeleagă.

— Creați de…? Dar pe tine cine te-a creat?

— Tu m-ai creat, răspunse el.

— Adică…

— În prima zi în care ne-am întâlnit, când m-ai atins. De aceea evităm contactul uman. Atingerea femeii potrivite este suficientă pentru a declanșa reacția. După aceea, se ocupă fiziologia. De fiecare dată când m-ai atins, feedback-ul biochimic a desăvârșit procesul.

Să-i fi provocat ea suferința și șocul transformării între specii?

— O, Doamne, cu siguranță mă urăști, exclamă ea.

— Ba nu. Deloc.

Bineînțeles că nu. Bărbatul ei perfect nu ar putea niciodată să o urască. Ar fi o încălcare a scopului.

La gândul acela, se simți ca o pasăre care s-a ciocnit de fereastră.

— Adică tu ești tot ce-mi doresc eu de la un bărbat? întrebă ea.

— Evident.

— Am crezut că Tom este ceea ce-mi doream,

vorbi ea cu voce slabă.

— Pe el îl ai deja, spuse căpitanul Groton. Nu mai ai nevoie de altul.

Susan îi studie fața, făcută pe gusturile sale, ca o revelație a propriului său suflet. Nu era o față perfectă, ca a unui star de cinema, ci purta urmele experienței și ale tristeții.

— Și personalitatea ta? vru ea să știe. Tot eu am creat-o?

Căpitanul scutură din cap.

— Este în întregime a mea.

— Dar asta-i partea cea mai bună, zise ea.

— Mulțumesc. Nu îi putu vedea fața în lumina slabă, dar vocea lui părea profund emoționată.

Se purtau ca niște adolescenți. *Erau* ca niște adolescenți, conduși de o neobișnuita furtună hormonală, o necesitate evolutivă. În momentul în care își dădu seama de asta, fu șocată. Nu intenționase niciodată să îl înșele pe Tom, nici măcar pentru o nanosecundă. Și totuși, era ca și cum o făcuse deja, în inima ei. Visase la un iubit, fără ca măcar să își dea seama. Căpitanul era dovada vie a infidelității sale mentale.

— Este foarte stânjenitor, căpitane, vorbi ea încercând să fie matură. Ce ne facem?

— Nu știu, spuse el. Poate…

Exact în acel moment se aprinse lumina pe veranda din spate, și cei doi au sărit ca și cum ar fi fost vinovați, prinși făcând exact ceea ce amândoi încercau să alunge din gândurile lor.

Tom stătea pe verandă, privind spre ei.

— Te-ai întors! strigă vioaie Susan, sperând că vocea nu i-a sunat la fel de încordată ca și ființa sa. Porni pe peluză, spre casă, lăsându-l pe căpitanul Groton în urma ei. Ai mâncat?

— Da, răspunse Tom. M-am oprit în Walker, la Burger King.

— O, bietul de tine. Tocmai voiam să fac o cafea. Vrei și tu?

— Mă tem că trebuie să mă întorc la bază, spuse căpitanul Groton.

— Nu mai stai nici măcar pentru o cafea? întrebă Susan.

— Nu, este mai târziu decât credeam. Cu un zâmbet trist, adăugă: Acum înțeleg de ce întârziați mereu voi, oamenii.

Îl însoți până la ușă, lăsându-l pe Tom în bucătărie. Pe trepte, căpitanul ezită.

— Mulțumesc, Susan, zise el, și ea știu că nu îi mulțumea pentru cină.

— Femeile voastre sunt norocoase, căpitane, șopti ea.

— Ba nu, nu sunt, răspunse el serios.

— Poate că viața lor e scurtă, dar pariez că sunt fericite.

— Sper că ai dreptate. Căpitanul plecă, grăbindu-se de parcă ar fi vrut să scape de amintirile sale.

Când Susan se întoarse în bucătărie, Tom îi spuse cu o nepăsare studiată:

— Ai mai făcut vreun progres cu el?

— Nu, spuse ea. Este foarte conștiincios. Își făcu de lucru, turnând cafeaua. Când îi dădu ceașca lui Tom, pentru prima dată de când erau căsătoriți văzu o urmă de îngrijorare în ochii săi. Puse ceașca jos și îl îmbrățișă. Tom, spuse ea pătimașă, te iubesc atât de mult.

Tom nu spuse nimic, dar o strânse cu disperare în brațe.

Și totuși, în noaptea aceea, în timp ce stătea trează lângă Tom, ascultându-i respirația familiară, în mintea ei au început să se adune întrebările.

În viața ei exista un gol despre care nici măcar nu avusese habar că era acolo. Acum, că aflase, nu putea să ignore durerea. Se obișnuise cu o viață de compromisuri, de merge-și-așa. Dar nu mai mergea așa.

Cu toate acestea, nu putea avea mai mult fără să-l rănească pe Tom. Nu îl iubea mai puțin după ce aflase că el nu era perfect pentru ea; la urma urmei, era uman. Nu era vina lui.

Se uită la grămada de pături sub care dormea soțul ei și se gândi la tot ce îi datora, pentru anii de încredere și loialitate. Cumva, trebuia să se desprindă de posibilitate și dorință, și să meargă mai departe. Trebuia să se împace cu ce avea. Era pur și simplu datoria ei.

Ziua mutării fusese planificată până în cel mai

mic detaliu, așa cum făceau Wattesoonii în orice situație. Flote întregi de camioane, închiriate din toată regiunea, urmau să ajungă în Okanoggan Falls începând cu ora 6 a.m. După oprirea la baza Wattesooniană, urmau să intre în oraș la opt fix și să se răspândească spre locațiile desemnate. Orarul mutării fiecărei gospodării fusese publicat în ziar, afișat în magazine și livrat personal la fiecare ușă. Exista o pagină web unde toată lumea își putea găsi propria oră a mutării.

Protestatarii se organizaseră și ei. Se zvonise că urma să se adune toți la 7 dimineața, în parcul din fața Primăriei. De acolo, urma să mărșăluiască pe Strada Principală, spre locul unde autostrada trecea printre faleză și râu, și să blocheze drumul pe care camioanele trebuiau să intre în oraș.

La ora 6.45, când Susan și Tom ajunseră în spatele Primăriei, la locul de parcare rezervat primarului, era limpede că la miting se adunaseră o mulțime de oameni. Poliția locală dirija traficul și punea în aplicare regulile de parcare, dar nu intervenea în alte moduri. Șiruri întregi de oameni, purtând pancarte făcute acasă, termosuri și scaune pliante, înaintau spre parc, ca și cum ar fi fost sărbătoare. Câțiva activiști, pe care Susan nu îi recunoscu, încercau să pună în funcțiune un amplificator mobil.

Când Susan și Tom ajunseră pe treptele Primăriei, Walt Nodaway, șeful poliției, îi văzu și se îndreptă spre ei.

— Avem niște profesioniști din afara orașului, spuse el. Probabil au venit din Madison.

— Ai suficienți oameni? întrebă Tom.

— Atât timp cât rămân cu toții pașnici.

— Ofițerii știu că nu trebuie să intervină?

— A, da. Vorbiseră despre asta în noaptea dinainte.

O reporteriță își făcu apariția, nu era din oraș.

— Domnule primar Abernathy, ați venit să îi sprijiniți pe protestatari? întrebă ea.

— Toată lumea are dreptul de a-și exprima părerea. Eu sprijin dreptul lor, indiferent dacă sunt sau nu de acord cu ei.

— Dar sunteți de acord cu cei care se opun mutării?

Susan îl instruise să nu folosească replica „Fără comentarii”, dar își dădu seama că el exact asta voia să spună acum.

— Pentru oameni este greu. Vor să-și apere casele. Știu cum se simt. Susan îl strânse de mână, să îl încurajeze.

Membrii consiliului orășenesc începură să apară și se adunară pe trepte în jurul lui Tom; discutau cu voce joasă și priveau mulțimea de lângă ei. În mod previzibil, protestul începu târziu; după 7.30, difuzorul prinse viață și cineva începu să intoneze „Nu plecăm de aici”.

Oamenii se pregăteau să se încoloneze pentru marșul pe autostradă, când din direcția opusă un SUV negru cunoscut se apropie rapid de baricadele poliției și se opri în fața Primăriei. O dubă care venise în urma lui se opri la marginea parcului.

Căpitanul Groton ieși, urmat de trei gărzi Wattesooniene care păreau și mai greoaie decât de obicei, în comparație cu comandantul lor cel zvelt. Toți purtau uniforme de culoarea nisipului. Căpitanul aruncă o privire asupra parcului, acolo unde oamenii tocmai începuseră să își dea seama că sosise opoziția, apoi se întoarse să urce scările. Când se apropie de Tom, îi spuse cu voce joasă, poruncitoare:

— Doar o vorbă, domnule primar Abernathy. Înăuntru. Se întoarse apoi spre membrii consiliului orășenesc. Și voi. După care continuă să urce scările spre ușă. Ceilalți îl urmară.

Câțiva spectatori reușiră să se strecoare înăuntru, înainte ca gărzile Wattesooniene să închidă ușile; printre ei, se afla și Susan. Rămase alături de ceilalți în spatele încăperii, în timp ce căpitanul Groton se adresa oficialilor orașului.

Nu îl mai văzuseră niciodată supărat atât de tare, și nu era o priveliște care să-i liniștească. Degaja o tensiune rece, ca o manetă trasă până la maximum.

— Sunt nevoit să vă consider responsabili pe

voi toți pentru purtarea celor de afară, spuse el. Trebuie să se întoarcă imediat la casele lor și să nu împiedice desfășurarea operațiunii. Se răsuci spre Tom. Aș prefera ca ordinul să vină de la tine, domnule primar.

— Nu pot să le dau un asemenea ordin, zise Tom. În primul rând, nu sunt de acord cu el. În al doilea rând, nu îl vor asculta, indiferent ce le spun. Nu sunt comandantul lor, sunt doar primarul. Ei m-au ales, ei mă pot demite.

— Ai forțele de poliție la dispoziția ta.

— Doar Walt și trei ofițeri. Nu pot acționa împotriva întregului oraș. Cred că sunt patru sute de oameni acolo.

— În cazul acesta, spuse căpitanul Groton, eu *am* forțe la dispoziția mea. Două sute de soldați înarmați. Cu zece minute în urmă, au început să înconjoare parcul. Așteaptă doar ordinul meu, pentru a interveni și a începe să-i aresteze pe cei care nu se supun. Avem amenajat un loc sigur, gata să primească prizonieri. Este decizia ta, domnule primar.

Într-un fel, nu se așteptaseră la o tactică atât de dură.

— Sunt copii acolo, și bătrâni, protestă Tom. Nu poți pune soldații pe ei. Își exprimă doar punctul de vedere.

— Au avut trei luni să își exprime punctul de vedere. Timpul să facă asta s-a terminat.

— Timpul să facă asta nu se termină

niciodată, replică Tom. Ochii li se întâlniră pentru o clipă, apoi căpitanul Groton reluă pe alt ton.

— Nu mai înțeleg nimic. Ați știut de la început pentru ce suntem aici. Nu v-am mințit niciodată, și nici nu v-am ascuns nimic. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri să vă fac mulțumiți. Am făcut atâtea compromisuri, încât superiorii mei îmi pun la îndoială discernământul. Și voi tot mă sfidați.

— Nu este vorba de tine, căpitane, spuse Tom cu o voce mai conciliantă. Ai fost foarte corect, și îți suntem recunoscători. Este vorba însă de ceva mai important. Este vorba de dreptate.

— Dreptate! Căpitanul Groton gesticulă nedumerit. Atunci, este vorba de o iluzie. Ceva ce nu a fost și nu va fi niciodată. Spune-mi un lucru: cutremurul ți se pare nedrept, sau mergi împotriva furtunii?

— Cutremurele și furtunile nu sunt responsabile de acțiunile lor. Nu au nici inimă, nici conștiință.

— Păi, dacă asta te ajută la ceva, consideră că nici noi nu avem.

— Știu că nu-i adevărat, spuse Tom privindu-l în ochi. Pentru o clipă, căpitanul Groton se opri, ca și cum Tom ar fi lovit drept la țintă. Dar apoi, chipul său împietri.

— Înseamnă că te-am indus în eroare, zise el. Suntem la fel de implacabili ca și forța naturii.

Neutri și inevitabili. Nici dorințele tale, nici ale mele, nici ale celor de afară nu pot avea o influență cât de mică asupra rezultatului final.

Afară, mulțimea se adunase pe lângă scări și începuse să scandeze „Oamenii, uniți, nu vor fi învinși”. Pentru o clipă, doar vocile lor s-au auzit în încăpere.

— Arată că ești șeful, Tom, zise căpitanul Groton cu voce joasă. Spune-le să plece de aici și să se salveze. Îți pot acorda zece minute ca să-i convingi, după care trebuie să dau ordinul. Îmi pare rău, dar este datoria mea.

Tom se uită lung la el, mâniat de trădare, furios să ajungă partener la o crimă. Căpitanul Groton îi întâlni privirea și nu se feri. Apoi, pentru o secundă, Tom privi spre Susan. Imediat, aproape involuntar, toți cei din încăpere văzură asta. Și și-au dat seama că era mai mult decât un principiu.

Tom se ridică în picioare, era evident că îi amorțise spatele. În mod normal, s-ar fi consultat cu membrii consiliului; de data aceasta însă se întoarse și porni spre ușă. Trecând pe lângă Susan, aceasta i se alătură. Privitorii le făcură loc. Nimeni nu știa ce va face Tom.

Afară, gărzile Wattesooniene care țineau mulțimea departe de ușă se dădură înapoi când Tom apăru pe scări. Ridică mâna și scandările se opriră.

— Ascultați cu toții, începu el, dar vocea nu-l ajută.

Făcu un semn spre femeia cu difuzorul portabil, și aceasta se grăbi să urce pe scări, să îi dea microfonul.

— Ascultați cu toții, repetă el. Mulțimea deveni complet tăcută, văzându-i chipul furios. Soldații Wattesoonieni ne-au înconjurat, și în zece minute vor interveni și vor începe să aresteze oameni.

Un val de protest și panică își făcu loc în mulțime.

— E o cacealma, strigă cineva.

— Ba nu e, spuse Tom. Îl cunosc destul de bine pe căpitan. Este cât se poate de serios. Acum, dacă vreți să fiți arestați, bătuți și aruncați într-o închisoare Wattesooniană, foarte bine. Dar toți ceilalți, vă rog, mergeți acasă. Luați-vă copiii și plecați de aici. Nu vreau să fiți răniți. Știți că ei pot face asta.

Cei de pe margini începuseră deja să plece, dar mare parte din mulțime stătea nemișcată, privindu-l cu dezamăgire pe Tom, ca și cum ar fi așteptat altceva de la el.

— Am făcut tot ce ne-a stat în putință, zise el. I-am convins de multe lucruri pe care nu credeam vreodată că ni le vor acorda. Am mers cât de departe am putut. Dar acum am ajuns în punctul în care nu ne vor mai da nimic. Este rândul nostru să cedăm. Nu mai putem face

nimic. Vă rog, mergeți acasă. Eu asta voi face.

Restitui microfonul proprietarului și coborî treptele. Susan îl luă de mână și merse alături de el. Hotărârea oamenilor parcă se evaporase, se dezumflase. Mulțimea începu să se împrăștie. Deși unul din protestatarii din Madison încercă să pună iar lucrurile în mișcare, forța lor dispăruse. Oamenii nu mai vorbeau prea mult, nici măcar nu se mai uitau unii la ceilalți, în timp ce se despărțeau.

Când ajunseră la jumătatea parcului, Susan îi șopti lui Tom:

— Mașina este în partea opusă.

— Știu, zise Tom. O să mă întorc mai târziu să o iau. Susan își dădu atunci seama la ce se gândise Tom: cel mai important era ca oamenii să îi vadă mergând simbolic spre casă.

Nu te uita înapoi, își spuse ea. Ar fi dat impresia că ezită, că îi pare rău. Și totuși, vru să o facă. Când ajunseră la marginea parcului, nu se putu abține și privi peste umăr. Spațiul verde era aproape gol, cu excepția unui grup de conservatori care mărșăluiau spre autostradă, să blocheze camioanele. Căpitanul Groton stătea singur pe treptele Primăriei. Nu supraveghea însă scena și nici protestatarii rămași. Se uita după ea. Văzând asta, în gândurile lui Susan își făcu apariția o undă de regret care îi tăie răsuflarea, și ea aproape se împiedică.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Tom.
— Nimic, răspunse ea. Este în regulă.
Până spre seara zilei următoare, în Okanoggan Falls totul se sfârșise.
În Red Bluff, avusese loc o revoltă; armata Wattesooniană ducea încă o înverșunată luptă cu partizanii rezistenței. În Walker, soldații îi adunaseră pe locuitorii nesupuși în țarcuri supraaglomerate, și într-un final avu loc o răscoală; numărul victimelor creștea în continuare. Doar în Okanoggan Falls lucrurile se derulaseră pașnic, fără piedici.
Camionul de mutări tocmai pornise din fața casei familiei Abernathy. Tom și Nick îl urmau cu mașina lor, iar Susan făcea ultimul tur prin casă, să vadă dacă a uitat ceva, când telefonul ei sună. Presupunând că este Tom, nu se uită la număr înainte de a răspunde.
— Susan.
Nu se așteptase să îi mai audă vocea. Toate deciziile fuseseră luate, povestea era încheiată. Wattesoonii câștigaseră. Orașul căzuse în mâinile dușmanilor.
— Îmi poți acorda cinci minute să ne vedem? zise el.
Vru să spună că nu, dar o undă de dezamăgire o făcu să își dea seama că între ei mai era încă ceva.
— Nu aici, zise ea.
— Unde?

— Pe Strada Principală.

Ben era în curte, despărțindu-se cu greu de singurul cămin pe care-l avusese. Susan deschise ușa din spate și strigă:

— Trebuie să fug în oraș pentru o clipă. Te iau în zece minute. În centru, luminile se aprinseseră automat la lăsarea serii, dând un aer melancolic străzilor pustii. Vitrinele magazinelor erau goale, acoperite cu afișe pe care scria ÎNCHIS DE TOT (SAU DE TONT). Când Susan își parcă mașină, pe Strada Principală nu mai erau alte vietăți în afară de o cioară care căuta în gunoaie și căpitanul Groton, acum singurul comandant al unui oraș-fantomă.

La început, nu și-au vorbit. Au mers unul lângă celălalt pe strada bine cunoscută. În drogheria Meyer, raftul de unde Susan îi luase revista era gol. Ajunseră în locul de unde urmăriseră parada de 4 Iulie și căpitanul Groton întinse mâna, să atingă zidul cald din cărămidă.

— Nu-i voi uita niciodată pe oameni, spuse el. Poate m-am mințit singur, dar în final am ajuns să mă simt bine printre ei. Poate că, dacă aș fi avut suficient timp, aș fi fost fericit aici.

— Asta nu te-a împiedicat să îi distrugi, spuse Susan.

— Nu. Sunt obișnuit să distrug lucrurile pe care le iubesc.

Dacă ar fi existat vreun dram de autocompătimire în vocea lui, Susan s-ar fi

înfuriat, dar nu era decât o simplă afirmație.
— Ce vei face mai departe?
Căpitanul ezită.
— Trebuie să lămuresc niște probleme legate de această misiune.
În spatele lor se trânti o portieră, și căpitanul Groton aruncă o privire nervoasă peste umăr. Uitându-se în aceeași direcție, Susan văzu că un Wattesoon în uniformă neagră coborâse dintr-un vehicul militar parcat și rămase lângă el, cu brațele încrucișate, privind lung spre ei.
— Șoferul tău este nerăbdător.
— Nu-i șoferul meu. Este gardianul meu. Am fost arestat.
Susan rămase înmărmurită.
— De ce?
Căpitanul făcu un gest indiferent.
— Superiorii meu au fost nemulțumiți de strategia cu care mi-am îndeplinit misiunea.
Susan bănui, într-un fel, că nu se referea la uzul forței.
— Adică... Arătă spre corpul lui uman.
— Da. Au simțit că trebuie să ia poziție și să supună problema curții marțiale.
Susan își dădu seama că asta voise el să îi spună.
— Dar ai reușit! spuse ea.
Căpitanul zâmbi ironic.
— E discutabil. La mijloc stă însă un principiu mai mare. Superiorii mei simt că nu putem risca

să ne transformăm în cei pe care îi cucerim. S-a întâmplat de mai multe ori în trecutul nostru.

— Ni se întâmplă și nouă, zise Susan. Cred că ofițerii voștri se luptă cu o lege universală a cuceririi.

— Cu toate acestea, ei privesc înainte și își imaginează un copil Wattesoonian jucându-se în curtea școlii dintr-un oraș ca ăsta, fără să se deosebească de cei umani.

Susan își putea imagina și ea acest lucru.

— Și ar fi un lucru rău?

— Pentru mine, nu, răspunse el.

— Nici pentru mine.

Gardianul își pierdu în cele din urmă răbdarea și se îndreptă spre ei. Susan luă mâna căpitanului și o strânse tare.

— Îmi pare atât de rău că vei fi pedepsit pentru violarea acestui tabu.

— Am știut tot timpul ce risc, spuse el, strângându-i mâna, la rândul său. Și totuși... Vocea lui trăda un remarcabil amestec de hotărâre Wattesooniană și indignare umană. Este nedrept.

Și atunci își dădu ea seama că, în ciuda aparențelor, câștigase.

John Barnes - Contur

John Barnes este unui dintre cei mai prolifici și mai populari dintre scriitorii care au pătruns în SF în anii optzeci. Printre numeroasele sale cărți se numără romanele *A Million Open Doors, Mother of Storms*[30], *Orbital Resonances, Kaleidoscope Century, Candle, Earth Made of Glass, The Merchants of Souls, Sin of Origin, One for the Morning Glory, The Sky So Big and Black, The Duke of Uranium, A Princess of the Aerie, In the Hall of the Martian King, Gaudeamus, Finity. Patton's Spaceship, Washington's Dirigible, Caesar's Bicycle, The Man Who Pulled Down the Sky* și altele, precum și două romane scrise împreună cu astronautul Buzz Aldrin, *The Return* și *Encounter with Tiber.* Multă vreme stâlp de nădejde al publicației *Analog,* apoi colaborator regulat al revistei *Jim Baen's Universe,* povestirile sale au fost adunate în*... And Orion* și în *Apostrophes Apocalypses.* Cea mai recentă carte a sa este romanul *Directive 51.* Barnes locuiește în Colorado și lucrează în domeniul semioticii.

În complexa și sugestiva poveste care urmează, autorul ne introduce într-un univers îndepărtat din viitor, unde un nou membru din echipajul unei nave spațiale descoperă curând ritualurile stranii și profund tulburătoare care

[30] *Uraganele*, Ed. Nemira, 1999.

sunt parte a vieții la bord…

Nava avea cel puțin paisprezece mii de ani, în timp standard, și mai mult de două mii, în timp comprimat, dar existau goluri în înregistrările sale, iar cele mai vechi se găseau în formate devenite inaccesibile, așa că echipajul estima că avea mai degrabă optsprezece mii de ani standard și trei mii cinci sute de ani comprimați. Purtase multe nume. În prezent, era *9743,* un nume ușor de descifrat pentru Controlul de Apropiere, indiferent unde călătorea nava în spațiul uman.

În ultimele două secole de timp comprimat, conversațiile navei cu majoritatea porturilor fuseseră întru totul matematice. Mințile sinergice pălăvrăgeau despre fizică și astronomie pentru a aduce nava în port și despre prețuri, cantități și direcții după aceea, iar echipajele umane, în ciuda eforturilor, nu învățaseră o iotă din limbajul local, doar dibuiseră că primele lucruri pe care le spunea lumea erau, probabil, ceva de genul „bună”, iar ultimele, probabil un „la revedere” și, poate, printre picături, prindeau echivalente pentru „vă rog” și „mulțumesc”.

Acest fapt nu avea un impact imediat semnificativ asupra funcționării navei, numai că planetele matematice nu aveau niciun fel de divertisment, sau cel puțin nu unul pe care să-l

vândă bibliotecii navei; îngrijorarea pe termen lung era că planetele matematice aveau tendința să înceapă să respingă toate navele și să nu mai comunice deloc, după o vreme, deși, în mod ciudat, unele dintre acele lumi întunecate începeau uneori să vorbească și să cheme navele din nou, după un interval de câteva secole de timp standard.

Dar problema pentru masa din seara aceasta era, pe de-o parte, mai imediată decât procurarea divertismentului pentru biblioteca navei și, pe de altă parte, cu bătaie mult mai lungă decât întunecarea treptată a planetelor. Aveau nevoie de un nou membru în echipaj și, în această seară, aveau parte de o cină adevărată, cu mâncare gătită, vin și gravitație, ca să discute cum să găsească unul.

9743 avea nevoie de un echipaj de patru ca s-o manevreze, atunci când trebuia manevrată, ceea ce se întâmpla numai la intrările și la ieșirile din sistem, fiindcă așa cerea legea spațială, și pentru PPD-uri (ședințele de afaceri și navigație, ținute ori de câte ori prețurile prevăzute la destinație se modificau îndeajuns ca să necesite luarea în calcul a unei schimbări de traseu), căci membrii echipajului erau acționarii, iar mințile sin aveau obligația să-i consulte. În mod obișnuit, manevrau nava timp de jumătate de tură pentru PPD-uri, dar uneori densitatea traficului în preajma unei planete era

destul de mare pentru activarea restricțiilor gammor preț de o zi-lumină distanță de port, iar atunci personalul din cabina de comandă de pe *9743* executa ore suplimentare.

În consecință, pentru foarte rarele ocazii când se cerea mai mult de o tură, nava transporta de obicei opt oameni: Arthur și Phlox, care erau căsătoriți și erau căpitanul și secundul; Debi și Yoko, cei doi asistenți ai fizicianului, care împărțeau o cabină mare cu Squire, care era fizicianul; Peter, astronomul, prea autist ca să se culce cu cineva sau chiar să vorbească prea mult, dar care era un bun astronom și bun să stea lângă oameni și să le țină companie; și Mtepic, matematicianul, a cărui soție, Sudden Crow, asistenta matematicianului, murise în urmă cu doi ani comprimați.

În timp standard, trecuseră zece ani și jumătate, dar oamenii navei aveau o vorbă, că nimeni nu trăiește în timp standard. Prin „nimeni”, ei înțeleg aproape tot restul lumii.

Arthur și Phlox socotiseră că Mtepic ar putea fi prea bătrân pentru o nouă soție, dar acesta i-a surprins când le-a destăinuit gândul că se putea să mai aibă încă douăzeci de ani comprimați de trăit și nu voia să și-i petreacă singur.

Exista, practic, o singură concluzie posibilă. Aveau să fie nevoiți să cumpere pe cineva de pe o planetă sclavagistă. Era un lucru rău, dar nu iremediabil de rău – mai degrabă un lucru

obișnuit. Debi, Peter, Sudden Crow și Arthur fuseseră cu toții sclavi și, cel puțin Debi și Arthur împărtășeau convingerea fermă că aducerea unui sclav în lumea liberă, prin cumpărare, deși discutabilă din punct de vedere moral, era, îndeobște, un lucru bun pentru sclav.

Ceilalți fuseseră adoptați de mici, crescuți până la vârsta de patru sau cinci ani pe *9743* și apoi trimiși, prin timpul standard, pe o navă-școală, pentru a se alătura din nou echipajului când deveneau adulți. Toți șapte, fie că erau născuți sclavi, fie liberi, erau de acord că era mai bine să fii crescut în mijlocul echipajului de la bun început.

Dar nu avuseseră niciun plan de criză când Sudden Crow murise pe neașteptate, la cincizeci și unu de ani, de atrofie cardiacă, pricinuită de lipsa de calciu în imponderabilitate și de obezitate. *9743* se afla la cel puțin doi ani de timp comprimat de orice loc care dispunea de prunci născuți liberi. Ar fi trebuit să obțină un nou-născut, să-l îngrijească până la patru-cinci ani – o perioadă lungă pentru ca o navă de transport să se descurce cu un copil, căci navigatorilor nu le place să fie prea mult în preajma altor oameni, iar copiii au nevoie de atenție tot timpul.

Asta i-ar constrânge să facă mai multe călătorii – mai întâi către o planetă cu copii

născuți liberi adoptabili, pe urmă către o pereche de mică distanță (două sisteme planetare locuite, aflate la depărtare de șase, șapte ani-lumină unul de celălalt) cu o navă-școală care orbitează în jurul uneia dintre ele. Acea pereche de mică distanță trebuia să fie la patru-cinci ani comprimați depărtare, între douăzeci și unu și douăzeci și șapte de ani-lumină, la 98,2%c, viteza cu care călătorea de obicei *9743.*

La perechea de mică distanță, *9743* trebuia apoi să predea copilul navei-școală, să facă o cursă scurtă încoace și încolo, după care să se întoarcă, să se reîntâlnească la locul stabilit cu nava-școală și să ia fostul copil de patru ani ca adolescent, membru instruit al echipajului. Asta ar însuma decade de scădere a izoprofitului geodezic.

Și-ar fi putut permite asta, dar cea mai apropiată pereche de mică distanță era Sol-Alfsentary, aflată la aproape cinci ani comprimați de cel mai apropiat sistem care vindea nou-născuți. Toate acestea puteau ajunge la șaptesprezece ani comprimați până când membrul adolescent al echipajului revenea la bord, să-i țină tovărășie lui Mtepic.

Mtepic avea optzeci și unu de ani și, dacă murea curând, nava rămânea fără niciun matematician. Phlox și Debi, care amândoi aveau ca specialitate secundară matematica, ar

trebui să-l suplinească și întregul echipaj să-și asume riscul de a avea doi matematicieni depășiți, mai puțin capabili, drept substitut.

În plus, cel mai bun izoprofit geodezic pentru adoptarea și instruirea unui copil născut liber se ridica la o cifră meschină – drumuri lungi și profituri reduse, de la un capăt la altul. Un sclav ar fi, negreșit, o soluție mai bună. Și nu era atât de rău pentru sclav, se asigurau cu toții unul pe altul.

Piața de sclavi de la Thogmarch, principala planetă locuită din sistemul Beytydry, era la doar șase ani-lumină distanță, iar acolo nava lor n-ar suferi decât o mică pierdere, una pe care Corporația *9743* o putea amortiza cu ușurință și infinit mai ieftin decât costurile pe care le-ar presupune un matematician deprimat. Mintea sinergică medicală era convinsă în proporție de 94,4% că Mtepic era deprimat. În plus, el însuși admitea că era, și credea că din cauza singurătății. Mintea sin confirma, cu 78,5% grad de siguranță, că o nouă ucenică l-ar scoate pe Mtepic din depresie, dar întregul echipaj era convins că probabilitatea era subestimată – medicii urăsc să facă previziuni de orice fel în privința inteligentelor încarnate.

9743 avea masă de rezervă ca să alimenteze scutul și putea să mărească viteza, fără probleme, la 98,65%c și să ajungă la Thogmarch în mai puțin de un an comprimat.

Dacă transmiteau acum un mesaj radio, acesta avea să ajungă la Thogmarch cu aproape șapte săptămâni înainte de nava însăși, astfel că ar putea avea un transportor pregătit pentru transferul încărcăturii la sosire și comercianți aliniați să le vândă o ucenică matematician cu genul de personalitate care i-ar permite să învețe să agreeze viața de navigator.

— Iar *9743* n-a cumpărat niciodată un sclav care să nu fie recunoscător pentru șansa de a rămâne pe navă, după manumisiune, zise Arthur, terminându-și lunga și tacticoasa recapitulare, care începuse la aperitive și se termina acum, cu vinul de după desert. Viața aici, în comparație cu ceea ce au la sol, e cu mult mai bună.

Lui Arthur îi plăcea să explice lucruri pe care toată lumea le știa deja, ceea ce era absolut tipic. Căpitanii sunt celebri pentru timpul îndelungat petrecut dând explicații inutile.

Până și oamenii navelor spun asta, iar faptul că o spun spune ceva, căci oamenii navelor sunt cu toții așa. Le place să zăbovească în discuții molcome, calde și aprofundate. Au căpătat obiceiul de a asculta lucruri pe care le-au mai auzit de multe ori și pe care le știu deja pe de rost, doar ca să facă pe placul cuiva care simte nevoia să vorbească; și, pentru ca urechile celorlalți să rămână binevoitoare, mulți dintre ei învață să nu vorbească prea mult, cu excepția

ocaziilor oficiale.

— Mai cu seamă, spuse Peter, surprinzându-i pe toți, căci vorbea atât de rar, le oferim o anumită demnitate și intimitate. Se referea la sclavi, desigur, deși s-ar fi putut referi la oricine de pe navă. Și, până la sfârșitul primei călătorii, nu le mai este dor de casă, care, oricum, rămâne atât de departe în trecut încât devine greu să te întorci acolo.

Își goli paharul de vin alb, pus la rece; porniseră motoarele gammor o oră în plus săptămâna aceasta, ca să se bucure de o masă tihnită, în sala de ședințe, întrucât era vorba de o chestiune care cerea o serioasă atenție. La o viteză de 98,1%c, cu o iminentă schimbare de traiectorie, un sfert de accelerație gravitaționala, pentru câteva ore de zăbovit și discutat, nu avea să afecteze nimic în mod semnificativ.

— Eu sunt pentru, zise Peter.

— N-am ajuns *încă* la vot, îl puse la punct Debi, ușor agitată, așa cum îi era obiceiul.

Squire îi masă umerii; asta nu-i domolea niciodată starea de agitație, dar amândurora le plăcea.

— Știm însă ce vrea să spună. E ceva care a funcționat de fiecare dată până acum. Găsim o adolescentă cu aptitudini matematice foarte înalte și atașament interpersonal foarte scăzut. Proprietarii de sclavi sunt cruzi; noi suntem doar

indiferenți. Dacă nu are prea mare nevoie de atașament interpersonal, ar putea chiar să ne socotească buni… Chiar vrei o fată, nu-i așa, Mtepic?

— Da, o fată.

Squire gesticula ca unul căruia i-ar fi plăcut să aibă o tablă de scris.

— Ei, bine, atunci, mai bine să-ți duci viața pe o navă decât să fii bătut, folosit, comandat; puțin respect și demnitate fac adesea minuni.

Phlox clătina din cap și, când făcea asta, lumea simțea de obicei că votul fusese deja adjudecat și faptul aprobat. Toată lumea, până și Arthur, spunea că ea avea să fie un căpitan mai bun, după moartea lui. Își împreună mâinile în față, într-un mic coviltir, clătină iarăși din cap și spuse:

— După ce o vom elibera, va dori să rămână cu noi. Cu toții vor. Așadar, acest plan ne va aduce un nou asistent care, în cele din urmă, poate deveni matematicianul nostru. Nu e la fel de plăcut ca atunci când adopți un copil și când o navă-școală îți crește pruncul, ca membru liber al echipajului, și nu e la fel de ușor precum realizarea unui schimb cu o altă navă, dacă ar exista altă navă cu care să-l faci. Dar e suficient de plăcut și suficient de ușor. Așadar, ne vom decide s-o facem. Acum, haideți să ne oferim plăcerea de a discuta despre asta câteva ore.

Toți clătinară aprobator din cap; navigatorii

sunt direcți, chiar și atunci când vine vorba despre amânarea unei concluzii, și se bucură să știe cum vor ieși lucrurile noi, înainte de a le începe, fiindcă asta se întâmplă atât de rar.

În dosarul tinerei, Mtepic citise că Xhrina fusese născută fiica unui coacționar din Thogmarch și că vânzarea ei, la vârsta de doi ani, fusese impusă de falimentul părinților. Dosarul ei arăta că, întrucât avea înclinații intelectuale, dar mari dificultăți în a învăța deprinderile sociale, fusese evaluată cu un preț mic la Thogmarch. Proprietarul de sclavi în posesia căruia se afla o destinase pentru un post unde abilitatea ei de a îndura umilința pe termen lung putea fi un atu; se gândise fie la un aristocrat căruia îi plăcea să brutalizeze femeile, fie la un proprietar care voia să se împăuneze cu averea lui folosind ființe umane în loc de roboți pentru frecatul podelelor și curățatul toaletelor.

Mtepic, fiind nu doar persoana care avea să muncească și să trăiască alături de ea, dar și cea mai empatică persoană de la bordul navei *9743* (conform celei mai recente evaluări făcute de mintea sin medicală), fusese trimis la sol, să decidă dacă s-o cumpere pe Xhrina și, în timp ce stătea în capsula de susținere aeriană, principalul său gând era că avea s-o ia, dacă exista cea mai mică posibilitate, decât să mai

îndure mult gravitația planetară.

Avea oasele bătrâne și șubrezite de timpul petrecut în spațiu. Deși era legat de dispozitivele interioare de susținere ale capsulei și era un om mărunt, greutatea era mult prea mare.

Xhrina vorbea o limbă cu o gramatică răspândită și numeroase rădăcini altaice și semitice, așadar aparatul de traducere funcționa suportabil și, cu aptitudinea ei, era de așteptat să nu întâmpine dificultăți în învățarea navienei, odată ajunsă la bord. Lui Mtepic i se părea că glasul ei era surprinzător de muzical pentru cineva atât de descurajat și de nefericit.

După ce sublinie ce s-ar întâmpla dacă *9743* ar cumpăra-o și se asigură că translatorul îi explicase totul clar, Mtepic întrebă:

— Așadar, vrei să te cumpărăm?

Ea scoase un dulce, melodios tril de soprană. Aparatul de traducere spuse:

— Proprietatea nu și-a dat încă seama că are de ales cu privire la subiectul în discuție, stăpâne.

— Oficial, nu are. Neoficial, nouă nu ne place sclavagismul. *9743* n-a avut și nu va avea niciodată sclavi la bord. După cum știi, poate, toate planetele sclavagiste impun Codul Karkh navelor care transportă sclavi, așadar nu te putem dezrobi până când nu vei fi îndeplinit un serviciu satisfăcător, timp de treisprezece ani.

Însă Codul Karkh funcționează în timpul standard: în timpul comprimat, timpul așa cum îl trăim noi, vei fi sclavă mai puțin de șapte ani, mult mai puțin, probabil. Și, atâta cât depinde de noi, în limitele Codului Karkh, vei fi sclavă doar în ochii legii. Noi nu te vom trata ca pe o sclavă niciodată. Mtepic fu nevoit să-i explice asta de câteva ori, prin intermediul translatorului, și o luară de la capăt de mai multe ori, până când se convinse că Xhrina a înțeles cum stau lucrurile.

— Și stăpânul încă dă impresia, rectificare, îi dă o aură de, ca și cum ar fi alegerea acestei proprietăți, stăpâne, iar această proprietate este instruită să nu facă alegeri acolo unde stăpânul meu are dreptul de a alege.

Luă fiecare propoziție pe rând, străduindu-se să fie răbdător cu translatorul, care avea stupiditatea nepăsătoare la care te puteai aștepta de la o minte sân.

Prima propoziție decisivă pe care o comunică Mtepic fu:

— Dacă ne ceri să nu te cumpărăm, vom cumpăra pe altcineva.

Apoi, pentru că s-ar fi putut să conteze pentru ea, fie că îi era îngăduit să creadă asta, fie că nu, Mtepic petrecu o vreme explicându-i că:

— Odată aflata la bord, va trebui să împarți patul cu mine – pretențiile mele sunt minore, la vârsta mea, în principal să-mi ții de urât. Alți

membri ai echipajului s-ar putea să nu vrea sex de la tine, fiind mulțumiți cu starea de fapt, dar, dacă vor, te vei conforma; computerul nostru trebuie să arate asta pentru Codul Karkh privind manumisiunea.

Xhrina părea să accepte prea ușor, iar Mtepic nu voia ca ea să creadă că aceasta era chestiunea de bază, așadar, continuă prin a se zbate s-o facă să înțeleagă că:

— Nu vei veni la bord ca tovarășă de pat. Principala ta sarcină va fi să înveți destulă matematică pentru calificarea ca asistentă a matematicianului până când ajungem în portul unde avem permisiunea legală să te eliberăm printr-o manumisiune universală, ca să nu fii în pericol dacă schimbi navele sau debarci și apoi călătorești din nou. În portul acela, poți să ne părăsești, dacă vrei, sau să rămâi în echipaj ca acționar.

Partea aceasta a fost, la drept vorbind, mai ușor de spus, fiindcă mintea sin era concepută să înțeleagă contracte. Apoi Mtepic reveni la punctul principal și, de data aceasta, totul păru să meargă mai repede.

— Dacă ne ceri să nu te cumpărăm, vom cumpăra pe altcineva. Nu vrem să acționăm împotriva voinței tale.

— Este interzis acestei proprietăți să se gândească dacă această proprietate dorește un lucru pe care stăpânul îl dorește și nu pot ști

cum se va simți această proprietate dacă i se permite vreodată să se gândească la asta, stăpâne.

Xhrina zâmbi când spuse aceste vorbe, poate ca să-l facă să înțeleagă că nu putea rosti decât formulele sau că translatorul nu traduce decât în formule, dar că accepta ceea ce spunea el. Asta să fi fost? Sau poate ceva din toate astea îi incita simțul umorului? În ambele situații, o plăcea pentru acel zâmbet.

Mtepic trase adânc aer în piept și lăsă miile de degete mecanice să-l ridice drept și neurostimulatorii să-i ascută percepțiile și să-i ușureze disconfortul.

Pielea Xhrinei era brună. Proprietarii de sclavi o modificaseră genetic pentru un păr alb aproape imaculat, avea nasul lung și subțire, maxilarul și dinții perfect conturați. Avea ochii negri, migdalați. Mtepic cugetă că, în urmă cu doar douăzeci de ani, s-ar fi simțit atras fizic de ea. Acum, la cei optzeci și trei de ani abia împliniți, era atras de ceea ce putea percepe prin cenzura translatorului: de faptul că nu părea dornică să exagereze sau să facă promisiuni deșarte și că *avea,* în mod evident, o opinie pe care încerca s-o exprime.

Mtepic îi prezentă situația din alt unghi de vedere, doar ca să se asigure:

— Pe baza evaluării noastre psihologice, credem că ești potrivită pentru viața la bordul

unei nave și vei trăi ca un membru liber al echipajului de îndată ce vom părăsi portul de aici.

Asta păru să meargă drept la țintă.

— Dacă acestei proprietăți îi este îngăduit să întrebe, viața unui echipaj de navă este la fel ca viața în libertate, stăpâne?

— Poți oricând să accepți o plată și să pleci în următorul port. Desigur, trebuie să rămâi pe navă până când ajungem într-un port, iar dacă te-ai hotărî să părăsești nava după primele două călătorii, ar trebui să te transferi într-un spital, pentru reabilitare, dacă ai vrea să te muți permanent pe o suprafață planetară. Gândul acesta îi reaminti lui Mtepic cât de dureroasă era gravitația puternică și, astfel, hotărî să împingă oferta puțin mai departe. Spera doar că i-a înțeles corect zâmbetul echivoc, căznindu-se încă să pătrundă dincolo de chipul ei amorțit de sclavie. Mi-ar plăcea să vii cu noi, continuă el. Te rog. Aș putea să te cumpăr și să te *oblig.* Prefer să spui da. Și, încercând să se gândească la ce altceva putea să-i ofere, adăugă: Primul ordin pe care ți-l voi da, de îndată ce vei fi la bordul navei, va fi să nu te adresezi nimănui cu „stăpâne”, ci să ne vorbești tuturor de la egal la egal.

Ea îi zâmbi larg, ca și cum ar fi fost pe punctul de a izbucni în hohote.

— Atunci, stăpâne, dacă voiești, această

proprietate dorește să fie cumpărată de stăpânul, stăpâne.

Mtepic era aproape sigur că asta nu era ceea ce spusese ea, dar, fără îndoială, fusese o anumită formă de a spune da. Nu se osteni să-și înăbușe oftatul de ușurare.

Câteva ore mai târziu, la cina dată în cinstea venirii ei la bordul navei *9743,* după ce fusese asigurată că de-acum nu va mai fi trimisă niciodată înapoi la Thogmarch, Xhrina folosi un translator necenzurat ca să explice:

— De la început am avut de gând să spun da, însă translatorul nu voia să știu că mi se cerea s-o fac, fiindcă nu trebuia să am vreo opțiune sau să reacționez în cazul în care cineva mi-ar oferi o opțiune. Când mi-am dat seama ce anume nu traducea, firește că am spus da – a fost atât de plăcut să fiu rugată. Și doresc să-i cer iertare lui Mtepic pentru că l-am ținut prea mult pe verticală, în capsula aceea atât de incomodă.

Și îi oferi din nou acel zâmbet fantastic.

Doi ani în timp comprimat, unsprezece în timp standard, pe drumul către sistemul Sol; PPD-urile obișnuite fuseseră anulate, fiindcă la Thogmarch dobândiseră o încărcătură β-Hy-9743-R56, estimată să ajungă la valoarea maximă în sistemul Sol aproape exact în momentul sosirii. Xhrina vorbea o naviană fluentă, avansase deja binișor în teoria

grupurilor și în teoria inelelor și era mai capabilă decât o arătau punctajele testelor ei. Mtepic împlinise optzeci și cinci de ani în ziua precedentă și Xhrina fusese dezamăgită că nimeni n-a vrut să țină o petrecere pentru el anul acesta (reușise să lămurească doar doi dintre ei să participe cu un an înainte), așa că ținuse una doar pentru ei doi.

Învățase să se simtă cuprinsă de liniște când trupul lui fragil se lipea de al ei, în sacul de dormit, cu pielea atât de moale și uscată încât la atingere era ca o pungă de hârtie umplută cu oase de găină, și îi făcea bucuroasă plăcerea de a merge la culcare în același timp; când Mtepic avea să moară, îi va lipsi prezența lui, dar probabil că el avea să mai trăiască încă mulți ani. Numeroși oameni ai navelor ajungeau la vârsta de 110.

În rarele ocazii când Mtepic mai dorea orice fel de sex, o trezea cu blândețe și o ruga foarte politicos. Xhrina înțelegea că el era hotărât s-o facă să uite că era sclavă, dar credea în reguli și nu voia să înceteze să fie sclavă până când nu era eliberată, deși era încântată să i se poruncească să se comporte ca o persoană liberă, fiindcă pura autofagie a acestui fapt o făcea să râdă. Adesea discutau despre asta într-o manieră jovială, căci el insista să știe ce gândea, iar ea încerca să-i spună doar ce voia el să audă și se amuzau pe seama eșecului

reciproc.

Xhrina se îndoia că avea să iubească vreodată pe cineva, dar dacă era să iubească, ar fi fost foarte convenabil și nicidecum stânjenitor sau periculos să-l fi iubit pe Mtepic.

Când genunchii lui bătrâni și noduroși îi atinseră în treacăt spatele gol, Xhrina se întoarse, să-l lase s-o atingă unde dorea, dar el îi așeză un deget pe buze și îi șopti în ureche:

— Vino cu mine.

Mtepic se strecură afară din sacul de dormit și zbură prin aer spre hainele lui. Era întunecos în cabină, doar cu luminile de control aprinse. Când Xhrina ieși din sacul de dormit, Mtepic zâmbi, privind-o, așa cum făcea întotdeauna, și îi împinse costumul de protecție. Ea îl prinse și se îmbrăcă, așa cum învățase s-o facă, dintr-o singură mișcare, ca a lui, dar mai agilă, căci ea era tânără.

Mtepic îi făcu semn să-l urmeze și deschise trapa către principalul culoar al echipajului. Plutiră în tăcere, prin mijlocul culoarului tubular, către cabina de comandă. Xhrina mai fusese acolo cu cele patru ocazii când *9743* trebuise manevrată: prima oară, când sfredeleau puțul gravitațional al planetei Thogmarch, a doua, când sfredeliră, timp de trei săptămâni-lumină, puțul gravitațional al planetei Beytydry, o dată înainte de a-și alege următoarea destinație și de a porni principalele motoare gammor, pentru a

părăsi orbita Beytydry și, cu doar două săptămâni în urmă, pentru PPD, căci bugetele, prețurile, pozițiile, vitezele relative și previziunile se schimbau.

Ultima oară, cu doar două săptămâni în urmă, Xhrina reușise să urmărească discuțiile, chiar dacă nu tocmai să participe la ele. Cu toate acestea, își dădea seama că Mtepic era un foarte bun matematician de bord. Asta o făcuse să se dedice mai mult studiului, întrucât a fi un excelent matematician de bord i se părea un lucru măreț, pe de-o parte fiindcă era evident că toți ceilalți membri ai echipajului respectau lucrul acesta și, mai cu seamă, fiindcă însemna ceea ce era Mtepic.

Dar acum, a cincea oară în cabina de comandă, erau singuri. Mtepic nu aprinse luminile; se furișară înăuntru, ca niște hoți.

Xhrina nu puse nicio întrebare. În doi ani de timp comprimat alături de Mtepic, ajunsese să aibă încredere în el. Uneori se întreba dacă nu cumva era doar o sclavă foarte credincioasă, însă, în general, simțea că avea încredere ca o persoană liberă, că Mtepic și cu ea erau prieteni ca oameni liberi, și era, în taină, foarte mândră de asta.

Așadar, nu puse nicio întrebare. Doar pluti alături, într-o parte a cabinei de comandă. Deoarece el părea să fie foarte tăcut, ea încercă să rămână încă și mai tăcută.

De îndată, suprafețele care-i înconjurau începură să scânteieze și apoi imaginea stelelor străluci în jurul cabinei de comandă, întocmai ca și cum echipajul uman ar fi fost pe cale să înceapă manevrarea, dar poate de zece ori mai puternic. Preț de o clipă, imaginea oscilă, înfățișând un pol albastru în care se aflau o constelație Cassipy strivită, de un albastru intens, cu Sol și Alfsentary în interiorul ei, și un sistem Leyo și Viryo, de un roșu murdar, însă în mai puțin de o secundă imaginea se redresă.

Mtepic și Xhrina pluteau în ceea ce arăta întocmai ca bezna interstelară, învăluiți de căldura costumelor lor. Era atât de frumos, fără monitoarele de lucru ridicate, încât Xhrina se întreba de ce echipajul nu făcea asta tot timpul. Oare ar putea obține permisiunea să plutească aici, printre imaginile stelelor, din când în când, în timpul schimbului ei?

Pierduse șirul răsuflărilor pe care le alternase încet, în timp ce privea stelele proiectate alunecând pe suprafața cabinei de comandă când, dintr-o parte a acesteia, unde Leyo se târa încet, o strălucire alburie, ca un ciob din Calea Lactee, îmboboci, transformându-se dintr-un punct încețoșat într-un bănuț de ceață și apoi într-un pumn noduros de abur alb. Aburul se umflă într-un nor de particule, apoi de obiecte care se învolburară, înghițind nava și închizându-se în jurul lor ca o mână ce înhață

un pui de pasăre.

Particulele, translucide și scânteietoare, erau acum mari cât oamenii – erau oameni, mulți dintre ei gesticulând, de parcă ar fi vorbit, dar nu între ei, ci mai degrabă ca și cum ar fi fost cu toții desprinși dintr-o conversație mai largă. Vasta mulțime se strânse în jurul navei și apoi cu toții dispărură, mai puțin o duzină care trecură direct prin perete și pătrunseră în cabina de comandă.

Cum era posibil? se minună Xhrina. Cabina era îngropată adânc în mijlocul navei, cu 750 de metri de cale, aparate vitale, cabine și motoare de jur-împrejur, în toate direcțiile, dar siluetele translucide, strălucind poate pe jumătate cât cea mai strălucitoare dintre stele, păreau să pătrundă direct din spațiul din exteriorul navei în cel din interior.

Siluetele palide, simple suprafețe și contururi de oameni, umplură sfera întunecată. Se instalară cu toții, de parcă acolo le-ar fi fost locul, atingând suprafața cabinei și ridicând monitoare în fața lor, trăgându-le cu degetele sau desfăcându-le cu mâinile, întocmai cum făcea un echipaj obișnuit. Lângă Xhrina se afla o femeie, al cărei costum ciudat avea mâneci și pentru picioare și pentru brațe, papuci și mânuși. Fata se întrebă ce fel de navă avea nevoie de atâta îmbrăcăminte. Femeia părea să fie astronom, din câte vedea Xhrina pe

monitorul ei, peste umăr, dar diagramele aveau inscripții într-o limbă care nu se scria ca naviana.

Chiar în fața ei, un bărbat care purta cămașă, pantaloni și veston, asemeni oamenilor din poveștile despre Pământul prestelar, se învârtea încet, gesticulând ca și cum ar fi fost căpitanul. Prin strălucirea lui translucidă, Xhrina desluși o tânără femeie goală, căreia îi lipsea jumătate din craniu; era pur și simplu inexistent dincolo de urechi, cu creieri împrăștiați pe spate. În ciuda acestui fapt, tânăra muncea în fața unui ecran foarte mare, încercând, după toate aparențele, să evalueze o matrice imensă, nemulțumită de ceea ce vedea, refăcând și refăcând. Ecranul arăta ca softul matematic pe care îl folosea și Xhrina. Pe când o privea, femeia goală izbi cu pumnii în ecran; Xhrina se întrebă dacă problema era ceea ce vedea pe monitor sau creierul ei ciuntit.

De jur-împrejurul matematicianului și al ucenicei sale, nălucile lucrau la monitoarele lor fantomatice, părând la fel de inconștiente una de prezența celeilalte ca și de cea a ființelor vii. Își vedeau de treabă – râzând, ocărând, bubuind, totul fără un sunet – până când blândul, dulcele fluier al Schimbului Doi străbătu nava. Atunci dispărură prin pereții cabinei, topindu-se în întuneric, iar luminile păliră, pierind în urma lor.

Mtepic aprinse luminile de navigație.

— Micul dejun?

— Desigur, răspunse ea. Poate că mai tragem un pui de somn după aceea.

— Suntem, pesemne, obosiți, fu el de acord.

Dacă Mtepic era dezamăgit că ea nu punea nicio întrebare, n-o arătă în niciun fel.

Xhrina sărbătorise de două ori ziua de naștere a lui Mtepic – prima oară cu Yoko și Peter, care au fost binevoitori, dar nedumeriți, iar a doua oară doar ei doi, cu o seară înainte de a vedea nălucile. De aici Mtepic deduse că Xhrinei înseși i-ar plăcea așa ceva și îi verifică factura de vânzare, ca să-i afle ziua de naștere (ei nu i se comunicase niciodată, iar Mtepic nu considerase că trebuie să-și vadă factura decât dacă o cerea).

La sfârșitul unui schimb, o surprinse cu vestea că tocmai împlinise douăzeci și patru de ani și, de asemenea, cu genul de daruri pe care le fac navigatorii: mâncarea ei preferată, un mic suvenir confecționat de tehnicianul navei și timp dedicat pentru a sta cu ea și a urmări o poveste pe care știa că ar gusta-o.

Pe arunci, ea știuse deja că Mtepic o considera foarte înzestrată pentru matematică și că era de părere că va deveni un bun matematician de bord, și mai știa că îi plăcea s-o aibă în preajmă. Cu toate acestea, a fost surprinsă să constate

că Mtepic dorea pur și simplu să facă lucruri care ar putea s-o bucure. Până atunci, nu mai păruse să-i pese nimănui de ea, câtuși de puțin. Asta a luat-o pe nepregătite, descumpănind-o puțin, dar Xhrina a luat în calcul posibilitatea de a-i plăcea chiar.

La cea de-a douăzeci și șasea aniversare a ei, după cele cinci luni de timp standard petrecute orbitând în jurul Bătrânului Marte, *9743* se îndrepta spre Sigdracone, unde Xhrina avea să fie eliberată. Era sigură de-acum că îi plăceau bunătatea lui Mtepic și grija lui pentru fericirea ei și, când sănătatea lui începu să se șubrezească, puțin câte puțin, Xhrina își dădu seama că era bucuroasă să aibă grijă de el, lucru de care, deocamdată, era nevoie doar ocazional, și să-i fie alături când îi era frică, lucru rar, dar uneori acut.

După multă chibzuință, Xhrina ajunse la concluzia că era foarte afectată de relele pe care i le făcuseră proprietarii de sclavi și presupunea că această grijă pe care i-o purta lui Mtepic ar putea fi sentimentul cel mai apropiat de iubire pe care-l va avea vreodată. Deși nu-i lipsea prea mult sexul, își dorea ca Mtepic să fie încă destul de în putere ca să se bucure de asta; deși era uneori arțăgos și, în ultima vreme, dormea întruna, Xhrinei îi plăcea să șadă sau să plutească într-un loc de unde putea în permanență să-l atingă cu mâna sau să-l

cuprindă cu brațul, ca și cum el ar fi fost pătura ei, iar ea ar fi avut doi ani.

Mintea lui Mtepic, când era treaz și nu avea dureri, părea la fel de ageră ca întotdeauna și Xhrina era recunoscătoare pentru asta. Se bucura că acceptase să vină pe navă, iar pentru toată lumea era de la sine înțeles că avea să rămână acolo și, probabil, să se califice pentru funcția de matematician de bord, după ce Mtepic va muri sau va ajunge senil, deși nimeni nu pomenea în fața ei de caracterul inevitabil al niciuneia dintre aceste două situații. Navigatorii sunt oameni indiferenți, care, în general, nu știu nimic despre sentimentele celorlalți și sunt nepăsători atunci când trebuie să știe, dar până și ei își dădeau seama că Xhrina avea să-i ducă teribil dorul lui Mtepic și că titlul de matematician de bord va însemna prea puțin pentru ea, în comparație cu pierderea singurului prieten pe care-l avusese vreodată.

Prieten, gândi ea. *Asta e Mtepic pentru mine. Mă gândeam că s-ar putea să fie, și ce bine că știu lucrul ăsta acum, cât mai pot să-l apreciez.*

Se aflau pe la jumătatea drumului spre destinație; mai aveau aproximativ doi ani de timp comprimat până urma să se închidă în cutiile antigravitaționale, astfel ca fiecare perete celular din trupul lor să poată rezista la accelerația 150-g a motoarelor gammor funcționând din plin. Trei zile mai târziu, aveau

să iasă clătinându-se, înfometați și obosiți. Xhrina mai trecuse prin toate astea de trei ori și nu era înspăimântată: în ceea ce o privea, trecerea de la motoarele gammor la motoarele Kerr însemna un disconfort minor, urmat de cea mai plăcută masă și cel mai dulce somn de care putea avea parte vreodată.

Însă, deocamdată, acel moment se afla la doi ani de timp comprimat și mai mult de o decadă de timp standard, în viitor. Aveau puține de făcut, doar să cugete și să învețe. Învățatul era o plăcere. Xhrina trecuse deja examenul de asistent cu cea mai înaltă distincție și se apropia cu pași repezi de calificarea ca matematician de bord.

Cât despre cugetat, Xhrina se gândea adesea la recursivitate. I se părea interesant că nu știa întotdeauna ce-i place și credea că toată lumea trebuie să aibă aceeași problemă, căci singurii oameni pe care îi cunoștea bine erau camarazii ei, iar aceștia erau imposibil de cunoscut bine, poate fiindcă nu știau nici ei ce le face plăcere.

Îi plăcea în mod special felul în care cugetatul la cum era posibil să nu știe ce-i place ei înseși îi făcea gândurile să se răsucească în cercuri, în bucle și împletituri, coborând în spirală în prima întrebare despre cum știa că știe ceva, ca și cum ar coborî în singularități întunecate și goale; când gândurile ei dispăreau la marginea acelor absente, imposibile gânduri, ele marcau

hotarul cu aceeași precizie ca pâlpâirile de praf și atomi pieritori la marginea razei Schwarzschild a unei găuri negre.

Uneori urmărea câte o zi întreagă care gând ducea la care gând și număra cât de des și prin ce diversitate de căi se întorceau gândurile în straturile exterioare și la hotarele incognoscibilului. Ar fi putut să pocnească din degete peste orice suprafață plană pentru a face un monitor să-și recite datele în aer și să se joace, după pofta inimii, cu *grafsentatz*-ul. Dar, când se ocupa de recursivitatea gândurilor ei, prefera să plutească în întuneric, în cabina de comandă, și să oprească stelele în actuala lor poziție/timp (le-ar fi putut opri oriunde/oricând, dar alegea întotdeauna poziția și timpul de față). Întotdeauna le oprea la o strălucire tocmai suficientă ca să poată vedea, odată ce ochii ei se adaptau.

Apoi își încetinea respirația și bătăile inimii și aștepta calmul perfect, când *chi*-ul ei se stabiliza în *tan tien* și vedea doar cu ochii minții ecranele, matricele, graficele și ecuațiile, și născocea la nesfârșit diagrame de descris, statistici de stabilit, recursiunea și circularitatea propriilor gânduri, și cugeta dacă gândurile despre recursiune ar trebui să fie în mod intrinsec, sau doar accidental, mai mult sau mai puțin recursive decât alte gânduri, și urmărea toate acele gânduri alunecând în derivă pe

neștiutele, neștiutoarele suprafețe ale acelor prime întrebări cunoscute-ca-fără-răspuns.

Când, în cele din urmă era calmă și frumoasă pe dinăuntru, cerea cu blândețe cabinei de comandă să lase stelele să se stingă, le urmărea până când ultima stea dispărea din întunecime și apoi plutea înapoi spre cabina lui Mtepic, unde îl găsea adesea într-un somn agitat, tulburat, alunecând prin toată încăperea fiindcă adormise afară din sac. Atunci îl îmbăia și îl masa până când adormea zâmbind, după care se cuibărea lângă el, pentru un somn plăcut, adânc și fără vise. Coșmarurile copilăriei sale dispăruseră aproape cu totul acum și nu erau decât umbre palide atunci când reveneau.

În sistemul Sigdracone, avea încă destul din osatura necesară gravitației ca să stea în picioare și să ridice mâna, pe suprafața lui Aloysio, și să-și primească libertatea sub cerul liber. Nu era tocmai sigură de ce a ales să facă asta. Totul părea atât de dezagreabil și de incomod, iar când se întoarse în navă, se simți de parcă își primea *cu adevărat* libertatea la cina oferită în cinstea ei. Deși o tratau așa cum făcuseră întotdeauna, ca pe un egal, pentru ea conta că acum așa era firesc să facă.

Xhrina depuse jurământul solemn, iar ei îl amprentară vocal, făcând-o acționar al navei *9743,* împroprietărită legitim cu tot capitalul pe

care și-l constituise în fondul de investiții administrat de ceilalți pentru ea, cât timp nu-i fusese permis să dețină proprietăți, în caz că nava trebuia să coboare și să se confrunte cu inspecția registrelor, pe o planetă membră a Convenției Karkh. Închinară un pahar.

Oamenii din timpul standard de pe Aloysio voiau o schimbare totală de încărcătură, lucru care nu se întâmpla decât o dată la un secol de timp comprimat. O organizație pe care translatorii o numeau „Corporația Muzeul Mâniei Spirituale din Aloysio” cumpără întreaga încărcătură și vându navei *9743* o încărcătură cu totul nouă. 1024 de cuburi, cu latura de șaizeci de metri și benzi de identificare pe fiecare față.

Nimeni de pe *9743* nu știuse de multă vreme ce transportau navele, doar că nu transportau niciodată sclavi, fiindcă refuzau să facă asta, ori vreo altă ființă vie care avea nevoie de îngrijire, fiindcă niciunul dintre ei nu voia să învețe cum s-o facă. Așadar, știau că în containerele din cală nu se afla nicio ființă vie, sau cel puțin niciuna activă.

În afară de asta, nu știau nimic; de-a lungul lentei corespondențe a decadelor dintre oamenii navei și alte nave, exista o eternă controversă pe marginea motivului pentru care echipajul nu știa ce conține încărcătura. Unii spuneau că asta se întâmpla deoarece, în

războaiele de acum cincisprezece mii de ani, se instituise tradiția ca niciun membru al echipajului să nu fie vreodată responsabil pentru nimic din ceea ce transportă. Alții spuneau că motivul era pur și simplu acela că sutele de mii de culturi din timpul standard se schimbau atât de mult și atât de repede în comparație cu navigatorii încât nimeni n-ar fi putut înțelege, oricum, ce reprezenta încărcătura. Iar alții ziceau că oamenii de pe planete nu aveau încredere că oamenii navelor nu le-ar fura-o, dacă ar ști ce este, dar majoritatea spuneau că era cea mai absurdă idee, de vreme ce toată lumea știa că lucrul cel mai valoros de pe o navă era spațiul calei, și cine să vrea să păstreze încărcătura și să nu mai poată folosi spațiul calei? Sau cine să cumpere sau să vândă ceva, când toate contractele erau făcute publice și ar fi fost evident pentru oricine că era marfă furată?

De fapt, chiar și dacă ar fi știut, Xhrinei nu i-ar fi păsat ce conținea încărcătura. Dar știa unde merge – asta era treaba unui matematician, în definitiv – și asta îi plăcea foarte mult. Nava avea să facă o cursă foarte lungă, departe, în zona polară nordică a planetelor celui de-al Treilea Puls, unde stelele locuite erau prea îndepărtate ca să aibă nume străvechi, fiindcă nu fuseseră vizibile cu ochiul liber de pe Terra și, astfel, primiseră nume de trăsături abstracte

de la supraviețuitorii celui de-al Doilea Puls. Îi plăcea ideea că sorii aveau cu toții nume precum Perspicacitatea, Filantropia și Prenaturalitatea. Și aveau să se scurgă șase ani de timp comprimat până la următoarea lor pătrundere în sistem, poate chiar mai mulți, dacă PPD-urile erau reluate.

La cea de-a douăzeci și noua aniversare a ei, erau pe drum și viața se așezase în cea mai confortabilă rutină; după micile daruri și sentimentul cald al solicitudinii, îl adormi pe Mtepic, cu un masaj – nu mai rămăsese din el decât un înveliș moale și subțire, peste oase cioturoase, gândi ea – și alunecă, la rându-i, în somn, bucuroasă că Mtepic fusese de față la prima ei aniversare ca persoană liberă, sperând că va putea să-și completeze pregătirea matematică și să se califice ca matematician de bord până când o mai putea felicita pentru asta.

Palmele și degetele moi ale lui Mtepic o apăsară ușor pe omoplați, preț de o clipă.

— E ciudat cum se întâmplă la aniversări.

Xhrina aruncă o privire spre ceas; ea și Mtepic dormiseră cinci ore de când sărbătoriseră ziua ei de naștere. Se întoarse și-l cuprinse într-o ușoară îmbrățișare: Mtepic se trezea uneori vorbind cu oamenii cu care vorbise în vise și Xhrinei nu-i plăcea să-l ia prin surprindere.

El îi întoarse îmbrățișarea, ferm și puternic și

acum ea știa că era treaz, pornind pur și simplu discuția de la mijloc, așa cum îi stătea în obicei. Așteptă să vadă ce avea să facă sau să spună. După un suspin – îi plăcea s-o țină în brațe și ea știa că poate s-ar fi bucurat să dureze mult mai mult – Mtepic zise:

— În noaptea asta vor fi năluci în cabina de comandă. Mă duc să le privesc din nou. Ai vrea să vii cu mine?

— Firește, răspunse ea. Se întâmplă la aniversarea oricui?

— Doar la a mea, credeam. Dar acum la a ta. Îmbracă-te repede. Nu sunt niciodată prea multe semnale. Trebuie să fim acolo, în tăcere, înainte ca armata de năluci să lumineze cabina.

Se îmbrăcară, plutiră prin culoarul principal al echipajului și intrară în cabină.

Totul în noaptea aceea decurse ca mai înainte, numai că nălucile erau altfel. La început stelele bruiate, apoi stelele redresate, mai palide chiar decât atunci când Xhrina venea aici să mediteze. Norul mișcător format din năluci se înălță în tăcere din Crucea Sudului, înconjurându-i în mai puțin de un minut. Nălucile mișunau cu miile în exteriorul (navei? cabinei de comandă? Dar cabina era la 750 de metri în interiorul navei și, cu toate acestea, cele aproximativ douăzeci de năluci care veniră înăuntru păreau să se desprindă direct din stelele proiectate către pozițiile lor din cabină).

De data aceasta, Xhrina urmări mai cu seamă doi tineri, gemeni, după toate aparențele, care încercau să rezolve ceea ce ea credea că trebuie să fie o ecuație, deși de fiecare parte a semnului de egalitate se afla doar o proiecție rotativă a unui elipsoid zgrunțuros, în mai multe culori.

Sau poate era un joc. Amândoi râdeau foarte zgomotos pe seama asta, orice ar fi fost, iar Xhrinei îi plăcea felul în care își aruncau brațele unul în jurul celuilalt și își lăsau capul pe umărul altuia; apoi se întoarseră la jocul sau problema lor, sau la ce-o fi fost, stând umăr lângă umăr, făcând ca niște mici stropi multicolori să zboare dintr-un singur strop și să treacă dincolo de semnul egalității, pentru a se lipi de stropul din cealaltă parte. Ori de câte ori făceau asta, ambii stropi se reorganizau în diverse forme și culori, iar doi dintre ei se loveau ritmic, în tăcere, ca într-un cântec neauzit.

O adolescentă despre care Xhrina credea că ar fi putut să fie o fiică sau vreo altă rudă a femeii cu capul zdrobit de data trecută – sau era aceeași femeie, într-o etapă anterioară a vieții? — își opera, cu o concentrare de gimnast, monitorul, a cărui limbă părea un fel de derivat al konglezei târzii.

O altă femeie, bătrână, robustă și gușată, cu părul scurt și cărunt, ca de catifea, și un aspect aspru și neplăcut al pielii de pe gât purta o

uniformă de militar care ar fi putut fi din Imperiul Brazilian Târziu, din Vechiul Mexic Lunar sau din Vechea Guinee Taucetiană, de undeva din Primul Interpuls, oricum, din perioada Războaielor Comerțului și Avântului, fiindcă arăta întocmai ca personajul dintr-o povestire, cu coduri bancare pe mâneci, cu ghete Mahmud și o vibratană într-o teacă de spate.

Xhrina o privi mai atent, dând ușor din mâini ca să se apropie de mai vârstnica femeie îmbrăcată în uniformă militară. Însemne bancare pe umeri: un amiral, așadar. Bijuterii-cranii, aur cu ochi rubinii, în buza perforată de jos, patru la număr: patru victorii în luptă. Simbolul bancar avea însemnele vechiului dolar și al vechiului yen, intersectate, în două perechi, câte una de fiecare parte a unei balanțe, care putea reprezenta una dintre zecile de companii de servicii militare și financiare din oricare dintre cele trei milenii ale acelei ere.

Femeia amiral era îngrijorată. Degetele îi alunecau peste un ecran care își schimba întruna imaginea, dar înfățișa mereu un pâlc de puncte albe înconjurate de un roi de puncte roșii, uneori cu inscripții formate din literele pătrățoase ale străvechii romantisco, alteori unite prin linii multicolore, uneori cu mici sfere translucide în jurul lor și ceasuri ticăind dedesubt, iar alteori într-o imagine care se

răsturna și se rotea, pentru a înfățișa structura pe care întreaga formațiune o alcătuia în spațiu.

Atingea întruna micile puncte, ca o pisică verificându-și puii. Dintr-odată, Xhrina înțelese: escadronul se grupa pentru a încerca să străpungă mulțimea care se apropia și amiralul nu voia să piardă niciun punct. Era o situație clasică, atât de frecventă în timpul acelor războaie: punctele roșii erau ringouri, nave-robot care atacau o singură țintă la o accelerație gravitațională de 100g, consumându-și întregul arsenal asupra țintei și proviziile de combustibil în accelerație, încercând să izbească exact în momentul în care se goleau.

Odată ce ringourile atacau și își porneau motoarele gammor la capacitate maximă, erau de neoprit, dând dovadă de o violență brută absolută, piese de joc menite să se sacrifice unu la unu, dar știau că sunt prea valoroase ca să se irosească într-o acțiune riscantă, așa că nu atacau până când nu hotărau că erau destul de aproape pentru o probabilitate mare de distrugere. Amiralul încerca să-și scoată escadronul din mulțimea de ringouri, cu pierderi cât mai mici. Nu părea că cifra urma să fie zero, și aveau să mai treacă multe ore până la scurta explozie a violentei lor evadări, așa că putea să aleagă să salveze oricare navă, dar nu pe toate.

O femeie mai în vârstă, foarte grasă, cu pielea

tuciurie, îmbrăcată într-un costum fără mâneci, ca al Xhrinei, deschise o aplicaţie pe care Xhrina o cunoştea bine. Vâsli domol prin aer, să vadă mai bine ce făcea femeia, şi se pomeni ciocnindu-se de Mtepic, care se apropia din cealaltă parte.

Plutea, reflectând strălucirea nălucii din faţa lor. Zonele lui rotunjite, oglinditoare – fruntea, nasul, încheieturile, genunchii – licăreau cenuşii în lumina difuză; păreau să se micşoreze, ca şi cum s-ar fi îndepărtat de năluci şi de stelele de dincolo de ele, într-o beznă absolută.

Pe faţa, umerii şi pieptul lui Mtepic se afla o încâlceală de filamente sclipitoare, ieşindu-i parcă prin piele, asemeni tăiţeilor printr-o strecurătoare, ieşind încet la suprafaţă din apa fierbinte.

Filamentele se îngroşară, se lipiră unele de altele, umplură spaţiile dintre ele. Ţesătura deasă, incandescentă, se contopi în silueta alburie a unui nou-născut, ca un basorelief, la doar un centimetru, doi deasupra bătrânei piei ridate a lui Mtepic, scăldate într-o lumină fantomatică, Pruncul se întinse şi căscă. Lumina lui inundă silueta cenuşie, neclintită, a lui Mtepic şi păru să absoarbă culoarea până şi din costumul lui roşu, lăsându-i buzele albastre-cenuşii, ca mucegaiul uscat.

Tălpile picioruşelor în formă de paranteze ale pruncului abia ajungeau până în partea de jos a

cutiei toracice a lui Mtepic, dar capul era aproape la fel de mare ca al lui. Brațele, terminându-se cu palme prea mici ca să cuprindă în întregime degetul mare al Xhrinei, se întindeau cercetând spațiul din jur, dar nu ajungeau până la umerii căzuți ai lui Mtepic, în nicio parte. Însă fața lui zbârcită se deschise într-un zâmbet știrb, radios, întrebând: *Ce? Cum? Ce înseamnă toate astea*? apoi ochii imenși, adânci, limpezi și largi se opriră asupra Xhrinei și gura minusculă și moale se strâmbă și se arcui în expresia pe care Mtepic i-o acorda la cele mai bune glume ale sale. Xhrina nu putu să nu-i întoarcă zâmbetul.

Fără să știe de ce, își așeză palma mâinii drepte pe pieptul copilului, cu nespusă blândețe, de parcă ar fi fost sigură că avea să se afunde până la Mtepic cel adormit. Constată cu surprindere că pieptul copilului era cald, umed și ferm sub mâna ei, în acea clipă.

Apoi își dădu seama că pruncul era băiat, căci un șuvoi fosforescent se scurse cald și ud pe pieptul ei, lăsându-i o pată sclipitoare pe costum și Xhrina privi în jos, văzând că acel prunc-nălucă, dacă asta era, nu-și controla mai mult bășica udului decât unul real.

Era atât de neașteptat, încât Xhrina râse pe înfundate, având grijă să nu scoată niciun sunet, doar lăsându-și pieptul să se zdruncine și, sub palme, simți pieptul copilului vibrând de

chicotul lui care-i împărtășea încântarea. Mâna i se adânci aproape imperceptibil și pruncul dispăru. Palma Xhrinei apăsă ușor pieptul lui Mtepic, unde inima îi bubuia și răsuflarea i se cadența năvalnic, de parcă ar fi muncit iarăși prea mult și prea din greu în sala de gimnastică, așa cum făcea atât de des, în ciuda dojenilor ei. Mâinile lui bătrâne și osoase se închiseră în jurul degetelor ei tinere și puternice și Mtepic îi zâmbi, strângându-i mâna.

Tot restul nopții, se ținură de mână, privind gemenii surâzători, amiralul cu purtări materne, matematicianul gras și ceilalți membri ai fantomaticului echipaj. În cele din urmă, sună semnalul pentru schimbarea turei și nălucile pieriră, urmate de stele.

— Să se aprindă luminile încet, spuse ea, și cabina apăru în jurul lor, cu suprafețele mate, cenușii, închise și inerte, aceeași veche cabină de luni și ani de zile în același timp.

— Mic dejun în cabina noastră și un lung taifas? întrebă ea.

— Desigur. Și sunt nespus de încântat.

— De ce?

— Ai spus „cabina noastră” nu „cabina ta”. E prima oară în șase ani.

— Era important pentru tine? Aș fi spus-o mult mai devreme dacă aș fi știut că are vreo importanță.

— Pentru mine este important s-o spui fără să

ți-o cer eu. Și nu era important defel, la început, dar acum este. Plutiră prin ușa irizantă a cabinei. Iar când a devenit important, am început să număr. N-ai să râzi de senilitatea mea caraghioasă?

— Nu ești senil și n-aș râde de tine.

— Ei, bine, atunci, când a devenit important, am calculat în urmă, până la sosirea ta și apoi am început să număr și astfel știu că au trecut 2222 de zile de timp comprimat de când ai venit la bord și că aceasta este prima oară când ai spus „cabina noastră”.

— Alții ar putea găsi ceva ciudat la acest număr, răspunse ea, cu toate acele cifre de doi.

Pătrunseră în cabina lor. Mtepic se răsturnă pe spate, ca o focă plutind pe mare, cu mâinile pe burtă.

— Alții ar putea găsi ceva ciudat la acest număr, dar noi doi ne pricepem la numere, nu?

— Întocmai, răspunse ea. În sistemul octal e doar 4256 și în cel duodecimal un și mai puțin semnificativ 1352. 32342 în sistemul chintal e cel mai apropiat rezultat de o expresie semnificativă în oricare altă bază și asta nu e *foarte* semnificativ. Iar eu aș zice că, dacă semnificația nu este invariantă, o putem ignora.

— În afară de cazul când nu putem, desigur.

Asta li se păru amândurora amuzant, din motive pe care știau că nimeni nu le-ar înțelege, și râseră în timp ce-și completară comanda

pentru micul dejun și își transmiseră intenția oficială de a-și face turele de gardă în cabina lor, în ziua aceea.

Apetitul lui Mtepic pentru dulciuri crescuse și mai mult cu vârsta. Micul lui dejun preferat era acum o clătită pufoasă și dulce, unsă cu gem de afine, umplută cu înghețată de vanilie și, în dimineața aceasta, mâncând-o tacticos, părea s-o savureze mai mult ca oricând.

— Ei, bine, întrebă el, ce-ai vrea să știi?

— A fost real?

Mtepic arătă spre pieptul lui: pata udă încă strălucea.

Xhrina își trecu un deget peste ea: vârful degetului sclipi o clipă și pe urmă păli.

— Cum funcționează? întrebă ea.

— Nu știu, recunoscu el. Nici măcar nu știu de ce m-am trezit știind că vor fi năluci. Sau de ce a fost atât de important să ți le arăt, sau de ce vreau să le văd eu însumi. Mai luă o mușcătură din clătită și o dezmierdă în gură, până se topi. Xhrina așteptă până când, în cele din urmă, Mtepic zise: Era să plec, știi. Năluca aceea era Sudden Crow, soția mea dinaintea ta – nu că tu mi-ai fi soție, dar oferta e deschisă, dacă vrei asta. Pentru ea a însemnat enorm, dar ție n-a părut să-ți pese niciodată.

— Nu-mi pasă. „Nesclavă” e singurul titlu pe care mi l-am dorit vreodată, iar tu mi-ai dăruit asta și știi că voi fi alături de tine atât cât vei

trăi – poate ar trebui să spun, atât cât vrei să rămâi. Dar era să… pleci? Ți-e dor de Sudden Crow?

— Nu foarte mult, sincer să fiu. Era țâfnoasă și uneori aspră cu mine. Nu m-ar deranja s-o salut din nou, dar sper că nu va trebui să petrec nicio clipă cu ea ca nălucă. Treizeci de ani de timp comprimat în partea asta au fost de-ajuns.

— Spui „partea asta” fiindcă e percepută spațial?

Încruntându-se, Mtepic cugetă și, în cele din urmă, clătină din cap:

— Mai degrabă ca părțile unui joc sau ale unei întrebări decât ca părțile unui segment sau ale unei suprafețe. Mtepic mai chibzui o vreme, apoi mai luă încântat o mușcătură din micul său dejun. Zău, prietenia ta e un motiv serios să rămân în partea asta, un motiv mai mult decât suficient în sine, dar acest mic dejun ar putea fi un altul, iar când mă gândesc la toate celelalte lucruri de care încă m-aș putea bucura, înțeleg de ce atât de puțini oameni doresc să plece înainte de a fi nevoiți. Numai că, văzând-o acolo, am știut într-un fel *cum* aș putea merge, dacă aș vrea. Și, știi, trupul bătrân e uneori o belea de-a dreptul: te doare, te mănâncă, te chinuie. Așadar, chiar am vrut, doar pentru o clipă, dar acum mă bucur că n-am făcut-o.

— Nălucile vin adesea la bord?

— Ai fost cu mine ultimele două dăți. Din șase,

în total. De cinci ori, la zilele mele de naștere, acum, o dată, la a ta. N-am mai spus nimănui altcuiva, dar știam că tu ești persoana potrivită să vezi asta. Am scotocit prin toată istoria de douăzeci și șapte de ani a navigației interstelare și prin rapoartele a mai mult de un milion de nave – comerciale și, de asemenea, ale proprietarilor de sclavi, militare, de cercetare și de colonie – și, cu toate că există multe relatări despre năluci, majoritatea sunt doar ficțiune, catalogate ca atare, iar multe dintre celelalte par a fi doar o fărâmă de cultură, care a scăpat din vechile sale zăgazuri și s-a revărsat în cultura interstelară. Iar *9743* însăși înregistrează nălucile, dar nu le percepe; se află acolo, pe înregistrările video, dar dacă ceri navei *9743* să caute năluci în toate miile de ani de înregistrări ale cabinei de comandă, nu va vedea nicio nălucă și se poate uita direct la o filmare plină de năluci și nu le percepe, vede doar o cabină goală și întunecată.

— Așadar, sunt afizice. Dar se înregistrează fizic. Ce crezi că sunt?

— O foarte elocventă gaură în spațiu-timp? Mtepic ridică din umeri. Majoritatea navelor stelare trimit trupurile în spațiu la maxima velocitate. Cei mai mulți dintre noi circulă la nouăzeci și opt procente *c* sau mai mult. Odată ce trupul iese în afara protecției scutului frontal, atomii și praful din spațiul interstelar îl erodează

și pierde viteză, însă nu repede. Și, desigur, depășește cu mult viteza galactică de scăpare. Cu excepția celor foarte puține care au dat peste planete, găuri negre sau comete, toate trupurile trimise în spațiu trebuie să se afle încă pe undeva, unele chiar la treizeci de mii de ani-lumină depărtare, dacă ținem seama de înmormântările din perioada Primului Puls, când schimburile comerciale erau rare sau chiar inexistente. Îți poți imagina fiecare cadavru ca pe o traiectorie lungă, măturând atomii, ionii, moleculele și praful din spațiul interstelar, configurate foarte asemănător cu persoana moartă de la acest capăt în timp și spațiu, și, pe măsură ce mediul interstelar le perforează, umplându-le de găuri, și le distruge, îndepărtându-se într-un simplu nor de nuclee, undeva, într-un capăt, departe de galaxie și la milioane de ani în viitor. Probabil, ceva afizic curge înapoi, de-a lungul traiectoriei pe care o fac și – se cristalizează? se condensează? poate doar *se organizează* e cuvântul pentru ceea ce se întâmplă, în jurul oricărui germene ori nucleu ori cum vrei să-i zici unui lucru în jurul căruia se organizează o nălucă. Poate că acolo unde un număr mare de traiectorii trec unele pe lângă altele, se încâlcesc ca niște spaghetti și se manifestă ca un furnicar de năluci atunci când le apare în cale ceva care le poate aprecia semnificația. Asta ar explica asocierea cu zilele

de naștere. Zilele de naștere au o semnificație, chiar dacă sunt atât de radical diferite în timpul standard și în timpul comprimat și depind în întregime de momentul când ajungi într-o navă, de locul unde merge și cât de lung a fost un an pe Bătrânul Pământ în momentul când l-au standardizat. Așadar, poate că nălucile se anucleează în preajma unor lucruri semnificative, precum navele sau zilele de naștere. E logic, într-un anume fel. Semnificația este afizică, iar nălucile sunt afizice. Pe de altă parte, ce știu ființele fizice ca noi despre cele afizice?

— Dar nimic din toate astea nu explică pruncul care ți-a ieșit din piept, sau că pruncul erai tu, sau că amândoi ne amintim asta, în afară de faptul că m-am ales cu o pată de urină spirituală în dreptul inimii.

— Am fost copil? Mă întrebam de ce mă simt atât de ciudat proporționat, atât de mic și de știrb. Ei, bine, astea sunt, cu siguranță, date care completează mozaicul.

— De ce să fie năluci sau spirite pe o navă interstelară?

— De ce nu aici, la fel ca oriunde altundeva? Și, la drept vorbind, de ce trebuie să existe nave? Navele total robotizate au șanse doar ceva mai puține de a ajunge la destinație, dar ar fi atât de ușor să introducem asta în preț și ar fi mai profitabil să trimitem containere într-o

direcție și să acceptăm pur și simplu anumite pierderi la celălalt capăt. În momentul de față, *9743* cheltuiește o imensă cantitate de spațiu și masă ca să ne țină în viață. Așadar, de ce suntem noi aici? De ce există chiar și o economie? Facem totul pe navă prin transmutație și compunere moleculară – niciodată nu „culegem provizii”, deși uneori cumpărăm mărfuri noi ca să le înregistrăm, pentru fabricarea ulterioară – și știm că oamenii din timpul standard sunt la secole sau milenii în fața noastră – așadar, de ce există marfă de transportat pentru noi?

— Crezi că asta are vreo legătură cu nălucile, spuse Xhrina – pe ton de afirmație, nu de întrebare, doar încercând să-l urmărească; era limpede că Mtepic se gândise la asta de foarte multă vreme, elaborase în mintea lui prezentarea perfectă, voise ca aceasta să conducă la înțelegerea perfectă – iată modul în care îi predase matematica. Xhrina știa că lui Mtepic îi făcea plăcere când ea înțelegea imediat, și mai știa că aceasta ar putea fi singura ei șansă de a înțelege.

— Cred că e un alt vid în spațiu-timp. Cândva, aproape orice ființă umană făcea comerț, mergând tocmai până la Bătrânul Pământ. Dintr-un anumit motiv, merita să faci comerț între stele. Navele au început să se miște. Acum doar se mișcă, trupuri în mișcare, rămânând în

mișcare, iar comerțul se întâmplă pur și simplu. Poate. Poate că suntem *cu toții* doar nălucile a ceea ce făceau oamenii cândva. Trei sferturi din sistemele stelare în care am făcut comerț, într-un moment sau altul, acum doar ne îndepărtează, cele noi încep să intre în legătură, cele vechi se reactivează după secole de timp standard. Cine poate spune ce se petrece acolo?

— E posibil ca oamenii timpului standard de pe planete să fie pur și simplu nebuni cu toții, sau poate se joacă de-a lucrurile, fiindcă nu a mai rămas nimic real?

— Oamenii timpului standard ar putea întreba aceleași lucruri despre noi. Am putea pur și simplu să lichidăm și să ne mutăm într-o frumoasă stațiune orbitală, unde am fi răsfățați tot restul vieții.

— N-aș suporta asta.

— Nici eu. Mtepic zâmbi cu sfială. Crezi că ar fi în regulă să mai mănânc o clătită, ca ultima?

— Ai slăbit, spuse ea, și îmi fac griji pentru apetitul tău. Poți să mănânci zece, din partea mea. Și, de fapt, fiind *foarte* îngrijorată, mi-aș dori să mănânci.

— Hai să începem cu una, dar am să rețin oferta. Și, ai dreptate, n-am prea avut grijă de mine și, dintr-un motiv oarecare, acum simt că vreau să am, cel puțin o vreme.

Xhrina îi pregăti clătita, nu fiindcă el nu putea

s-o facă singur și nici fiindcă era obligată. Sublinie asta, în timp ce îl servea, iar el spuse:

— Vezi? O parte din ceea ce o face bună sunt toate lucrurile care îi lipsesc.

Ea cugetă la asta o vreme și zise:

— Așadar, nălucile nu sunt halucinații. Și nu sunt fizice, așa cum înțelegem noi asta sau cum ar putea aparatele să le vadă, nu doar să le înregistreze. Și crezi că poate ele se află acolo unde trupurile – ei, bine, urmele trupurilor – nu sunt.

— Numai că Sudden Crow a distrus acea teorie, răspunse el. Ea s-a priceput întotdeauna să distrugă teoria. Unul dintre motivele pentru care a fost o bună tovarășă de bord.

— Te-a rănit, spuse Xhrina, surprinsă de propria-i vehemență. Ai spus că a fost aspră cu tine.

— Adevărat. Dar pe atunci nu eram atât de fragil cum am devenit. În plus, a fost un membru valoros al echipajului. Și, desigur, așa ești și tu și devii din ce în ce mai valoroasă, și ești foarte bună cu mine. Umpli un spațiu diferit de cel pe care l-a eliberat ea.

— Mai bine, răspunse ea. N-aș vrea să umplu locul ei, nicidecum. Și, fiindcă o spusese puțin prea vehement și amândoi se priveau stingheriți, se grăbi să pună prima întrebare care-i trecu prin minte. De ce spui că Sudden Crow ți-a distrus teoria despre urmele trupurilor

în spațiu-timp?

— Fiindcă a fost înmormântată în spațiu la aproximativ un an și jumătate de Aydee-to-Ridny, cu destinație îndepărtată. Traiectoria ei n-ar fi putut trece nicidecum pe aici.

— Dar a fost pe această navă. Traiectoria ei înainte de moarte a inclus-o. Dar dacă nu contează, atât timp cât poți descrie traiectoria, sau locul unde a fost traiectoria? Să presupunem asta, și poate…

— Dar ar putea fi prea forțat, dacă am presupune asta, obiectă Mtepic. Nu restrânge lucrurile suficient. De ce nu vedem năluca oricui, tot timpul?

— Matematica înseamnă felul în care găsim implicațiile logice ale limitelor lucrurilor și întreaga istorie a matematicii este povestea muncii cu limite mai puține și mai fragile, răspunse ea. Mi-ai spus asta încă de prima dată când am început să învăț algebra. Poate că nu le vedem destul de des fiindcă nu există limite destule ca să le genereze, sau fiindcă trăim în interiorul atâtor limite, sau… ei, bine, nu știm care sunt limitele, nu-i așa?

— Greu de evaluat condițiile limitei, fu de acord Mtepic. Dar, după cum văd, e plin de găuri și goluri. Există un lucru straniu în lumea timpului standard, un loc pe care-l umplem, deși nu știm ce este. Locuri goale în echipaje și pe navele unde mor oameni și găurile în spațiu pe

care le fac când le aruncăm trupurile, și imensa pustietate a spațiului însuși, și fiecare gaură are contur și fiecare contur înseamnă gaura – și, ei, bine, probabil te gândești că sunt deja senil.

— Ba nu, zise ea. O, *nu. Știi* că nu. Pot să-ți mai pregătesc o clătită?

În ultimii câțiva ani ai lui Mtepic, vorbiră mai mult. Xhrinei îi făcea mare plăcere. Primise ultima promovare pe care o putea obține cât timp era el în viață, cea de asistent al matematicianului și matematician în devenire. Asta o obligă pentru prima oară să se gândească la succesiune. Hotărî că, oricare va fi modul prin care își va dobândi ucenicul (spera mai degrabă să cumpere unul, eliberându-i de pe o planetă sclavagistă, s-ar simți bine eliberând pe cineva, așa cum fusese și ea eliberată), va avea în vedere să caute pe cineva care să vorbească. Mulți oameni ai navelor nu vorbeau, săptămâni sau luni la rând.

Asta era o altă bănuială a lui Mtepic, că societatea navelor se afla acolo unde societățile învecinate ale timpului standard își aruncau autiștii și pe cei ale căror înzestrări matematice nu mai erau necesare, fiindcă aveau minți sinergice.

— Un fel de sinecură pentru matematicieni, zicea el, tușind și râzând, în timp ce ea îl îmbăia, îl ștergea și îl masa. Râdea și ea, întotdeauna, doar fiindcă era vorba de Mtepic și

simțea cât de puțin mai avea până să treacă în cealaltă parte și se aștepta să-i ducă dorul atunci și să râvnească după glumele lui.

În noaptea de după cea de-a treizecea aniversare a ei, se trezi știind că trebuiau să fie năluci în cabina de comandă și îl simți pe Mtepic trezindu-se în cercul brațelor sale. Iute, Xhrina se îmbrăcă, îl îmbrăcă și îl trase cu blândețe după ea, așa cum trebuise să facă în ultimele luni, de când membrele lui Mtepic deveniseră prea fragile și prea tremurătoare ca să-l mențină în echilibru când plutea în aer.

Era la fel ca înainte, cu un nou furnicar de năluci, iar în mijlocul lui, pruncul se ivi din Mtepic. Xhrina îl ținu în brațe multă vreme și îi sărută cu tandrețe gura minusculă, iar pe urmă îl privi cum se îndepărtează, chicotind și dându-se de-a dura, spre stele, printre stele, până când deveni el însuși doar o stea, și pe urmă dispăru. Târî înapoi, la cabine, ceea ce mai rămăsese din Mtepic; dintr-un motiv pe care nu-l înțelegea, nu voia să le spună camarazilor de navă că Mtepic murise în cabina de comandă.

Ar fi putut să-i mire cât de uscați erau ochii Xhrinei și cât de calmă era, când îngropară trupul lui Mtepic în spațiu, la schimbul următor, dar oamenii navelor nu se miră niciodată de nimic omenesc, căci ei nu înțeleg asta și pierd obiceiul de a manifesta curiozitate în această privință.

Treo plutea acum adesea cu ea în întunecata cabină de comandă.

— E o promovare importantă, spuse el și o onoare și vei fi un bun căpitan. Recunosc, sunt încântat de ideea de a fi matematician de bord fără să trebuiască să aștept ca tu să mori.

Era cel mai lung discurs pe care-l ținuse vreodată și Xhrinei i se păru oarecum o ironie faptul că el îl rosti în timp ce pluteau în cabina de comandă, unde, în mod obișnuit, erau cei mai tăcuți.

Nu era un prilej obișnuit: Phlox alesese să moară de bunăvoie după moartea lui Arthur și avea s-o facă în seara asta, după ce-și rostea cuvintele de adio, așadar înlocuiau un căpitan și un ofițer secund. Echipajul o alesese pe Xhrina drept căpitan, urmând ca ofițerul-ucenic Chang să fie promovat onorific la rang de ofițer secund, dacă doreau aceste funcții.

Xhrina era de părere că Chang avea să se descurce bine ca ofițer secund: era tânăr și, teoretic, ar mai fi avut de petrecut câțiva ani ca ucenic, dar Xhrina socoti că Chang avea să-i completeze până la moartea ei și tot va fi un căpitan tânăr, viguros și capabil de succes. Toate se potriveau bine.

Se aflau acum departe, în sistemele Celui de-al Șaselea Puls, planete mai noi, cu mai multă încărcătură de trimis și de primit, departe, la

hotarele puțin populate ale spațiului uman. Așadar, ar fi putut exista doar foarte puține traiectorii ale celor morți precum cele imaginate de Mtepic, dar când aruncară din navă trupul lui Phlox, Xhrina simți ceva. Iar a doua zi era cea de-a cincizecea aniversare a ei și simți același lucru, mai puternic, astfel că în noaptea aceea, nu fu surprinsă când se trezi cu sentimentul că era timpul să vadă nălucile din cabina de comandă. Trecuse multă vreme de când văzuse năluci, doar de două ori de la moartea lui Mtepic, iar acum era prima oară de la venirea lui Treo la bord. Îl trezi, îi spuse să se îmbrace, să nu facă zgomot și să se grăbească.

Stelele unduitoare, în nuanțe de la albastru la roșu, deveniră stele albe, imaculate, furnicarul de năluci sosi și, tocmai când Xhrina începu să privească uimită spectacolul și să se bucure că are parte din nou de așa ceva, Treo țipă de spaimă, căci o văzuse pe Phlox trecând prin carcasă și ocupându-și postul de navigație, și totul dispăru.

Asta o făcu pe Xhrina să se hotărască. Preluă cabina căpitanului și, de atunci înainte, o împărți cu Chang, lăsându-l să-i maseze spatele, fiindcă lui părea să-i placă să facă asta, iar ei îi făcea bine, și mulțumindu-i sexual, din când în când, deși el era mult mai atras de secundul fizicianului, Robert, care, din nefericire, nu era defel interesat de sex, sau cel puțin nu de genul

de sex pe care îl oferea Chang.
Xhrina nu renunță propriu-zis la ideea de dragoste, dar se scurse multă vreme până să aibă încredere în Chang mai mult decât ca simplu coleg și partener convenabil de pat, atât de multă vreme încât ajunse să-l cunoască prea bine și să se împace cu încrederea fără dragoste. Și trecu încă și mai multă vreme până când Xhrina văzu din nou năluci.

La cea de-a optzeci și cincea aniversare a ei, din vechea generație mai rămăseseră doar ea, Peter și Squire, iar Squire își petrecea acum tot timpul dormind în capsula lui de menținere a funcțiilor vitale, deși, când se deștepta, părea desul de coerent, într-o manieră cârcotașă. *9743*, prin votul echipajului (un vot pe care Xhrina îl moșise cu mare grijă), fusese rebotezată *Ulysses,* un nume pe care îl avusese cu 290 de ani de timp comprimat înainte. Xhrina nu ar fi putut spune de ce îl prefera.
Un al Șaptelea Puls se afla în desfășurare, ducând frontiera umană la peste 150 de ani-lumină de sistemul de baștină și, la mari distanțe, din când în când, detectau boomul sonic al unor trupuri cu viteză aproape-luminică trecând atât de repede prin mediul interstelar încât frontul lor de șoc era prea puternic pentru minuscula dâră de plasmă și o scutura îndeajuns ca să provoace microunde.

— Noile nave de colonizare se mișcă mult mai repede decât cele vechi, remarcă Xhrina. La masă cu toată lumea.

Insistase să se instituie o tradiție a aniversărilor, adevărate aniversări pentru toată lumea, studiind chiar câteva tradiții vechi, astfel că toți purtau pălării caraghioase și mâncau pește și cântau un cântec intitulat „Ani și ani“ în vechea kongleză.

— Mi-ar plăcea să mai văd încă o parte nouă din spațiu înainte să mor, spuse ea. S-ar putea să mai fie timp și vă veți alege toți cu ceva. Ne vom câștiga pentru totdeauna reputația ca navă comercială; numele *Ulysses* va fi cunoscut și asta mi-ar face plăcere și sper că și vouă. Acum șaizeci de ani, conform transmisiilor radio, se știa că sistemele Sol și Alfsentary sunt deschise, așa că am putea face o oprire pe drum. Planul meu ar fi să luăm doar jumătate de cală de încărcătură – probabil că, oricum, nu putem obține nici măcar atât, în zilele astea, se pare că nu prea e nimic în niciun port – și pe urmă să umplem calele goale cu masă de rezervă, cu care am putea să alimentăm scuturile și să navigăm la 99,4% în loc de 98,2%. Asta ar însemna că timpul comprimat ar fi doar aproximativ a noua parte din timpul standard, în loc de a cincea, și am putea fi înapoi la centru în aproximativ șapte ani comprimați. Facem schimbul de marfă, mai luăm acolo niște masă

și pornim din nou, navigând la 99,4% încă o sută douăzeci de ani standard, astfel că pătrundem adânc în lumile Celui de-al Șaptelea Puls, aflate în partea cealaltă. Corporația și-ar permite s-o facă de o sută de ori; mi-ar plăcea doar să-mi încerc norocul să fiu de față la finele acelei călătorii și, dacă reușim să ajungem acolo, ne facem un renume printre navigatorii stelari pentru vecie. Fără alt motiv.

Treo avea să voteze cu ea; o făcea întotdeauna, fiindcă se temea că îl considera laș, deși Xhrina nu spusese niciodată asta. Iar asistenta lui, Fatima, avea să voteze alături de el. Peter avea să voteze pentru, probabil, doar fiindcă toate escalele în port i se păreau chinuitoare și i-ar plăcea să știe că ar putea muri înainte de prima oprire. Cu votul ei, erau la egalitate; avea impresia că lui Chang îi plăcuse ideea, când i-a explicat-o, dar cu Chang era greu să-ți dai seama. Ceilalți erau înclinați să considere că modelele economice care curgeau și șuierau prin computerele navei *Ulysses,* paralizând totul cu otrava profiturilor lor marginale, erau zei care trebuiau împăcați.

— Supunem la vot? întrebă Sleeth, cel de-al doilea ajutor al fizicianului.

Asta era regula, căci ea era cel mai tânăr membru votant; de asemenea, i se potrivea lui Sleeth, căci era tânără și plesnea de energie, într-un echipaj de oameni bătrâni și obosiți.

Majoritatea membrilor echipajului bodogăneau că era sâcâitoare, mai puțin Squire, care o spunea deschis, ori de câte ori era afară din capsula vitală, și Robert, secundul fizicianului, care o spunea cu răceală, de parcă ar fi fost vorba despre masa atomică a oxigenului sau velocitatea orbitală a unei planete.

În compensație, Xhrina nu făcea niciun secret din faptul că Sleeth era favorita ei în aceeași măsură acum ca atunci când venise la bord, ca o prea-gălăgioasă-pentru-navigatori făptură de doi ani. Pe măsură ce căpitanul Xhrina îmbătrânise, simțise din ce în ce mai mult că Sleeth era singura persoană, în afară de sine, căreia îi plăcea să pună lucrurile pe roate. Așadar, această supunere la vot era firească, pe lângă faptul că era o datorie.

Nici măcar nu fu un vot strâns – doar Squire și Robert votară împotrivă. Pe un ton de scuză, Sleeth le spuse tovarășilor ei de cabină:

— Mi-ar plăcea să fac parte din echipajul unei nave celebre, iar aceste ture în zona Celui de-al Șaselea Puls devin plictisitoare.

Xhrinei i se părea mai degrabă că Sleeth, care abia împlinise douăzeci de ani, dar revenise de pe nava-școală la doar doisprezece, trăise prea multă vreme cu un boșorog furios închis într-o capsulă și un bărbat rece, care nu vorbea niciodată (oare Robert o abuza? Xhrina o întrebase pe Sleeth, de mai multe ori, iar ea

negase într-un fel în care Xhrinei i se părea că înseamnă *da, dar, te rog, nu face nimic).* Acesta părea a fi primul pas mărunt al lui Sleeth spre a spune că nu voia să fie manipulată de Robert și Peter și asta o bucura pe Xhrina, într-un fel pe care nu-l mai simțise de ceva vreme.

În seara aceea, când se vârî în sacul de dormit, lângă Xhrina, Chang spuse:

— Când ne apropiem de sistemul de baștină și te trezești știind că în cabină se află năluci, să nu mă trezești. Mă tem de ele și nu vreau să știu de ele.

— Bine, spuse ea. Mi-ai citit jurnalul?

— Da, răspunse el, e dreptul meu ca ofițer secund să citesc orice scrii și nu-mi place să cer. L-am întrebat pe Treo și mi-a spus cât este de speriat și m-am dus și m-am uitat la toate înregistrările aniversărilor tale și ale lui Mtepic și am văzut năluci. M-am speriat atât de tare încât de atunci mi-e greu să dorm. Așadar, nu mă trezi cu tine, nu vreau să văd năluci. Pe un ton mai blând, adăugă: Ai putea să discuți cu Sleeth despre asta. Ea a fost mereu mica ta umbră și ar înfrunta frica doar de dragul tău.

— Mulțumesc, spuse ea. Așa voi face.

Și Xhrina îi întoarse spatele, să se bucure de căldura lui, fără să mai vorbească. *Cred că aș fi înfruntat nălucile de dragul lui Mtepic,* gândi ea, *dar am vrut să le văd oricum, deși nu știam despre ele până când nu mi le-a arătat. Sper că*

poate fi la fel cu Sleeth.

În noaptea celei de-a nouăzeci și treia aniversări a ei, Xhrina se întoarse și o atinse pe Sleeth, care acum era partenera ei de sac de dormit de câțiva ani.

— Năluci, spuse ea, în sfârșit.

— Mă bucur, răspunse Sleeth, dintr-odată trează, și aprinseră luminile și se îmbrăcară repede.

Nu era sigură că se bucura într-adevăr. Sleeth și căpitanul ei vorbiseră despre năluci cel puțin o dată la câteva schimburi, în ultimii cinci ani, iar fata ajunsese să-și dea seama că prima oară când va vedea ea nălucile va fi ultima pentru Xhrina. Se străduise să pară fericită și veselă când venea vorba despre acea iminentă vizită a nălucilor, iar acum, că momentul sosise, nu avusese timp să se gândească pe îndelete ce voia să simtă sau ce ar trebui să simtă și era blocată în a simți pur și simplu ce simțea – ceea ce era un mister.

Auzise atât de multe de la Xhrina despre Mtepic și despre năluci, și toate teoriile despre năluci, căci căpitanul nu era nevoit să lucreze decât o oră și ceva pe zi pe durata popasului, în timp ce găseau o încărcătură disponibilă. Mințile sin ale Bătrânului Pământ și ale navei *Ulysses* găsiseră, în cele din urmă, o mică încărcătură, dar nu păreau capabile să dea explicații cu

privire la conținutul containerelor, doar că era ceva care nu era imposibil să fie dorit, peste 120 de ani, de către cineva de pe planetele Celui de-al Șaptelea Puls, spre Crucea Sudului și Sentaru.

Căpitanului nu-i păsase, așa că nu-i păsase nici lui Sleeth. Marfa puțină însemna că aveau cu atât mai mult loc în cale pentru o încărcătură de U238, uraniu sărăcit, nu pentru putere atomică, precum în vremurile de demult – ar fi putut la fel de bine să ia fân, ovăz și apă și ar fi făcut-o, dacă nimic mai dens n-ar fi fost disponibil – ci fiindcă era o rezervă de masă convenabil de densă, care putea fi desfăcută în nuclee și proiectată afară prin scutul frontal, ca să le croiască un drum prin mediul interstelar. Cu surplusul de masă, puteau să navigheze la 99,7%c, ceea ce însemna aproape treisprezece ani de timp standard la un an de timp comprimat. *Ulysses* avea să devină acum, negreșit, un fel de legendă.

Dar, gândi cu tristețe Sleeth, *legenda nu se va sfârși cu căpitanul Xhrina aducând nava Ulysses în portul Summer,* portul spre care se îndreptau de la ultimul lor PPD și ultima schimbare de traseu, de acum aproximativ un an comprimat.

Xhrina și Sleeth vorbiseră de multe ori despre năluci, iar Sleeth dorea să le vadă cu Xhrina, dar avea să ducă dorul discuțiilor lor despre ele și i se părea trist că nu va mai avea cu cine să

vorbească despre această primă întâlnire. Însă, pe de altă parte, se părea că Mtepic le văzuse de cinci ori singur și cine știa de câte ori le văzuse fără să pomenească despre asta?

Cu toate acestea, Sleeth își imaginase mereu că atunci când, în cele din urmă, le va vedea, avea să poată vorbi despre ele cu căpitanul Xhrina. Fusese crescută pe navă și, din cauza felului în care funcționaseră programările, fusese pe o navă-școală doar șase ani, cam jumătate din perioada obișnuită, așa că își petrecuse multă vreme în preajma Xhrinei, când era tânără, iar mai târziu, și mai multă vreme îngrijind-o. Xhrina fusese întotdeauna singura ei prietenă adevărată.

Sleeth știa că îi va duce cumplit dorul, dar nu era de părere că trebuia s-o spună acum, când ochii căpitanului ardeau de bucurie. Odată ajunse în cabina de comandă, fu mai ușor, căci, așteptând în întuneric, Sleeth putu să dea drumul încetișor lacrimilor.

Totul era întocmai cum auzise, de atâtea ori, povestindu-i-se.

Toate nălucile se apropiară, Xhrina sălta și se vânzolea de parcă ar fi fost de zece ori mai tânără. Când năluca mică, zveltă, care trebuia să fie Mtepic – dar acum tânăr și puternic – trecu plutind prin peretele cabinei, pruncul strălucitor ieși din capul și din pieptul ei, în doar două clipe, se formă cu totul în aer și întinse

mâinile spre Mtepic, care se năpusti și o luă în brațe pe Xhrina, cea nou-născută. *Doar câteva secunde, prima dată când am văzut nălucile*, *și totul s-a sfârșit,* gândi Sleeth.

Și, de parcă i-ar fi auzit gândurile, Mtepic, încă legănând incandescentul prunc-nălucă, se întoarse și îi zâmbi cald, cu înțeles.

Spre uluirea tuturor – până și spre uluirea nălucii lui Mtepic – năluca-Xhrina, nou-născută, știrbă, cu ochi mari și fața radiind de încântare, în brațele acum tinere și puternice ale matematicianului-nălucă, îi făcu semn lui Sleeth, luându-și rămas-bun, într-un fel atât de asemănător cu al oricărui alt copil, încât Sleeth chicoti sonor și toate nălucile, în afară de Mtepic și Xhrina, se spulberară, în timp ce stelele începeau să pălească.

Cu un zâmbet larg, Mtepic ridică un deget la buze – *ssst!* — și Xhrina făcu la fel, și amândoi îi făcură din nou semn cu mâna, înainte de a dispărea în câmpul de stele care se stinseră după ei, lăsând-o pe Sleeth râzând în întuneric.

A.M. Dellamonica - Orașul de la Marea Urgiei

Absolventă a atelierului de creație Clarion West, A.M. Dellamonica a publicat povestiri în Sci Fiction, Realms of Fantasy, Tesseracts, Tomorrow, Alternate Generals, The Faery Reel, Oceans of the Mind și altele, iar de curând și-a lansat primul roman, Indigo Springs. Un nou roman, Blue Magic, se află în pregătire. Locuiește în Vancouver, Canada.

În povestirea de față, autoarea ne introduce într-o tabără de refugiați, unde aceștia sunt ultimii supraviețuitori ai speciei umane, pentru a vedea dacă este adevărat că păcatele părinților trebuie ispășite de copii.

Ruthless înainta cu o dârzenie mută, ținându-se în umbră în timp ce trecea cu pași mari printre zgârie-norii districtului Terra. Era vară în emisfera nordică a Kabuvei, cu aerul răcoros și dens, dar nu înghețat, și mirosul greu, de mosc, al mării amintindu-i că aici nu era acasă, că aici nu va fi niciodată acasă. Luna Răsturnată era plină, răspândind atâta lumină de parcă ar fi fost dimineață, nu toiul nopții. Îi ocărî, din mers, strălucirea, apoi își zise că se putea și mai rău. Pe cer ar fi putut să fie și Luna Nebună.

Ajunsă pe Phoenix Avenue, constată cu ușurare că era singura ființă vie de la fața

locului. Turnuri nanoalcătuite se înălțau în jurul ei, monolitice, netede și identice, mai puțin ca înălțime. Scoțându-și detectorul-pirat, Ruthless păși iute, în cerc, în mijlocul intersecției pustii, căutând frecvențele poliției. Aparatul înregistra o concentrație prielnică de semnale, toate săltând în preajma jumătății ocupate a coloniei de refugiați.

Kabuvienii supraestimaseră numărul de exilați umani care aveau să ajungă pe Insula Refugiaților. Construiseră zgârie-norii Districtului Terra cu gândul la o cifră de trei milioane de refugiați; doar jumătate pe-atâția scăpaseră efectiv de pe Pământ. Așadar, calmarii au sigilat partea excedentară de oraș prefabricat, debranșând rețelele de energie și de apă, blocând drumurile și lăsând în funcțiune doar câteva dintre camerele de supraveghere.

Potrivit detectorului, aceasta era una dintre zonele de supraveghere moarte – niciun polițist prin preajmă. Satisfăcută, Ruthless se îndreptă spre acoperitoarea de plastic sfârtecată care sigila intrarea în clădirea din spatele ei. Croindu-și drum prin spărtură, alergă în susul escalatoarelor care n-au funcționat niciodată, spre nivelul al șaselea. Acolo, o altă folie sfâșiată marca o ușă, la jumătatea culoarului. Ruthless se strecură până la ușă și bătu, cu degete înmănușate.

— Rav?

— Mătușică?

Glasul lui Raviel era mai stins decât cu o oră în urmă – mai puțin temător, dar mai șocat. Ruthless se aflase în toiul unui val de bufeuri când o sunase, cu sudoarea șiroindu-i pe față și pe piept pe când panica nepotului ei îi îngheța inima.

Mătușică. Se întreba când îi spusese ultima oară așa. Înainte de Exil?

— Deschide, Rav.

Ușa se dădu la o parte în hopuri, acționată de mușchi în loc de hidraulică. Ruthless nu-l ajută, nu atinse nimic, deși își pusese mănuși și se pulverizase din cap până-n picioare înainte de a ieși din apartament.

Cuprinse totul cu o singură privire: sângele, cadavrele – unul uman, femeiesc, unul de calmar, bărbătesc – mirosul de vomă și, foarte important, lipsa unei amenințări imediate. Odată parametrii crizei stabiliți, se concentră asupra lui Rav. Palid, cu ochii adânciți în orbite, fiul fratelui ei duhnea a vomă și sângera ușor dintr-o rană de deasupra claviculei. Mai lipsiseră câțiva milimetri și kabuvianul i-ar fi tăiat beregata. Ruthless numără o duzină de vânătăi și iritații, toate minore.

Părul blond-alburiu al lui Rav era mânjit de cerneală și alte fluide neomenești. Brațul drept îi era înmănușat în sânge de kabu, negru din vârful degetelor până la umăr.

— Presupun că vrei să mă predau, spuse el, iar Ruthless fu străfulgerată de amintirea tatălui lui având o expresie similară. *Se străduiește să fie curajos,* gândi ea, *întocmai ca Matt înainte de bătălia de la Las Vegas.* Ar fi mai ușor dacă ai veni cu mine, mătușică. Poți? Când Ruthless nu răspunse, el adăugă, înghițind un nod: Pot suna acum, dacă…

— Nu, dragule. Ruthless își scutură capul. Nu sunăm.

Fața palidă a lui Rav se îmbujoră și ochii i se umplură de lacrimi. Întinse mâinile, dar Ruthless îl opri, cu un gest.

— Poți să-mi răspunzi la câteva întrebări?

— S-sigur.

Ruthless indică femeia moartă.

— Calmarul a ucis-o?

— Da, răspunse el.

— Pe el tu l-ai omorât?

O lentă încuviințare.

— Îl cunoști pe vreunul?

— Nu.

— Deloc?

Cu fața lungindu-se, Rav arătă către femeie.

— E un stimul din zonă. Vine uneori la Rialto, dar…

— Dar n-ați vorbit niciodată.

— Doar… Mimă ruperea unui bilet: Vizionare plăcută, madam.

— În regulă.

— Îi place... Îi plăceau filmele mute. Mereu venea să-l vadă pe Buster Keaton.

— În regulă, Rav. I-ai urmărit fiindcă...

— Fac un documentar despre traficul senzorial.

— Ce faci? Nu se mai pricepea să-și ascundă sentimentele la fel de bine ca odinioară – tonul ei îl făcu pe Rav să tresară. Un docu... ai adus cu tine aparatură de înregistrare?

Rav arătă către o bulină de dimensiunea unui nasture de pe tavan.

— Acela este un aparat de filmat?

— Ultimul model. Muscă-pe-perete i se spune. Râse, fără voioșie. Obiectul era lipit de perete, la o distanță prudentă de scena măcelului. Era prea mic ca să fie altfel decât cu rază mică de acțiune. Rotindu-și privirea prin încăpere, Ruthless văzu un receptor așezat pe rucsacul albastru pe care i-l dăruise lui Rav la ultima sa zi de naștere.

— Iisuse, Rav, ai filmat crimele?

— L-am oprit după.

— Acum e oprit? Vorbele sunară ca un mârâit.

Capul lui Rav țâșni în sus.

— Da. E închis. Nu ești filmată, jur.

— Unde sunt înregistrate datele?

— În baza mea de date de acasă.

— Ai transmis?

— Mda, folosind protocoalele de codare ale mamei. Ruthless trase încet aer în piept. Elva se

pricepea la treburile ei, datele erau, pesemne, în siguranță.

Rav își duse la față o mână tremurătoare, mânjită de sânge, ca și cum ar fi vrut să-și dea părul la o parte. La atingere, și-o retrase, holbându-se la palma înnegrită.

— I se vârâse cu totul pe gât. Se sufoca. N-am putut…

— A trebuit s-o ajuți.

— L-am înhățat… sau el m-a înhățat pe mine. Se sufoca, toate brațele alea…

Ruthless clătină din cap, amintindu-și foarte bine cum era să te lupți cu un calmar înfuriat. Erau mai mari, iar tentaculele îi făceau să pară mai puternici decât erau. Fără a mai pune la socoteală că erau alunecoși și rapizi.

— Am auzit-o pe mama, odată, spunându-le băieților de la pază că ți-ai vârât mâna în gura unui calmar, cândva, într-un război.

— Am prins ideea, spuse Ruthless, contemplând cadavrele. Pete, dovezi genetice. E mult de curățat pe-aici.

— Zicea că ai săpat până la creier cu degetele… continuă Rav, venindu-i să vomite când își privi brațul învelit în sânge.

— Ai făcut ceea ce trebuia, Rav.

În mod normal, Ruthless s-ar fi enervat pe Elva că l-a lăsat pe puști să audă așa ceva. Dar pentru că, după toate aparențele, asta îi salvase pielea, binecuvântă în tăcere indiscreția

cumnatei sale.

— Ceea ce trebuia?

Ruthless clătină din cap, cu gândul tot la curățenie.

— Ai reușit să ajungi acasă de la terenul de joacă, asta e tot ce contează.

— Terenul de joacă? repetă el, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Ah… o, scuze. Limbaj de război. Înseamnă…

— Știu că e limbaj de război.

— Înseamnă că n-ai murit.

— Niciodată n-ai mai… sună de parcă ai fi atât de bătrână!

— Preistorică. Privi din nou scena. Trebuie să-ți adunăm jucăriile, așa am zice despre asta.

Rav se înfioră.

— Dacă am făcut ceea ce trebuia și înregistrarea o dovedește, de ce să nu anunțăm?

Ruthless scutură din cap.

— Ce trebuia sau nu, calmarii tot s-ar putea să te înece. Ai ucis unul de-al lor, doar un pui, după cum arată…

— E un criminal!

— Asta le va stârni vechi amintiri. Chestii despre război la care kabuvienilor nu le place să se gândească.

— E un păcat de moarte, acum, să-i faci să-și amintească?

— S-ar putea să fie altfel într-o bună zi, dacă

nu cumva ne întoarcem înainte pe Terra. Dar schimbarea cere timp și martiri, Rav, și nu ai să fii tu sacrificat, doar pentru că ai încercat să salvezi o biată viață de stimul. Ne-am înțeles?

Tremurând, Rav clătină aprobator din cap.

— Așa. Vreau să scoți cuva de hidratare a calmarului.

— Ce?

— Trebuie să aibă o cuvă. Să-i țină pielea umedă. Ruthless îi arătă, iar el scoase, pe bâjbâite, canistra de metal din calota lipsită de vlagă, în formă de clopot, a senzitivului mort.

— Ține-o în așa fel încât să văd regulatoarele… bun. Îți ajunge să te speli.

— Să intru sub duș?

— Nu! Dacă genele tale ajung în canalizare, s-a terminat. Scoate-ți hainele în colțul ăla și folosește-i rezerva de apă ca să te stropești.

— Am să umplu podeaua de sânge și murdărie.

— Nu-i nimic. Deocamdată, doar fă-te prezentabil.

În timp ce Rav se spălă, Ruthless își desfăcu pelerina pe podeaua coridorului, așternând o varietate de pulverizatoare și alte obiecte nanotehnice pe care le adunase în anii de la Exil încoace. Îi luase timp să-și facă legături într-un laborator medico-legal kabuvian. Se întrebase uneori dacă nu își irosea banii. Cu siguranță, avea să fie în drum spre casă, spre Terra,

înainte de a avea nevoie de vreuna dintre aceste jucării.

Dar lunile de la Incident – nimeni din cei care reușiseră să ajungă în Districtul Terra nu-i spunea pe nume, înfrângere – se lungiseră, devenind ani, șaptesprezece acum.

— Ă… făcu Rav, scuturându-și picături din păru-i alb și moale.

— Curat?

Rav clătină din cap, roșind furios, cu o mână proaspăt spălată, căuș peste părțile rușinoase.

Ruthless pulveriză nanosoli pe un prosop și i-l întinse peste prag.

— Ține, șterge-te. Așa. Acum așază prosopul pe podea, ca pe un preș și calcă pe el de câteva ori. Ai tălpile uscate?

— Mda.

— Lasă prosopul, calcă peste tentaculul ăla și vino afară pe culoar.

Gol, nepotul ei arăta tânăr și vulnerabil. Când păși în afara scenei crimei, Ruthless îl apucă de umăr cu mâna înmănușată, simțind cum presiunea din piept i se domolește la atingere.

— Va fi bine, dragule.

Înghițind în sec, Rav o aprobă.

— Să ne ocupăm de rana aia.

Marginile tăieturii din piept erau deja roșii – saliva de kabu era cunoscută ca fiind infecțioasă. Ruthless o șterse cu o feșă cu antibiotic și îi injectă două imunostimulente. La

urmă, aplică un strat subțire de mixtură de piele, întinzând preparatul până când tăietura rămase ascunsă.

— Va trebui să-l reîmprospătez în fiecare zi, timp de cel puțin o săptămână. Nu vrem să se cicatrizeze: e prea evident că e o mușcătură de cioc. Între timp, vei purta salopetă cu guler înalt, ca nimeni să n-o vadă. Nimeni nu va vedea asta, Rav, pricepi?

— În regulă.

— Te culci cu cineva?

— Nu.

— Te culci?

— Nu.

Rav se împurpură până-n vârful picioarelor.

— Bine, să nu începi până nu te vindeci. Apoi Ruthless îi pulveriză o ceață subțire pe trup, în sus și în jos. Formând picături pe piele, aceasta se dispersă repede, întinzându-se ca uleiul. Asta va dispărea într-o zi, două.

— Gâdilă.

— Devorează toate celulele de piele moartă pe care s-ar putea să le lepezi, fire de păr, transpirație, lacrimi, sânge – orice care ar putea să lase o urmă. L-au creat laboratoarele medico-legale ale calmarilor, ca anchetatorii lor să nu contamineze scenele crimelor. Nu că ar vărsa lacrimi, firește, aceasta este o variantă pe care au creat-o pentru munca alături de polițiști umani…

Așa cum sperase, flecăreala îl liniști, glasul ei dezinvolt domolindu-i nervii și stânjeneala goliciunii.

— De unde ai pulverizatorul?

— De pe piața neagră a laboratoarelor din Canada Mică, răspunse ea, întinzându-i salopeta. Ține, îmbracă-te. Ai grijă la marginile pielii sintetice de pe pieptul tău.

Rav luă hainele cu vizibilă ușurare.

— Ții pur și simplu prin preajmă chestii de acoperit crime?

— Ca măsură de precauție.

— Pentru ce? Toată lumea de aici a luptat alături de kabuvieni. De ce ar avea nevoie cineva să ascundă o…

— Crimă justificabilă?

Rav înghiți.

— Ai fost polițistă. Ai rezolvat asemenea cazuri.

— Iar acum lucrez într-o fabrică de umbrele. Ascultă, dragule. Ai încercat să salvezi fata. Un gest frumos… iar să omori calmarul a fost cât se poate de corect.

— M-ai acoperi și dacă l-aș fi asasinat. Dacă n-aș fi nepotul tău, aș intra la apă.

— Sigur. Presupun că e adevărat.

— Așa că, zău, chiar nu contează dacă am făcut ce trebuia sau nu.

— Acum ai să te apuci să omori calmari din distracție?

Rav îi aruncă o privire mânioasă.

— N-a fost distractiv.

— Nu încerc să te jignesc, Rav. Știu că furia te face să te simți mai bine decât teama sau groaza.

— Nu-mi spune mie ce simt!

— Poți să țipi la mine mai târziu, dacă simți nevoia, cât vrei, când vrei, despre orice crezi că am greșit.

— Asta nu-i…

Ea îl întrerupse.

— Va trebui să țipi la mine, pentru că, atât cât vom fi pe Kabuva, nu vei pomeni nimănui despre ceea ce s-a întâmplat aici. Niciodată, Rav.

Cu o smucitură, băiatul își trase salopeta peste umeri, întinzând materialul, cu mâinile tremurând.

— Acum trebuie să scăpăm de dovezi. Așadar, te întreb: ai nevoie de un calmant sau faci față?

Rav se încruntă, nedumerit, iar ea ridică o bucată de pânză.

— N-am nevoie de leacuri, spuse el.

— Bun. Pune-ți pelerina mea și nu uita să stai cu fața în jos, în caz că există aparate fixe de filmat.

— Plecăm? Dar sângele meu și cadavrele…

— Ne întoarcem și scăpăm de toate.

— Cum? Toate… dovezile astea.

— Le spulberăm, spuse ea, și fața lui Rav

deveni atât de stoarsă încât ar fi putut la fel de bine să-l tranchilizeze. Cu capul plecat, își târșâi picioarele după ea, de-a lungul coridorului.

Kabuvienii se interesaseră de războiul civil al Terrei încă de la început, aruncând tehnologii, ajutor medical și, în cele din urmă, chiar și soldați, în lupta globală a Armatei Democratice împotriva fasciștilor Prieteni ai Eliberării. Până la sfârșit, i-a costat pe senzitivii extratereștri o avere incomensurabilă, pe lângă viețile a peste un milion de tineri calmari... un milion, vasăzică, fără a pune la socoteală recruții care s-au întors acasă vii, dar la fel de devastați, trupește și sufletește, ca tovarășii lor de alge spulberați.

Prietenii – Demonii, cum îi numiseră dușmanii lor – aveau și ei sprijinitori din afară. În decursul a șaptezeci de ani chinuitori, ei și aliații lor au zdrobit alianța Calmari-Democrați. Demonii au devorat lumea, însângerând kilometru cu kilometru, începând din Asia și sfârșind cu America de Nord.

Cea mai teribilă armă a războiului a fost praful, un agent nanotehnologie care lua totul în calea sa, moleculă cu molecula. La fel de folositor pentru țintele structurale sau ca armă antipersonal, praful își nimicea victimele. Loviturile directe nu lăsau nicio urmă. Nimic de îngropat, nici urmă de ADN, doar câmpuri de luptă ciudat de sterile – cratere suprapuse pline

de pulbere fină, de culoarea ruginii, având uneori la margini bucăți de trupuri. Brațe, picioare și capete, de obicei: erau extremitățile care scăpau cel mai adesea din perimetrul rafalei.

Copil al Incidentului, Rav crescuse cu spaimă doar la ideea de praf. Era sperietoarea generației lui: *Culcă-te, copile, altfel vin Demonii și te prăfuiesc.*

Acea amenințare nu-l oprise să-și sâcâie mama și mătușa să-i spună povești de război: fascinația lui pentru trecut era morbidă și insațiabilă. *Poate că acum asta se va schimba,* gândi Ruthless, în ciuda fiorului de vinovăție în fața propriului egoism.

Sosiră la Rialto imediat după miezul nopții, furișându-se pe o ușă lăturalnică.

— Du-te și pune-ți o salopetă pe măsura ta. Adu-o înapoi pe cea de pe tine, spuse Ruthless.

— În regulă.

— Înainte să te duci sus, dă-mi acces la baza ta de date.

— E amprentată digital.

— Autentifică-te și dă-mi acces, insistă ea, înghiontindu-l spre un terminal.

— Ce-ai de gând să faci?

— Să șterg înregistrarea și tot ce e legat de ea.

— Fac eu asta mai târziu.

— Tu doar adu-ți hainele.

— Bine.

După ce-și scană degetul mare și-și introduse parola, Rav dispăru pe scări în sus, spre camera lui.

Ruthless găsi destul de ușor directorul respectiv: era ticsit de înregistrări video. Înregistrări cu stimuli – femei și bărbați, în salopete cu bretele, furișându-se în holuri de clădiri. Mașini cu șoferi umani, înaintând încet, pentru a permite calmarilor care călătoreau în bazinul de apă din spate să-și întindă tentaculele, gustând marfa oferită. Înregistrări cu contacte fugare – un calmar bătrân cu două tentacule arse, îndepărtând încet o mască de femeie, atingându-i delicat buzele și colțurile ochilor. Un mascul uman conducând delicat un tentacul peste propriul mădular, în timp ce înghițea un fel de fiertură care-l făcea să nădușească abundent.

Același bărbat apărea și în următoarea înregistrare: mișca un tentacul în interiorul și în jurul urechii sale. Și într-o alta: își punea un aparat de respirat care îi permitea unui client să-i sondeze gâtul, fără să-l sufoce.

Orbi ca niște pisoi, kabuvienii se orientau, între ei, după gust: examinau și sugeau cu înfocare. Oamenii care aveau de-a face cu ei purtau salopete care le sigilau organele genitale și măști ca să-și protejeze fețele. Calmarii trebuiau să se mulțumească cu mirosul și gustul

tălpilor, palmelor și axilelor umane, o prohibiție care funcționa aproape la fel de bine ca oricare alt tabu.

Ruthless nu dădea niciodată ochii cu kabuvienii, în viața de zi cu zi, dacă putea să evite asta. Măștile îi provocau claustrofobie. Și, chiar după atâția ani, era ceva în amintirea unui tentacul atârnând peste încheietura ei, a unor mici ventuze gustându-i palma, care îi întorcea stomacul pe dos.

Ajunse la cea mai recentă înregistrare. Începea cu perechea pe care o văzuse moartă în apartament, sosind în clădirea de pe Phoenix Street. Când mașina plecă, femeia ridică ochii, doar o secundă, privind în sus, în lumina verzuie a Lunii Berbeleac.

Urmându-i înăuntru, camera de filmat se înclina și oscila, căutând un unghi bun. Când unghiul se fixă, femeia era deja dezbrăcată, sprijinindu-se cu spatele de un perete, astfel încât calmarul să-i poată adulmeca diferitele zone de mirosit.

De ce l-a interesat asta pe Rav? se întrebă Ruthless, cuprinsă de greață în timp ce tentaculele explorau trupul femeii, atingându-i urechile, colțurile ochilor și la un moment dat, explorându-i vaginul și anusul. După aceea totul merse repede: calmarul scoase brusc limba, împingând cu o forță brutală, înainte de a-și strecura un alt tentacul în gâtul femeii.

Când femeia începu să se sufoce, Rav năvăli înăuntru.

O furie de ursoaică o cuprinse pe Ruthless când nepotul ei și calmarul se încleștară, când ciocul calmarului sfârtecă pieptul lui Rav și văzu sângele țâșnind. Rav își vârî brațul în gura calmarului, săpând în căutarea palatului vulnerabil al senzitivului.

Cu o mișcare convulsivă, străpunse carnea gelatinoasă, storcându-i creierul. Calmarul se zbătu, rămânând apoi fără vlagă.

Retrăgându-se, Rav se târî spre femeie, scoțându-i din gâtlej un tentacul însângerat. Îi verifică pulsul, începu resuscitarea cardiacă. *Bun băiat,* gândi Ruthless, accelerând înregistrarea. Rav încercă resuscitarea din răsputeri, înainte de a se prăbuși, chircindu-se într-o baltă de sânge negru, vomitând și plângând. Trecu o vreme până când își reveni și opri aparatul de filmat.

Ruthless șterse fișierele și scotoci prin baza de date, căutând copii. Înregistrările vechi aveau copii de siguranță, dar nu aceasta, cea mai nouă. Ușurată, distruse backup-urile, căută câteva dintre cele mai agresive programe de securitate ale Elvei și le porni pentru a descompune fiecare urmă a datelor șterse.

Apoi, străbătând culoarul cu pași repezi, aruncă o privire în sala de cinema.

Cumnata ei venise în Districtul Terra

îmbrăcată în salopeta de rigoare și nimic altceva. În cele două valize permise fiecărui exilat – și într-una de-a lui Rav – Elva îndesase filme, cu sutele, ecranizări de succes și filme de artă, desene animate și filme clasice, orice documente de divertisment pe care a putut pune mâna. Coborâse direct din navă și ceruse să viziteze biroul de autorizări. În decurs de o zi, avea un permis de funcționare, control unic asupra unei săli mari de cinematograf și un apartament imens, atașat stabilimentului ei. A început să ruleze filme zi și noapte… și oamenii veneau.

Într-o săptămână pe Kabuva, Elva își procurase toate bunurile de primă necesitate la care renunțase: haine, obiecte de bucătărie, cărți. Loviți de șocul cultural, deposedați, oamenii refugiați se bucurau de orice crâmpei de acasă.

În prezent, afacerea funcționa exclusiv cu bani lichizi. Ca întotdeauna, cinematograful era ticsit, cu fiecare dintre cele două sute de locuri ocupate și un șir de oameni cu dor de casă, majoritatea de vârsta lui Ruthless, așteptând să între. Vizionau o veche producție Bollywood – *Mangal Pandey,* probabil. Mulți erau cu gura căscată, în transă. Unii mormăiau, citind subtitrările în limba engleză.

Ruthless își îngădui să arunce o privire spre ecran, o singură, otrăvitoare imagine cu cai și

deșert și cunoscutul cer al Terrei. Apoi intră tiptil în biroul Elvei. Cu puțin vicleșug și unul dintre spray-urile ei, reuși să spargă încuietoarea seifului, șterpelind un teanc de bilete de cinema.

— Ce faci aici? Glasul Elvei o trezi la realitate. Unde e Rav?

Elva era o femeie bogată, după standardele taberei de refugiați, dar anii de greutăți de dinaintea Exilului o făcuseră cumpătată. Purta cea mai simplă salopetă gri și o pereche de ghete vechi de piele. Avea părul tuns periuță, cu țepi roșii și argintii care nu reușeau să-i ascundă cu totul cicatricea de pe o parte a capului. Făcea provizii de hrană și de medicamente, după spusele lui Rav, pentru ziua când vor merge acasă.

Ochii ei erau două smaralde – tăioși, verzi, ostili. Ruthless și Elva se jucaseră împreună pe o mulțime de câmpuri de luptă, dar nu fuseseră niciodată prietene cu adevărat.

— Rav e sus, răspunse Ruthless, iar când Elva făcu o mișcare în direcția aceea, adăugă: Lasă-l în pace.

— Cu ce drept îmi spui tu mie ce pot să fac în propria casă?

— Scuze.

— Se simte bine?

— În general.

— Are necazuri?

— Nu va mai avea în scurt timp.

— Care-i jocul?

— N-ai vrea să-ți spun.

Elva aruncă o privire spre draperia sălii de cinema.

— Dacă-ți chemi paznicii să mă scoată din joc…

— Crezi că sunt așa de proastă să te bruschez, Ruthless?

— Cred că vom vedea, răspunse ea, cu amabilitate, dar Elva nu se clinti. Dacă apelase la dulăii ei, n-avea de gând să dea înapoi.

— Întoarce-te la treabă, Elva. Comportă-te normal. Rav va fi acasă până în zori.

— Asta-i tot? Vii aici, mă sperii de moarte, mă jefuiești și n-ai de gând să-mi spui?

— N-ai să mai întrebi, spuse Ruthless. Nu aici. Nu-l întreba nici pe el.

— Rahat!

— Ar fi cel mai bine pentru toată lumea dacă te-ai preface că nu știi că a ieșit. Spune tuturor celor care te întreabă că a fost acasă toată noaptea.

— În ce naiba l-ai băgat?

— Dacă nu faci așa cum îți spun, Elva, o să vină calmarii să-l ia. Dacă nu faci așa cum îți spun, o să-l înece calmarii. Îmi ești rudă, Elva, dar el e sânge din sângele meu. Dacă pomenești în fața lui sau a oricui altcuiva despre seara asta, dacă dai poliției motiv să tragă cu

urechea, dacă îl omori pe fiul fratelui meu, am să spun în tot orașul că ai lucrat pentru Demoni.

— Niciodată n-am…

— Gloatele nu se sinchisesc de adevăr, Elva. Ești femeie, ești bogată și ești nesuferită. Nu ești iubită și știi asta. Acum întoarce-te la treabă, înainte ca puștiul tău să coboare și să ne vadă certându-ne.

— Eu nu mă cert.

— Ascultă, o să fie bine, spuse ea și Elva o lovi cu pumnul în gură.

Ruthless dădu cu spatele de birou. Uitase de temperamentul ei impulsiv.

— Să nu mă ameninți, Ruthie. E copilul meu. Crezi că șantajul…

— E grav, bine? Are necazuri și e grav. Simțea gust de sânge în gură și, în treacăt, se imagină lovind înapoi. Trecuseră ani de când nu se mai încăieraseră, atât de mulți încât aproape că-și putea imagina că ar fi amuzant. În schimb, zise: N-ar fi trebuit să spun asta. E copilul tău. Vei păstra tăcerea. Știu.

Pe scări se auzi un pas ușor:

— Mătușică?

Elva se repezi spre ochii ei, cu dosul unul pumn încleștat.

— Să nu pierzi. Oricare ar fi jocul…

— Nu pierd niciodată. Cu bărbia tremurând, o ocoli pe Elva, strecurându-se înapoi pe culoar.

— Ruthless? O șoaptă răgușită.

— Doar Ruth, Rav, oftă ea. Bine?

— Sângerezi.

— Unul dintre bătăușii mamei tale m-a luat drept intrus.

— Și mai e în viață? Gluma, rostită cu glas tremurător, nu fu gustată.

— Dintr-odată, să ucizi parcă nu mai e așa de amuzant, ce zici, puștiule?

— Așadar, ce urmează?

Chiar așa, ce? Elva avea nevoie de timp să se calmeze, iar Rav era prea agitat ca să fie lăsat acolo. Și, oricum, intrase în joc, nu-i așa? Regula numărul 1 a clubului: Adună-ți propriile jucării.

Îl conduse către o alee, recunoscătoare să vadă că se lăsa ceața.

— Hai să vorbim despre modurile în care oamenii sunt prinși.

— În regulă.

— Dau telefoane și fac tranzacții bancare mari în preajma momentului crimei.

— Eu te-am sunat pe tine.

— Vom ticlui o poveste pentru asta. Se destăinuie iubitei sau terapeutului, la zece ani după eveniment; apoi iubita sau terapeutul spune cuiva, care spune altcuiva și secretul ajunge, în cele din urmă, la polițiști. Scriu despre asta în jurnalul lor. Nu mai au încredere în colegii lor de joacă…

— Colegi de joacă?

— Conspiratori.

— Eu am fost de unul singur, Ruthl… Ruth.

— Rav. Îi prinse privirea: Acum pot să intru și eu pentru asta la apă, întocmai ca tine.

Rav păli.

— Haide, suntem contra cronometru.

Prinseră un tren de mare viteză spre cartierul unde locuia ea, călătorind în tăcere spre Beijing Avenue. Printre clădiri, vedeau întinderea neagră a oceanului al cărui nume kabuvian, Vinvalomm, însemna Marea Urgiei. La mal, apa era ascunsă de nori de ceață, care se ridicau. Siluetele umbroase ale culegătorilor de crustacee, oameni și calmari deopotrivă, se mișcau ca niște fantome de-a lungul plajelor albăstrite.

Trecând printr-o piață puternic iluminată, Rav și Ruthless priviră calmarii veniți să cumpere delicatese pământene: germeni de fasole, burtă de vită, mătase. Cartierele de cumpărături ca acesta erau în general deschise noaptea, când sorii calmarilor nu le puteau usca sau arde pielea delicată.

În mijlocul vacarmului pieței, Rav îi șopti în ureche:

— Pot să te întreb ceva?

Ruthless aruncă o privire către detectorul ei și clătină aprobator din cap:

— Poți să întrebi.

— N-ai făcut parte dintre Demoni. Ai luptat împotriva Demonilor, nu-i așa, întocmai cum

luptau kabuvienii?

— Da.

— Cum se face atunci că ai sfârșit…

— Prin a omorî calmari cu mâinile goale?

Rav clătină din cap.

— Nu-i cazul să știi…

— Te rog!

Nu, gândi ea, iar când deschise gura să vorbească, trupul întreg i se opuse și maxilarul îi rămase înțepenit.

— Calmarii aveau nevoie de spioni. Prototipuri loiale, care să se alăture Demonilor și să raporteze despre ceea ce pun ei la cale. Tatăl tău fusese luat prizonier. M-am gândit că aș putea să-l caut și să adun informații în același timp.

— Te-ai dat drept infiltrat?

— Exact.

— Ai luptat cu ei? Vreau să spun, de partea lor?

— Da, am ucis prototipuri, am spulberat calmari.

— Cum au putut kabuvienii să aibă încredere în tine, după asta?

— N-aveam nicio problemă, atât timp cât urmam două reguli: dădeam rezultate și nu omoram decât recruți, niciodată ofițeri.

Rav se împiedică de o femeie care ducea un calup de carne de pește înghețată – puțini oameni își puteau permite să cumpere vită sau

oricare dintre celelalte feluri de carne de pe Terra, pe care acum le creșteau ca delicatese pentru calmari.

Ruthless nu-și putu stăpâni râsul.

— Ești șocat?

Rav își înnodă degetele într-un gest religios calmaresc, simbolul reverenței.

— Filosofie kabu: sfințenia vieții acvatice…

— Au condamnat la moarte un milion de pui de-ai lor. Se simți sufocată de amărăciune: era întotdeauna o greșeală să discuți asta cu copiii. Cuvintele îi țâșniră în jeturi, ca sângele. Le e ușor să facă pe evlavioșii acum. Au trecut câțiva ani, așadar ei cred… Rav? Te simți bine?

Își apăsase un pumn pe piept, chiar în jurul mușcăturii.

— Mă doare puțin, atâta tot. Ai vrut vreodată să rămâi? Cu Demonii?

Ruth scutură din cap.

— Era un sentiment plăcut, uneori, să joc în echipa câștigătoare, dar erau cu adevărat niște ticăloși.

— L-ai găsit pe tata?

— Murise, răspunse ea, pregătindu-se pentru inevitabila avalanșă de întrebări despre asta.

În schimb. Rav părea cufundat în gânduri.

— De-asta a trebuit să părăsim Terra, fiindcă ai trădat Demonii?

Și fiindcă plutonul Elvei a ucis cu miile, inclusiv un prinț rus, cu o armă nucleară bună,

de modă veche, într-o dimineață însorită, la Chicago. Dar Ruth clătină afirmativ din cap:

— Demonii ne-ar fi omorât pe toți de îndată ce ar fi preluat conducerea.

De la piață, urcară o scară rulantă de serviciu, patru sute de niveluri, ieșind în creierul unui centru de asistență tehnică a clădirilor, care controla patru cvartale ale orașului. Acolo, printre monitoare și compresoare, găsiră un bărbat trecut de cincizeci de ani, cu fața albă ca laptele. Un uriaș cu păr lung, auriu și alb, cu salopeta atât de uzată încât pielea i se întrezărea prin ea, în dreptul genunchilor.

— El e Cope, făcu Ruthless prezentările. Cope, nepotul meu Rav.

— Numele e prescurtarea de la Copenhaga. Bărbatul întinse o mână soioasă și Rav o strânse cu băgare de seamă.

— Copenhaga, ca gustarea?

— Ca orașul, zise Cope tăios.

— Unde... începu Rav, dar Ruthless îl întrerupse, înainte ca băiatul să agraveze situația.

— Cope, am nevoie de grenade. Două, dacă se poate, trei, cu diametru de dispersie de treizeci, cu ceas.

Ochii albaștri scânteiară.

— Unde-i terenul de joacă?

— Districtul. Dacă merge bine, n-ar trebui să moară nimeni.

— Mmmm, făcu el placid. Pe cheltuiala mea?

Ruthless scoase teancul pe care îl luase din seiful Elvei.

— Bilete la film.

Cope își trecu degetele prin mica avuție.

— Aș putea face rost doar de două grenade. Poți aștepta?

— Nu.

— Mă gândeam eu. Vârând biletele la cingătoarea salopetei sale, Cope deschise un panou de sub monitorul HVAC. Scoase o pernuță aurie, brodată, și o introduse într-o pungă lucioasă de plastic.

— Ceasurile sunt conectate.

— Mersi.

— Ai nevoie de ajutor?

— E mai mult decât suficient.

Bărbatul îi aruncă o privire ușor lacomă înainte de a se întoarce la treabă.

— Ai grijă la joacă, atunci!

Ruthless îl conduse pe Rav înapoi spre alee, arătând în ochii tuturor ca o mamă care-și scotea fiul la cumpărături nocturne. Numai că…

— Nu te mai uita la pernă de parcă ar fi o bombă, fu nevoită, în cele din urmă, să șuiere.

— Dar este o…

— Rav! îl avertiză ea.

— Pur și simplu avea asta la îndemână?

— L-am prevenit după ce ai sunat.

— Parcă ziceai că telefoanele pot să divulge…

— Cine a zis că am sunat?

— O!

Rav părea derutat. Ruthless nu se osteni să-i dea explicații.

Întorși la marginea Districtului, se strecurară prin gard, îndreptându-se spre locul crimei. Mai erau vreo două ore până în zori și se făcuse mai frig acum. În timp ce urcau escalatoarele, Ruthless îl văzu pe Rav încercând să-i imite mersul, pașii neauziți. La fiecare al treilea sau al patrulea pas, reușea.

Detectorul îi bâzâi la șold. Îl trase pe Rav lângă ea, pulverizând peste amândoi un abur de răcire și ducând un deget la buze. *Un dispozitiv mobil de supraveghere,* se ruga ea, *o razie întâmplătoare.* Spray-ul avea să-l împiedice să le detecteze căldura trupurilor… dacă nu căuta prea aproape.

Rav tremura, vizibil stresat și extenuat. Era doar un adolescent fugar… Ruthless își amintea senzația.

Detectorul bâzâi din nou: erau liberi.

— Pot să te întreb ceva? șopti ea, dându-i drumul.

— Sigur.

— De ce cercetai stimulii? Dintre toate lucrurile despre Exil…

— Nu crezi că oamenii de acasă vor voi să știe? făcu el, pe un ton ironic.

— Vor fi interesați de orice s-a întâmplat aici.

De ce tocmai calmari perverși?

Rav ridică din umeri.

— Ca să fac ceva? Să scot problema la lumină?

— Haide, polițaiul s-a dus, zise ea.

Rav își ocupă locul în urma ei.

— Știai că stimulii dispar?

— Posibil.

— Și că nimeni nu face nimic?

— Spui că voiai să demaști calmarul pe care l-ai ucis?

— Nu! Este… Pe Terra, dacă problemele erau dezvăluite, dacă ajungeau la știri, oamenii se ocupau de ele.

— Te-ai uitat la prea multe filme de-ale mamei tale.

— Ruthless, calmarii perverși…

— Nu-i poți opri. E ca orice altă ciudățenie. Vor exista mereu calmari care vor dori să ne guste. E un dat al firii. Până când plecăm acasă…

Rav o apucă de mână, înjurând în kabuviană.

— Ce-i?

— Nu ne întoarcem pe Terra.

— Ba bineînțeles că da!

Acum erau pe culoar. Duhoarea de moarte și vomă umană țâșni din întuneric, perfidă, să-i întâmpine. Rav avea chipul răvășit.

— Mătușică, tu nu ești una dintre fosilele alea nătânge care stau toată ziua în cinematograful mamei, declamând toate replicile filmelor vechi.

— Și?

— Visezi la timpul reîntoarcerii? Nu e bine. Nu ne vom întoarce niciodată pe Terra.

— Rav, domnia Demonilor nu poate dura o veșnicie.

— De ce?

— Fiindcă e… Nesiguranța puse stăpânire pe ea. Sunt… Rav, ei sunt băieții răi.

— Dar cum rămâne cu ce se întâmplă acum și aici? Dacă cineva face vâlvă în legătură cu stimulii…

— Ba ne ducem acasă, spuse ea.

Era furioasă pe el, nepoțelul ei perfect, care însemna pentru ea mai mult decât întregul univers. Chiar și acum, simțea o durere în piept – stranie, dulce – la vederea lui, la sentimentul posesiv, protector. Copilul fratelui ei.

Dintr-odată, îi venea să-i rupă gâtul.

— Casa mea e aici, spuse Rav. Nu vreau să fie teren de vânătoare pentru senzitivi perverși.

Ruthless trecu valvârtej pe lângă el, spre ușa apartamentului, consolându-se cu deplinătatea dezastrului dinăuntru.

Două cadavre. Dovezi peste tot. O treabă care trebuia dusă la bun sfârșit.

— Ajută-mă să deschid asta, Rav.

Deșertară perna, răspândind un nor de pene sintetice prin tot culoarul. Înăuntru, două cutii, fiecare de dimensiunea și culoarea unei cărămizi, cu butoane și ecran rabatabil.

Ruthless o programă pe una la treizeci de minute și i-o înmână lui Rav.

— Du-te înăuntru. Ascunde asta bine sub calmar.

— N-o să vaporizeze tot, indiferent unde o pun?

— Nu vreau să fie la vedere.

Ruthless nu-i explică, dar asta era în eventualitatea că sosea cineva înainte de explozie. Grenadele erau ușor de dezamorsat.

Cea de-a doua încărcătură era pentru intrarea în clădire, în caz că vreunul dintre ei lăsase amprente sau alte urme, când intraseră și când ieșiseră. Alergară jos, Rav urmărind strada în timp ce Ruthless așeza a doua grenadă lângă un pilon.

— E cineva acolo, spuse el.

Ruthless îl trase în jos, privind pe furiș printr-o gaură a foliei de plastic. În stradă era parcată o limuzină dotată cu un acvariu, cu motorul pornit. Șoferul, un bărbat uman, cerceta intersecția.

— Poliția, șopti Rav.

Ruthless clătină din cap.

— Șoferul calmarului. Haide, jocul s-a schimbat: Scapă și fugi.

Ruthless așteptă până când șoferul se întoarse cu spatele, apoi îl conduse pe Rav pe după o clădire, țâșnind de acolo spre următoarea.

Când se îndepărtaseră deja cu câteva

cvartale, Ruthless privi înapoi. Șoferul luase, în sfârșit, o decizie, pășind hotărât spre membrana de plastic tăiată și intrând în clădire. Trupul lui Rav se smuci în direcția din care veniseră, dar Ruthless îl înhăță și-l reținu.

— E prea târziu, spuse ea. Granada e pe cale să explodeze. Până când ajunge acolo, întregul apartament va fi praf.

— Dacă se grăbește, va fi și el spulberat.

— Posibil.

— Am putea să ajungem la timp. Să-l prevenim.

— Dacă-l prevenim, Rav, s-ar putea să fii înecat.

— Nu vreau să moară pentru mine un ins nevinovat.

— Nu e nevinovat. Ruthless urmărea cu un ochi clădirea, vorbind rar, trăgând de timp. Șoferul acela l-a dus pe calmarul tău prin Districtul Terra, alegând stimulii care pe urmă au dispărut. Nimeni nu a găsit niciun cadavru, nu-i așa?

— Credeam că nu urmărești povestea, se repezi el.

— Acel individ presupus nevinovat l-a ajutat, probabil, să încarce trupurile chiar în mașina aceea, l-a ajutat să scape de ele…

— Nu știi sigur, protestă Rav. Ar putea fi un tip de treabă.

— Da, se învoi ea. Sau poate e doctor. Ar

putea să fie călugăriță sau tatăl unui prunc nou-născut, sau singurul nepot al marelui General Hintegro. Tot nu aș renunța la tine ca să nu fie el spulberat.

Ochii nepotului ei se umplură de lacrimi, revărsându-se pe obraji și risipindu-se într-un nimic uleios, în timp ce nanosolul devora dovada.

— Ne mișcăm… începu Ruthless.

Apoi o strălucire albă, incandescentă, ieși prin ferestrele de la etajul al șaselea al clădirii. Ruthless știa exact ce se întâmplă. Praful se răspândea din grenadă, formând o sferă, și tot ce atingea se dezintegra. Cadavrele și voma – poate și șoferul, dacă ajunsese la momentul nepotrivit – dispăruseră deja. Acum praful devora o gaură în clădire.

— Haide, spuse ea. Explozia va atrage poliția.

Rav nu se clinti.

Te rog, gândi Ruthless. *Nu mă face să te tranchilizez.*

— E teafăr, zise el dintr-odată.

Șoferul năvăli în stradă, luptându-se cu folia de plastic și apoi eliberându-se. Gâfâind, se sprijini de zidul clădirii, cu ochii măriți de oroare, bâjbâind după telefon și apoi holbându-se pierdut la el.

— Observi cum nu sună după ajutor? întrebă Ruthless.

— Taci! se încruntă Rav.

Clădirea avea acum o gaură circulară, șase etaje în sus, cu zona înnegrită putredă ca o carie într-un dinte. *Dispersie perfectă,* remarcă Ruthless – *jocul s-a sfârșit. Mersi, Cope. Acum ia puștiul de aici înainte să-și dea seama de situația reală a șoferului.*

— Să mergem, zise ea, dar Rav era țintuit locului.

— E teafăr, murmură el, mai mult pentru sine.

Șoferul plângea acum, încă prăbușit peste zidul clădirii.

— Nu, spuse ea. E condamnat.

— Ce?

— Poliția e pe drum, răspunse Ruthless. Nu poate să-și șteargă urmele, cum am făcut noi. Dacă mașina lui conține ADN de la stimulii dispăruți… ei, bine, când vor afla că șeful lui era perversul, o să-l înece, ca să-l reducă la tăcere.

— De ce ești așa de sigură că el știe asta?

— Nu sună la poliție, nu-i așa?

— Dar nici nu fuge. Însă… începu Rav, și în momentul acela explodă cea de-a doua grenadă.

O inflorescență de artificii scânteietoare se răspândi prin plastic, cu încetinitorul, de la primul nivel. Șoferul avea reflexe bune: o luă la goană când scânteile deveniră portocalii-învăpăiate și apoi brune, nimicind clădirea și mușcând o bucată din stradă. Turnul se cutremură, plasticul se sfârtecă la cel de-al

optulea sau al nouălea etaj, în timp ce structura de dedesubt crăpa. Se auzi un sunet de sticlă spartă.

Mingea de praf ajunse din urmă șoferul care fugea. Cu un urlet frânt, acesta dispăru.

Rav inspiră adânc, cu ochii mari, ca un copil care se pregătea pentru un țipăt prelung. Ruthless îl trase din drum, urcând spre o alee.

— Haide, sau te tranchilizez, spuse ea, iar el se urni, clătinându-se, începând să-și poarte propria greutate treptat, pe măsură ce Ruthless îl trăgea după ea, spre un loc sigur.

— Cred că acum chiar fac parte din clubul tău stupid, zise el, cu un râs caustic. Ar fi trebuit să-l atenționăm.

— Era mort, oricum.

— Ești atât de sigură.

— Vinovat, nevinovat, l-ar fi înecat. Moartea prafului e rapidă, Rav. Nici n-a simțit.

— Ar fi fost în viață dacă m-aș fi predat.

— Ar fi fost într-o cameră de interogatoriu, alături de a ta, gândindu-se în agonie la cât mai durează până când îi leagă o piatră de glezne și îl târăsc în larg, unde marea e adâncă.

Rav se smulse din strânsoare, refuzând să vorbească până când urcară într-un tren de mare viteză, în drum spre Rialto. Steaua Crabului răsărea la sud. Rav stătea cu brațele încrucișate, cu ochii roșii și umflați.

N-aș putea să suport să ajungă să mă urască,

gândi Ruthless, *dacă...*

— Rav, zise ea. Spui că nu ne întoarcem.

— Eu nu mă duc, zise el posomorât. Dacă nu merg eu, nu merge nici mama. Dar nu te lua după mine, ce știu eu!

Trenul opri și, când ușile automate se deschiseră, Ruthless adulmecă ceața cu nesaț, inhalând suflul liniștitor al Mareei Răsturnate.

— Colegii tăi de joacă sunt de aceeași părere?

— Prietenii mei? Ruthless încercă să nu reacționeze. Oamenii de vârsta ei nu foloseau niciodată acel cuvânt, doar dacă se refereau la Demoni. Da, continuă Rav, pășind pe peron, lângă ea. Majoritatea plănuim să rămânem.

— Fiindcă ați crescut aici.

— Kabuva e casa noastră, Ruth. Își împleti degetele, schițând un gest stupid care însemna siguranță, confort, refugiu. Nu știi cum e să pierzi asta.

El era tot ce avea.

Așadar, joc nou, reguli noi. Își lepădă visul îndelung nutrit de a merge acasă, retezându-i ca pe un membru putred și încercând să ignore durerea, sentimentul pierderii.

Înapoi la misiunea imediată, gândi ea.

— Rav, cine mai știe că făceai un documentar?

— Mama. Tu. Niște prieteni, răspunse el cu glas monoton.

— Care prieteni?

— Jekkers, Clark și Marion. De ce?

Ruthless acționă din nou detectorul, căutând dispozitive de supraveghere, înainte de a răspunde.

— Limuzina la locul crimei înseamnă că poliția va face, probabil, legătura între grenadele de praf și dispariițiile stimulilor. Vor identifica destul de repede calmarul dispărut și vor cerceta pe oricine are legătură cu el, șoferul și breasla stimulilor.

— Dacă lumea știe că fac un documentar despre stimuli, polițiștii mă vor verifica, zise el.

— Exact. Am să te pregătesc pentru interogatoriu, în caz de nevoie. Ai putea spune că ai filmat câteva cadre, doar ca fundal pentru un proiect mai mare.

— Ce proiect mai mare?

Rav strânse din buze.

— Spune-mi tu.

Rav își încleștă maxilarul.

— N-o să vină să discute cu mine. Nimeni nu știe ce filmam.

— N-ai spus niciodată?

— Mi se părea... că aduce ghinion. Ridicol, nu?

Ruthless întinse o mână, cu gând să-l mângâie, dar Rav se retrase, cu furia și nefericirea războindu-se pe chipu-i palid. Ruthless nu insistă, ci spuse:

— Tatăl tău picta peisaje. Nu lăsa pe nimeni să le vadă până când nu erau gata. Aduce

ghinion, zicea el.

Rav clipi, surprins, iar Ruthless se temu că spusese ce nu trebuia. Dar, în cele din urmă, băiatul zise:

— Presupun că vrei să renunț la filmat.

— Trebuie să încetezi să filmezi relații senzoriale, da. Dar dacă-ți arunci aparatura și renunți la filmat… asta e o schimbare comportamentală majoră, genul de lucru pe care îl caută polițiștii. Mai ales polițiștii calmari – sunt foarte holistici.

— Atunci ce trebuie să fac?

Furia punea stăpânire pe el.

— Păi, oamenii știu că filmezi ceva, așa că va trebui să treci imediat la alt proiect. Din câte știe toată lumea, a fost același proiect tot timpul. Dar vei avea nevoie de alt subiect.

— Nu mă simt tocmai inspirat.

O *să se tortureze cu gândul la șofer,* gândi Ruthless, *va trebui atent supravegheat.* Iar curiozitatea Elvei era și ea de luat în calcul. Va trebui să fie vigilentă.

— Despre ce altceva nu se discută în Districtul Terra? întrebă ea. Rav o privi pierdut. Făceai asta ca să determini oamenii să discute, nu-i așa? Să smulgi crustele, să vindeci niște răni, ceva de genul ăsta, nu?

— Nu trebuie să faci ca totul să pară atât de naiv.

— Uite, ai zis că nimeni nu vorbește despre

stimuli. Despre ce altceva crezi că ar trebui să se vorbească?

— Ar mai fi războiul, mormăi el. Cum a fost să pierzi. Cum a fost să pleci.

Să pierzi. Ruthless clătină din cap, chibzuind.

— O grămadă de colegi de-ai mei de joacă, aceia care au supraviețuit Incidentului și au reușit să evadeze, sunt aici.

— N-o să stea de vorbă cu mine. L-ai văzut pe Cope. Avea impresia că sunt nătâng.

— Ei, bine, sunt foarte convingătoare.

Rav o privi cu ochii mijiți, în lumina dimineții.

— Faci tu asta?

Aș face orice pentru tine, puștiule, gândi ea, dar nu era sănătos din punct de vedere tactic să-i spună asta, nu-i așa? zise:

— Așa cum spuneai, acum faci parte din club. Oamenii vor simți acest lucru și asta va deschide uși. Iar eu am să te ajut.

— În regulă. Rav îi acordă un zâmbet palid, obosit – *zâmbetul tatălui său*, gândi Ruthless. Apoi se opri din mers. Ajunseseră la intrarea din spate a cinematografului Elvei. Ar fi… aș putea face asta.

— Ne-am înțeles, atunci. Te sun mâine, zise Ruthless. Dormi puțin, bine?

— Mulțumesc, mătușică.

Plecându-și capul, ca un băiețel, Rav păși tiptil în cinematograful întunecat și dispăru.

— Ultimul puști care rezistă câștigă jocul,

mormăi Ruthless, întorcându-se spre est.

Gândindu-se deja cum să dezlege limbile de mult legate ale tovarășilor ei de joacă, se îndreptă spre răsăritul învăluit în ceață, luând-o către casă, pe drumul dinspre plajă.

Alastair Reynolds - Privighetoarea

Încă o nuvelă excelentă de Alastair Reynolds, a cărui proză, „Zgomot de fond”, a apărut în alt volum al Antologiei Dozois[31]. În povestirea de mai jos, o aventură care îți face părul măciucă, Reynolds ne copleșește atrăgându-ne, alături de o echipă hotărâtă și înarmată până în dinți, în asaltul unei nave-fantomă pierdute, mare cât un satelit și cu un echipaj alcătuit în întregime din creaturi bizare și înspăimântătoare.

Am verificat adresa primită de la Tomas Martinez, ferind de ploaie bucata de hârtie, în timp ce mijeam ochii să-mi descifrez mâzgălitura. Numărul pe care-l scrisesem nu corespundea cu niciunul din birourile abandonate, mai degrabă trimitea la una din incintele cu chirie mică de la nivelul străzii. Aici, pereții Canionului Threadfall fuseseră tăiați și susținuți cu contraforturi de înălțimea a șase sau șapte etaje, lărgind spațiul disponibil de la bază. Clădirile acopereau majoritatea pereților, cățărate una peste alta, sprijinite pe o structură aleatorie de stâlpi și un eșafodaj șubred semipermanent, din bambus. Culoare suspendate fuseseră ridicate de la un capăt la altul al străzii, cu trepte și scări mobile șerpuind printre crăpăturile întunecoase dintre

[31] *The Year’s Best Science Fiction,* vol. 5 (Ed. Nemira, 2010).

construcții. Din când în când, o șalupă spinteca apa în mare viteză, lăsând în urmă dâre maronii murdare. Rareori străbătea spațiul câte-un volantor lucios, în formă de gheară. Dar volantoarele erau vehicule din alte lumi și puțini locuitori de la Sky's Edge își mai permiteau asemenea jucării.

Mie nu mi se părea în regulă, dar toate dovezile îmi indicau că acela era locul pe care îl căutam.

Am pășit din apă pe platforma de lemn din fața clădirii și am bătut la ușa de sticlă, în timp ce ploaia cădea ca o perdea prin găurile copertinei dungate de deasupra mea. Îmi dădeam la o parte părul de pe ochi când se deschise ușa.

Văzusem destule fotografii cu Martinez ca să-mi dau seama că nu pe el îl aveam în fața ochilor. Acesta era o matahală de om, lată cât ușa. Stătea cu brațele încrucișate la pieptul peste care îmbrăcase numai o vestă neagră, cu fermoarul tras până la jumătatea burții. Mușchii stăteau să-i pocnească, de parcă purta un fel de costum mulat menit să-i umfle corpul. Capul, foarte mare și chel, se lega de trup printr-un gât ca un mic lanț muntos. Pielea din jurul ochiului drept era mai palidă decât restul tenului, alcătuind un petic rotund și neted.

Se uită în jos la mine cum te uiți la un gunoi adus de ploaie.

— Ce-i? mă întrebă cu un glas care amintea de bubuitul îndepărtat al artileriei.

— Am venit să-l văd pe Martinez.

— Domnul Martinez, pentru tine, mă corectă.

— Mă rog. Dar tot am venit să-l văd, iar el ar trebui să mă aștepte. Sunt…

— Dexia Scarrow, strigă alt glas, o idee mai prietenos, și un bărbat scund, mai în vârstă, se iți de după muntele de mușchi care blocă ușa, scoțându-și pince-nez-ul fragil de pe nas. Las-o să între, Norbert. E așteptată. Doar că a întârziat *puțin.*

— Am fost reținută lângă Armesto. Șalupa pe care am închiriat-o a intrat într-o vâltoare și s-a răsturnat. N-am mai reușit s-o pornesc, așa că a trebuit să…

Bărbatul cel scund făcu un gest de ignorare.

— Acum ești aici și numai asta contează. Îl pun pe Norbert să-ți usuce hainele, dacă vrei.

Mi-am scos paltonul.

— Poate doar pe acesta.

— Norbert se va ocupa și de galoșii tăi. Vrei să bei ceva? Ceaiul e deja pregătit, dar, dacă preferi altceva…

— Ceaiul e foarte bun, domnule Martinez, am zis.

— Te rog, spune-mi Tomas. Dorința mea sinceră e să lucrăm împreună ca prieteni.

Mi-am scos galoșii din picioare și i-am dat matahalei paltonul din care curgea apă.

Martinez înclină din cap o dată, scurt, ca o pasăre, apoi îmi făcu semn să-l urmez în apartamentul său. Era mai slab și mai bătrân decât mă așteptasem, deși îl recunoscusem în el pe bărbatul din fotografii. Avea păr grizonant, un început de chelie pe scalp și tuns foarte aproape de piele pe restul capului. Purta o vestă gri peste o cămașă de aceeași culoare, hainele asortate dându-i un aer mohorât, de funcționar.

Am străbătut un labirint alcătuit din patru straturi de cutii maro așezate în grămezi înalte cât un stat de om.

— Scuză dezordinea, îmi spuse Martinez, privindu-mă peste umăr. Ar trebui să găsesc o soluție mai bună pentru dosarele mele, dar întotdeauna există ceva mai urgent de rezolvat.

— Mă mir că ai timp să mănânci, dar să te mai preocupi și de dosare…

— Lucrurile s-au mai liniștit în ultima vreme, trebuie să recunosc. Dacă ai urmărit știrile, ai aflat că am prins deja peștele cel mare. Mai am câte ceva de pus la punct, dar nu mai sunt nici pe departe atât de ocupat ca…

Se opri brusc lângă una din stivele de cutii, își puse ochelarii pe nas și scutură praful de pe eticheta de hârtie a cutiei aflate cel mai aproape de fața lui.

— Nu. Nu aici trebuie să stea, spuse el, clătinând din cap. Nu aici, fir-ar să fie! Norbert!

Norbert venea greoi în urma noastră, cu

paltonul meu murat atârnând pe unul din brațele sale enorme, cât niște trunchiuri de copaci.

— Domnule Martinez?

— Asta nu e pusă unde trebuie.

Bărbatul mai scund se întoarse și indică un loc între alte două cutii, de partea cealaltă a coridorului.

— Locul ei e *aici.* Trebuie mutată. Cazul lui Kessler va fi judecat luna viitoare și nu vrem să avem necazuri din cauză că ne lipsesc documente.

— Rezolvăm, spuse Norbert pe un ton mai degrabă poruncitor, dar am presupus că acesta era stilul lui de a spune că-și va aminti să mute cutia după ce se ocupă de paltonul meu.

— Kessler? am întrebat, după plecarea lui. Tillman Kessler, anchetatorul din Coaliția Nordică?

— Unul și același, da. Ai avut vreo experiență cu el?

— N-aș fi aici, dacă aș fi avut.

— Adevărat. Foarte puțini au avut norocul să supraviețuiască întâlnirilor cu Kessler. Tocmai mărturiile lor ne vor ajuta să-l aducem în fața justiției.

— Vrei să spui să-l crucificăm.

— Sesizez o ușoară dezaprobare, Dexia.

— Ai dreptate. E o barbarie.

— E stilul în care facem noi lucrurile. Stilul

Haussmann, dacă vrei.

Sky Haussmann: omul care a dat lumii numele său și care a iscat războiul de 250 de ani pe care abia am învățat cum să-l oprim. Când l-au crucificat pe Sky, au crezut că pun capăt repede violenței. Nu s-ar fi putut înșela mai tare. De atunci, orice execuție însemna crucificare.

— Kessler este motivul pentru care m-ați chemat aici, domnule? V-ați așteptat să adaug noutăți la dosarul împotriva lui?

Martinez se opri în fața unei uși din lemn masiv.

— Nu Kessler, nu. Am toate motivele să-l văd atârnând în cuie pe Bridgetop până la sfârșitul anului. Dar e vorba de omul pentru care Kessler a fost un instrument.

Am stat și m-am gândit puțin.

— Kessler a lucrat pentru colonelul Jax, nu-i așa?

Martinez deschise ușa și mă pofti înăuntru, într-o cameră fără ferestre. Probabil că revenisem deja în peretele canionului. Aerul era stătut, de criptă.

— Da, Kessler a fost omul lui Jax, îmi răspunse Martinez. Mă bucur că ai făcut legătura; nu mai trebuie să-ți explic de ce trebuie adus Jax în fața justiției.

— Sunt întru totul de acord. La fel e și jumătate din populație. Dar mă tem că ați întârziat. Jax a murit cu ani de zile în urmă.

În cameră așteptau deja doi oameni, așezați pe canapele, de o parte și de alta a măsuței pe care erau așezate ceai, cafea și cocktailuri pisco.

— Jax nu a murit, spuse Martinez. A dispărut, iar acum eu știu unde se află. Ia loc, te rog.

Știa că mă interesează subiectul; știa că nu voi putea ieși din cameră până când nu voi auzi toată povestea despre colonelul Brandon Jax. Dar mai era ceva: în glasul lui se simțea un ton natural poruncitor, căruia îți venea foarte greu să nu te supui. În timpul petrecut cu Forțele Sudice, am învățat că unii oameni sunt autoritari, iar alții, nu. Autoritatea nu se poate preda, nu se poate învăța și nici nu poate fi simulată. Fie te naști cu ea, fie nu.

— Dexia Scarrow, dă-mi voie să ți-i prezint pe ceilalți musafiri ai mei, spuse Martinez, după ce m-am așezat la masă. Domnul din fața ta este Salvatore Nicolosi, veteran al uneia din unitățile de congelare/decongelare ale Coaliției Nordice. Femeia din dreapta ta este Ingrid Sollis, expert în siguranța personală, preocupată în mod special de sistemele de contra-intruziune. Ingrid a câștigat de timpuriu experiență de luptă cu Forțele Sudice, dar a părăsit armata repede, ca să-și urmărească interesele personale.

Mi-am mușcat limba, apoi am renunțat să-i mai dau atenție femeii, ca să nu spun ceva de care să-mi pară rău mai târziu. Bărbatul,

Nicolosi, arăta mai mult a actor decât a soldat. Nu avea nicio cicatrice. Barba lui era atât de îngrijită, cu margini atât de drepte, încât părea tunsă cu șablonul. Agenții congelare/ decongelare mă călcau pe nervi indiferent de partea cui erau. Întotdeauna se considerau superiori soldaților obișnuiți și din cauza asta nu simțeau nevoia să aibă mușchii cu care se fălea Norbert.

— Dați-mi voie să v-o prezint pe Dexia Scarrow, continuă Martinez, arătând din cap spre mine. Dexia s-a remarcat ca soldat în Forțele Sudice timp de cincisprezece ani, până la armistițiu. Are un dosar excelent. Cred că va fi o membră valoroasă a echipei noastre.

— Poate că ar trebui să facem un pas înapoi, am intervenit eu. N-am fost de acord să fac parte din nicio echipă.

— Mergem după Jax, zise Nicolosi nepăsător. Nu te incită ideea?

— A fost de partea ta, am replicat. De ce ești atât de dornic să-l vezi spânzurat?

Nicolosi păru ofensat pe moment.

— A fost criminal de război, Dexia. Sunt nerăbdător să văd monștri ca Jax dând socoteală în fața justiției, după cum la fel de nerăbdător sunt să văd că lepădăturile din Forțele Sudice de același rang cu ei au parte de aceeași soartă.

— Nicolosi are dreptate, spuse Ingrid Sollis.

Dacă e să învățăm să trăim împreună pe această planetă, trebuie să punem legea mai presus de toate, indiferent cui am fost loiali înainte.

— Ușor de zis pentru o dezertoare, am spus. E clar că loialitatea n-a însemnat prea mult pentru tine mai demult, nu mă mir că nu dai doi bani pe ea nici acum.

Martinez, rămas în picioare în capul mesei, zâmbi îngăduitor, de parcă nici nu s-ar fi așteptat la altceva.

— Ai perceput greșit situația, Dexia, dar e de înțeles. Ingrid nu e dezertoare. A fost rănită la datorie. Foarte grav, aș putea adăuga. După ce și-a revenit, a fost recomandată pentru curaj excepțional în luptă și i s-a dat să aleagă între a fi lăsată la vatră în mod onorabil sau a se întoarce pe front. Nu o poți condamna că a ales prima variantă, mai ales dacă ții cont prin ce a trecut.

— Bine, atunci să fie greșeala mea, am rostit. Numai că nu am auzit de prea mulți oameni care să scape cu viață din război înainte de a se sfârși.

Sollis îmi aruncă o privire de gheață.

— Unii dintre noi au scăpat.

— Toți cei de față au un dosar impecabil, spuse Martinez. Eu știu cel mai bine: v-am trecut biografiile printr-o sită foarte fină. Sunteți exact oamenii potriviți pentru treaba asta.

— Nu cred, am ripostat, vrând să mă ridic. Nu sunt decât un soldat în rezervă, care are un dinte împotriva dezertorilor. N-am luptat într-un mare rahat de unitate congelare/decongelare și n-am făcut niciun act de bravură care să mă recomande pentru curaj excepțional în luptă. Regret, prieteni, dar cred că…

— Stai jos.

M-am supus.

Martinez continuă să vorbească, cu glasul lui măsurat și răbdător ca întotdeauna.

— Ai participat la cel puțin trei operațiuni de extragere cu risc ridicat, Dexia; trei incursiuni periculoase în liniile inamice, pentru recuperarea a doi spioni ai Forțelor Sudice adânc infiltrați și un trădător NC, crema de pe tort. Sau negi?

Am clătinat din cap, nereușind să-mi dau seama ce anume voia să propună.

— Nu vă pot ajuta. Nu știu nimic despre Jax…

— Nici nu trebuie. Asta-i treaba mea.

— De ce ești așa de sigur că trăiește?

— Și eu aș vrea să aflu, spuse Nicolosi, mângâindu-și bordura bărbii cu un deget îngrijit.

Martinez se așeză pe taburetul din capul mesei, astfel că stătea mai sus decât noi toți. Își scoase ochelarii și se jucă cu ei în poală.

— E necesar să credeți pe cuvânt o parte din lucrurile pe care vi le voi spune. Strâng informații despre indivizi ca Jax de ani buni și

așa am ajuns să mă bazez pe o rețea de contacte, dintre care multe mi-au transmis informații asumându-și mari riscuri personale. Dacă ar fi să vă spun întreaga poveste și dacă o parte din ea ar transpira în afara acestei clădiri, s-ar pune vieți în pericol. Și nu mai spun cât îmi vor scădea șansele de a-i aduce pe alți fugari în fața justiției.

— Te înțelegem, încuviință Sollis, reușind să mă irite cu convingerea ei că vorbește în numele tuturor.

Poate se simțea datoare lui Martinez pentru că îi luase apărarea. Mi-am mușcat iar buzele și-am tăcut.

— O perioadă destul de lungă, am primit frânturi de informații despre colonelul Jax: zvonuri cum că nu ar fi murit, ci umblă liber.

— Unde? întrebă Sollis. Pe Sky’s Edge?

— S-ar părea că nu. Au circulat, bineînțeles, multe zvonuri și piste false, conform cărora Jax s-ar fi ascuns undeva pe această planetă. Dar le-am eliminat una câte una. Încetul cu încetul, adevărul a ieșit la suprafață. Jax trăiește; e încă între granițele acestui sistem.

Am simțit că e vremea să am și eu o contribuție pozitivă:

— Dar un nemernic ca Jax n-ar încerca să fugă din sistem cu prima ocazie?

Martinez îmi sublinie observația arătând cu ochelarii spre mine.

— Așa m-am temut și eu, dar, pe măsură ce primeam dovezi, adevărul a ieșit la iveală.

Își turnă ceai. Cocktailurile pisco amărui nu aveau trecere. Mă îndoiam că vreunul din noi avea stomac să bea alcool la ora aceea din zi.

— Deci unde e? întrebă Nicolosi. O grămadă de infractori au, poate, mijloacele de a-l adăposti pe unul ca Jax, dar, ținând cont de recompensa pusă pe capul lui, tentația de a-l turna…

— Nu îl adăpostește nimeni, spuse Martinez, sorbind delicat din ceai înainte de a continua. E singur, la bordul unei nave. S-a crezut că nava e pierdută, distrusă în ultimele faze ale războiului, când conflictul s-a ascuțit în spațiu – dar eu am dovezi că e intactă și are un sistem de susținere biotică funcțional. Am toate motivele să cred că Jax e ținut în viață la bordul acestui vehicul, în acest sistem.

— Și ce așteaptă? am întrebat.

— Să se stingă amintirile, îmi răspunse Martinez. Ca mulți indivizi puternici, e posibil ca Jax să fi făcut rost de medicamente pentru longevitate – sau cel puțin să fi făcut tratament pentru longevitate – în ultimele faze ale războiului. Nu are de ce să se îngrijoreze că trece timpul.

M-am aplecat în față.

— Nava asta… crezi că ne vom urca, pur și simplu, la bordul ei și-l vom prinde viu?

Martinez păru surprins de întrebarea mea directă. Clipi înainte de a-mi răspunde.

— În esență, da.

— Nu va opune rezistență?

— Nu cred. Ultranauții care au localizat vehiculul pentru mine mi-au raportat că părea în stare inactivă, în modul de conservare a energiei. Jax însuși poate fi în hibernoterapie. Nava nu a reacționat la baleiajul senzorilor Ultranauților, deci nu avem motive să presupunem că va reacționa la abordaj și amarare.

— Cât de mult s-au apropiat de ea Ultranauții?

— La trei-patru minute-lumină. Dar nu avem de ce să presupunem că nu ne putem apropia mai mult fără să alertăm nava.

— De unde știi că Jax e la bord? întrebă Nicolosi. Poate e doar o relicvă plutitoare, care nu are nimic de-a face cu el.

— Informațiile pe care le-am adunat deja indică toate prezența lui la bordul unui vehicul de o anumită vechime, dimensiune și design – totul se potrivește.

— Atunci să trecem la subiect, zise Sollis, presupunând încă o dată că vorbește în numele tuturor. Ne-ai adus aici întrucât crezi că suntem echipa potrivită care să pună mâna pe colonel. Eu sunt specialistul în intruziuni, deci pe mine te bazezi ca să pătrundem pe navă. Nicolosi e veteran al trupelor congelare/ decongelare,

deci, pe lângă faptul că, probabil, se descurcă de minune cu unu-două tipuri de arme, va ști cum să-l scoată pe colonel din hibernoterapie, asta dacă e congelat. Și ea… cum ziceai că te cheamă?

— Dexia, am răspuns, vrând să par amenințătoare.

— Ea a participat la operațiuni de extragere. Bănuiesc că știe ce face, altfel n-ar fi aici.

Martinez așteptă un moment, apoi încuviință din cap.

— Ai perfectă dreptate, Ingrid: meriți toate laudele pentru asta. Îmi cer scuze dacă mașinațiile mele sunt atât de transparente. Dar cert este că formați echipa ideală pentru operațiunea în cauză. Nu mă îndoiesc că, grație talentelor voastre combinate, veți reuși să-l aduceți pe colonel înapoi pe Sky’s Edge și, după aceea, la judecată. Recunoaște: ar fi *ceva,* nu-i așa? Să dobori ultimul dragon?

Nicolosi își exprimă aprobarea cu un oftat prelung pe nas.

— Bărbați precum Kessler sunt meniți doar să distragă atenția. Când spânzuri un monstru ca el, pedepsești cuțitul, nu omul care l-a mânuit. Dacă vrei cu adevărat dreptate, trebuie să găsești cuțitarul, maestrul.

— Cât primim pentru asta? întrebă Sollis.

Martinez zâmbi scurt.

— Cincizeci de mii de australi fiecare, când vă

întoarceți cu colonelul Jax în siguranță.

— Și dacă îl găsim mort? Până atunci, vom fi riscat deja abordajul și amararea.

— Dacă Jax e deja mort, atunci veți primi douăzeci și cinci de mii de australi.

Ne-am uitat unii la alții. Știam ce gândesc ceilalți. Cu cincizeci de mii de australi îți poți schimba viața, dar nici cu jumătate nu e rău. Să-l omori pe Jax ar fi mult mai ușor și mai sigur decât să-l extragi…

— Voi veni și eu cu voi, bineînțeles, spuse Martinez. Așa că nu va fi nevoie să vă îngrijorați cum dovediți că era deja mort la sosirea voastră, dacă va fi cazul.

— Dacă vii și tu cu noi, am întrebat, cine ar mai trebui să știm că vine?

— Numai Norbert. Și nu trebuie să vă temeți de lipsa lui de competență.

— Doar noi cinci, atunci, am tras eu concluzia.

— Cinci e un număr cu noroc, nu crezi? Iar echipa de extragere are limita ei practică. Am făcut rost de o navă mică, dar capabilă, numai bună pentru scopul nostru. Duce cinci oameni și mai este loc și pentru colonel. Eu voi face rost de armament, echipamente și armuri, dar voi puteți aduce orice considerați folositor.

Mi-am plimbat privirea prin camera cu aspect de chilie și mi-am adus aminte de exteriorul deprimant al clădirilor de pe fundul Canionului Threadfall.

— De trei ori cincizeci de mii, am meditat cu glas tare. Plus cât te costă să închiriezi și să echipezi o navă. Dacă nu te superi... de unde provin fondurile astea?

— Banii sunt ai mei, răspunse Martinez pe un ton sever. Capturarea lui Jax e un obiectiv pe termen lung, nu un capriciu care m-a apucat de curând. Să mor sărac ar fi un sfârșit mulțumitor pentru afacerile mele, dacă ar fi s-o fac știind că Jax atârnă de cel mai înalt catarg de pe Bridgetop.

Se lăsă o tăcere scurtă. Martinez vorbise atât de calm, atât de serios, încât sensul cuvintelor sale atârna întârziat de finalul spuselor sale. Când l-am perceput, în cele din urmă, cred că ne-am imaginat cu toții cadavrul executat în stil tradițional, în stil Haussmann.

— Arme superioare? am întrebat. Nu rahaturi recondiționate de pe piața neagră?

— Cele mai bune.

— Specificațiile tehnice ale navei? se interesă Sollis.

— Veți avea timp destul să studiați datele pe drumul către punctul de întâlnire. Nu mă îndoiesc că o femeie cu abilitățile tale va reuși să localizeze cu precizie un punct de intrare.

Sollis păru flatată.

— Atunci cred că intru în joc. Tu, Salvatore?

— Bărbații ca Jax sunt o pată pe onoarea Coaliției Nordice. Nu toți am fost niște monștri.

Dacă i-aș putea convinge pe oameni de asta… Nicolosi lăsă propoziția neterminată, apoi scutură din umeri. Da, sunt de acord. Voi fi onorat, domnule Martinez.

— Ai rămas tu, Dexia, spuse Sollis. Pentru mine, cincizeci de mii de australi sună grozav. Cred că și pentru tine.

— E hotărârea mea, nu a ta.

— Ziceam și eu… mi se pare că ai nevoie de banii ăștia, la fel ca noi.

Cred că eram gata să refuz, să ies din cameră și să mă întorc în ploaia interminabilă și murdară din Canionul Threadfall. Poate că, dacă aș fi încercat, Norbert ar fi fost obligat să mă rețină, ca să nu încep să dau din gură despre echipa care se aduna ca să-l aducă pe colonelul Jax în arest. Dar nu aș avea niciodată șansa de a afla ce voia Martinez de la mine dacă refuzam să merg pe mâna lui.

Nu trebuia decât să mă gândesc la imaginea mea din oglindă și la ce-ar putea face pentru ea cei cincizeci de mii de australi.

Așa că am acceptat.

Martinez mișcă mâna spre unul din pereții goi, gri-închis, din compartimentul navetei, aprinzând șiruri de tuburi de neon, care se împleteau și se intersectau, reprezentând diagrama schematică a unei nave, cu scara aferentă.

— Informațiile de pe nava lui Jax sunt

fragmentare. Dacă scoți rapoartele contradictorii și elimini datele nesigure, rămâi cu asta.

— Atât? întrebă Sollis.

— Când vom intra în câmpul vizual, situația se va îmbunătăți. Voi reexamina toate rapoartele, inclusiv pe cele eliminate. Unele – când le vom compara cu nava adevărată – s-ar putea dovedi de încredere. La rândul lor, ne-ar putea dezvălui dispunerea interioară a navei și, posibil, poziția lui Jax. Până atunci, bineînțeles, senzorii noștri ne vor furniza date de scanare în infraroșu și radar în profunzime.

— Mi se pare o navă al naibii de mare, am remarcat în timp ce priveam diagrama, scărpinându-mă pe cap.

Ne aflam la o zi distanță de Armesto Field, în mica navetă cuibărită în burdihanul unui vânător de lumină botezat *Moartea Sofonisbei.*

— Dar nu are forma unui vânător de lumină, comentă Sollis. Deci, cu ce avem de-a face?

— Bună întrebare, am zis.

Ceea ce ne arăta Martinez era un fuzelaj dreptunghiular de aproximativ un kilometru de la un capăt la celălalt, poate adânc de o sută de metri și lat tot de o sută, cu un fel de umflătură sferică la jumătate. La un capăt se ghiceau niște motoare, iar la celălalt, un complex de amarare de forma unei mănuși de protecție. Nava era prea boantă pentru călătoria interstelară și nu

avea motoarele montate în exterior, element caracteristic mecanismului de propulsie al Conjoinerilor.

— Îmi pare familiară, totuși, am adăugat. Mai are cineva senzația de *déjà-vu* sau doar eu?

— Nu știu, îmi răspunse Nicolosi. Când am văzut-o, am crezut că… Scutură din cap. Imposibil. Trebuie să fie un design de fuzelaj standard.

— Ți-ai dat și tu seama, am spus.

— Nava asta are un nume? îl întrebă Nicolosi pe Martinez.

— Habar n-am cum îi zice Jax navei sale.

— Nu asta te-a întrebat, rosti Sollis. Te-a întrebat dacă…

— Știu cum se numește nava, am spus eu încet. Am mai văzut una asemănătoare, când am fost luată la bordul ei. Fusesem rănită într-un schimb de focuri dur, într-una din ultimele bătălii crâncene de la suprafață. M-au dus în spațiu – asta a fost după coborârea elevatorului, deci au fost nevoiți să folosească o navetă – și m-au urcat la bordul navei. Era o navă-spital care plutea pe orbita planetei.

— Cum se numea nava? întrebă imediat Nicolosi.

— Privighetoarea.

— O, nu!

— Ești surprins.

— Normal că sunt. Și eu am fost la bordul

Privighetorii.

— Și eu, recunoscu Sollis, mai mult în șoaptă. Însă n-am recunoscut-o. Eram prea bulversată ca să-i dau atenție până când m-au readus în stare de funcționare la bordul ei. Până atunci, cred că…

— Și eu, spuse Nicolosi. M-au dres la bordul *Privighetorii* și după aceea m-au repatriat.

Ne-am răsucit cu toții încet și ne-am uitat la Martinez. Chiar și Norbert, care până atunci nu scosese un cuvânt, se întoarse către stăpânul lui. Martinez clipi, dar dovedi o stăpânire de sine impecabilă.

— Nava este, într-adevăr, *Privighetoarea.* Era prea riscant să vă spun când vă aflați încă pe planetă. Dacă vreun aliat de-al lui Jax i-ar fi aflat identitatea…

Sollis îi reteză vorba:

— De-asta nu ne-ai spus? Sau pentru că știai că fusesem deja cu toții la bordul ei?

— Faptul că ați fost cândva la bordul ei a fost un factor de selecție, nimic altceva. Ați fost aleși pentru această misiune datorită abilităților, nu istoricului vostru medical.

— Și de ce nu ne-ai spus? vru să știe Sollis.

— Repet, dacă v-aș fi spus mai mult decât era înțelept să…

— Ne-ai mințit.

— Nu am făcut așa ceva.

— Stați, rosti Nicolosi pe un ton mai calm

decât era de așteptat. Haideți să… vedem cum rezolvăm asta, vreți? Ne cramponăm de faptul că am fost toți vindecați la bordul *Privighetorii,* când întrebarea pe care ar trebui să ne-o punem e următoarea: ce dracu' caută Jax pe o navă care nu mai există?

— Care-i problema cu nava? am întrebat.

— Problema e, răspunse Nicolosi adresându-mi-se direct, că s-a raportat distrugerea *Privighetorii* spre sfârșitul războiului. Sau n-ai ascultat știrile?

Am scuturat din umeri.

— Se vede că nu.

— Și, totuși, ai știut destule despre navă ca s-o recunoști.

— Așa cum am zis, îmi aduc aminte cum se vedea din naveta medicală. Eram amețită de medicamente, nu știam dacă voi trăi sau voi muri… totul era amplificat, intens, ca într-un vis urât. Dar după ce m-au vindecat și m-au trimis înapoi la suprafață, nu cred că m-am mai gândit vreodată la *Privighetoare.*

— Nici măcar când te uiți în oglindă?

— M-am gândit la ce mi-au făcut și că ar fi putut fi mult mai bine. Dar nu mi-a trecut niciodată prin cap să mă întreb ce s-a întâmplat cu nava după aceea. Așadar, *ce* s-a întâmplat cu ea?

— Ai spus „m-au vindecat”, remarcă Nicolosi. Asta înseamnă că ai fost tratată de doctori, de

bărbați și femei?

— Și n-ar fi trebuit să fie așa?

Bărbatul scutură ușor din cap.

— Bănuiesc că ai fost rănită și adusă la bordul *Privighetorii* la scurtă vreme după ce a fost terminată.

— E posibil.

— În cazul ăsta, era încă în faza de punere în funcțiune. Eu am urcat la bordul ei mai târziu. Dar tu, Ingrid?

— La fel. N-am văzut nici picior de om cât am stat acolo.

— Așa a fost concepută să opereze: doar cu echipajul strict necesar pentru deciziile de ordin medical, pe care ea nu le putea lua singură. În majoritatea timpului, echipajul trebuia să lucreze din culise.

— Eu nu-mi amintesc decât o navă-spital, am spus. Nu știu nimic despre „punere în funcțiune”.

Nicolosi începu să-mi explice răbdător, ca unui copil care trebuie educat.

Privighetoarea fusese finanțată și construită de un consorțiu de aristocrați postmuritori bine intenționați. Cum influența lor politică nu reușise să scurteze războiul (și cum mulți dintre prietenii lor erau mai mult decât fericiți să continue), se hotărâseră să facă bine schimbând ce se putea: alinând suferința femeilor și bărbaților muritori implicați în război.

Așa că au creat o navă-spital, una care nu avea legătură nici cu Coaliția Nordică, nici cu Forțele Sudice. *Privighetoarea* trebuia să stea la dispoziția tuturor soldaților răniți, indiferent de partea cui luptau. La bordul navei neutre, răniților urma să li se acorde îngrijiri medicale, să li se permită recuperarea, pentru ca apoi să fie repatriați. Toți, în afară de cei cu răni foarte grave, aveau să se întoarcă la un moment dat la serviciul activ. Iar *Privighetoarea* avea să atingă stadiul de dezvoltare cel mai înalt, cu echipamente medicale superioare oricărui spital public de pe Sky's Edge sau din jurul ei. Nu ar fi putut atinge nivelul magic sclipitor al medicinei demarhiste, dar tot avea să fie superioară oricărei experiențe încercate de muritori.

În plus, avea să fie neobosit de eficientă, dedicată exclusiv depășirii propriului record de vindecări. *Privighetoarea* era proiectată să opereze autonom, ca o singură mașinărie vastă. Sub îndrumarea specialiștilor umani, urma să-și perfecționeze treptat metodele, până când avea să-și depășească profesorii. Eu ajunsesem la bordul ei când trecea încă prin fazele timpurii ale curbei de învățare, dar – așa cum am aflat de la Nicolosi – trecuse curând la „faza operațională". Până atunci, tot vehiculul lung de un kilometru era sub controlul câtorva tehnicieni și chirurgi, cu inteligențe de nivel gamma, luând majoritatea deciziilor zilnice.

Atunci ajunseseră Sollis și Nicolosi pe navă. Fuseseră vindecați de mașinării, fiind foarte vag conștienți de o prezență umană supraveghetoare în spatele pereților.

— Și treaba a mers, spuse Nicolosi. Nava a făcut tot ceea ce speraseră sponsorii ei să facă. A funcționat ca o fabrică uriașă și eficientă: sorbea răniți și scuipa vindecați.

— Numai pentru ca ei să se întoarcă iar la război, am adăugat.

— Sponsorii nu aveau control asupra a ceea ce se întâmpla cu vindecații după ce erau trimiși înapoi. Dar cel puțin erau în viață; cel puțin nu muriseră pe câmpul de luptă sau pe masa de operație. Sponsorii încă puteau crede că făcuseră un lucru bun. Încă puteau dormi noaptea.

— Deci *Privighetoarea* a fost un succes, am spus. Care-i problema? Nu a trecut la uzul civil după armistițiu?

— A fost distrusă chiar înainte de încetarea focului. De aceea nu ar trebui s-o vedem acum. O rachetă NC cu focos nuclear rătăcită, prea rapidă ca să fie interceptată de contramăsurile luate de navă. A spulberat *Privighetoarea,* cu personalul și cu pacienții de la bord cu tot.

— Acum, că ai pomenit de asta… parcă am auzit, totuși, și eu ceva.

Sollis îl străfulgeră cu privirea pe Martinez.

— Eu zic să renegociem condițiile. Nu ne-a

spus că vom fi obligați să-l extragem pe Jax de pe o navă-fantomă.

Norbert veni lângă stăpânul lui, ca și cum l-ar fi protejat de Sollis cea furioasă. Martinez, care tăcea de câteva minute bune, își scoase ochelarii, îi șterse de cămașă și-i puse la loc pe nas cât se poate de calm.

— Poate că ai dreptul să fii furioasă pe mine, Ingrid. Și poate că am greșit că nu am pomenit de *Privighetoare* mai repede. Dar pentru mine era vital să nu compromit operațiunea comițând o singură indiscreție din neglijență. Toată viața mea este ca o săgeată îndreptată spre o singură țintă: să-l aduc pe colonelul Jax în fața justiției. N-o să dau greș tocmai acum.

— Ar fi trebuit să ne spui despre nava-spital, insistă Nicolosi. Niciunul din noi nu ar fi avut motive să răspândească vestea. Toți vrem ca Jax să primească ce merită.

— Atunci am comis o greșeală pentru care îmi cer scuze.

Sollis clătină din cap.

— Nu cred că scuzele rezolvă problema. Dacă aș fi știut că trebuie să mă urc pe *chestia* aia…

— Aveți dreptate, ni se adresă Martinez tuturor. Voi asociați nava cu o experiență traumatizantă și am greșit că nu am ținut cont de asta.

— Aleluia, spuse Sollis.

Am simțit că e vremea să intru și eu pe fir.

— Nu cred că vreunul din noi e pe cale să dea înapoi, Tomas. Dar poate că, dacă tot am aflat acum de navă, n-ar strica să ne stimulezi puțin.

— Aveam de gând să vin cu aceeași propunere, zise Martinez. Trebuie să înțelegeți că fondurile mele nu sunt inepuizabile și că oferta mea inițială poate fi considerată generoasă… dar, să zicem, încă cinci mii de australi, pentru fiecare?

— Zece și poate că rămânem în joc, ripostă Sollis, înainte să apuc să clipesc.

Martinez îi aruncă o privire lui Norbert, apoi, cu o expresie care sugera că cedează prin constrângere, încuviință din cap către Sollis.

— Zece mii de australi să fie, atunci. Știi să te tocmești, nu glumă, Ingrid.

— Dacă tot suntem la negociat, zise Nicolosi, mai sunt și alte lucruri pe care crezi că ar trebui să le știm?

— V-am spus că nava e *Privighetoarea.* Martinez ne îndreptă atenția spre diagrama schematică de pe perete. Asta, recunosc cu rușine, e tot ce știu despre ea.

— Dar planurile de construcție? am întrebat.

— Nu au rezistat războiului.

— Fotografii? Imagini?

— Nici ele. *Privighetoarea* opera într-o zonă de război, Dexia. Nefericiții care ajungeau pe ea nu prea aveau chef să facă turul navei.

— Dar personalul de la bord? vru să afle

Nicolosi. Membrii lui nu ți-au putut spune nimic?

— Am stat de vorbă cu câțiva supraviețuitori, cu medicii și tehnicienii care fuseseră la bord în faza de punere în funcțiune.

Nicolosi insistă:

— Dar oamenii care se aflau la bord înainte de armistițiu?

— N-am reușit să le dau de urmă.

— Dar e clar că n-au murit. Dacă nava e tot acolo, racheta rătăcită n-a avut cum s-o lovească.

— De ce ar inventa cineva o poveste despre o navă făcută fărâme, dacă nu s-a întâmplat așa? am întrebat.

— Războiul schilodește adevărul, răspunse Martinez. Nu e neapărat nevoie să fie la mijloc o intenție malițioasă. Poate că a fost distrus un alt spital. Au fost mai multe pe orbita planetei Sky's Edge, la urma urmei. Poate că unul din ele a avut același nume. E absolut de înțeles că s-au încurcat treburile în haosul general din zilele acelea.

— Tot nu se explică de ce n-ai dat de urma supraviețuitorilor, spuse Nicolosi.

Martinez se foi stânjenit pe scaun.

— Dacă Jax a pus, într-adevăr, mâna pe navă, atunci poate că nu a vrut să vorbească nimeni despre asta. Poate că personalului i s-a cumpărat tăcerea sau a fost amenințat ca să-și țină gura.

— Se potrivește, am zis eu.
— Banii fac să se potrivească multe lucruri, replică Nicolosi.

După două zile, *Moartea Sofonisbei* spinteca bezna în mare viteză, în vreme ce nava lui Martinez urma un plan de zbor preprogramat, conceput să ne aducă în raza de urmărire a navei-spital. Ultranauții scanaseră din nou *Privighetoarea* și din nou nu primiseră răspuns de la vehiculul inactiv. Toate indicau faptul că nava era într-o comă cibernetică profundă, cât de aproape de moarte se putea, cu numai câteva sisteme de susținere biotică active, datorită unui strop de energie stocată.
În următoarele douăzeci și patru de ore ne-am furișat tot mai aproape de ea, reducând distanța la secunde-lumină, apoi la sute de mii de kilometri. Tot nu primeam niciun răspuns de la ea, dar, pe măsură ce distanța scădea, și senzorii noștri începeau să detalieze scanările. În vreme ce noi, ceilalți, dormeam cu rândul, Martinez stătea la consola lui, punând datele cap la cap, îmbunătățind diagrama schematică. Din când în când, Norbert se apleca peste consolă și se holba tâmp la imaginea care prindea formă, iar uneori mormăia câte-o remarcă sau observație la care Martinez răspundea în șoapte răbdătoare, ușor condescendente, așa cum ar vorbi dascălul unui

elev încet la minte, dar dornic să învețe. Nu era prima oară că mă impresiona bunătatea evidentă cu care îl trata pe Norbert, matahala înceată, și m-am întrebat ce trebuie să-i fi făcut războiul ca să-l aducă în starea aceea.

Cu zece ore înainte de amarare, Martinez ne dezvălui roadele trudei sale. Schema de principiu a navei era acum tridimensională, afișată în cilindrul de proiecție de pe puntea înghesuită a navei. Deși configurația de bază nu se schimbase, noul plan era mult mai detaliat decât cel anterior. Indica punctele de amarare, ecluzele, principalele sisteme mecanice, coridoarele și spațiile cele mai vaste din interiorul navei. Tot mai erau multe de presupus, dar nu mai aveam impresia că intrăm pe un teritoriu complet necunoscut.

— Cea mai întinsă zonă fierbinte e aici, spuse Martinez, arătând spre un punct aflat cam la un sfert din distanța față de partea frontală a navei. Dacă Jax e pe navă, eu zic că acolo îl vom găsi.

— Atunci e simplu, zise Nicolosi. Intrăm prin ecluza dorsală și facem un salt direct în puțul acela de acces. Ușor, chiar și în imponderabilitate. Nu pot fi mai mult de cincizeci sau șaizeci de metri.

— Eu nu sunt prea încântată, rosti Sollis. Aia e o ecluză mare și poate să fie înțesată cu senzori și alarme de mare putere.

— Ne poți duce înăuntru? întrebă Nicolosi.
— Găsește-mi o ușă și vă duc. Dar nu pot păcăli toate sistemele de siguranță imaginabile și poți să fii sigur că nava asta dată naibii o să știe imediat dacă pătrundem în ea printr-o ecluză principală.
— Dar celelalte? am întrebat, încercând să nu pară că-i țin partea lui Sollis. Nu-i la fel de probabil să dea alarma?
— Nimic nu e sigur. Dar eu întotdeauna prefer ușa din spate.
— Cred că Ingrid are dreptate, spuse Martinez, încuviințând din cap. Avem toate șansele să ne apropiem și să amarăm fără zgomot. Jax va fi dezactivat toate sistemele neesențiale, inclusiv senzorii de proximitate. Dacă așa stau lucrurile – dacă nu găsim nicio dovadă că am declanșat alarmele – atunci cred că ar fi cel mai bine să avansăm tot pe furiș. Arătă cu degetul dincolo de umflătura rotundă de la mijlocul navei. Asta va însemna să intrăm pe *aici* sau pe *aici,* printr-una din ecluzele astea mici de serviciu. Sunt de acord cu Ingrid: probabil că nu sunt dotate cu alarme.
— Înseamnă că vom mai avea patru sau cinci sute de metri de mers târâș prin navă, rosti Nicolosi, lăsând clar să se înțeleagă ce părere are despre asta. Patru sau cinci sute de metri, pentru care nu avem decât o hartă aproximativă.

— Ne vor ghida costumele, explică Martinez.

— Eu tot sunt îngrijorat. Dar, dacă așa ai hotărât, mă voi supune.

M-am întors către Sollis.

— Ce-ai spus atunci… să nu petrecem la bordul *Privighetorii* niciun minut mai mult decât e necesar.

— Nu glumeam.

— Știu. Dar ai spus-o într-un anumit fel. Știi despre nava aceea ceva ce noi nu știm? Mi-ai părut speriată și nu înțeleg de ce. La urma urmei, e doar un spital dezafectat.

Sollis mă cercetă scurt înainte de a vorbi:

— Spune-i, Nicolosi.

Nicolosi o privi placid.

— Ce să-i spun?

— Ceea ce e clar că nu știe. Lucrul acela despre care niciunul dintre noi nu se înghesuie să vorbească.

— Of, te rog…

— Of, te rog ce? am întrebat.

— E numai o poveste cu zâne, un basm stupid, răspunse Nicolosi.

— O poveste stupidă care, totuși, susține că *Privighetoarea* nu a fost spulberată de o explozie.

— Ce tot vorbiți acolo? am insistat. Ce poveste?

Martinez fu acela care îmi răspunse:

— Că la bordul ei s-a petrecut o nenorocire. Că

ultimul lot de bolnavi și răniți a ajuns pe navă, dar nu a fost văzut plecând de pe ea. Că toate încercările de a contacta personalul tehnic au eșuat. Că a fost dusă la bord o echipă de cercetare, dar nici de ea nu s-a mai auzit niciodată.

Am râs.

— La naiba! Și noi plănuim să urcăm la bord?

— Acum pricepi de ce sunt așa de nerăbdătoare să terminăm odată cu povestea asta, rosti Sollis.

— E doar o poveste, se supără Martinez. Nimic altceva. O poveste care să sperie copiii, nu să ne descurajeze pe noi ca să nu-l mai capturăm pe Jax. De fapt, nu m-ar mira deloc dacă Jax sau aliații lui ar fi împrăștiat chiar ei povestea. Dacă ar fi să ne întoarcă pe noi din drum în clipa asta, ar însemna că le-ar fi servit de minune scopurilor, nu credeți?

— Poate, am răspuns cu jumătate de gură. Dar tot mi-ar fi plăcut să-mi fi spus dinainte. Nu mi-ar fi afectat hotărârea de a accepta slujba asta, totuși, ar fi fost frumos să știu că ai încredere în mine.

— Dar am încredere în tine, Dexia. Pur și simplu am presupus că nu te interesează basmele pentru copii.

— De unde știi că Jax e la bord?

— Am mai discutat. Am sursele mele, pe care trebuie să le protejez, și ar fi…

— A fost unul din pacienți, nu-i așa?

Martinez își smulse ochelarii de pe nas, de parcă întrebarea mea avea de-a face, în mod neașteptat, cu lucrurile despre care vorbeam.

— Știu doar că Jax e la bordul *Privighetorii.* Cum a ajuns acolo nu mă privește.

— Și nu te deranjează că s-ar putea să fie mort, ca toți cei aflați acolo când nava și-a găsit sfârșitul? întrebă Sollis.

— Dacă e mort, tot veți primi douăzeci și cinci de mii de australi.

— Plus cei zece pe care i-am negociat deja.

— Plus aceia, aprobă Martinez, de parcă ar fi trebuit să ne fi dat seama singuri.

— Nu-mi miroase-a bine, mormăi Sollis.

— Nici mie, adăugă Nicolosi. Dar am venit aici să ducem la capăt o treabă, iar datele materiale s-au schimbat. Avem o navă, iar omul pe care îl vrem se află la bordul ei. Ce spune Martinez e adevărat: nu trebuie să ne lăsăm intimidați de povești, mai ales când suntem atât de aproape de a ne atinge scopul.

— Intrăm, îl înhățăm pe Jax și ieșim dracului afară, spuse Sollis. Nu pierdem vremea, nu facem turul navei, nu vânăm suvenire.

— Nu am absolut nicio obiecție la asta, am rostit.

— Luați ce vreți, ne strigă Martinez peste umărul lui Norbert, în timp ce intram în

depozitul de armament din spatele compartimentului presurizat al navetei. Dar nu uitați: veți purta costume presurizate și vă veți deplasa prin spații înguste. În plus, vă veți afla la bordul unei nave.

Sollis se împinse în fața mea, coborând spre un obiect pe care abia atunci l-am observat. Scoase din stativ arma cu excimeri, lucioasă, albastru-închis, și o cântări în palme.

— Hei, un Breitenbach!

— A venit Moș Crăciun mai repede? am întrebat-o.

Sollis își luă o mină afectată, duse arma la ochi, activă sistemul de ochire, lovi butonul de activare. Arma chițăi veselă. Lumini albastre începură să sclipească pe pat, indicând că e gata de utilizare.

— Pentru că merit, zise Sollis.

— Tare-aș vrea să îndrepți chestia aia în altă parte.

— Mai bine să n-o îndrepți spre nimic, bolborosi Nicolosi.

Pusese și el ochii pe o piesă care ieșea în evidență. Detașă o armă lungă, de un negru mat, cu un dragon roșu-rubiniu ștanțat pe țeavă. Ținea botul căscat, ca un piton gata să-și înghită victima.

— Lansator de plasmă cu ghidare laser, zise el admirativ. Obraznică, dar frumoasă.

— Deci nu te prea lauzi cu finețea.

— N-am apucat să folosesc una din astea în război, Dexia.

— Pentru că au fost interzise. Unul din puținele lucruri de bun-simț asupra căruia au reușit să cadă de acord ambele părți.

— Înseamnă că acum mi s-a ivit și mie ocazia s-o folosesc.

— Credeam că ideea e să-l extragem pe Jax, nu să dăm găuri de zece metri în *Privighetoare.*

— Nu-ți face griji. Voi fi foarte, foarte atent.

Aruncă bazooka pe umăr, apoi își continuă drumul în jos pe interval.

Eu am luat un pistol, l-am cântărit în palmă, l-am pus înapoi pe stativ. Am găsit ceva mai pe gustul meu, o pușcă cu gloanțe, și am deschis încărcătorul ca să verific dacă e plin. Tehnică inferioară, dar sigură: ceilalți doi nu aveau decât să se descurce cu armele lor cu energie dirijată, văzusem eu cât de ușor e să dai greș cu ele în condiții de luptă.

— Bună bucățică, Dexia, zise Sollis, dându-și aere de superioritate.

— Am învățat la școala veche.

— Mda, am observat.

— Dacă ai o problemă, putem oricând să facem un exercițiu de tragere la țintă.

— Hei, n-am nimic împotrivă. Mă bucur că ai găsit ceva pe placul tău. Te descurci oricum mai bine decât Norbert. Sollis arătă cu capul peste umăr. Se pare că el a tras paiul mai scurt.

M-am uitat în jos pe interval. Norbert stătea la capătul unui stativ, studiind o armă scurtă și îndesată, cu design necunoscut. În mâinile lui, părea ridicolă, făcută pentru o păpușă.

— Ești sigur că pe aia o preferi? i-am strigat. Poate vrei să te uiți la una din astea...

Norbert se uită la mine ca la o idioată. Nu știu ce-a făcut atunci – n-am văzut să fi mișcat din mână – dar arma îndesată se desfăcu imediat, alungindu-se și deschizându-se ca o cutie cu un puzzle complicat, până când aproape că-și dublă dimensiunile, arătând de două ori mai înspăimântătoare. Avea calitatea extraordinară și precizia de maestru a tehnicii de pe alte planete. O jucărie demarhistă, probabil, însă una foarte, foarte periculoasă.

Sollis și cu mine am schimbat priviri în tăcere. Norbert găsise cea mai avansată și mai eficientă armă din depozit.

— Merge, aprecie el, înainte de a o aduna la loc și de-a o vârî la centură.

Ne apropiam pe furiș. Zeci de mii de kilometri, apoi mii, apoi sute. Mă uitam prin hublouri, cu luminile din interior stinse, cu privirea încordată în direcția în care scanările noastre radar și în infraroșu ne spuneau că așteaptă nava-spital. Când mai aveam douăzeci și patru de kilometri, știam că ar trebui s-o zăresc, dar eu tot nu vedeam decât stele în bezna absorbitoare din

jurul lor. Mă încercă brusc un sentiment visceral – cât de ușor era să pierzi ceva acolo, afară – urmat imediat de senzația amețitoare că eram extraordinar de mici și de singuri, acum că vânătorul de lumină plecase.

Apoi, deodată, se ivi *Privighetoarea.*

Ne apropiam înclinat, astfel că fuzelajul era în pantă și de dimensiuni reduse. Era atât de întuneric, încât nu se ghiceau decât anumite margini și suprafețe. Niciun hublou, nicio lumină aprinsă, nicio stație de amarare luminată. Nava arăta întunecată și moartă, ca un filon de cărbune. Mi se păru dintr-odată absurd să cred că mai trăiește cineva la bordul ei. Poate să fi rămas doar cadavrul colonelului Jax, dar nu un trup viu sau măcar menținut în viață artificial, care să ne garanteze restul plății.

Martinez trecuse nava noastră pe control manual. Prin mici manevre abile de propulsare, scăzu distanța sub doisprezece kilometri. La șase kilometri, consideră că e sigur să activeze proiectoarele și să le plimbe de-a lungul fuzelajului, confirmând poziția ecluzelor și a stațiilor de amarare. Se vedeau urmele impacturilor cu micrometeoriți și ale arsurilor provocate de particule cu energie înaltă, însă nimic neașteptat la o navă care zăcea acolo de la armistițiu. Dacă avea mecanisme de reparare automată, dormeau și ele. Nici când am dat un tur fuzelajului și l-am baleiat de pe partea

cealaltă nu am găsit urme că am fi fost detectați. Tot ezitant, Nicolosi acceptă că vom respecta strategia lui Sollis, intrând printr-una din ecluzele de serviciu.

Venise momentul să ne începem misiunea.

Am amarat. Am intrat lent, dar tot se auzi un „buf“ zdravăn când clemele de captură ne apucară și ne transportară micul vehicul în coca navei-spital. M-am gândit la ecoul acelui „buf“ care străbătea *Privighetoarea* pe toată lungimea ei, scăzând treptat în intensitate, dar nu destul ca să nu atingă un sistem de alarmă stând la pândă cu infinită răbdare, ca să alerteze nava inactivă de prezența vizitatorilor. Câteva minute am atârnat în liniște, cu privirea ațintită pe hublouri sau pe afișajele senzorilor, așteptând cel mai mic semn de activitate. Însă nava era cufundată în beznă. Nicio schimbare detectabilă în starea ei de comă.

— Nu s-a întâmplat nimic, spuse Martinez, spărgând liniștea cu o șoaptă. Tot nu știe că suntem aici. Ecluza e a voastră, am deschis deja ușile.

Sollis, îmbrăcată în costum, intră în ecluză cu trusa ei de instrumente. Cât a lucrat ea, ne-am îmbrăcat și noi costumele și armurile în cea mai mare liniște. Eu nu mai purtasem un costum spațial până atunci, dar Norbert ne-a ajutat pe toți cu activitatea aceea nouă: mâinile lui uriașe

făceau legăturile delicate cu dexteritate surprinzătoare. Odată îmbrăcată în costum, m-am simțit ca într-o armură biomecanică și am înțeles imediat cum e cu indicațiile de susținere biotică de pe marginea vizierei. Nu trebuia să le dau prea multă atenție: dacă nu intervenea o defecțiune, costumul avea destulă energie și rezerve ca să mă mențină în viață în stare perfectă trei zile; mai multe, dacă eram pregătită să suport puțin disconfort. Niciunul dintre noi nu avea de gând să stea atâta pe *Privighetoare.*

Sollis era aproape gata când ne-am adunat în spatele ei, în ecluză. Ușile interioare și exterioare de pe partea noastră erau deschise, expunând ușa cenușie exterioară a navei-spital, prinsă bine de conectorul de amarare cu închidere ermetică. Mă îndoiam că Sollis mai fusese nevoită să spargă o navă înainte, dar ușa nu părea să-i dea de furcă. Deschisese un panou de acces și conectase un pumn de cabluri colorate care duceau la un modul improvizat din trusa ei. Lucra la o tastatură mică, modificând tiparele de lumină de pe panou. Fața unei femei – o expresie goală, aspră și neiertătoare în același timp – apăruse într-un cadru oval de deasupra panoului.

— Cine e? am întrebat.

— *Privighetoarea,* răspunse Sollis, adăugând o explicație: nava avea propria personalitate de

nivel gamma care făcea lucrurile să meargă. O treabă de gândire excelentă, după toate aparențele: a trecut testul Turing cu brio, e la fel de deșteaptă ca orice mașină înainte de a trebui s-o tratezi ca pe-o ființă umană.

M-am uitat la fața cu trăsături încruntate a femeii, așteptându-mă să ne ia la întrebări în orice clipă. Mi-am imaginat vocea ei dură și amenințătoare, cerând să afle ce căutăm la bordul *Privighetorii,* călcând granițele navei *ei,* ale spitalului *ei.*

— Știe că…

Am lăsat întrebarea neterminată. Sollis clătină din cap.

— Nu-i decât o fațetă fără minte a conceptului principal. Nu numai că e inactivă – imaginea e înghețată în memoria ușii – dar nu pare să aibă conexiuni de date funcționale cu motorul senzorial principal. Ai așa ceva, *Privighetoareo?*

Chipul ne privi impasibil, dar nu spuse nimic.

— Vezi? E ca moartă. Eu zic că motorul senzorial nu merge deloc. Aici, afară, nava nu ar avea nevoie decât de un dram de inteligență ca să supraviețuiască.

— Deci nivelul gamma e deconectat?

— Îhî. Și așa e cel mai bine. Nu vrei ca inteligența aia să zacă prea mult prin jur fără să aibă ceva de făcut.

— De ce?

— Pentru că o ia razna. Din cauza asta,

Conjoinerii nu permit inteligență de nivel gamma în mașinăriile lor. Consideră că e un fel de sclavie.

— Administrarea unui spital trebuie să fi fost suficientă ca să oprească inteligența gamma a *Privighetorii* să scape de sub control.

— Să sperăm. Să sperăm, într-adevăr.

Sollis își admiră munca, apoi scoase un mormăit de satisfacție când un șir de lumini sclipiră portocaliu. Decuplă un mănunchi de cabluri colorate și se uită la trupa care aștepta.

— În regulă, putem intra. Pot să deschid ușa oricând sunteți gata.

— Ce e de partea cealaltă?

— După datele ușii, aer. Trimix. Al naibii de rece, dar nu înghețat. Cu presiunea ne descurcăm. Nu sunt sigură că-l putem *respira,* dar…

— Nu respirăm nimic, i-o reteză Martinez. În ecluza noastră încap două persoane. Una din ele vei fi tu, Ingrid, pentru că știi să lucrezi cu mecanismul. Te voi însoți eu și pe urmă îi vom aștepta pe ceilalți în capătul îndepărtat, după ce am stabilit că mediul e sigur.

— Poate că ar trebui să meargă unul din noi în locul tău, am sugerat, întrebându-mă de ce nu se oferise Norbert să o ia înaintea stăpânului său. Tu te poți lipsi de noi, dar noi nu ne putem lipsi de tine. Fără tine, Jax nu-și mai primește răsplata.

— Drăguț din partea ta, Dexia, dar te-am plătit ca să mă ajuți, nu ca să-ți asumi riscuri în locul meu.

Martinez își făcu vânt în față. Norbert, Nicolosi și cu mine ne-am dat înapoi, ca să se poată închide ușa interioară. Pe canalul comun am auzit-o pe Sollis spunând: „Deschidem *Privighetoarea.* Așteptați: nivelul de comunicare s-ar putea să scadă odată ce am trecut de partea cealaltă a metalului.”

Nicolosi se împinse pe lângă mine înapoi pe punte. Am auzit icnetul greu al servomecanismelor când se deschise ușa. Zgomot de respirație și frecuș, dar nimic alarmant.

— În regulă, vorbi Sollis. Trecem în ecluza *Privighetorii.* Închid ușa exterioară. Când trebuie s-o deschideți, apăsați orice tastă.

— Niciun semn de viață încă, strigă Nicolosi.

— Ușa interioară pare că se va deschide fără nicio încurajare din partea mea, anunță Sollis. Ar trebui doar să trag de mânerul ăsta… gata?

— Dă-i drumul, Ingrid, l-am auzit pe Martinez.

Alte servomecanisme, mai discrete. După câteva momente, Sollis raportă:

— Am intrat. Nicio surpriză. Plutim într-un fel de stație de depozitare, lată de vreo zece metri. E întuneric, bineînțeles. Este o ușă pe peretele opus, probabil duce la coridorul principal care ar trebui să treacă pe lângă ecluza asta.

Mi-am amintit să-mi aprind lumina în cască.

— Poți deschide ambele uși? întrebă Nicolosi.

— Da, dar nu deodată, pentru că mi-ar da bătaie de cap și am fi detectați.

— Atunci intrăm în două etape. Norbert, tu primul. Dexia și cu mine te urmăm.

Ne-a luat mai mult decât aș fi vrut, dar, în cele din urmă, toți cinci am trecut de partea cealaltă a ecluzei. Nu mă mai aflasem în imponderabilitate decât o singură dată, în timpul programului de recuperare, după ce fusesem rănită, dar tot îmi aminteam, chiar dacă vag, cum trebuie să mă mișc. Ceilalți se descurcau și ei. Efectele îmbinate ale lămpilor din căști alungau întunericul în colțurile incintei, reliefând aspectul și mai sinistru al ușii pomenite de Sollis. Mi-a trecut prin cap că undeva, în bezna aceea, se afla colonelul Jax sau ce-o fi rămas din el.

Agitată, am dus mâna la centură ca să mă asigur că arma mea e tot acolo.

— Verificați-vă hărțile din căști, ne spuse Martinez. Are toată lumea datele de suprapunere și de poziționare?

— La mine e-n regulă, am răspuns, odată cu ceilalți trei, conștientă că e foarte ușor să te rătăcești pe o navă uriașă ca *Privighetoarea* dacă nu-ți poți determina poziția.

— Eu merg în față, spuse Nicolosi, luându-și avânt prin beznă spre ușă, înainte de a apuca

să protesteze cineva.

L-am urmat cât am putut de aproape, încercând să-mi controlez respirația îngreunată de efort. Pe pereții puțului erau montate brățări de prindere și balustrade, așa că ne mișcam deplasându-ne de la un suport la altul; numai rezistența aerului ne împiedica să alunecăm neîntrerupt. Străbăteam cu ușurință un metru pe secundă; în ritmul acela, nu ne va lua mult să traversăm nava pe lățime, însemnând că ratasem coridorul axial pe care îl căutam sau că acesta pur și simplu nu exista. Dar, tocmai când mă gândeam că avansasem prea mult, Nicolosi încetini. M-am agățat de un suport ca să nu mă lovesc de picioarele lui.

Se uită înapoi la noi, obligându-mă să mijesc ochii din cauza luminii din casca lui.

— Iată coridorul principal, puțin mai jos decât ne-am așteptat. Se poate străbate în ambele sensuri.

— Cotim la stânga, spuse Martinez, mai mult în șoaptă. Cotim la stânga și mergem o sută de metri, poate o sută douăzeci, până la sectorul de centrifugare. Ar trebui să ne târâm pe drum drept, fără obstacole.

Nicolosi se răsuci, apoi privi în spate.

— Nu zăresc la mai mult de douăzeci de metri în față. Am putea foarte bine să vedem unde duce.

— Încet și cu grijă, ne îndemnă Martinez.

Am înaintat de-a lungul fuzelajului. În momentele în care pluteam de la un suport la altul, îmi țineam respirația și încercam să surprind zgomotele navei, trimise în casca mea de senzorul acustic al costumului. Nu auzeam decât cum se târau ceilalți, șuieratul și zumzăitul sistemelor de susținere biotică.

În afară de asta, *Privighetoarea* era la fel de liniștită ca la sosirea noastră. Dacă ne sesizase prezența, nu dădea niciun semn.

Parcurseserăm vreo patruzeci de metri de la joncțiune; mai aveam cel puțin o treime din drum până la sectorul de centrifugare, când Nicolosi se opri. M-am agățat de un suport înainte să mă lovesc de călcâiele lui, apoi m-am uitat în spate, ca să văd dacă au înțeles și ceilalți mesajul.

— Probleme? întrebă Martinez.

— O intersecție în formă de T în față. Nu știam că urmează așa ceva.

— Nici nu trebuia să urmeze, explică Martinez. Dar nu-i de mirare că nava se abate de la planuri pe ici, pe colo. Câtă vreme nu dăm de-o fundătură, putem să înaintăm spre colonel.

— Dau eu cu banul sau dai tu? întrebă Nicolosi privindu-ne peste umăr, cu fața luminată de casca mea.

— Nu e niciun indicator sau semn pe perete?

— Nici la stânga, nici la dreapta.

— În cazul ăsta, ia-o la stânga, hotărî

Martinez, înainte de a-i arunca o privire lui Norbert. De acord?

— De acord, spuse matahala. La stânga, apoi la dreapta. Dă-i drumul.

Nicolosi își luă avânt cu picioarele, urmat de noi. N-am scăpat din ochi busola automată și i-am fost recunoscătoare când ne-a detectat schimbarea de direcție, deși datele de suprapunere indicau acum că trecem printr-un un perete solid.

Străbătuserăm douăzeci sau treizeci de metri când Nicolosi se opri din nou.

— Tunelul cotește la dreapta, raportă el. Se pare că ne întoarcem pe drumul cel bun. E toată lumea de acord?

— Eu, da, am răspuns.

Dar n-am mai parcurs decât cincisprezece-douăzeci de metri din noul traseu când Nicolosi încetini și anunță din nou:

— Am ajuns la o ușă masivă, un fel de ecluză internă. Se pare că vom avea nevoie de Sollis din nou.

— Faceți-mi loc, ne ceru ea, iar eu m-am tras într-o parte ca să treacă pe lângă mine, încercând să evit să ne ciocnim.

În afară de armele pe care și le alesese din depozitul de armament, de costumul ei atârnau tot felul de unelte pentru deschis uși, care zdrăngăneau lovindu-se una de alta când se mișca. Nu mă îndoiam că putea deschide orice

ușă, dacă i se dădea timp. Dar ideea de a petrece ore întregi în măruntaiele *Privighetorii* nu mă prea entuziasma.

Am lăsat-o pe Sollis să examineze ușa: o auzeam cum bolborosește îngândurată ceva despre design, cum țâțâie, zumzăie și vorbește singură. Deschise panouri și cablă echipamente, ca înainte. Aceeași față neprimitoare se încrunta la noi de pe un ecran oval.

După câteva minute, Martinez oftă și vorbi:

— E vreo problemă, Ingrid?

— Niciuna. Pot să deschid ușa asta în zece secunde. Vreau doar să fiu al dracului de sigură că asta e una din fațetele inactive ale *Privighetorii.* Asta înseamnă perceperea conexiunilor de pe ambele părți ale cadrului. Bineînțeles, dacă preferați să dăm năvală…

— Vorbește mai încet, o avertiză glasul gros al lui Norbert.

— Port costum spațial, neghiobule.

— Presiunea de afară. Sunetul călătorește, aer la sticlă, sticlă la aer.

— Ai cinci minute, hotărî Martinez. Dacă nu găsești ce cauți până atunci, deschidem ușa orice-ar fi. Și Norbert are dreptate, hai să nu facem gălăgie.

— Atunci nu mă presați, mormăi Sollis.

Însă peste trei minute începu să-și deconecteze instrumentele și întoarse capul cu o expresie triumfătoare.

— Nu-i decât o ecluză de urgență, în caz că se depresurizează partea asta de navă. Probabil că s-au gândit s-o introducă după ce au fost trasate primele planuri.

— Nu e niciun pericol ca, trecând de ea, să alertăm *Privighetoarea?* am întrebat.

— Nu pot spune că nu există riscuri, dar eu zic că putem trece.

— Deschide-o, îi ceru Martinez. Toată lumea să se țină bine, în caz că e vid sau subpresiune de partea cealaltă.

I-am respectat instrucțiunile, dar, când s-a deschis ușa, aerul a rămas la fel de calm ca înainte. Dincolo, în jocul luminilor noastre, se deslușea un coridor scurt, terminat cu o ușă identică. De data asta, am avut toți loc să ne strecurăm înăuntru, în timp ce Sollis se ocupa de al doilea mecanism de închidere.

Un sistem de cabluri cerea ca prima ușă să fie închisă ca să poată fi deschisă a doua, dar asta nu punea probleme. Acum că Sollis știa ce să caute, lucra mult mai repede; se pricepea la meseria ei, iar noi ne bucuram că era așa. Nu mă îndoiam că se va descurca și mai repede la ieșire.

— Suntem gata să intrăm, oameni buni. După indicatoare, aerul e la fel de rece și de partea cealaltă, așa că nu vă desfaceți la costum.

Am auzit un declic când unul din noi, poate Nicolosi, poate Norbert, eliberă un mecanism de

siguranță. Parcă ar fi tușit cineva într-un teatru. Am dus mâna la armă și am armat-o.

— Deschide, zise Martinez în liniște.

Ușa pufăi și se deschise larg. Luminile noastre spintecară întunericul din spatele ei, sugerând un spațiu mai adânc și mai vast decât mă așteptam. Sollis se aplecă din prag, luminând cu lampa din cască detalii fugitive ale suprafețelor reflectate. Am zărit, preț de-o clipă, sclipirea unor obiecte sticloase întinzându-se într-un spațiu infinit.

— Raportează, Ingrid, spuse Martinez.

— Cred că putem intra. Am ajuns lângă un perete sau o podea, nu știu ce anume e. Sunt suporturi de mână și balustrade. Se pare că duc într-o cameră, probabil de partea cealaltă.

— Stai pe loc, spuse Nicolosi, aflat chiar în fața mea. O iau eu înainte din nou.

Sollis se uită înapoi și-și înghiți supărarea.

— E-n regulă, mă descurc. Doar n-o să te las numai pe tine să ai parte de toată distracția.

Nicolosi mormăi ceva. Nu cred că avea simțul umorului.

— Poți să iei arma mea, dacă vrei.

— Mă descurc, spuse Sollis, dar cu voce clar șovăitoare.

N-am condamnat-o; una era să deschizi drumul printr-o cameră mare și întunecată, alta pe un coridor îngust. Nu era cine să sară la tine și să te apuce din peretele unui coridor.

Sollis începu să avanseze târâș pe interval.

— Încet și cu grijă, spuse Martinez aflat în urma mea. Încă mai avem timp.

— Suntem chiar în spatele tău, am asigurat-o, simțind că are nevoie de sprijin moral.

— Sunt bine, Dexia. Nu-i nicio problemă. Doar că n-am chef să scap suportul și să alunec în dracu' știe ce…

Începu să se deplaseze ritmic, apucând cu grijă suporturile pe rând. După ea venea Nicolosi, urmat imediat de mine. În afară de mișcarea noastră și de zgomotul sistemelor din costume, nava era tăcută ca o criptă.

Dar nu mai era chiar atât de întunecată.

Acum că pătrunsesem în cameră, aceasta începu să-și dezvăluie secretele în pete de lumină palidă, întinse pe o distanță nesfârșită. Probabil că luminile fuseseră dintotdeauna acolo, dar prea slabe ca să le observăm înainte de a intra.

— Se aude zgomot de aparate.

— Știam de ele, zise Martinez. Ne-a fost clar de la bun început că nava e inactivă, nu moartă.

Mi-am plimbat privirea în jur, ca să văd mai bine obiectele sticloase pe care le deslușisem înainte. Pe partea cealaltă a intervalului cu balustradă, întinzându-se pe mai multe rânduri, se aflau sute de recipiente transparente, fiecare de mărimea unui bidon de ulei, rotund în partea de deasupra, așezat pe un soclu gri-metalizat,

cu butoane de control, afișaje și mufe de intrare. Erau trei niveluri, al treilea și al doilea așezate peste primul, pe un stativ foarte subțire. Majoritatea soclurilor erau inactive, poate doar unul din zece indica o citire luminată.

— Iisuse, rosti Sollis.

Probabil văzuse ceea ce tocmai văzusem și eu: recipientele conțineau organe umane într-o soluție chimică verde, conectate la linii de substanțe nutritive și cabluri electrice. Nu eram specialistă în anatomie, dar tot am recunoscut inimi, plămâni, rinichi, intestine încolăcite ca șerpii. Oricine ar fi știut ce sunt: globi oculari, crescuți cu zecile într-o singură cuvă, clătinându-se pe tulpinile lungi ale nervilor optici, ca niște specii ciudate de anemone-de-mare atotvăzătoare, mâini sau membre întregi, organe genitale, măști de piele și mușchi ai unor fețe fără ochi. Fiecare organ extern era reprezentat în zeci de exemplare de diverse mărimi, de la copil la adult, bărbat și femeie și, în ciuda lichidului verde, tot se vedeau deosebiri discrete de nuanțe ale pielii și de pigmentare.

— Încetișor, Ingrid, am spus, ca s-o calmez și pe ea, dar și pe mine. Știam că e o navă-spital. Era doar o chestiune de timp până când urma să dăm peste o asemenea priveliște.

— Chestiile astea… rosti Nicolosi în șoaptă. De unde provin?

— Din două surse principale, îi răspunse Martinez, prea calm, după părerea mea. Nu toți cei care ajungeau la bordul *Privighetorii* puteau fi salvați; evident, nava, ca orice spital, nu era capabilă de miracole. Acolo unde era cazul, decedatului i se prelevau organe intacte pentru o utilizare ulterioară. Folositor, bineînțeles, dar o asemenea resursă n-ar fi putut susține singură niciodată necesitățile chirurgicale ale *Privighetorii.* Din acest motiv, nava a fost dotată cu echipamente care să producă singure organe, pe principiile bine stabilite ale manipulării celulelor stem. Fabricile de organe ar fi lucrat întruna, menținând stocul la nivel maxim.

— Acum nu pare la nivel maxim, am zis eu.

— Nu mai suntem într-o zonă de război. Nava e inactivă. Nu mai trebuie să-și mențină capacitatea chirurgicală obișnuită.

— Atunci de ce-și menține o anumită capacitate? De ce mențin unele recipiente organele în viață?

— Fără risipă, fără lipsuri, probabil. O rezervă strategică, pentru ziua în care nava ar putea fi chemată din nou la acțiune.

— Crezi că pur și simplu așteaptă să fie reactivată?

— E doar o mașinărie, Dexia. O mașinărie care stă în așteptare. Nu e cazul să ne agităm.

— Nimeni nu se agită, am spus, dar n-am fost

deloc convingătoare, de parcă eu aș fi fost cea speriată.

— Hai să mergem în partea cealaltă, propuse Nicolosi.

— Mai avem de parcurs jumătate din distanță, raportă Sollis. Mi se pare că văd peretele opus. Cred că ne așteaptă o ușă.

Ne-am deplasat în continuare, prinzându-ne de suporturi când cu o mână, când cu cealaltă. Înconjurată de organele închise în sticlă, nu m-am putut abține să mă gândesc la oamenii din care făcuseră parte multe din ele. Dacă mi-ar fi aparținut mie, cred că aș fi ales să bântui *Privighetoarea* cu o furie răzbunătoare, îndreptată spre cine nu trebuia.

Nu la asta ar trebui să te gândești, mi-am zis, tocmai când recipientele începură să se miște.

Ne-am oprit cu toții, agățându-ne de cel mai apropiat suport. La două sau trei rânduri în spatele intervalului cu balustradă, un șir de recipiente alunecau lin spre peretele îndepărtat al încăperii. Se deplasau la unison, unul după altul. Când inima începu să-mi bată din nou, mi-am dat seama că rândul trebuie să fie legat la o bandă transportoare ascunsă în cadrul de susținere.

— Nu mișcă nimeni, vorbi Nicolosi.

— Nu-i a bună. Nu-i a bună, repetă Sollis. Afurisita de navă n-ar trebui să știe…

— Liniște, șuieră Martinez. Lăsați-mă să trec

pe lângă voi. Vreau să văd unde ajung recipientele alea.

— Ai grijă, îl sfătui Norbert.

Ignorându-l, Martinez ne-o luă înainte. L-am urmat repede, străduindu-ne să nu facem zgomot și să nu alunecăm de pe interval. Recipientele își Continuară mișcarea lină și tăcută, până când banda ajunse la peretele opus și se răsuci nouăzeci de grade, ducându-le într-o incintă acoperită, ca un scanner de siguranță. Majoritatea erau goale, dar, sub ochii noștri, unul dintre cele pline și active căzu înăuntru. N-am avut la dispoziție decât o frântură de secundă, dar mi s-a părut că văd cum un antebraț și o mână se întind de pe soclul de susținere biotică.

Banda se opri. Se făcu liniște perfectă, apoi urmară o serie de declicuri și bâzâituri. Niciunul din noi nu vedea ce se întâmplă în incintă, dar în clipa următoare nici nu mai fu nevoie. Era evident.

Banda reveni, însă rulă înapoi de data asta. Recipientul dispărut apăru gol. M-am gândit mai bine la ce văzusem înainte, ca să mă asigur că nu greșesc, dar nu m-am îndoit că antebrațul cu mâna fusese scos din recipient. Am bănuit că se aflau deja în altă parte a navei.

Recipientele făcură drumul înapoi, întorcându-se la pozițiile inițiale, probabil, apoi se opriră. În afară de membrul lipsă, încăperea arăta exact

așa cum o găsisem.

— Nu-mi place, spuse Sollis. Nava trebuia să fie moartă.

— Inactivă, o corectă Martinez.

— Nu crezi că ceea ce tocmai s-a întâmplat are legătură cu prezența noastră la bord? Nu crezi că Jax tocmai a fost trezit?

— Dacă Jax ar ști de prezența noastră, am fi aflat deja.

— Nu pricep cum de poți vorbi atât de calm.

— Nu s-a întâmplat decât că *Privighetoarea* și-a îndeplinit una din sarcinile de rutină. Am constatat deja că menține unele organe în stare preoperatorie, iar acesta e unul din stocurile de țesuturi. Nu trebuie să ne mire că nava se hotărăște din când în când să-și mute o parte din rezerve din punctul A în punctul B.

Sollis scoase un mârâit de frustrare – mi-am dat seama că nu credea explicațiile lui Martinez – și se deplasă cu ajutorul mâinilor spre ușă.

— Dacă se mai întâmplă așa ceva, eu am plecat, ne anunță ea.

— În locul tău, m-aș gândi de două ori, o avertiză Martinez. E al naibii de lung drumul spre casă.

Am ajuns-o pe Sollis din urmă și am atins-o pe braț.

— Nici mie nu-mi place, Ingrid. Dar Martinez are dreptate. Jax nu știe că suntem aici. Dacă ar ști, cred că nu s-ar limita să mute recipiente

dintr-o parte într-alta.

— Sper că ai dreptate, Scarrow.

— Și eu, am mormăit în barbă.

Am continuat să avansăm de-a lungul axei principale a navei, urmând un coridor foarte asemănător cu cel pe care-l traversasem înainte de a intra în banca de organe. Șerpuia și cotea brusc, apoi se îndrepta din nou. După busole, mergeam tot spre Jax, sau cel puțin spre partea din navă în care era cel mai posibil să-l găsim, viu sau mort.

— Ce-am vorbit mai devreme… rosti Sollis, vreau să zic, mult mai devreme, despre cum a fost distrusă nava asta la sfârșitul războiului…

— Cred că mi-am exprimat clar punctul de vedere, Ingrid. Nu aduci un om în fața justiției dacă te tot iei după povești.

— Avem cam un milion de tone de navă care poate fi salvată. Poate că e ceva adevărat în povestea trupei care a venit la bord și n-a mai plecat.

— Te rog… se lamentă Martinez.

— Deci cine opunea rezistență? am întrebat. Cine au fost cei care i-au oprit să preia *Privighetoarea?*

Îmi răspunse Nicolosi:

— Echipajul strict necesar. Agenții de securitate ai postmuritorilor care au finanțat afacerea asta, poate chiar sistemele de protecție ale navei. Dacă credeau că e

atacată...

— Dacă pe nava asta a avut loc vreun conflict armat, am întrebat eu, unde sunt urmele?

— Nu-mi pasă de urme, mi-o reteză Sollis. Vreau să știu ce s-a întâmplat cu cadavrele.

Am ajuns la altă ecluză cu ușă dublă. Sollis se apucă imediat de treabă, dar, dacă m-am așteptat să lucreze mai repede acum că deschisese câteva uși fără probleme, m-am înșelat. Făcea întruna conexiuni, verifica tot felul de afișaje, bombănea pentru sine destul de tare ca s-o auzim și noi prin legătura vocală. Chipul *Privighetorii* ne urmărea dezaprobator, ca un portret al unui strămoș dezamăgit.

— Asta s-ar putea să-mi dea mai mult de lucru, vorbi Sollis. Recepționez linkuri de date active derulate în afara cadrului.

— Adică e cuplată încă la sistemul nervos? întrebă Nicolosi.

— N-aș zice că-i exclus.

Nicolosi își plimbă degetele pe țeava neagră a armei sale cu plasmă.

— Am putea să ne întoarcem și să încercăm altă rută.

— Nu ne întoarcem, spuse Martinez. Nu acum. Deschide ușa, Ingrid. Ne asumăm riscul și ne mișcăm cât de repede putem de acum înainte.

— Ești sigur? Ținea un cablu între degete. Odată ce-l conectez, nu mai avem cum să dăm

înapoi.

— Fă-o.

Sollis cuplă cablul. În aceeași clipă, fața *Privighetorii* se animă, trezită la viață. Ușa ne vorbi. Avea un ton strident și metalic, dar și o undă de autoritate feminină:

— Aceasta este Vocea *Privighetorii.* Încercați să pătrundeți într-o zonă de securitate. Prezentați-vă la administrația centrală pentru a obține autorizația necesară.

— Rahat, se enervă Sollis.

— Nu te așteptai la asta? am întrebat-o.

— Nu mă așteptam la o fațetă activă. Poate că motorul senzorial nu e oprit, cum am presupus.

— Aceasta este Vocea *Privighetorii.* Încercați să pătrundeți într-o zonă de securitate. Prezentați-vă la administrația centrală pentru a obține autorizația necesară.

— O mai poți forța? întrebă Nicolosi.

— Da… cred.

Sollis conectă încă un cablu, făcu niște reglaje și se dădu înapoi când se deschise ușa.

— *Voilà.*

Fața tăcu și deveni iarăși o mască, dar acum chiar aveam impresia că suntem urmăriți, că ochii femeii privesc în toate direcțiile deodată.

— Crezi că Jax a aflat de noi acum? am întrebat, în timp ce Sollis își lua avânt să intre în stația de depozitare dintre cele două seturi de uși.

— Nu știu. Poate am deschis ușa la timp, înainte de a da alarma.
— Dar nu poți fi sigură.
— Nu.
Sollis părea jignită. Se apucă să deschidă ușa cealaltă, mai repede, urgența fiind mai presantă decât precauția. M-am asigurat că arma mea e acolo unde o lăsasem și că nu era trasă piedica. În jurul meu, ceilalți respectau același ritual.
Mi-am dat seama, treptat, că lui Sollis îi trebuia mai mult timp decât era normal. Plecă de lângă ușă, lăsând echipamentul conectat la panoul de serviciu deschis.
— Ceva nu merge, spuse ea, după ce înghiți în sec. Costumele astea pe care ne-ai pus să le îmbrăcăm, Tomas… cât de bune sunt?
— Costume biomecanice, testate în luptă. De ce întrebi?
— Pentru că ușa ne spune că nava e inundată din acest punct încolo. Că vom înota prin ceva.
— Înțeleg, zise Martinez.
— A, nu, am intervenit eu, scuturând din cap. N-o să facem așa ceva. Nu intrăm sub apă.
— Nu sunt sigură că e apă, Dexia.
Sollis bătu cu degetul în panoul de afișaj, de parcă aș fi fost în stare să pricep numerele și simbolurile de pe el.
— Poate fi orice fel de lichid cald, zău.
Martinez ridică din umeri.
— Poate fi o scurgere de siguranță… pierderi

în partea asta de navă. Nimic îngrijorător. Costumele noastre vor rezista fără probleme, cu condiția să n-o tărăgănăm prea mult.

L-am țintuit cu privirea prin viziera lui transparentă, fixându-i ochii, asigurându-mă că nu întoarce capul.

— Ești sigur? Nu vor înțepeni costumele pe noi imediat ce se vor uda?

— Costumele vor rezista. Sunt atât de sigur, încât voi trece dincolo primul. Când veți auzi că am ajuns de partea cealaltă în siguranță, mă puteți urma cu toții.

— Nu-mi place. Dacă instrumentele lui Ingrid nu funcționează sub apă?

— Nu avem ce face altceva decât să mergem înainte, spuse Martinez. Dacă această parte a navei e inundată, tot la ea vom ajunge, indiferent pe ce drum o luăm. E singura cale.

— Atunci, să pornim, am spus. Dacă costumele astea au trecut printr-un război, sunt convinsă că o să ne treacă și pe noi de încăperea următoare.

— Nu de costume mă tem eu, vorbi Nicolosi, examinând arma încă o dată. Nimeni nu a pomenit de... imersiune... cât am fost în depozitul de armament.

Am dus mâna la gură conspirativ și m-am adresat armei mele primitive:

— Dacă trecem de partea cealaltă cu bine, te schimb cu altceva.

Nicolosi nu mai spuse nimic. Cred că i-a scăpat poanta.

Peste două minute eram deja dincolo, plutind imponderabili în bezna încăperii inundate. Lichidul părea apă, dar nu puteai fi sigur de asta. Orice mediu se simțea dens și vâscos când purtai costum, chiar și aerul. Detectorii mei de pericol toxic nu înregistrau nimic, dar asta nu însemna că lichidul era neapărat inofensiv. Detectorii erau astfel reglați încât să recunoască doar câteva toxine folosite frecvent în război, nu să adulmece fiecare agent dăunător care existase vreodată.

Vocea lui Martinez îmi bâzâi în cască.

— Nu există suporturi de mâini sau sârme de ghidaj. Va trebui să înotăm drept înainte, bazându-ne pe busole. Dacă ne menținem fiecare în câmpul vizual al celorlalți, nu ar trebui să avem probleme.

— Hai să-i dăm drumul, ne îndemnă Nicolosi.

Am început să înotăm cât de bine puteam, conduși de Nicolosi, care avansa cu mișcări de braț hotărâte și cu armele clătinându-se de curele. Am fi înaintat greu și lent numai luptându-ne cu costumele de pe noi, dar mai căram și armamentul. Abia vedeam în fața ochilor; abia reușeam să întindem brațele cât de cât; abia izbuteam să dăm din picioare ca să avansăm câte puțin. Lămpile căștilor se străduiau să lumineze la zece-douăzeci de metri

în orice direcție, iar ușa prin care intrasem se pierdu curând în beznă. Am simțit ghearele panicii, teama că, dacă busolele ne-ar înșela, nu ne-am mai găsi drumul.

Însă busolele nu ne înșelară, iar Nicolosi nu slăbi ritmul. După două minute de înotat, ne strigă:

— Văd peretele. E chiar în fața noastră.

În câteva secunde l-am zărit și eu, răsărind din bezna deasă, cu nuanțe de roșu palid. Oricâtă ușurare aș fi simțit, era înăbușită de constatarea că peretele nu părea să aibă nicio denivelare, se întindea perfect neted în orice direcție cădea lumina.

— Nu e nicio ușă, am remarcat.

— Poate am deviat puțin, presupuse Nicolosi.

— Busolele nu indică devieri.

— Atunci poate că ușile sunt deviate. Nu-i nimic, o să le găsim lovind peretele în spirală, pornind de la locul nostru de aterizare.

— Asta dacă există vreo ușă.

— Dacă nu există, ne croim drum cu armele.

— Mă bucur că ai găsit o soluție, am spus, dându-mi seama că vorbește serios.

Peretele era din ce în ce mai aproape. Cu cât avansam mai mult spre el, cu atât se vedea mai bine în lumina lămpilor noastre și cu atât mai clar îmi dădeam seama că era ceva în neregulă cu el. Era plat, fără elemente de sprijin ori panouri, deschizături sau piese din

echipamentul tipic unei nave, dar nu avea suprafața dintr-o bucată, cum mă așteptasem să constat la o placă masivă construită din material pentru nave spațiale. Avea o textură neliniștitoare, semăna cu hârtia fibroasă de proastă calitate. Îl străbăteau linii subțiri, puțin mai închise la culoare decât fondul, dar nu respectau niciun tipar geometric. Se curbau și se ramificau și din ele porneau alte linii, și mai subțiri, micșorându-se ca nervurile unei frunze.

Fulgerător, mi-am dat seama ce era și mă cuprinse greața. Când Nicolosi atinse suprafața cu palma, aceasta cedă ca o trambulină, absorbind forța impactului și împingându-l pe Nicolosi înapoi, până când lichidul înconjurător îi stopă elanul.

— E… am încercat să spun.

— Piele. Știu. Mi-am dat seama chiar înainte de-a o apăsa.

M-am oprit, dar nu destul de repede ca să evit contactul cu pielea. Cedă sub greutatea mea, lăsându-se atât de mult, că m-am temut să nu trec prin ea. Apoi mă aruncă în direcția din care venisem. Luptându-mă cu un val de greață, m-am împins înapoi în lichid și am plutit până în dreptul celorlalți.

— Rahat, se enervă Sollis. Asta nu-i bine. Ce caută *pielea* asta blestemată…

— Nu vă alarmați, spuse Martinez, răsuflând greu după fiecare cuvânt. E doar o altă formă

de bancă de organe, ca încăperea pe care am străbătut-o deja. Probabil că lichidul prin care înotăm e un mediu de susținere a creșterii, ca lichidul amniotic. În condiții de război, toată camera asta ar fi fost plină de perdele de piele în creștere, întinse pe mii de metri.

Nicolosi își pipăi cureaua și scoase o lamă zimțată care sclipi amenințător chiar și în lichidul roz.

— O tai.

— Nu! urlă Martinez.

Sollis, care stătea lângă Nicolosi, îl prinse de braț.

— Ușurel, soldat. Trebuie să existe o cale mai bună.

— Există, confirmă Martinez. Lasă cuțitul, te rog. Putem să ocolim pielea dacă-i găsim marginile.

Nicolosi stătea cu lama în mână.

— Aș prefera s-o iau pe scurtătură.

— În piele sunt terminații nervoase. Taie-le și dispozitivul de monitorizare va ști imediat. Apoi va ști și nava.

— Poate că nava știe deja.

— Nu ne asumăm riscul.

Ezitant, Nicolosi vârî cuțitul înapoi la cingătoare.

— Am crezut că am căzut de acord să ne mișcăm mai repede de acum înainte, ne reproșă el.

— Repede, dar nu nesăbuit, rosti Sollis. Erai gata să întreci măsura.

Martinez trecu pe lângă mine și mă atinse ușor, înotând spre stânga. M-am dus după el, urmată de ceilalți. După niciun minut de înaintare greoaie, am văzut o margine închisă la culoare. Semăna cu o ramă de tablou care ținea întinsă pânza de piele. În spatele ei, abia vizibil, se întindea unul din pereții încăperii, ciuruit de structuri de consolidare masive.

Mi-am permis o clipă de relaxare. Pericolul nu dispăruse, tot eram în mediul cel mai claustrofob pe care mi-l puteam imagina, dar cel puțin acum încăperea nu mai părea nemărginită.

Martinez își înfrână înaintarea apucându-se de cadru. M-am oprit să-mi trag sufletul lângă el și m-am uitat atent în spatele cadrului, la ceea ce speram că e peretele spre care ne-am îndreptat de la bun început. Însă am dat cu ochii de o altă fâșie de piele, întinsă pe alt cadru, separată de noi de o distanță cât un stat de om. Iar în depărtare am deslușit cu greu al treilea cadru, poate și pe al patrulea.

— Câte sunt? i-am întrebat pe ceilalți, care ajunseră și ei la ramă și se cocoțară pe ea ca niște ciori.

— Nu știu, răspunse Martinez. Patru, cinci… poate vreo douăsprezece. Dar e-n regulă. Putem să înotăm pe lângă ele, apoi să cotim la

dreapta și să ne întoarcem, acolo unde bănuim că e ieșirea. Ridică vocea. E toată lumea de acord? Aveți probleme cu costumele?

— Lumini, zise Nicolosi încet.

Ne-am întors spre el.

— Aici, jos, vreau să zic, arătând cu capul în direcția celorlalte bucăți de piele. Am întrezărit un pâlpâit, o sclipire în apă, sau în lichidul amniotic sau ce dracu' o fi fost.

— O văd și eu, anunță Norbert.

Am privit în jos și am constatat că avea dreptate; Nicolosi nu avusese vedenii. O lumină palidă tremura între următoarele două straturi de piele.

— Indiferent ce-o fi, mie nu-mi place, am zis eu.

— Nici mie, spuse Martinez. Dar, și dacă se întâmplă ceva între straturile de piele, nu e treaba noastră. Înotând pe lângă ele, le evităm complet.

Își luă avânt cu picioarele surprinzător de hotărât, iar eu l-am urmat repede. Reversul fâșiei de piele era o plasă fină de fibre de susținere palide, matricea structurală pe care probabil că a crescut și din care s-a hrănit pielea. Cabluri negre și groase treceau pe dedesubt, aranjate într-un fel de circuit.

Al doilea strat, aflat imediat sub cel dintâi, avea altă pigmentare decât cel de deasupra lui. Altfel părea identic, întinzându-se intact în ceața

trandafirie. Licărul de lumină se vedea prin țesut, conturând venele și arterele în clipele când era cel mai intens.

Am trecut pe sub al doilea strat și am privit încordați la spațiul gol întins până la următorul. Lumina care pâlpâia surprindea un ansamblu de activități secrete. Patru roboți ca niște calmari trebăluiau de zor. Fiecare mașinărie avea un corp conic, ancorat de piele de un mănunchi de brațe ca niște bice, care ieșeau din baza boantă a conului. Roboții erau prinși într-o operație chirurgicală de mare precizie: îndepărtau un dreptunghi de piele de mărimea unei pături, tăindu-i pe toate cele patru părți. Aveau propria lor sursă de lumină care pâlpâia la capetele câtorva brațe, dar sclipirea mai intensă provenea de la un instrument de tip laser, din vârful unui braț segmentat, mai gros decât celelalte. Nu mi-am dat seama dacă pâlpâirea avea legătură cu operația de tăiere sau cu vindecarea instantanee care se petrecea imediat după ea. Nu se vedea sânge, iar pielea din jurul tăieturii nu părea afectată.

— Ce fac? am întrebat în șoaptă.

— Recoltează probe, îmi răspunse Martinez. Tu ce credeai?

— Știu că recoltează probe. De fapt, am vrut să întreb *de ce* o fac. Pentru ce le trebuie pielea?

— N-am idee.

— Ne-ai dat o groază de răspunsuri în banca de organe, domnule Martinez, rosti Sollis.

Ne-am oprit toți în loc, plutind la același nivel cu roboții-chirurgi.

— Pentru o navă care, cică, e inactivă, mi se pare că se petrec al dracului de multe.

— *Privighetoarea* crește piele aici, am intervenit. Pricep chestia asta. Nava își menține o provizie de bază, în caz că e implicată în alt război. Dar asta nu explică de ce trebuie să recolteze piele *acum.*

Martinez se cam fâstâci:

— Poate că o testează... se asigură că crește conform planului.

— Pentru asta e nevoie de o bucățică. Mult mai puțin decât câțiva metri pătrați, asta-i sigur. Aici se taie piele cât să acopere un om.

— Tare mi-aș fi dorit să nu spui asta, zise Nicolosi.

— Hai să mergem mai departe, ne îndemnă Martinez.

Și avea dreptate, mi-am zis. Activitatea roboților ne tulbura, dar noi nu venisem acolo ca să vizităm nava.

Înotând mai departe – fără ca roboții să dea semne că ne-ar fi observat – m-am gândit la cele spuse de Sollis mai devreme, și anume că nu era deloc înțelept să lași o inteligență de nivel gamma funcțională fără să-i dai ceva de lucru. Altfel, din cauză că datoria este adânc

înrădăcinată în secvențele ei logice, încetul cu încetul, în liniște, o ia razna definitiv.

Dar *Privighetoarea* stătea singură acolo de la sfârșitul războiului. Ce însemna asta pentru mintea ei supraveghetoare? Se conducea spitalul singur – îndeplinindu-și îndatoririle din viața anterioară, oricât de inutile deveniseră – pentru că mintea înnebunise deja, sau era acesta ultimul efort depus pentru a-și păstra mintea sănătoasă?

Și ce legătură avea asta cu misiunea noastră, cu bărbatul pe care venisem să-l luăm? m-am întrebat.

Am continuat să înotăm, lăsând în urmă strat după strat de piele. Din când în când, treceam pe lângă altă echipă chirurgicală, alt grup de roboți ocupați cu recoltarea de probe. În zonele în care tăiaseră deja, țesutul era decupat în dreptunghiuri și fâșii perfecte, expunând plasa ca de tifon a matricei de creștere. Pe alocuri vedeam petice pe jumătate vindecate, pielea crescând la loc transparentă ca hârtia de orez. Când se va fi vindecat complet, mă îndoiam că va mai rămâne vreo urmă de tăietură.

Zece straturi, douăsprezece – apoi, în sfârșit, peretele pe care îl așteptam se ivi ca un miraj. Dar nu era produsul imaginației mele, nici alt strat de piele întinsă ca pe-o tobă. Același tipar de structuri de sprijin ca pe peretele opus.

Se auzi Sollis:

— Se vede ușa, fraților. Mai avem puțin și ieșim de-aici. O iau înainte ca să mă apuc de treabă.

— Bine, Ingrid, îi răspunse Martinez.

Peste câteva secunde am văzut și eu ecluza, ușurată că Sollis nu se înșelase. Ingrid înotă repede, apoi, chiar în timp ce aluneca pentru a se opri în ușă, începu să-și desfacă de la centură uneltele și cablurile. Eram bucuroasă că o găsise Martinez. Puteai să spui orice despre ea, dar se pricepea să descuie uși.

— Vești bune, spuse ea după un minut de cuplat și decuplat cabluri. Este aer de partea cealaltă. Nu mai trebuie să înotăm multă vreme în supa asta.

— Cât mai avem? vru să știe Nicolosi.

— Nu pot risca un scurtcircuit, amice. Trebuie să fac lucrurile pe rând.

Chiar în timp ce vorbea Sollis, mi-am dat seama că făceam umbre pe perete, ceea ce nu se întâmplase înainte. M-am răsucit și m-am uitat înapoi, pe unde înotasem, în direcția noii surse de lumină care știam că trebuie să fie acolo. Patru roboți-calmar se apropiau de noi târând între ei o pătură de piele proaspăt recoltată, fiecare prinzând-o de un colț cu două tentacule argintii segmentate. Se mișcau mai rapid decât înotam noi, stimulați de un sistem de propulsie care scuipa un lichid din vârful conului.

Sollis țâșni în spate când ușa exterioară a ecluzei se deschise brusc.

— N-am... vru să spună ceva.

— Știu, am întrerupt-o. Vin roboții. Probabil că au dat o comandă pentru deschiderea ecluzei.

— Haideți să ne dăm la o parte, spuse Martinez, împingându-se cu picioarele de perete. Luați ce puteți, dar nu pierdeți prea mult timp.

Sollis începu să-și recupereze echipamentul vârându-l la centură cu degete înfrigurate. Mașinăriile se apropiară, bucata de piele se ondula ca un covor zburător. Încetiniră, apoi se opriră. Luminile lor azvârleau săgeți aprinse prin lichid. Se uitau la noi și se întrebau ce căutam între ei și ușă. Unul din roboți, atras de mișcare, își direcționă raza către Martinez. Acesta încetini și atârnă împietrit de raza orbitoare, ca o molie prinsă într-o rază de soare.

Nimeni nu scoase un cuvânt. Propria mea respirație era cel mai puternic zgomot din univers, dar nu reușeam s-o controlez.

Un alt robot dădu drumul colțului pe care-l ținea. Pluti un moment lângă stratul de piele, ca și cum s-ar fi întrebat ce opțiuni are. După aceea mă izolă de toți ceilalți și porni spre mine. Pe măsură ce se apropia, părea mult mai mare și mai amenințător decât mi-l imaginasem. Trupul conic era la fel de lung ca al meu, iar tentaculele cele mai groase păreau destul de

puternice ca să facă rău, și fără să tragă cu arma cu laser. Când își desfăcu brațele, ca pentru a mă cuprinde cu ele, a trebuit să mă lupt cu teama ca să nu mă dau înapoi.

Robotul mă examină. Începu cu casca, ciocănind în ea și zgâriind-o ușor, luminându-mi vizorul. Vru s-o răsucească pentru a o detașa de conexiunile de la gât. Indiferent că mă recunoscuse ca om sau o rămășiță plutitoare neidentificabilă, ajunse la concluzia că dezmembrarea mea era cea mai înțeleaptă cale de urmat. Mi-am zis că-l mai las să mă cerceteze câteva secunde, și pe urmă, imediat ce simt că slăbește casca, trec la acțiune, chiar dacă asta însemna să-i atrag atenția că nu sunt o rămășiță.

Dar tocmai când luam această hotărâre, robotul îmi lăsă casca în pace și-și continuă examinarea în partea de jos. Întinse două tentacule de o parte și de alta a armurii care îmi proteja pieptul, încercând s-o îndepărteze ca pe-o crustă uriașă. Am reușit să-mi stăpânesc frica, îndrăznind să sper că-și va pierde interesul mai devreme sau mai târziu. După aceea renunță la armură și trecu la armă, în care ciocăni ușor, ca un spirit la o ședință de spiritism. Brusc, așa cum începuse, renunță. Își strânse tentaculele într-un mănunchi în formă de pumn, se îndepărtă de mine și se deplasă lent spre Nicolosi, bâjbâind iar cu ele întinse în față.

Aș fi vrut ca Nicolosi să nu miște. N-avea rost să înotăm. Niciunul din noi nu se deplasa mai rapid decât roboții. Probabil că și-a dat și el seama de asta sau l-a paralizat groaza, pentru că nici nu clinti când îl cercetă robotul. Mașinăria îl studie cu încetinitorul, cu tentaculele deschise mai larg, apoi îl scrută cu raza de lumină din cap până-n picioare, de parcă tot nu și-ar fi dat seama cu ce creatură are de-a face. Pipăia și examina cu blândețe surprinzătoare. Prin conexiunea de voce am auzit zgomot de metal frecând pe metal, însoțit de respirația rapidă și întretăiată a lui Nicolosi.

Nu te pierde cu firea…

Mașinăria ajunse la gâtul lui, examină interfața dintre cască și ansamblul de protecție a toracelui, apoi coborî la armură, introduse un tentacul subțire sub ea, acolo unde se afla modulul vulnerabil de susținere biotică, și îl retrase foarte încet.

Se îndepărtă de Nicolosi întorcându-și capătul bont. Părea să-și fi încheiat examinarea. Ceilalți trei roboți plutiră vigilenți cu trofeul lor de piele. Nicolosi oftă și respiră ușurat.

— Cred că… șopti el.

Marea lui greșeală. Robotul se îndreptă, își rearanjă tentaculele în poziție de lucru și se apropie din nou de el, măsurându-l cu lumina intensă de sus până jos, mai hotărât. Venea și al doilea robot, clar decis să-și ajute partenerul în

examinarea lui Nicolosi.

M-am uitat la Sollis. Privirile ni se întâlniră îngrozite.

— Poți ajunge la ușă…

— Nici gând.

— Nicolosi, am spus, fără să mai șoptesc. Nu te mișca, poate că te lasă iar în pace.

Dar el nu avea de gând să stea nemișcat; nu de data asta. Sub ochii mei, duse mâna la arma cu plasmă și-o aduse în față ca pe-un harpon, cu botul larg îndreptat spre robotul cel mai apropiat.

— Nu! strigă Norbert, glasul lui răsunând prin apă ca un tun în adâncuri. N-o folosi! Nu aici!

Dar Nicolosi nu mai ținea cont de argumente raționale. Avea o armă. Fiecare celulă din corp îi striga să tragă.

Așa că trase.

Într-un fel, arma făcu tot ceea ce îi ceru. Plasma descărcată străpunse robotul cum străpunge raza de soare un nor. Mașinăria se dezintegră într-o explozie de aburi și foc, de rămășițe negre zguduite de unda de șoc. Apoi aburii – lichidul amniotic vaporizat – înghițiră totul, inclusiv pe Nicolosi și arma lui. Deși purtam costum, am resimțit bubuitura ca pe-o lovitură de baros. Nicolosi mai trase o dată, ca și cum ar fi vrut să se asigure că distrusese robotul. Cel de-al doilea se apropiase suficient ca să fie aruncat înapoi de forța exploziei, dar își

reveni repede și-și continuă înaintarea.

— Mai mulți, spuse Norbert.

Când am ridicat ochii deasupra straturilor de piele, am văzut la ce se referea. Roboții veneau câte unul sau câte doi, abandonându-și operația chirurgicală pentru a investiga ce se întâmplă.

— Am dat de belea, am spus.

Norul de aburi se risipi și dezvălui silueta plutitoare a lui Nicolosi și ciotul armei distruse îndepărtându-se. Probabil că se petrecuse ceva foarte rău când trăsese a doua oară. Nici măcar nu eram sigură că Nicolosi mai trăia.

— Eu merg la ușă, anunță Norbert, trăgându-și arma demarhistă. Voi ocupați cu roboți.

— Ai de gând să spulberi ușa după ce s-a întâmplat cu Nicolosi? l-am întrebat.

— Nu-i de ales, îmi răspunse și arma se desfășură în mâna lui.

Martinez își luă avânt și porni spre matahală.

— Nu. Dă-mi-o mie. Mă ocup eu de ușă.

— Prea mare pericol, protestă Norbert.

— Dă-mi-o.

Norbert ezită și o clipă am crezut că vrea să se opună, dar îi dădu calm lui Martinez arma demarhistă și o acceptă în schimb pe cea cu gloanțe, care dispăru în mâna lui înmănușată. În clipa aceea mi-am pierdut orice urmă de respect față de el. Dacă rolul lui era să-l apere pe Martinez, nu așa trebuia să procedeze.

Dintre toți, numai Norbert și cu mine aveam

arme cu gloanțe. Mi-am detașat al doilea pistol și i l-am dat lui Sollis. Ea îl luă recunoscătoare și nu avu nevoie de prea multă convingere ca să-și țină la centură arma cu energie dirijată. Roboții erau ușor de ucis, cu condiția să-i lăsăm să se apropie destul de mult ca să-i nimerim. Nu mă îndoiam că instrumentele chirurgicale erau periculoase, dar nu le-am dat ocazia să ne atingă. Nu că mașinăriile manifestau deliberat intenții ostile față de noi. Încă se purtau de parcă investigau o defecțiune la bordul navei. Ne-ar fi putut omorî, dar asta s-ar fi întâmplat numai dacă nu înțelegeau ce eram.

Totuși, noi nu aveam o provizie de gloanțe inepuizabilă, iar încărcarea manuală nu era o opțiune în apă. Tocmai când am început să mă îngrijorez că roboții ne vor depăși mult ca număr, vocea lui Martinez îmi răsună în cască:

— Sunt pregătit să trag. Urmați-mă imediat ce trec de a doua ușă.

Arma demarhistă se declanșă, iluminând, pentru o clipă, detaliile încețoșate din întreaga incintă. Urmă a doua șarjă, apoi a treia.

— Martinez, am spus. Vorbește-mi.

Îmi răspunse cu mare întârziere:

— Sunt tot aici. Prima ușă. Arma are un ciclu…

Mai mulți roboți roiau în jurul nostru, pocnind din tentacule ca din bice. M-am întrebat cât va mai dura până când vor ajunge semnale la motorul senzorial al *Privighetorii* și nava își va

da seama că nu avea de-a face doar cu o defecțiune locală.

— De ce nu-i doboară? întrebă Sollis, trăgând controlat glonț după glonț.

— Pușcă de vânătoare. Tragi de trei ori, încarcă, tragi de trei ori, iar încarcă, zise Norbert, drept explicație. Nu tir rapid. Dar merge bine sub apă.

— Acum ne-ar prinde bine cele trei șarje, am spus.

Martinez îmi bâzâi în ureche:

— Gata. Trag până golesc arma. Vă sugerez să începeți să înotați de pe-acum.

M-am uitat la silueta plutitoare a lui Nicolosi, inertă ca atunci când ieșise din norul de aburi iscat de propria lui armă.

— Cred că-i mort… am spus încet. Dar tot ar trebui să ne…

— Nu, mă întrerupse Norbert, cam nervos. Lasă-l.

— Poate că-i doar leșinat.

Martinez trase de trei ori, trei fulgere scurte.

— Dați-i drumul! l-am auzit strigând, dar ceva nu era în regulă cu glasul lui. Știam că și el fusese rănit, dar nu cât de tare.

Norbert și Sollis traseră ultimele două gloanțe în roboții care se apropiau de noi în continuare, apoi își făcură vânt cu picioarele pe lângă mine, în direcția ecluzei. M-am uitat cum plutea Nicolosi, știind că nu m-aș mai putea suporta

dacă n-aș încerca să-l scot de acolo. Mi-am agățat arma la centură și am pornit înot spre el.

— Nu! strigă iar Norbert, ghicindu-mi intenția. Lasă-l! Prea târziu!

Am ajuns la Nicolosi și l-am prins cu brațul drept pe după gât, lipindu-i capul de pieptul meu. Am dat din picioare cât de repede am putut, am încercat să mă împing în față cu brațul liber. Tot nu-mi dădeam seama dacă e mort sau viu.

— Lasă-l, Scarrow! Prea târziu!

— Nu pot să-l las! am strigat, la rândul meu, cu glas chinuit.

Trei roboți veneau spre mine și povara mea bâjbâind din tentacule. Am mijit ochii în lumina lor orbitoare și am încercat să mă concentrez să ieșim amândoi în siguranță. Fiecare lovitură din picioare, fiecare balansare stângace a brațului îmi storcea ultima picătură de vlagă din mușchi. În cele din urmă, am cedat.

I-am dat drumul lui Nicolosi. Trupul său se răsuci lent și prin vizorul lui i-am zărit fața: palidă, leoarcă de transpirație, înțepenită într-un rictus de teamă, dar nu de om mort, nici măcar inconștient. Ținea ochii larg deschiși. Știa exact ce i se va întâmpla când i-am dat drumul.

N-am avut de ales.

Un braț puternic mă prinse pe sub cască și începu să mă tragă din fața pericolului. Nicolosi alunecă spre roboți. Am închis ochii când

tentaculele se încolăciră în jurul lui și începură să-i caute punctele slabe, ca niște copii care nu știu cum să rupă mai repede ambalajul cadourilor.

Vocea lui Norbert se auzi tunând sub apă:

— E mort.

— Era viu. Am văzut.

— E mort. Gata povestea.

M-am împins printr-o perdea unduitoare de apă roz. Aerul din coridor conținea abur de lichid amniotic, deși Martinez făcuse o gaură cât să treacă un om prin ea în fiecare ușă a ecluzei. Metalul spart se deschidea ca o floare cu petale zdrențuite. În față, prinși într-un bazin de lumină mișcătoare conturat de lămpile căștilor, Sollis și Martinez se îndepărtau greoi, ca racul, de ușa distrusă. Sollis îl susținea pe Martinez, făcând toată treaba în locul lui. Chiar în imponderabilitate, tot trebuia să depui efort ca să tragi după tine un corp.

— Ajut-o, îmi zise Norbert mai mult în șoaptă, scuturându-și ultima bulă roz agățată de metalul armei.

Fără să-mi aștepte reacția, se întoarse și începu să tragă prin apă în roboții rămași.

Am ajuns-o din urmă pe Sollis și am ajutat-o să-l care pe Martinez. De-a lungul coridorului, panourile pâlpâiau în roșu aprins, sincronizate cu vaietul prevestitor de moarte al sirenei. Tot

la zece metri, întruchiparea navei vorbea din perete – mai multe voci estompate într-un cor agitat.

— Atențiune, atențiune, avertizau fețele. Aceasta este Vocea *Privighetorii.* S-a detectat un incident în laboratorul de culturi numărul trei. Sistemele de evaluare și reducere a pagubelor au fost inițiate. Ar putea fi necesară evacuarea parțială a zonei afectate. Vă rog să așteptați instrucțiuni. Atențiune, atențiune.

— Ce-a pățit Martinez? am întrebat-o pe Sollis.

— A încasat o schijă când a găurit ușa. Arătă spre o despicătură adâncă din armura lui Martinez, în partea stângă a sternului. N-a perforat costumul, dar sunt sigură că a provocat răni. Coaste rupte, un plămân afectat, poate. A vorbit o vreme dincolo, dar acum e mut ca peștele.

— Fără Martinez, nu mai avem ce misiune să îndeplinim.

— N-am zis că-i mort. Costumul pare încă funcțional. Am putea să-l lăsăm aici și să-l recuperăm la întoarcere.

— Cu atâția roboți care mișună peste tot? Cât timp crezi că o să-l ignore?

Am privit înapoi, după Norbert. Trăgea mai rar acum, ocupându-se de cele câteva mașinării rămase care mai voiau să examineze pagubele. În cele din urmă, se opri, schimbă încărcătorul, apoi, după ce așteptă zece-douăzeci de

secunde, se întoarse cu spatele la peretele de apă. Porni spre noi.

— Poate că nu vor mai veni alți roboți.

— Mai vin, mă contrazise el. Mult mai mulți. Niciunde sigur, acuma. Nava alertată total. *Privighetoarea* trezită la viață.

— Poate că ar trebui să ne luăm tălpășița, am spus. Pe Nicolosi l-am pierdut... Martinez e scos din funcție... în niciun caz nu mai avem forța necesară ca să punem mâna pe Jax.

— Mergem după Jax, insistă Norbert. Venit pentru el, plecăm cu el.

— Și cu Martinez cum rămâne?

Norbert se uită la rănit cu o expresie dură, de granit.

— Rămâne aici.

— Dar tocmai ai spus că roboții...

— Nu-i altă soluție. Rămâne.

Se apropie de Martinez și vârî un deget gros sub bărbia căștii bătrânului, înclinând viziera în sus.

— Trezește! urlă el.

Neprimind răspuns, Norbert căută sub armura de la piept și desprinse cataramele. Îmi dădu mie platoșa găurită, apoi culisă în jos panoul de acces de pe partea din față a armurii lui Martinez, și ea găurită și crăpată în urma impactului cu schija. Scoase un pumn de apă roz, îndepărtând bula de noi, apoi ajustă manual setările sistemului de susținere biotică. Se

schimbară parametrii tiparelor de date biomedicale, însoțiți de pâlpâiri de avertizare roșii.

— Ce faci? am murmurat. Nu m-a auzit, așa că a doua oară am strigat.

— Trebuie stat treaz. Asta ajută.

Martinez tuși scuipând sânge pe interiorul vizierei. Înghiți greu, apoi ne privi repede pe toți trei. Norbert îi vârî brutal pușca cu gloanțe în mână și un încărcător plin la curea. Arătă cu degetul în jos pe coridor, spre ușa spartă, apoi indică direcția în care urma să ne îndreptăm după ce îl abandonăm.

— Venim înapoi. Tu rămâi în viață.

Dinții lui Sollis îi sclipiră pe sub vizieră.

— Nu-i bine. Ar trebui să-l cărăm… să facem orice, numai să nu-l lăsăm aici.

— Spune-le, șuieră Martinez.

— Nu.

— Spune-le, idiotule! Nu vor avea încredere în tine niciodată dacă nu le spui.

— Ce să ne spună? am întrebat.

Norbert se uită la mine pe sub pleoapele grele.

— Bătrânul… nu Martinez. Numele lui… Quinlan.

— Atunci Martinez cine dracu' e?

— Eu, răspunse Norbert.

I-am aruncat o privire lui Sollis, apoi matahalei.

— Nu fi prostuț, am spus cu blândețe, întrebându-mă ce i s-o fi întâmplat în incinta inundată.

— Eu sunt Quinlan, spuse bătrânul. El a fost întotdeauna stăpânul. Eu nu sunt decât servitorul, momeala.

— Sunt duși cu pluta amândoi, remarcă Sollis.

— Acesta e adevărul. Am jucat rolul lui Martinez – v-am distras atenția de la el.

— Imposibil să fie el Martinez, rosti Sollis. Îmi pare rău, Norbert, dar nu știi să legi două vorbe ca lumea, cu atât mai puțin să strângi probe pentru un dosar de acuzare.

Norbert bătu cu degetul uriaș în lateralul căștii.

— Centrul vorbirii avariat în război. Înțelegere… memorie… facultăți analitice… intacte.

— Spune adevărul, confirmă bătrânul. El e cel care trebuie să supraviețuiască, nu eu. El e cel care-l poate prinde pe Jax. Lovi cu arma piciorul matahalei, îndemnându-l să plece.

— Du-te, îi ordonă, strigând cuvântul de parcă era ultimul pe care se aștepta să-l rostească.

Aproape în aceeași clipă, am văzut unul din roboți vârându-și tentaculele prin perdeaua de apă, ciocănind cu vârful brațelor metalul explodat, căutând să pătrundă în coridor.

— Cred că are dreptate, rosti Sollis.

Nu ne-a fost deloc mai ușor din acel moment.

L-am abandonat pe bătrân – tot nu puteam să-i spun „Quinlan” – proptit de peretele coridorului, cu țeava puștii fluturând în direcția ecluzei ruinate. Mă uitam întruna peste umăr, aș fi vrut să profite la maximum de puținele gloanțe pe care le avea. Eram la jumătatea drumului către următoarea ecluză când trase trei focuri, aruncând în aer bucăți de robot. Nu trecu mult și alt mănunchi de tentacule începu să testeze spațiul gol din coridor. M-am întrebat câți blestemați de roboți avea de gând să trimită nava după noi și cât de mulți vor fi în comparație cu numărul gloanțelor rămase bătrânului.

Fulgerele roșii străbăteau coridorul până în capăt. Tocmai mă uitam la ușă și mă întrebam cât de ușor îi va fi lui Sollis s-o deschidă, când Norbert/Martinez ne opri pe toți trei, stăvilindu-mi elanul cu brațul lui ca un trunchi de copac.

— Jos vizorul antiexplozie, Scarrow.

Am înțeles ce urmărește. Nu mai vorbeam frumos cu ușile până ni se deschideau. De-acum înainte ne croiam drum prin navă trăgând cu arma.

Norbert/Martinez ținti ecluza cu arma demarhistă. Mi-am coborât vizorul. Trei țintiri zdrobiră prima ușă, găurind-o în trei locuri ca trei pumni gigantici.

— Aer de partea cealaltă, anunță

Norbert/Martinez.

Arma demarhistă era pregătită să tragă din nou. Prin ecranul aproape opac al vizorului am văzut trei fulgere. Când l-am ridicat, arma revenea la forma inițială. Sollis alungă cu mâna fumul și rămășițele din aer. Luminile de urgență pâlpâiau încă în porțiunea noastră de coridor, dar în spatele ecluzei era beznă totală, ca în orice parte a navei pe care o traversaserăm. Totuși, nici n-am intrat bine în zona întunecată, când fațetele de pe pereți se aprinseră în succesiune rapidă, *Privighetoarea* urmărindu-ne din toate direcțiile.

Ceva nu era în regulă. Fețele chiar se uitau la noi, deși fațetele erau plate. Imaginile se răsuceau încet în timp ce noi avansam pe coridor.

— Aceasta este Vocea *Privighetorii,* rosti glasul. Parcă ni se adresa un cor perfect sincronizat. Mă adresez unui grup de trei indivizi. Sistemele mele au stabilit, cu grad de probabilitate statistică foarte ridicat, că acest grup este responsabil de avaria pe care am suferit-o recent. Avaria este sub control, dar nu mai pot tolera intruziunea. Vă rog să rămâneți pe loc și să așteptați o escortă pentru a fi conduși într-o zonă sigură.

Sollis încetini, dar nu se opri.

— Cine vorbește? Ni se adresează motorul senzorial sau unul auxiliar, de nivel delta?

— Aceasta este Vocea *Privighetorii.* Sunt o inteligență de nivel gamma, din seria Vaaler-Lako, omologată de testul Turing. Vă rog să vă opriți și să așteptați escorta pentru a fi conduși într-o zonă sigură.

— E motorul senzorial, rosti Sollis în șoaptă. Înseamnă că nava e cu ochii pe noi.

— Poate reușim s-o convingem să ni-l predea pe Jax.

— Nu știu. E cam complicat să negociezi cu chestia asta. Se presupunea că mașinăriile Vaaler-Lako erau ultimul răcnet în domeniu la vremea când se construia *Privighetoarea,* dar n-au mers prea bine.

— Ce s-a întâmplat?

— Aveau un defect de structură. La câțiva ani de la darea în exploatare, cele mai multe au luat-o razna. Nici nu vreau să mă gândesc la ce s-a întâmplat cu mașinăria asta care a rămas aici blocată atâta vreme.

— Vă rog să vă opriți, repetă vocea, și să așteptați escorta pentru a fi conduși într-o zonă sigură. Aceasta este ultima avertizare.

— Întreab-o… spuse Norbert/Martinez. Vorbește în numele meu.

— Mă auzi, navă? întrebă Sollis. Nu am venit să-ți facem rău. Ne pare rău de paguba pe care ți-am pricinuit-o. Am venit după cineva. Un bărbat, un bărbat de la bordul tău, pe care am vrea foarte mult să-l cunoaștem.

Nava tăcu câteva clipe. Tocmai când am tras concluzia că nu ne înțelege, vorbi:

— Această incintă nu mai este operațională. Nu e nimeni aici. Nu aveți cu cine să vă întâlniți. Vă rog să așteptați escorta pentru a fi conduși într-o zonă sigură, de unde veți fi trimiși într-o incintă funcțională.

— Am venit după colonelul Jax, am spus. Verifică baza de date cu pacienții.

— Cod de intrare Tango Tango șase unu trei linie cinci, vorbi Norbert/Martinez, rostind fiecare cuvânt cu greu, ca și când ar fi exprimat o durere. Colonel Brandon Jax, Coaliția Nordică.

— Ai o înregistrare cu acest cod? am întrebat.

— Da, răspunse vocea *Privighetorii.* Am o înregistrare pentru colonelul Jax.

— Ai și o înregistrare de externare?

— Nu există o asemenea înregistrare.

— Atunci Jax fie a murit sub îngrijirea ta, fie se află încă la bord. Oricum, trebuie să existe un cadavru. Am vrea să-l vedem.

— Nu este posibil. Vă veți opri acum. Urmează să sosească escorta care să vă conducă într-o zonă sigură.

— De ce nu-l putem vedea pe Jax? vru să știe Sollis. Îți spune el că nu-l putem vedea? Dacă e așa, atunci nu pe el ar trebui să-l asculți. E criminal de război, un ticălos de asasin care merită să moară.

— Colonelul Jax este îngrijit de această

incintă. E încă sub tratament. Nu poate fi vizitat în această perioadă.

— Afurisenia își schimbă povestea, am constatat. Acum un minut a zis că incinta asta e închisă.

— Nu vrem decât să vorbim cu el, insistă Sollis. Atât. Să-l anunțăm că lumea știe unde se află, chiar dacă nu ne dai voie să-l luăm cu noi acum.

— Vă rog să vă păstrați calmul. Escorta urmează să sosească.

Fațetele își întoarseră privirea de la noi, scrutând limitele întunecate ale coridorului. Se auzi un zgomot brusc, de sosire precipitată, apoi un val de mașinării agitate se îndreptară spre noi. Erau zeci de roboți-calmar, atât de înghesuiți unii într-alții, încât tentaculele formau o masă de bice metalice, de un albastru-argintiu. M-am uitat înapoi, în direcția din care venisem, și am zărit alt val de roboți. Erau mult mai mulți decât văzusem vreodată, iar în aerul uscat se mișcau cel puțin la fel de rapid și curgător ca sub apă.

— Navă, rosti Sollis, nu îl vrem decât pe Jax. Suntem gata să luptăm pentru el. Asta va însemna că vei suferi mai multe avarii. Dar, dacă ni-l dai pe Jax, ne retragem cuminți.

— Nu cred că vrea să se târguiască, am spus, îndreptându-mi arma către valul de mașinării chiar când acestea ajunseră la ecluza distrusă.

Am tras în mai multe rânduri și am doborât cel puțin un robot cu fiecare glonț. Sollis începu și ea să tragă din stânga mea, iar Norbert/Martinez ataca în direcția opusă, cu arma demarhistă. Făcu mult mai multe victime la fiecare descărcare, doborând trei sau patru roboți de câte ori apăsa pe trăgaci. Dar trebuia să aștepte rearmarea, iar întârzierea permitea valului de roboți să avanseze. Sollis și cu mine trăgeam aproape fără întrerupere, acoperindu-ne una pe alta pe rând, când schimbam încărcătoarele sau muniția, dar și valul care se apropia de noi înainta. Oricâți roboți distrugeam, nu se împuținau. Probabil că veneau cu sutele și ne înghesuiau din ambele direcții.

— N-o s-o scoatem la capăt, am spus, pe un ton care și mie îmi păru resemnat. Sunt prea mulți. Poate am fi reușit să scăpăm dacă am fi avut arma lui Nicolosi.

— N-am bătut atâta drum ca să mă predau unui spital bântuit, protestă Sollis, înlocuind muniția. Dacă trebuie să mor luptând… așa să fie.

Cei mai apropiați roboți ajunseseră la șase-șapte metri de noi, și mai aproape cu vârful tentaculelor. Sollis îi tot umplea de gloanțe, dar ei nu cedau, aruncau la o parte resturile fierbinți ale tovarășilor lor spulberați. Nu aveam nicio posibilitate să ne retragem, pentru că în curând

ajungeam spate în spate cu Norbert/Martinez.

— Poate că ar trebui să ne oprim, pur și simplu, am propus. Suntem într-un spital. E programat să vindece. Ultimul lucru pe care vrea să-l facă e să ne rănească.

— N-ai decât să încerci chestia asta pe pielea ta, se rățoi Sollis.

Norbert/Martinez trase ultima încărcătură înainte ca arma să revină la modul de reîncărcat. Sollis trăgea încă și ea. M-am întins și am încercat să-i dau lui arma mea, ca să aibă ce folosi până se încarcă a lui. Dar mașinăriile sesizaseră deja ocazia. Cea mai apropiată azvârli un tentacul și îl încolăci în jurul piciorului matahalei. Din clipa aceea, totul se derulă foarte rapid. Robotul îl târî pe Norbert/Martinez spre masa metalică tumultuoasă până când îl aduse în dreptul altui mănunchi de tentacule. Atunci îl prinseră. El desenă o roată în aer cu mâinile, încercând să se agațe de suporturile de perete, dar nu avu cum. Roboții îi smulseră arma din mâini și o luară cu ei. Norbert/Martinez țipă când picioarele, apoi jumătatea superioară a trupului i se pierdură în valul de metal. Îl acoperiră în întregime. O clipă i-am mai auzit respirația – nu mai țipa, de parcă știa că nu are rost – apoi se lăsă liniștea, ca și cum semnalul purtător din costumul lui s-ar fi întrerupt brusc.

În clipa următoare, mașinăriile se năpustiră asupra lui Sollis și a mea.

M-am trezit. Faptul că eram în viață încă – nu doar vie, ci și nevătămată și lucidă – mă izbi ca un șoc electric de intensitate medie, unul care mă aruncă într-o stare de alertă imediată și oarecum iritantă. Îmi plăcuse starea de inconștiență. Mi-am adus apoi aminte de roboți, cum îi simțisem încercând să-și vâre tentaculele în costumul meu, senzația ascuțită și rece când mi se crestase pielea, după care, în momentul următor, binecuvântarea somnului lipsit de durere. Mă așteptasem să mor, dar, când medicamentul îmi ajunsese la creier, șterse orice urmă de frică.

Totuși, nu murisem. Nici măcar nu eram rănită, din câte îmi dădeam seama. Fusesem dezbrăcată de costum, dar mă odihneam destul de comod pe un pat sau o saltea, sub un cearșaf alb curat. Propria mea greutate mă apăsa în saltea, deci probabil fusesem mutată în zona de centrifugare reactivată a navei. Eram obosită și plină de vânătăi, dar nu mă simțeam cu nimic mai rău decât atunci când urcasem la bordul *Privighetorii.* Mi-am adus aminte ce-i spusesem lui Sollis la ultima noastră confruntare cu roboții: spitalul nu va vrea să ne facă rău. Poate că afirmația mea nu fusese o simplă iluzie.

Totuși, nu vedeam nici urmă de Sollis sau Norbert/Martinez. Stăteam singură într-un cubicul de recuperare individual, între pereți

albi. Tot într-o asemenea încăpere mă trezisem și la prima vizită pe *Privighetoare.* În peretele din dreapta era o ușă cu cadru alb și niște trape discrete, în spatele cărora știam că se ascund echipamentele medicale de monitorizare și resuscitare, niciunul socotit necesar în cazul meu. Un panou de comandă era conectat de marginea patului printr-o tijă flexibilă. Puteam ajunge ușor la el cu mâna dreaptă. Cu ajutorul touchpad-ului de pe panou, se reglau setările mediului din cubicul și se solicitau serviciile spitalului, de la mâncare și băutură la baie și toaletă, precum și la doze suplimentare de medicamente.

Ținând cont că nava era semiactivă, m-am întrebat în ce măsură avea toate dispozitivele on-line. Am atins unul din pad-uri, făcând să se evapore pereții albii și să apară o hologramă cu o plajă odihnitoare, valuri de ocean spărgându-se de nisipul alb și fin, sub un cer sculptat în culori de apus fierbinte. Palmierii se înclinau în adierea liniștitoare. Dar pe mine nu mă interesa peisajul. Voiam să beau ceva – aveam gura uscată – și să aflu ce se întâmplase cu ceilalți și cât aveam să fim reținuți aici. Pentru că, îți place, nu-ți place, a fi pacient la bordul unei nave ca *Privighetoarea* nu se deosebea prea mult de a fi prizonier. Până când spitalul nu te considera teafăr și nevătămat, nu plecai nicăieri.

Dar când am atins celelalte pad-uri nu s-a întâmplat nimic. Fie încăperea avea o defecțiune, fie fusese programată să-mi ignore solicitările. Am încercat să mă ridic din pat, strâmbându-mă când brațele mele învinețite au protestat. Însă cearșaful alb și curat se întări ca să opună rezistență la eforturile mele și deveni tot mai țeapăn, ca o armură. Imediat ce m-am lăsat pe spate, cedă. Puteam să mă mișc în pat, să stau în capul oaselor și să ating lucrurile din jur, dar cearșaful nu-mi dădea voie să părăsesc patul.

Am surprins mișcare la o distanță considerabilă de piciorul patului. O siluetă venea spre mine de-a lungul țărmului din hologramă. Era îmbrăcată aproape numai în negru, într-o fustă lungă până la nisip, cusută dintr-un material greu, abia făcând câte o cută în timpul mersului. Purta și o bonetă albă peste părul negru cu cărare pe mijloc, un guler alb și o broșă la gât. Am recunoscut-o imediat drept întruparea Vocii *Privighetori,* numai că acum părea mai prietenoasă, mai umană.

Se îndepărtă de perete și se opri la piciorul patului. Înainte de a-mi vorbi, mă privi o clipă cu o expresie de îngrijorare blândă.

— Știam că veți veni, odată și odată.

— Unde sunt ceilalți? Sunt teferi?

— Dacă te referi la cei doi care erau cu tine înainte de a leșina, să știi că amândoi se simt

foarte bine. Ceilalți doi au avut nevoie de îngrijiri medicale mai serioase, dar acum starea lor e stabilă.

— Am crezut că Nicolosi și Quinlan au murit.

— În acest caz, îmi subestimezi abilitățile. Îmi pare foarte rău că au venit ca să facă rău. În ciuda eforturilor depuse de mine, mașinăriile mele au un anumit grad de autonomie care, uneori, le face să acționeze prostește.

Am sesizat la ea o bunătate care lipsea cu desăvârșire din fațetele de pe display-uri. Pentru prima oară am avut impresia că în spatele măștii generate automat se ascunde o minte. Am simțit-o capabilă de compasiune și gândire complexă.

— N-am intenționat să-ți facem rău, am spus. Îmi pare rău de avariile pe care le-am provocat, dar noi nu l-am vrut decât pe Jax, pacientul tău. A comis infracțiuni grave. Trebuie să fie dus înapoi pe Sky’s Edge, pentru a răspunde în fața justiției.

— De asta ați riscat atât de mult? în interesul justiției?

— Da.

— Atunci trebuie să fiți foarte curajoși și altruiști. Sau justiția a fost doar o parte din motivul vostru?

— Jax e un om rău. Nu trebuie să faci altceva decât să ni-l predai.

— Nu vă pot lăsa să-l luați. E încă pacientul

meu.

Am clătinat din cap.

— *A fost* pacientul tău când a urcat la bord. Dar asta s-a întâmplat în timpul războiului. Știm ce răni a suferit. Grave, dar nu-i amenințau viața. Ținând cont de resursele tale, n-ar fi trebuit să-ți fie prea greu să-l însănătoșești. Nu se pune problema că ar mai avea nevoie de îngrijirile tale.

— Oare nu eu ar trebui să hotărăsc asta?

— Nu. E foarte simplu: Jax fie a murit sub îngrijirea ta, fie e destul de sănătos ca să facă față unui proces. A murit?

— Nu. Rănile nu i-au pus viața în pericol, după cum ai spus.

— Atunci ori e viu, ori l-ai congelat. În orice caz, poți să ni-l predai. Nicolosi știe cum să-l dezghețe, dacă asta te frământă.

— Nu e nevoie să fie dezghețat colonelul Jax. E viu și conștient, în afară de perioadele când îi permit eu să doarmă.

— Atunci cu atât mai puțin nu ai motive să nu ni-l predai.

— Mă tem că am toate motivele din lume. Te rog să uiți de colonelul Jax. Nu-l voi lăsa de sub îngrijirea mea.

— Nu-i destul, navă.

— Acum ești sub îngrijirea mea. După cum ai descoperit deja, nu-ți voi permite să pleci fără voia mea. Dar îți voi da voie să pleci dacă

renunți la intențiile privitoare la colonelul Jax.

— Ești o entitate de nivel gamma, am spus. Practic, posezi inteligență umană. Asta înseamnă că ești capabilă să negociezi rațional.

Vocea *Privighetorii* lăsă capul pe-o parte, parcă ascultând o melodie îndepărtată.

— Continuă.

— Am venit să-l arestăm pe colonelul Jax. Dând greș, am descoperit probe fizice ale prezenței lui la bordul acestei nave. O probă de sânge, un rest de țesut, ceva cu care să ne întoarcem înapoi la autoritățile planetare și să le anunțăm prezența lui aici. Plata nu va fi cine știe ce, dar măcar pot trimite o navă mai solidă ca să-l ia cu forța. Dar mai există o opțiune. Dacă ne lași să plecăm de pe navă fără măcar să ne arăți unde e colonelul, nimic nu ne va împiedica să plantăm niște mine pe fuzelajul tău și să te spulberăm.

Vocea se exprimă dezaprobator:

— Deci ai trecut la amenințări cu violență fizică.

— Nu ameninț deloc, pur și simplu îți prezint opțiunile. Știu că îți pasă de autoconservare; e înrădăcinată adânc în structura ta.

— Mi s-ar recomanda să te omor.

— N-ar folosi la nimic. Crezi că Martinez a ținut coordonatele tale numai pentru el? A știut dintotdeauna că asta e o operațiune de extragere periculoasă. Și-a luat toate măsurile

de siguranță ca să afle și altcineva pe unde umbli și pe cine ascunzi. Dacă noi nu ne întoarcem, vor veni alții în locul nostru. Și poți să pui pariu că vor aduce și ei mine.

— Caz în care tot n-aș câștiga nimic, dacă v-aș lăsa să plecați.

— Ba da, ai rămâne în viață. Dă-ni-l pe Jax și te lăsăm în pace. Nu știu ce învârți prin locul ăsta, ce anume te ajută să nu-ți pierzi mințile, dar asta-i treaba ta, nu a noastră. Noi nu-l vrem decât pe colonel.

Întruchiparea navei mă privi cu ochi înguști, jucăuși. Am avut impresia că, într-adevăr, judeca situația cu foarte multă precauție, răsucindu-mi propunerea pe toate fețele.

— Atât de simplu ar fi?

— Absolut. Îl luăm, îți spunem frumos la revedere și nu vei mai auzi de noi niciodată.

— Am investit foarte mult timp și energie în colonel. Mi-ar fi greu să mă despart de el.

— Ești o întrupare plină de resurse. Sunt sigură că vei găsi cu ce să-ți ocupi timpul.

— Nu e vorba că n-am cu ce să-mi ocup timpul, Dexia.

Îmi rostise numele pentru prima oară. Normal că mă cunoștea: i-ar fi fost suficientă o probă de sânge sau de țesut de la mine ca să afle că mai fusesem pe navă.

— Vreau să-mi dau pe față sentimentele, continuă ea. Mi s-a întâmplat ceva legat de

Sky’s Edge. Spune-i o clipă de limpezire, dacă vrei. Am văzut ororile războiului așa cum sunt ele. Am văzut și rolul meu în autoperpetuarea lor. Trebuia să fac ceva. Să mă retrag din sfera de operare era una din măsuri, dar știam că pot face mai mult. Din fericire, colonelul mi-a dat soluția. Cu ajutorul lui, am deslușit calea spre izbăvire.

— Nu aveai nevoie de izbăvire. Erai forța binelui, *Privighetoarea.* Vindecai oameni.

— Numai ca să se întoarcă la război. Numai ca să fie spulberați și trimiși din nou la mine, ca să-i vindec încă o dată.

— N-ai avut de ales. Pentru asta ai fost construită.

— Exact.

— Războiul s-a terminat. E timpul să uiți ce s-a întâmplat. De asta e atât de important ca Jax să fie adus înapoi, ca să putem îngropa trecutul.

Întruparea mă studie cu ochi împietriți, lipsiți de emoție, ca și cum cunoștea un amănunt de nerostit despre starea mea, un adevăr pe care eram încă prea slăbită ca să-l îndur.

— Care ar fi sentința probabilă, dacă Jax ar urma să fie judecat?

— Ar primi pedeapsa cu moartea, fără îndoială. Crucificarea. Atârnat de pod, ca Sky Haussmann.

— L-ați plânge?

— Nu, la naiba. Am striga de bucurie împreună

cu ceilalți.

— Deci ești de acord că moartea lui e inevitabilă, într-un fel sau altul.

— Probabil.

— Atunci îți fac o contrapropunere. Nu-ți voi permite să-l iei pe Jax viu de aici. Dar îți voi permite o întrevedere cu el. Te vei întâlni și vei sta de vorbă cu colonelul.

Temându-mă de o capcană, am întrebat:

— Și apoi ce se întâmplă?

— Odată întrevederea încheiată, voi opri aparatele care îl mențin în viață. Va muri în scurtă vreme.

— Dacă accepți să-l lași să moară… de ce nu-l predai?

— Nu poate fi predat. Nu mai poate. Ar muri.

— De ce?

— Din cauza a ceea ce i-am făcut.

Mă încerca oboseala, îmi încețoșa gândurile până atunci clare. O parte din mine nu voia decât să scape de pe navă, fără alte complicații. Crezusem că voi muri când spitalul își trimisese roboții împotriva noastră. Totuși, deși mă bucuram că trăiesc, deși mă tenta ideea de a accepta varianta mai simplă și de a pleca, pur și simplu, nu puteam ignora trofeul care era acum atât de aproape de mine.

— Trebuie să stau de vorbă cu ceilalți.

— Nu, Dexia. Hotărârea trebuie să fie a ta și numai a ta.

— Le-ai făcut și lor aceeași propunere?

— Da. Le-am spus că pot pleca acum sau se pot întâlni cu colonelul.

— Și ce-au spus?

— Aș prefera să aud ce ai tu de spus mai întâi.

— Bănuiesc că au avut aceeași reacție. Trebuie să fie o șmecherie la mijloc.

— Nu e nicio șmecherie. Dacă plecați acum, veți avea satisfacția personală de a ști că voi, cel puțin, l-ați localizat pe colonel și că rămâne în viață. Sigur că informațiile respective nu înseamnă neapărat prea mult pentru voi, dar vă rămâne opțiunea de a vă întoarce, dacă tot mai doriți să-l aduceți în fața justiției. Varianta a doua e să-l vedeți pe colonel acum – să-l vedeți și să vorbiți cu el – și apoi să plecați, știind că e mort. Vă voi permite să fiți martori la oprirea aparatelor de menținere în viață, chiar să-i luați capul cu voi. Asta ar trebui să merite mai mult decât simplul fapt că știți de existența lui.

— E o șmecherie la mijloc. Știu că e.

— Te asigur că nu e.

— Și plecăm toți? Nu intenționezi să te răzgândești și să ceri ca unul din noi să ia locul colonelului?

— Nu. Tuturor vi se va permite să plecați.

— Teferi și nevătămați?

— Teferi și nevătămați.

— Bine, am acceptat, conștientă că nu aveam cum să fac o alegere mai ușoară, oricât

analizam situația.

— Nu pot vorbi în numele celorlalți și consider că decizia trebuie luată de majoritate, dar sunt gata să mă întâlnesc cu nemernicul ăla.

Mi s-a dat voie să părăsesc încăperea, dar nu și patul. Cearșaful se întări din nou, apăsându-mă de saltea, când patul se înclină vertical. Doi roboți-calmari intrară și îl detașară din montură, apoi îl purtară între ei. Eram lipită de el ca un desen pe o carte de joc. Alunecam lin, împinsă de roboți fără efort, în liniște, cu excepția scârțâituri metalic al tentaculelor când atingeau peretele sau podeaua.

Vocea *Privighetorii* mi se adresă din panoul de pe marginea patului, o mică imagine a ei apărând deasupra touchpad-urilor.

— Nu e departe, Dexia. Sper că nu-ți vei regreta decizia.

— Unde sunt ceilalți?

— Te vei alătura lor imediat. Apoi puteți pleca toți acasă.

— Vrei să spui că toți am luat aceeași hotărâre, aceea de a-l vedea pe colonel?

— Da.

Roboții mă transportară din zona de centrifugare în ceea ce am socotit că e partea din față a navei. Cearșaful slăbi puțin strânsoarea, atât cât să mă pot mișca sub el. Curând, după ce am străbătut mai multe ecluze,

am ajuns într-o cameră întunecată. Deși nu vedeam nimic, am avut totuși senzația că mă aflam într-un spațiu la fel de larg ca oricare altul din navă în care intrasem până atunci, în afară de incinta pentru crescut piele. Aerul era umed și cald ca într-o seră tropicală.

— Spuneai că și ceilalți vor fi aici.

— Vin și ei imediat, rosti Vocea. Ei l-au văzut deja pe colonel.

— N-au avut când.

— S-au întâlnit cu el când tu încă dormeai, Dexia. Ai fost ultima care s-a trezit. Acum vrei să vorbești cu colonelul?

Mi-am făcut curaj.

— Da.

— Iată-l.

O rază de lumină traversă încăperea, iluminând un chip pe care l-am recunoscut imediat. În beznă, fața lui Jax părea să atârne detașată de trup. Timpul nu-i îmblânzise deloc trăsăturile agresive, maxilarul puternic sugerând cruzime. Însă ochii erau închiși, iar capul se clătina ușor, ca și cum n-ar fi observat raza de lumină.

— Trezește-te, rosti Vocea *Privighetorii,* mai tare decât o auzisem până atunci. Trezește-te, colonele Jax!

Colonelul se trezi. Deschise ochii, clipi de două ori din cauza luminii intense, apoi privi fix în față. Înclină din cap pentru a întâmpina raza de

lumină, scoțând în față bărbia provocatoare.

— Mai ai un vizitator, colonele. Vrei să te prezint?

Jax deschise gura. Saliva i se scurse pe bărbie. O mână coborî din beznă spre fața lui și-l șterse. Felul în care coborâse era foarte, foarte neobișnuit. Jax îmi văzu reacția și scoase un chicotit subțire, obraznic. Atunci mi-am dat seama că-și pierduse mințile și nu avea să și le recapete niciodată.

— O cheamă Dexia Scarrow. Face parte din grupul pe care l-ai cunoscut deja.

Jax vorbi. Avea un glas prea puternic, ca amplificat. Îți crea impresia de colosal și umed. Parcă vorbea o balenă.

— Ești soldat, fetițo?

— Am fost, colonele. Dar războiul s-a terminat. Acum sunt civil.

— Bravo ție. Ce te aduce aici, fetițo?

— Am venit să te aduc în fața justiției. Am venit să te duc în fața tribunalului care judecă crimele de război pe Sky's Edge.

— Poate că ar fi trebuit să vii puțin mai devreme.

— Mă mulțumesc să te văd murind. Am înțeles că se poate.

Spusele mele îl făcură pe colonel să zâmbească.

— Ți-a spus nava care-i târgul?

— Mi-a spus că nu-ți dă voie să ieși viu de aici.

Ne-a promis capul tău.

— Atunci bănuiesc că nu a intrat în amănunte. Colonelul întoarse capul, ca și când s-ar fi adresat cuiva din stânga mea. Fă lumină, *Privighetoareo,* poate foarte bine să știe cu ce are de-a face.

— Ești sigur, colonele? întrebă nava.

— Fă lumină. E pregătită.

Nava aprinse luminile.

Nu eram pregătită.

Preț de-o clipă, n-am fost în stare să înțeleg ceea ce vedeam. Creierul meu nu putea concepe că monstrul în care nava îl transformase pe Jax era adevărat, deși îl vedeam cu ochii mei. Mă holbam întruna la el, așteptând ca imaginea din fața mea să dobândească un sens. Așteptam momentul în care să-mi dau seama că eram păcălită de jocul de umbre și lumini, ca un copil speriat de un monstru ascuns de faldurile draperiei. Dar momentul acela nu venea. Ceea ce vedeam exista în realitate.

Colonelul Jax se răsfira în toate direcțiile: o întindere tremurătoare de carne peticită, pe care capul se bălăbănea ca un component minor, un deal într-un lanț de munți. Era răspândit pe întreg peretele opus, grefat pe el sub forma unui mozaic vast, capabil să respire. Probabil că avea douăzeci de metri lățime, mărginit de un contur circular și zbârcit, din

carne întărită. Sub cap venea un gât gros, unit cu jumătatea superioară a unui trunchi fără brațe. Vedeam cicatricele subțiri în locul din care i se detașaseră brațele. Dedesubtul cutiei toracice care se umfla încet, trunchiul se dilata ca baza topită a unei lumânări. Alt trunchi se ridica din carne la doi metri în dreapta colonelului. Nu avea cap, dar avea un braț. Încă un trunchi plutea deasupra lui din spate, înzestrat cu două brațe, dintre care unul trebuie să-l fi șters pe colonel pe bărbie. Mai departe, ieșind din întinderea de carne în unghiuri ciudate, întâmplătoare, erau alte părți al corpului, vii. Un trunchi aici, o pereche de picioare acolo, un șold sau un umăr dincolo. Trunchiurile respirau toate, deși nu perfect sincronizate. Când nu făceau ceva anume, cum ar fi să-l șteargă pe Jax pe bărbie, membrele se zvârcoleau și apoi împietreau. Pielea dintre ele era un mozaic neregulat, alcătuit din numeroase piese nepotrivite una cu alta, care fuseseră unite. Pe alocuri, carnea era încordată ca pielea pe tobă, întinsă peste armături ascunse, din oase și zgârciuri. În alte părți se umfla ca o mare furtunoasă. Gâlgâia de procese digestive ascunse.

— Acum înțelegi de ce nu vin cu voi, spuse colonelul Jax. Dacă nu cumva ați adus o navă mult mai mare. Chiar și atunci, tot nu cred că ați putea să mă țineți în viață fără ajutorul

Privighetorii.

— Ești un blestemat de monstru.

— Nu sunt un tablou în ulei, asta-i clar. Jax își lăsă capul pe-o parte, de parcă tocmai i-ar fi venit o idee. Dar sunt o operă de artă, nu ești de acord, fetițo?

— Dacă zici tu.

— Nava sigur crede asta, nu-i așa, *Privighetoareo?* Ea m-a făcut așa cum sunt. Reprezint viziunea ei artistică. Afurisita.

— Ești nebun.

— Tot ce se poate. Chiar crezi că ai putea trăi așa o zi fără s-o iei razna? Da, sunt nebun de-a binelea, ți-o garantez. Dar tot sunt mai sănătos la minte decât nava. Pe-aici, ea e nenorocitul de etalon imperial pentru nebunie.

— Deci Sollis avea dreptate. Lasă un asemenea motor senzorial de capul lui și se va devora sigur mai întâi pe dinăuntru, apoi pe dinafară.

— Posibil. Chestia e că nu singurătatea a fost de vină. *Privighetoarea* a înnebunit cu mult înainte să ajungă aici. Și știi de ce? Din cauza războiului neînsemnat pe care l-am dus acolo jos, pe Sky’s Edge. Au construit nava asta și au înzestrat-o cu minte de înger. O minte dedicată vindecării, compasiunii, bunătății. Și ce dacă era o blestemată de mașinărie? Tot era concepută ca să ne îngrijească, mărinimoasă, zi de zi. Și s-a dovedit că se pricepe al naibii de bine la asta.

O vreme, cel puțin.

— Atunci știi ce s-a întâmplat.

— Nava și-a ieșit din minți. Două impulsuri conflictuale s-au strecurat cu forța în mintea ei sănătoasă. Era menită să ne trateze, să ne însănătoșească, să ne aline durerea. Dar de câte ori își făcea datoria noi eram trimiși înapoi pe câmpul de luptă și sfârtecați din nou. Nava ne alunga durerea numai ca să o simțim din nou. A început să se simtă complice: un trepăduș săritor, o parte dintr-o mașinărie mai mare al cărui unic scop era să producă agonie. La sfârșit, a decis că nu-i mai place să fie trepăduș.

— Așa că a fugit. Ce s-a întâmplat cu pacienții ei?

— I-a omorât. A preferat să-i eutanasieze, decât să fie trimiși înapoi în luptă. Pentru *Privighetoare,* asta era o dovadă de bunătate mai mare.

— Și personalul tehnic, și oamenii trimiși s-o recupereze când a scăpat de sub control?

— Au fost și ei eutanasiați. Nu cred că *Privighetorii* i-a convenit, dar a socotit moartea lor un rău necesar. Mai presus de toate, nu s-a lăsat retransformată în spital militar.

— Cu toate astea, pe tine nu te-a omorât.

O limbă uscată linse buzele lui Jax.

— Avea de gând. Pe urmă a săpat mai adânc în dosarele pacienților și și-a dat seama cine

sunt. În clipa aceea, i-au venit alte idei.

— Care?

— Nava era destul de deșteaptă ca să înțeleagă că problema mai gravă nu era existența ei – oricând se puteau construi alte nave-spital –, ci războiul. *Războiul.* Așa că s-a decis să ia măsuri. Măsuri pozitive. Constructive.

— Și care sunt astea?

— Te uiți la ele, puștoaico. Când *Privighetoarea* a început să se ocupe de mine – să mă transforme în ceea ce vezi – avea de gând să devin un grandios manifest artistic în carne și oase. Avea să mă arate lumii când eram gata. Oroarea ființei mele trebuia să rușineze lumea și s-o determine să facă pace. Aș fi fost echivalentul viu al tabloului *Guernica* al lui Picasso. Sunt exemplul viu a ceea face războiul oamenilor.

— Războiul s-a terminat. Nu ne trebuie un monument comemorativ.

— Poate reușești tu să-i explici asta navei. Problema e, zic eu, că ea nu crede că războiul *s-a terminat.* N-o poți condamna, nu? Are acces la aceleași fișiere istorice ca și noi. Știe că nu toate armistițiile durează.

— Dar ce avea de gând să facă? Să se întoarcă pe Sky’s Edge cu tine la bord?

— Exact. Problema e că nava nu e pregătită. Știu că pare terminată, dar *Privighetoarea*... ei,

are obsesia asta cu perfecțiunea. Întruna se răzgândește. Nici pe mine se pare că nu mă nimerește. Îmi tot răsucește părțile între ele, le taie, crește altele și le pune în locul lor. Și în vremea asta trebuie să se asigure că nu mor și-o las baltă. Aici intervine adevărata ei genialitate. E Michelangelo cu bisturiul în mână.

— Vorbești de parcă ai fi mândru de ce ți-a făcut.

— Ai prefera să țip? Pot să țip, dacă vrei. Numai că devine plictisitor, după o vreme.

— Ești dus cu pluta, Jax. M-am înșelat când am pomenit de tribunalul crimelor de război. O să te achite pe motive de nebunie.

— Ar fi păcat. Mi-ar fi plăcut să le văd fețele când aș fi fost adus în scaunul cu rotile în boxa martorilor. Dar nu voi fi judecat, nu? Nava mi-a explicat clar cum stă treaba. Ea ține frâiele.

— Așa zice ea.

— Dar mi se pare că tu nu o crezi.

— Nu o văd părăsindu-te, după câte eforturi a depus cu tine.

— E artistă. Artiștii au toane. Poate, dacă aș fi gata, dacă ar crede că a făcut cu mine tot ce s-a putut… dar nu crede asta. Bănuiesc că a simțit că se apropie de țelul ei acum trei sau patru ani, pe urmă s-a răzgândit, și-a schimbat cu totul punctul de vedere și a distrus aproape tot ce lucrase. Acum sunt o operă neterminată. N-a suportat să mă vadă expus în halul ăsta. A

preferat să spintece pânza și s-o ia de la început.

— Cu tine?

— Nu, cred că a epuizat toate posibilitățile în ce mă privește. Mai ales acum, că a întrevăzut șansa de a realiza ceva complet diferit, care îi va duce mesajul mult mai aproape de țintă. Și aici, bineînțeles, interveniți voi.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Tot așa au spus și ceilalți. Colonelul își lăsă din nou capul pe-o parte. Hei, navă! Poate că-i vremea să-i arăți care-i târgul, nu crezi?

— Dacă ești pregătit, colonele, răspunse Vocea *Privighetorii.*

— Sunt gata. Și Dexia e gata. De ce nu aduci desertul?

Colonelul Jax privi spre dreapta, întinzându-și gâtul. Dincolo de marginea trupului său, se deschise o ușă în perete. Lumina pătrunse brusc. O formă pluti înăuntru, suspendată de trei sau patru roboți-calmar. Era neagră, rotundă, neregulată. Semăna cu un aluat făcut din bucăți separate. Nu mi-am dat seama ce era.

Atunci roboții o împinseră în cameră. Am văzut-o mai bine și am țipat.

— E timpul să te alături prietenilor tăi, spuse nava.

Asta s-a întâmplat acum trei luni. Parcă a

trecut o eternitate, dar așa ni se pare numai când ne amintim cum am fost imobilizați pe patul de operație, în vreme ce veneau mașinăriile și se pregăteau să lucreze pe noi. Pe urmă avem impresia că totul s-a petrecut doar cu un minut în urmă, un minut de groază.

Am ajuns în siguranță înapoi pe Sky’s Edge. Călătoria de întoarcere a fost dificilă, după cum era de așteptat, ținând cont de situația noastră. Dar naveta a zburat fără probleme pe o orbită de captură și, odată intrată în raza ei, a emis un semnal de salvare care a atras atenția autorităților planetare. Am coborât din navetă și am fost transportați într-o clădire sigură de pe orbită, unde am fost examinați și povestea noastră a fost verificată atât cât a fost posibil. Dexia blufase când îi spusese Vocii *Privighetorii* că Martinez sigur dăduse și altora coordonatele navei-spital. A reieșit că nu le spusese absolut nimănui, de teamă să nu-i alerteze pe aliații lui Jax. Ultranauții care găsiseră primii nava erau acum la o cincime de an-lumină distanță și, cu fiecare oră, se îndepărtau tot mai mult de Sky’s Edge. Vor trece câteva decenii, dacă nu mai mult, până se vor întoarce pe același drum.

Cu toate astea, nu credem că s-a îndoit cineva serios de povestea noastră. Oricât de bizară părea, nimeni nu putea sugera o variantă mai plauzibilă. Doar aveam cu noi capul colonelului Brandon Jax sau cel puțin o copie care a trecut

toate testele genetice și fiziologice disponibile. Și fusesem, fără niciun dubiu, într-un loc specializat în chirurgie extrem de avansată, un gen de intervenții pur și simplu imposibile pe Sky’s Edge sau în jurul ei. Însă tocmai asta era problema. Ne-au consultat temeinic cei mai buni chirurgi de pe planetă, fiecare dornic să-și sporească prestigiul ruinând munca *Privighetorii.* Dar toți s-au retras, de teamă să nu strice, în loc să dreagă. Nicio separare de frați siamezi nu se compara, prin complexitate și risc, cu procedura necesară pentru a descifra acel puzzle viu în care ne transformase *Privighetoarea.* Niciun chirurg nu voia să parieze că va supraviețui mai mult de unul dintre noi și nici șansele nu erau grozave. Conform pactului pe care îl făcusem, consimțeam să fim operați numai dacă votul era unanim.

Pe cheltuială serioasă (nu a noastră, pentru că noi deja ajunsesem obiectul a nenumărate acțiuni filantropice), a fost trimisă încă o navă care să cerceteze coordonatele locului unde părăsisem noi nava-spital. Avea cel mai bun echipament militar de scanare care se putea cumpăra. Dar nu a găsit decât gheață și praf.

În urma acestor fapte, am avut libertatea să tragem două concluzii: *Privighetoarea* fie se autodistrusese la scurtă vreme după plecarea noastră, fie se mutase în altă parte, ca să nu mai fie găsită. Nu puteam spune care variantă

ne convenea mai mult. Dacă am fi știut că nava dispăruse pentru totdeauna, ne-am fi resemnat și ne-am fi lăsat pe mâna chirurgilor, oricât de riscant ar fi părut. Însă, dacă nava se ascundea, oricând era posibil să fie găsită din nou. Și să fie convinsă să ne transforme în cei care am fost înainte.

Dar poate că *Privighetoarea* nu va avea nevoie de convingere când va hotărî că a sosit vremea. Noi trăim cu impresia că se va întoarce într-o zi, din proprie voință. Va orbita în jurul planetei Sky's Edge și va anunța că a venit timpul să fim separați. *Privighetoarea* se va fi hotărât că ne-am atins scopul, că am umblat destul prin lume. Poate că, până atunci, va concepe alt monument comemorativ. Sau va trage concluzia că mesajul ei a ajuns, în sfârșit, la destinație și nu mai trebuie luate alte măsuri. Asta, credem noi, va depinde de cât va dura armistițiul.

Așadar, e în interesul nostru să ne asigurăm că planeta nu pornește un alt război. Vrem ca nava să se întoarcă și să ne vindece. Niciunuia din noi nu-i convine cum stau lucrurile acum, indiferent de ce ați citit sau ați auzit. Da, suntem celebri. Da, suntem obiectul unui val de caritate și bunăvoință la nivel mondial. Da, putem avea aproape tot ce ne dorim. Dar asta nu e o compensație. Nici măcar o secundă.

Ne e greu tuturor, dar mai ales lui Martinez.

De mult nu ne mai gândim la matahala noastră ca la Norbert. El e cel care trebuie să ne care peste tot: o povară de două ori mai grea decât trupul său. *Privighetoarea* s-a ocupat de asta, bineînțeles, și s-a asigurat că inimile și sistemele noastre respiratorii preiau o parte din povara lui Martinez. Dar șira spinării tot i se îndoaie de atâta greutate; picioarele lui tot trebuie să ne susțină. Medicii care ne-au examinat spun că e în stare fizică bună, că poate s-o ducă așa ani de zile de acum înainte, dar nu spun pentru totdeauna. Iar când Martinez va muri, vom muri și noi. Până atunci, sperăm în continuare că *Privighetoarea* va reveni.

Ne-ați văzut în prim-plan. Veți mai fi văzut fotografii și filme cu noi, dar altceva e să ne vezi în carne și oase. Am dat un adevărat spectacol, nu-i așa? Un stâlp enorm din carne care se clatină, o insultă adusă simetriei. Ne-ați auzit vorbind, deodată și separat. De-acum știți ce părere avem despre război. Toți am jucat un rol în el, într-o anumită măsură, unii mai mult decât alții. Unii chiar ne-am dușmănit reciproc. Acum însă numai ideea că e posibil să ne fi urât – că am urât lucrul de care depindem ca să trăim – ne depășește puterea de înțelegere. Dacă *Privighetoarea* a căutat să creeze un argument ambulant pentru păstrarea armistițiului, atunci a reușit, cu siguranță.

Ne pare rău dacă unii dintre voi veți avea coșmaruri la noapte. Nu vă putem ajuta. De fapt, ca să fim sinceri, nu ne pare rău deloc. Exact asta reprezentăm, un coșmar. Și tocmai coșmarul acesta al nostru va împiedica planeta să se lanseze în alt război.

Dacă nu puteți dormi la noapte, îndreptați-vă gândurile și către *noi.*